

УНА-МЕРИ ПАРКЪР

Греховно
удоволствие

От авторката на
САМО НАЙ-ДОБРОТО и **БОГАТСТВА**

УНА-МЕРИ ПАРКЪР ГРЕХОВНО УДОВОЛСТВИЕ

Превод: Таня Недялкова

chitanka.info

При командировка в Италия младата и симпатична дизайнерка Шарлот Тейлър се запознава с Дейвид Фаръл — безгрижен красавец, който я заслепява с галантността и самоувереността си. Пламенната им връзка е като сън за Шарлот, от който я изтръгва един ужасен кошмар. Семейство Фаръл е сполетяно от нещастие — родителите и братът на Дейвид, Крис, са намерени мъртви в аристократичния си дом. Полицията смята, че бащата и майката са застреляни от алкохолика Крис, който след това е сложил край на живота си. Но разказът на четиригодишната Холи — единственият жив свидетел на трагедията — изважда наяве истината и подлага на изпитание чувствата на Шарлот.

На Сю Флечър, на която дължа толкова много и която спаси живота на малката Холи, както и на Клер Тоунг — с благодарност за това, че ми помогна да се срещна с Холи по време на пътуването ѝ.

ПЪРВА ГЛАВА

Когато Дейвид ѝ съобщи, след като се бяха любили, че родителите му ги очакват за Коледа в Уилтшир, Шарлот го погледна смутено.

— Тази Коледа?

— А, не, следващата — засмя се младият мъж. — Какво има? — той вдигна чашата с шампанско и отпи.

— Но това е само след четири дни! — възкликна тя.

— Е, и? — Дейвид целуна голото ѝ рамо. — Мислех, че можем да отидем вечерта на Коледа и да се върнем на двадесет и седми, на следващия ден след раздаването на подаръците.

Шарлот дръпна нагоре чаршафа и се пресегна за чашата си, която бе оставила на масата до леглото.

— Зная какво имаш предвид — възбудено каза тя. — За Бога, защо не спомена за това по-рано?

— Какво чак толкова е станало, скъпа?

Шарлот се отпусна обратно на възглавниците с въздишка.

— Никога не съм се срещала с родителите ти. Нямам дрехи, които да облека и се чувствам... чувствам се неподготвена.

— Това е само за Коледа! Не те моля да прекараш остатъка от живота си с тях! — той се засмя угоднически.

— Зная... просто не исках да си толкова сигурен, че ще дойда — познавах се само от три месеца. Коледа ѝ се струваше прекалено интимен семеен празник, за да го прекара с хора, които изобщо не бе виждала.

— Ще ти хареса — увери я Дейвид. — Винаги си ходя вкъщи за Коледа.

— Аз също — тихо отвърна тя. Родителите ѝ живееха наблизо, имаше намерение да отиде при тях за Коледа и се надяваше и Дейвид да дойде с нея.

— Е, хайде, скъпа. Не се дръж така — Дейвид обърна към нея прекрасните си сини очи. — Можем да пътуваме с твоята кола, нали?

Ще се грижа за теб, обещавам.

Тя замълча, преди да попита:

— Те очакват ли ме? Казал ли си им, че ще ме водиш там? — не можеше да устои на тези очи.

— О, да! Те очакват да се срещнат с теб.

Сърцето на Шарлот се сви. В такъв случай всичко беше решено. Бе поставена пред свършен факт.

— Трябва да им купя някакви подаръци — умът ѝ бясно препускаше. Щяха ли да я харесат? Щяха ли да одобрят връзката ѝ със сина им? Мисълта за срещата с тях я изнервяше и я караше да се чувства зле.

— О, вземи им кутия шоколадови бонбони или нещо такова! — небрежно отвърна Дейвид. — Те няма да очакват да им донесеш нещо — за момент настъпи тишина. — Запазил съм маса за вечеря. За девет часа — добави той и хвърли поглед към ръчния си часовник. — Точно имам време да довърша тази бутилка, преди да тръгнем.

Дейвид ѝ се усмихна ослепително и Шарлот се сгуши доволна в леглото, докато той допълваше чашата ѝ. Може би нямаше да бъде толкова лошо да прекарат Коледа с родителите му. Със сигурност щеше да бъде по-добре, отколкото изобщо да не го види на празника.

По-рано същата вечер, чакайки го да пристигне, Шарлот бе разбрала колко много означава той за нея. Единственият ѝ минал опит с противоположния пол бе една кратка любовна връзка, когато беше на двадесет и две години, след която се бе почувствала напълно съкрушена и лишена от самоуважение. Дейвид се бе появил и бе разсеял униинето ѝ, бе ѝ възвърнал увереността, като я накара да усети тялото си по начин, свършено непознат за нея.

Час преди той да пристигне, тя се изкъпа, без да бърза, вмъкна се в най-хубавото си атлазено бельо, а после облече черни панталони и черно горнище с дълбоко изрязан гръб. Това беше любимото ѝ вечерно облекло, тъй като я правеше да изглежда слаба и скриваше излишните килограми, от които така и не можа да се отърве. Застанала пред продълговатото огледало в спалнята, тя среса косата си, сложи си по малко руж, сиви сенки и блясък за устни и се огледа критично.

Никой не би я нарекъл красива. Челюстта ѝ бе твърде широка, носът ѝ — прекалено къс, а устата ѝ, меко казано, бе голяма. Но я считаха за привлекателна и трябваше да си признае, че притежава

известна живост, която придава на лицето ѝ блясък. И след милион години тя нямаше да бъде характеризирана като красива дори и от майка си. По ирония на съдбата от всички неща в живота Шарлот най-много разбираше от красотата. Дали в произведение на изкуството, в лицето на приятел или във величествен пейзаж, красотата беше нещо, което тя ценеше по-високо, от каквото и да е друго. Съзнаваше, че е погрешно да харесва хората заради външния им вид, но не можеше да направи нищо. Бе учила вътрешен дизайн и бе започнала работа при Майра Грант, защото смяташе, че след като самата тя не е красива, поне може да създава красота чрез работата си. Майра беше най-добрата декораторка в Лондон и по-идеален работодател от нея нямаше.

Когато в седем и половина Дейвид позвъни на вратата, Шарлот бе подготвила всичко за вечерта, която щяха да прекарат заедно. Апартаментът ѝ, на първия етаж в голяма викторианска къща в Кенсингтън, беше реконструиран, но бе запазил атмосферата на обширен и доста величествен дом, макар че всъщност тя притежаваше само спалня, всекидневна, кухня с трапезария и баня. След като намали осветлението и включи отоплението, Шарлот запали няколко свещи, разположени на стратегически места, и постави чаша с рано цъфнали зюмбюли върху стъклената масичка за кафе пред блестящия огън. Във фризера имаше ледено шампанско, бяло вино, минерална вода и дори бутилка водка. Искаше всичко да е безупречно.

— Здравей! — бе я поздравил Дейвид и нежно я бе целунал. После почувства как топлината на жилището го обгърна. — Така е по-добре! — одобрително отбеляза той и свали палтото и сакото си. — Навън е дяволски студено.

— Искаш ли да пийнеш нещо? — гласът ѝ прозвуча тихо и колебливо, изведнъж се бе почувствала смутена и притеснена от присъствието му.

— М-мда. Имах ужасен ден в офиса — погледна я с изумителните си сини очи и сърцето ѝ подскочи от възбуждане.

Дейвид бе най-хубавият мъж, когото някога бе виждала. Бяха изминали вече три месеца, откакто се познаваха, а краката ѝ все още се подкосяваха, когато я погледнеше.

— Шампанско?

— Великолепно — като разхлаби вратовръзката и разкопча ризата си, той я целуна отново и се усмихна дяволито. — Хайде да го пием в леглото.

С разтреперани ръце Шарлот постави на подноса две чаши и бутилка „Мот-Шандон“, която бе купила сутринта от местния магазин за спиртни напитки. Когато влезе в спалнята, той вече се бе съблякъл и лежеше върху бялата завивка.

— Аз ще го отворя — дрезгаво каза Дейвид. — Ти се съблечи.

Гласът му беше като милувка. Тя бързо свали дрехите си и се покачи на голямото легло до него. Той освободи корковата тапа възможно най-леко и напълни една от чашите. Шарлот се протегна да я вземе, но вместо да я подаде, Дейвид притисна студената чаша първо до едното ѝ зърно, а после до другото. След това внимателно я наклони настрани и пенливата течност потече между бедрата ѝ.

— Дейвид!... — ахна тя.

— Това е само началото — прошепна мъжът и напълни и своята чаша. Пиха мълчаливо, със затворени очи. Той нарочно избягваше да я докосва, но близостта му беше достатъчна, за да я накара да го желае. Лежеше до нея, самият той възбуден, и тя знаеше, че не след дълго ще се раздвижи. Беше я посветил в изкуството на любовната игра, която понякога продължаваше по няколко часа и на моменти ѝ се струваше, че губи разсъдъка си, обзета от непозната за нея силна страст. Тази вечер обаче го желаше неудържимо.

— Дейвид...

Целуваше я бавно, проследявайки с показалеца си линията на рамото ѝ, гърдата, хълбока и дължината на бедрото ѝ. После се приближи още и я обгърна с ръце, така че телата им се сляха в едно — като скулптура на две фигури, издялани от един каменен блок.

Замаяна, тя се притисна в него.

— Обичам те...

Сините му очи, виращи се в нейните, изглеждаха на неясната светлина като сини стъклени топчета.

— И аз те обичам — прошепна в отговор той, долепил устни до нейните.

Шарлот се опита да го придърпа по-близо, заемайки по-удобно положение.

— Не още, скъпа — гласът му беше сладостен като мед. — Още е твърде рано.

— О, моля те... Дейвид... — мъчението беше прекрасно. Той се пресегна към краката ѝ, галейки я нежно. После целуна шията ѝ и засмука крайчетата на ушите ѝ. Ръцете ѝ настоятелно го търсеха, но той се дръпна, за да не го стига и коленичи на възглавницата над главата ѝ, като взе лицето ѝ в ръцете си и целуна клепачите ѝ. — Моля те... — гласът ѝ бе тих страстен вопъл. Мъжът зарови лицето си във врата ѝ и плъзна ръце надолу, за да обгърне гърдите ѝ. — Желая те — умоляваше го тя. Бавно, без да бърза, като се наслаждаваше на всяко усещане, той вкушваше тялото ѝ, откривайки с език всяка част от него. Шарлот имаше чувството, че я привързват с копринени нишки. Отново и отново Дейвид я възбуждаше, докато тя достигна връхната точка, и забави екстаза ѝ още няколко секунди. — Дейвид... — струваше ѝ се, че полудява, че губи разума си, жадувайки той да я изпълни с любовта си...

Тъкмо когато мислеше, че повече няма да издържи, той внезапно и изненадващо я облада, прониквайки в нея бързо, като извика името ѝ.

Дейвид бе запазил маса в „Рома ди Ноти“, местния ресторант, където имаше добра храна и весела атмосфера. Антонио, буен емигрант от Неапол, поздравяваше всички свои клиенти с гръмкия си важен глас, като пляскаше с големите си ръце, за да приветства новодошлите, и подвикваше на персонала да побърза. Шарлот и Дейвид редовно вечеряха там заради отличното меню и приемливите цени, които Антонио успяваше да поддържа.

— Добър вечер, синьорина! — извика той, когато видя Шарлот. — Синьор Фаръл! Как сте тази вечер? Имам хубава маса за вас. Моля, елате отгук — пълното му тяло с широки сиви панталони, придържани от алени тиранти, си проправи път между осветените от свещи маси към една интимна ниша в далечния край на ресторанта.

Шарлот се мушна на мястото си, докато Дейвид се впусна във весел, шеговит разговор със собственика.

— Как е животът, Антонио?

— Не е толкова лош! Как ви се отразява големият град, синьор?

— Както обикновено, работя много и ми плащат малко — усмихна се Дейвид.

— Аз сам си плащам и пак получавам малко! Животът не е справедлив, нали така?

— Определено, Антонио.

— Е, какво ще хапнете тази вечер? — Антонио размаха пред тях две големи менюта. — Предлагам ви да започнете със Zuppa di pesce alia Genovese^[1]. Това е най-ароматната рибена супа, истинска поезия.

Шарлот се засмя.

Антонио ѝ намигна с мънистеното си кафяво око.

— После преминавате — продължи той — на Scaloppine al Marsala^[2]. Телешкото се пържи, докато стане хрупкаво, и се сервира върху канапе от див ориз с богат винен сос.

Дейвид кимна:

— Звучи чудесно.

— Ще ви хареса много! — продължи собственикът, като ръкомахаше. — Ще вземете ли с него бутилка от нашето изстудено Frascati?

Дейвид кимна отново и Шарлот си помисли колко бе хубаво да имаш мъж, който да се грижи за всичко. Когато беше малка, баща ѝ винаги вземаше нещата под свой контрол и това ѝ вдъхваше чувство за сигурност.

— Много добре, синьор Фаръл — каза Антонио, доволен от представянето си. После бавно се отдалечи, като пееше с пълен глас.

— Той е приятен, но, за Бога, защо трябва да вдига толкова шум? — прошепна Шарлот.

— Един ден ще те заведе на по-добро място, скъпа, но се страхувам, че за момента мога да си позволя само половината от нещата дори и на място като това — той се усмихна кисело и Шарлот постави ръката си върху неговата.

— Всичко е наред, Дейвид. Наистина. Пошегувах се. Мисля, че атмосферата тук е чудесна.

— Един ден ще успея и ще стана богат и тогава ще отидем в „Конот“ или „Савой“, или на някое от тези великолепни места — усмихна се той.

— Без съмнение скоро ще ръководиш „Флайт Рекърдс“ — безгрижно отбеляза тя.

— Да, всъщност ме готвят за повишение — продължи Дейвид.

През последната година бе работил за „Флайт Рекърдс“, в счетоводния отдел. „Флайт“ беше почти толкова блестяща, колкото и „Върджин“, с поредица от плочи, хитове и договори с някои от най-големите имена в света на поп музиката.

Лицето на Шарлот светна.

— Това е чудесно.

— Да. Искат да ръководя продажбите. Заплащането е доста по-добро и, разбира се, ще имам много подчинени.

Очите ѝ се разшириха.

— Кога ще стане известно?

Той се облегна назад и широко разпери ръце.

— В началото на януари, струва ми се.

— Това е много вълнуващо.

— Е, нали разбираш, директорите започват да осъзнават възможностите ми — тонът му беше небрежен. — Мога да направя „Флайт“ толкова силна, колкото е „Върджин“ или „ХМВ“, и съм близък с Дон Габриел.

— Дон Габриел? Той поп певец ли беше?

— Не, това е изпълнителният директор — отвърна Дейвид с търпелива усмивка.

Шарлот кимна и гордо се усмихна. Подозираше, че Дейвид малко се хвали, за да я впечатли, намираше го за доста мило. Не че има нужда от това, разсъждаваше тя. Винаги му казваше, че е прекрасен, но на някои хора им трябва по-голяма увереност, отколкото на други.

— Поне ще прекараме Коледа заедно — тихо каза тя и се пресегна през масата да стисне ръката му.

Дейвид ѝ се усмихна нежно.

— Надявам се, че ще харесаш родителите ми — рече той.

— Сигурна съм в това — Шарлот се опита да не обръща внимание на стомаха си, свит на топка от някакво предчувствие. — Разкажи ми за дома си.

Той почти не споменаваше за семейството си. Тя знаеше само, че живеят в Уилтшир и че след неговото идване в Лондон рядко ги вижда.

— Няма много за разказване. Живеят в покрайнините на село Бароу, близо до Дивайзис. Къщата е доста стара и един ден ще бъде моя. Заедно със земята около нея вероятно струва повече от милион.

Шарлот го погледна изненадано. Беше си представяла, че родителите му са бедни, а и на Дейвид парите никога не му стигаха.

— Къщата в имението Шелуд е била построена през 1665 година за женски манастир — той допи виното си. — Вероятно ще я продам. Мразя да живея в провинцията.

— Винаги ли е принадлежала на семейството ти?

— Господи, не. Купили са я, след като съм се родил. Баща ми спечелил много пари от дървообработването. Сега се е оттеглил. Майка ми, разбира се, никога не е работила.

Шарлот беше удивена.

— Не си ми казвал, че произхождаш от богато семейство — шеговито каза тя.

— Можеше да тръгнеш с мен заради парите ми — подразни я той. — А аз исках да ме харесваш такъв, какъвто съм — лицето му придоби по-сериозно изражение. — Майка ми и баща ми смятаха, че трябва сами да се грижим за себе си, макар че в края на краищата се наложи да помагат на Крис.

— Кой е Крис?

— По-малкият ми брат.

Шарлот отново се изненада. Дейвид никога не бе споменавал и за него.

— Не знаех, че имаш брат!

Той сви рамене.

— Честно да си призная, не сме много близки. Родителите ми му помогнаха да се измъкне няколко пъти. Плащаха, за да отиде в най-добрите клиники.

— Какво му е? — тя си представи един по-млад Дейвид, съсипан от болест или осакатен при нещастен случай.

Тонът на Дейвид беше унил. Шарлот забеляза в очите му мъка.

— Той е наркоман: наркотици, алкохол — всички тези неща. На няколко пъти бе прекалил с дозата.

— Боже мой, колко тъжно!

— След като си гледал някой, когото обичаш, как се погубва година след година, трудно е да изпиташ съжаление. По-скоро се чувстваш разстроен от настойчивостта му да върви по наклонената плоскост, когато е толкова очевидно какво му причинява всичко това.

— Предполагам, че там е проблемът: наркоманите просто не могат да си помогнат сами — тихо каза тя.

— Кой знае? — въздъхна Дейвид. — Зная само, че е струвал на майка ми и на баща ми цяло състояние, без да се смятат тревогите.

Дейвид сви рамене, но Шарлот забеляза, че разговорът го бе разстроил. Не можеше да си представи какво е да гледаш как собственият ти брат съзнателно се самопогубва и родителите ти напразно се опитват да му помогнат. Тя се нахрани мълчаливо, споделяйки болката на Дейвид.

На следващата сутрин Шарлот стана рано, за да се подготви за предстоящия ден. Коледа беше само след няколко дни и Майра имаше десетина клиенти, които искаха къщите и апартаментите им да се дооправят преди празниците. Вчера тя ѝ бе дала списък и сега, като го гледаше, Шарлот се стресна. Как, за Бога, щеше да свърши цялата работа навреме? В една къща в Челси трябваше да контролира поставянето на килимите, обитателите на апартамент в Итън Плейс очакваха прозорците им да бъдат украсени с екстравагантни драпирани завеси, полиците на една кухня във Фулам трябваше да се повдигнат, да се купят настолни лампи и да се инсталират в кабинета на къща в Кампдън Хил, и да се сложат огледала на стените на баня в Падингтън. Майра имаше екип от работници, които можеха всичко — от прокарването на централно отопление до изработването на комплект покривки за столове, така че задачата на Шарлот бе да се увери, че всяка поръчка е изпълнена според изискванията на клиента. Работата изискваше прецизност и остра наблюдателност; всичко — от тапетите до ключовете за осветлението — трябваше внимателно да се провери.

Въпреки трудностите, Шарлот обичаше работата си. Мечтаеше след няколко години да открие собствена фирма за вътрешен дизайн, може би с магазин, където щеше да продава своята продукция, и независимо от това колко много я караше да работи Майра, тя знаеше, че трупя безценен опит.

Тази сутрин обаче, докато пиеше кафето си, преди да влезе в банята, мислите ѝ непрекъснато се насочваха към Дейвид. С всеки изминат ден все по-силно се влюбваше в него и се чудеше как такъв

мъж може наистина да бъде влюбен в нея. Имаше чувството, че е най-щастливата жена в света.

Обръщайки поглед назад, тя установяваше, че първата им среща, макар и съвсем обикновена, в същото време бе изключителна. Шарлот чакаше самолет за Рим, където щеше да купува коприна за завеси за една къща на Честър Скуеър, когато силен глас, заглушил всички останали звуци в салона за заминаване на „Хийтроу“, бе съобщил, че полетът ще се забави с два часа.

— По дяволите! — чу тя да възкликва някой и като хвърли поглед на отсрещните места, забеляза невероятно красив мъж да се взира навъсено в монитора, висящ над главата ѝ. Правилните му черти, русата коса и необикновените светлосини очи я накараха да предположи, че е манекен или филмова звезда. Порази я и още нещо. Въпреки очевидното му раздражение, крайчетата на устните му бяха шеговито извити, а около очите му се бяха образували бръчици от смях. Изглеждаше на около тридесет години и тя хареса небрежния, но все пак стилиен начин, по който бе облечен.

Изведнъж той забеляза, че тя го наблюдава и се засмя.

— Съвсем типично, нали? Мразя закъсненията.

Шарлот кимна, слисана от приятелския му маниер на държане и от факта, че разговаря с нея така свободно.

— Разбирам ви — глупаво се усмихна тя. — Наистина е досадно.

— И вие ли отивате в Рим?

— Да.

— Господи, надявам се да не чакаме повече от два часа.

— Добре че съм си взела нещо за четене.

Той направи печална гримаса:

— А аз не съм. Ще ви посрещнат ли там?

— Не. Отивам по работа — тя замълча. — Всъщност няма значение кога ще пристигна.

— И при мен е така — призна мъжът. — Никога не съм бил в Италия и реших да си взема няколко дни отпуска и да разгледам нейните забележителности — докато говореше, той мина отсреща и седна до нея.

— Ще ви хареса.

Той я погледна с интерес:

— Вие я познавате добре, нали?

На Шарлот ѝ се прииска да излъже, да му каже, че може да му организира една прекрасна екскурзия, и че познава всички най-хубави места, но мъжът я гледаше така проникателно с изумителните си очи, че тя разбра, че няма да успее да се измъкне безнаказано.

— Познавам част от Рим — честно си призна. — Имам навик да отсядам близо до Испанските стълби и, разбира се, съм разгледала Колизея и Ватикана... но обикновено съм толкова заета, че нямам много време да правя обиколки — не добави, че е прекалено страхлива, за да се скита сама. Беше гледала „Римската пролет на мисис Стоун“ и често ѝ се искаше да има куража на жената, която Тенеси Уилямс бе описал. Искаше ѝ се също да изглежда като Вивиан Лий, която изпълняваше ролята на мисис Стоун във филма. „С такова лице никога няма да останеш сама където и да било“, мрачно си помисли Шарлот.

Младият мъж оглеждаше препълнения салон за заминаване и без съмнение търсеше извинение да се измъкне. Тя се чудеше как да го улесни, когато — за нейна радост и удивление — внезапно получи покана да пийнат нещо заедно.

— Има няколко бара. Кой ще изберем? — попита той. Така започна всичко. Когато пристигнаха в Рим, като междувременно бяха успели да си разменят местата, за да седнат заедно, на Шарлот ѝ се струваше, че познава Дейвид Фаръл от години. Той ѝ каза, че е на двадесет и девет години, че работи в звукозаписната компания „Флайт Рекърдс“, че не е женен и живее в Лондон.

Шарлот не можеше да повярва на късмета си и все пак в следващите дни остана предпазлива, страхувайки се да не се опари отново. Вече три години все още страдаше от ужасното съмнение в себе си, дошло, след като я бяха изоставили. Дори и сега, след три месеца на любов с Дейвид, имаше моменти, когато се страхуваше, че не притежава качествата, които биха ѝ помогнали да остане завинаги с него, но последствията от евентуалната му загуба ѝ изглеждаха прекалено ужасни, за да мисли за тях.

Телефонът извънтя и внезапно я върна в настоящето. Клиентите понякога се обаждаха на нея и на Майра вкъщи.

— Добро утро. Мога ли да ви помогна? — попита тя с професионалния си маниер.

— Здравей, скъпа, майка ти е. Имаш ли малко свободно време или моментът е неподходящ?

— Здравей, мамо! — поздрави тя майка си с обич. — Как си?

— Добре съм, но съм ужасно заета. Слушай, скъпа, мислех да взема на Съюзън за Коледа една от онези поли в „Джигсо“ и се чудех какъв цвят да избира. Имат ги в...

— Мамо — прекъсна я Шарлот.

— Да?

— Страхувам се, че имам лоши новини за теб за Коледа.

— Какво? — в гласа на Маргарет Тейлър прозвуча тревога.

— О, не е краят на света, но Дейвид иска да прекарам Коледа в Уилтшир с родителите му и...

— Но това ще е прекрасно за теб, скъпа — Шарлот чуваше как майка ѝ се опитва да прикрие разочарованието в гласа си. — Ще прекараш чудесно! Колко мило от тяхна страна да те поканят. Имаш ли достатъчно дрехи за там?

Шарлот се разсмя.

— Това е само една провинциална къща, мамо. А не „Риц“ в Париж! Може ли двамата с Дейвид да прекараме новогодишната нощ с вас в замяна на това?

— Разбира се, че може, скъпа. Ще се радваме да ви видим. Експериментирам нов начин за приготвяне на фазан — запечен, с коричка, така че можем да го опитаме тогава.

— Благодаря, мамо. Съжалявам за Коледа. Бих предпочела да съм с теб, татко и Сузи.

— Не се безпокой за това, скъпа! Ти трябва да бъдеш с Дейвид. Така е правилно. Ще ни липсваш ужасно, но ще те очакваме за Нова година, тъй че всичко е наред.

Както обикновено, помисли си Шарлот, майка ѝ се примиряваше с всичко. Тя беше природно весела и издръжлива жена, на петдесет години все още изглеждаше млада и енергична и винаги се радваше за дъщерите си, когато им се случеше нещо хубаво.

— Ще намина да ви оставя подаръците — обеща Шарлот. — Утре добре ли е?

— По всяко време, скъпа. А аз ще ти дам нашите. Имам нещо малко и за Дейвид.

— Блестяща си, мамо.

— А сега какво ще кажеш за полата за Сузи?

Говориха още няколко минути. Винаги се бяха радвали на добро разбирателство, а сега, когато Шарлот беше на двадесет и шест, бяха най-добри приятелки.

Няколко минути по-късно Шарлот затвори и изпита угризение, че заминава, макар и с Дейвид. Осъзна, че това ще е първата Коледа в живота ѝ, която ще прекара далеч от семейството си, и се почувства странно обезпокоена. После си каза строго: „Хайде, време е да пораснеш, за Бога!“

---

[1] Супа от риба по генуезки. — Б.пр. ↑

[2] Телешко с вино. — Б.пр. ↑

ВТОРА ГЛАВА

Кристофър Фаръл позвъни на вратата на бившата си съпруга в къщата ѝ в Излингтън, като се надяваше, че е приготвила Холи за пътуването им при родителите му в Уилтшир. Това бе първата Коледа след развода, която щеше да прекара с четиригодишната си дъщеря, и той изгаряше от нетърпение да замине час по-скоро. Висок, приятно закръглен и със светлокестенява брада, той се загърна по-плътено в кожуха си от овча кожа и се приведе под напора на вятъра, който се понесе надолу по Мълбъри Авеню. Господи! Наистина бе студено! Крис потърка ръце и отново погледна часовника си, чудейки се защо, по дяволите, Линда не отваря вратата.

Искаше му се да вижда Холи по-често, но връзката им, крехка и непостоянна, се ръководеше от „условията“ на Линда. Тя си пада по условията, помисли си той. Линда бе постановила да вижда дъщеря си, само ако предупреди няколко дни предварително. Холи можеше да остане при него, ако той се намираще в къщата на родителите си, а не в апартамента си в Батърси. Трябваше да я води в Уилтшир с влака, а не с колата си, и щяха завинаги да му забранят да я взема, ако пие или приема наркотици в нейно присъствие. Той вече се бе отказал от наркотиците, но пиенето бе нещо друго. Бе кимнал мълчаливо в знак на съгласие, но знаеше, че няма да може да устои на някоя друга чашка вечер, когато Холи беше в леглото.

Боядисаната в тъмносиньо врата на малката, но елегантна къща от деветнадесети век се отвори и Линда се изправи пред него, усмихвайки му се така приятелски, че той се почувства виновен, задето я бе проклетел преди няколко минути.

— Здравей, Крис! Влизай. Холи е почти готова — беше тридесет и няколко годишна жена с майчинско изражение, къдрава кестенява коса и весело лице. Облечена в кремави рипсени панталони и дълъг свободен червен пуловер, който подходеше на закръглената ѝ фигура, тя го поведе към всекидневната. — Искаш ли малко кафе?

Той отново хвърли поглед на часовника си, притеснен от чакащото такси, безпокоящ се да не изпуснат влака.

— По-добре не, благодаря.

В този момент откъм кухнята се зададе нисък набит мъж с тъмна коса и весели очи, носещ в ръце десетмесечно момченце.

— Как си, Крис? — мъжете се здрависаха. Кристофър харесваше новия съпруг на Линда — може би защото се бе появил, след като се разделиха.

— Добре съм, Дензил — Крис погледна бебето и за момент почувства болка. Той обожаваше Холи, но щеше да бъде хубаво да има син. — Как си днес, Бен? — попита той детето, като говореше оживено, за да скрие копнежа си. Бен изпусна няколко балончета с уста и се сгуши още повече в ръцете на баща си.

— Татко! — едно малко момиченце с къдрава, дълга до раменете руса коса, завързана отзад с панделка, се втурна надолу по стълбите, като прескочи последните две стъпала, преди да се хвърли в обятията на Кристофър.

— Здравей, скъпа! — беше толкова лека, че той я вдигна на ръце високо, усмихвайки ѝ се, докато тя се люлееше над него. — Как е моето момиче?

— При баба ли ще отидем за Коледа?

— Да, Холи — Крис я спусна, докато се изравни с гърдите му, и я притисна към себе си.

Холи отвърна на прегръдката му, но нямаше търпение да тръгнат.

— Можем ли да тръгваме сега? — детето се измъкна и слезе на земята, а после се спусна към едно куфарче, стоящо до входната врата. — Това е багажът ми — важно съобща Холи.

Линда и Кристофър погледнаха рожбата си с любящи очи. Те я намираха за неотразима с нейното сърцевидно лице и сините ѝ като незабравки очи, които весело блещукаха. В гърлото ѝ почти постоянно клокочеше смях, който се изливаше навън звучно и нежно винаги когато бе щастлива. Тя притежаваше и милия навик да казва: „О, мамо!“ или: „О, татко!“ и да ги прегръща силно.

Линда приклепна и протегна ръце, внезапно в очите ѝ проблеснаха сълзи.

— Ела и кажи довиждане на мама.

Холи се затича и се хвърли в обятията на Линда.

— Ти няма ли да дойдеш при баба, мамо?

— Не този път, скъпа — отвърна Линда, като се стараеше гласът ѝ да звучи спокойно. — Бъди добро момиче и поздрави баба и дядо от мен.

— Искам и ти да дойдеш, мамо — Холи изглеждаше съкрушена. Тя се втренчи в очите на Линда и кимна окуражително. — Кажи да. Кажи, че ще дойдеш!

— Тогава кой ще се грижи за Дензил? И Бен? — Линда бързо се изправи, на лицето ѝ се бе изписала болка.

— Ще бъдеш с мама на Нова година — изтъкна Кристофър с престорена веселост. Улови погледа на Линда и те си размениха кисели усмивки, съюзили се в усилието си да накарат Холи да разбере, че за бъдеще времето ѝ винаги ще трябва да се поделя между двамата.

— По-добре да побързаме или ще изпуснем влака — заувещава я Кристофър. — Баба ще ни чака за чая — той вдигна куфара ѝ, докато Линда закопчаваше червения ѝ анорак. Изведнъж Холи застана неподвижно в средата на антрето. На лицето ѝ се бе изписал ужас.

— Знае ли Дядо Коледа, че заминавам? Ще разбере ли къде е къщата на баба? — попита тя с треперещ глас.

Дензил дойде на помощ, докато Линда и Кристофър се бореха с чувствата си. Той се приведе и заговори сериозно и важно:

— Не се безпокой, Холи. Аз изпратих на Дядо Коледа телеграма с надпис: „Спешно и важно“. Дадох му адреса на баба ти в Уилтшир.

Холи го погледна, не съвсем убедена.

— Сигурен ли си, че ще я получи? Ще знае ли къде да отиде?

Дензил кимна оживено.

— Той ми отговори! Не се безпокой за нищо. Сега ще е по-добре да побързаеш, преди на таксито да му омръзне да чака! Не искаш да изпуснеш влака си, нали?

Успокоена, Холи видимо се оживи и сграбчи ръката на Кристофър.

— Благодаря ти, стари приятелю — промърмори Кристофър. — Довиждане, Линда. Приятна Коледа!

— И на теб също.

— Довиждане, мамо.

— Довиждане, скъпа. Доскоро. Пази се и бъди добро момиче.

Тихата, залесена с дървета улица заехтя от гласовете им, когато таксито се разтrese и се отдели от бордюра. Линда видя как то се отдалечи, без да може да каже нищо. Застанал до нея, все още държейки Бен, Дензил я погледна съчувствено.

— Усмихни се, скъпа. Имаш нас.

— Зная — дрезгаво произнесе тя, задавена от сълзи. — Нещата не се улесняват, нали? Всъщност стават все по-болезнени — после го целуна, за да го увери, че независимо от мъката си, наистина ги обича двамата с Бен. — Какво щях да правя без вас?

Той отвърна на целувката ѝ, като в същото време сложи Бен в ръцете ѝ.

— Мисля, че твоят син и наследник се нуждае от преобуване.

Линда нежно потупа Бен по дупето:

— Хайде тогава, скъпи. Да се качим в детската.

Бен загука и запляска с ръце — нещо, което наскоро се бе научил да прави. Линда го понесе нагоре по стълбите и когато минаха покрай стаята на Холи — боядисана в различни оттенъци на розовото, украсена с шарени танцуващи слонове, създадени от Дензил, — тя отвърна очи.

Не можеше да свикне с факта, че трябва да дели Холи с Кристофър. Налагаше се обаче да го прави и се стараяше, доколкото ѝ бе възможно, но никога нямаше да се примири.

Карол и Нийл Уитакър натовариха и последната чанта в старото си бентли и провериха за последен път дали къщата е заключена и дали алармената система е включена.

След оттеглянето на Нийл миналата година от директорския пост на елитно частно училище те се бяха преместили в нова, съвременна къща, близо до едно игрище за голф в Бъркшир. Сега посвещаваха времето си на подобряването на градината и на своите хобита. Животът им бе спокоен и прост. Биха предпочели да си останат вкъщи за Коледа, но и двамата притежаваха дълбоко, вродено чувство за дълг. През година прекарваха празника със сестрата на Карол и мъжа ѝ в Уилтшир. Сега отново беше ред да отидат и ги очакваха.

— Добре че поне Вирджиния има чудесен готвач — беше отбелязал Нийл предишната вечер, след като свършиха с опаковането.

— А Едмънд има отлична изба — напомни му Карол и си помисли колко хубаво би било, ако можеха да имат свои собствени деца. Освен всичко друго, щяха да бъдат чудесно извинение, за да си останат вкъщи. Всъщност отиваха само за да доставят удоволствие на сестра ѝ и зет ѝ, които, тъй като бяха богати, обичаха на всеки две години да оказват гостоприемство на по-бедните членове на фамилията.

— Обичам да спя в собственото си легло — измърмори Нийл. Той беше човек е навици, който харесваше гозбите на жена си повече от всички други, обичаше да пие уискито си със сода в шест часа (Едмънд Фаръл не предлагаше пиене преди шест и половина) и да се къпе след закуска, а не преди това.

— Нищо не може да се направи, скъпи — съчувствено каза Карол и си помисли, че ще изпусне любимите си телевизионни програми. Добре че поне догодина ще си бъдат вкъщи и ще могат да правят каквото си искат.

— Чух, че Кристофър ще дойде за Коледа и ще доведе и Холи — отбеляза Карол, когато тръгнаха по шосе МЗ за Дивайзис. — Сигурно вече е станала голямо момиче.

— На колко години е? — Нийл караше внимателно, поглеждайки в огледалото почти на всеки тридесет секунди.

— Мисля, че е на четири. Да. Трябва да е на толкова. Бедничката, не одобрявам разтрогването на браковете, в които са замесени деца.

— Скъпа, не смятам, че можеш да обвиниш Линда, задето е поискала развод — меко каза той.

— Трябваше да се примири.

— С какво, с пиенето? И с наркотиците?

— Други жени са го правили.

— Предполагам, но с Холи!... Сигурен съм, че е почувствала, че е лошо за детето да расте в такава среда. А и никога нямаха пари, защото той харчеше всичките за наркотици. Не мисля, че можеш да я виниш — Нийл поклати голата си глава и рязко смени скоростите.

— Сигурна съм, че щеше да се справи, ако беше опитала — не отстъпи Карол. — Струва ми се, че искаше да избяга от Кристофър, за да се омъжи за Дензил Блейк. Мисля, че е доста заможен.

— Но Линда среща Дензил, след като напусна Кристофър.

Карол го погледна и рече мрачно:

— Това го казва тя.

Нийл въздъхна тихо. Жена му държеше на мнението си докрай, когато бе убедена в нещо. Тя никога не бе харесвала Линда и този факт нямаше да се промени, макар да не я бяха виждали, откакто двамата с Кристофър се разведоха.

— Вчера Едмънд ми каза по телефона, че тази година Дейвид ще доведе приятелката си — отбеляза Нийл, като смени темата.

Карол го погледна изненадано.

— Наистина ли? Какво е момичето?

— Откъде да знам, скъпа?! Вероятно с два крака, две ръце и тяло на жена.

— Не бъди глупав, Нийл. Какво каза Едмънд за нея? Коя е тя?

— Всичко, което каза, е, че името ѝ е Шарлот и Дейвид излиза с нея от няколко месеца. О, да — и че се занимава с вътрешна декорация.

— От добро семейство ли е? — книгата на Дебрет с имената и родословието на перовете бе за Карол Уитакър онова, което бе Библията за един свидетел на Йехова.

— Едмънд не се впусна в подробности за произхода ѝ — сухо отвърна Нийл.

— Дейвид е твърде млад, за да се обвързва сериозно.

— На двадесет и девет е.

— Да, но не може да се задържи никъде. Колко работи смени, откакто не успя да влезе в университета? Шест? Седем? Осем?

— Мисля, че сега има добра работа в една звукозаписна компания.

Карол изсумтя:

— И колко дълго ще продължи това? Ще се занимава само с поп звезди, концерти и други подобни глупости.

Нийл натисна силно педала на газта и стисна зъби. Вкъщи Карол беше много хрисима жена: активна, весела, играеше тенис и голф няколко пъти в седмицата и бе добра домакиня. Но още щом тръгнаха да посетят сестра ѝ, тя се променяше изцяло, обхващаше я непоносим снобизъм и ставаше нетърпима към равните си. Дали дълбокото неудовлетворение от самата себе си не я правеше внезапно критична към всички останали? Или пък бе ревност, че Вирджиния притежаваше много повече от нея в материално отношение? Той тихо

въздъхна, като се надяваше, че няма да слуша заяждането ѝ цяла Коледа.

— Чудя се каква ли е приятелката на Дейвид! — продължи тя.

— Без съмнение скоро ще разберем — отвърна Нийл. — Ще пристигнем почти по едно и също време. Едмънд каза, че идват от Лондон.

Карол отново се нацупи:

— Дейвид няма кола.

— Не, но тя има.

— Колко остава още? — попита Шарлот, като размърда пръстите си. Тя събу обувките си веднага щом излязоха от Лондон и сега краката ѝ се бяха затоплили приятно от силното парно в колата.

— Ще бъдем там след десет минути — отвърна Дейвид. — Намира се в покрайнините на село Бароу, но тъй като градината ни е заобиколена от високи стени, човек остава с чувството, че имението е по-изолирано. Това е едно интересно старо място — беше решил, че е естествено той да кара, а Шарлот нямаше нищо против, защото можеше да си почине. Тя постави друга касета и пак се сгуши на мястото си, чувствайки се в безопасност и защитена от заобикалящата ги мрачна околност. Сива пелена обгръщаше влажния пейзаж, а за Шарлот, която винаги бе живяла в Лондон, това бе най-потискащата гледка в света. Внезапно нещо ѝ дойде наум и разтревожена, тя се обърна към Дейвид:

— Ще спим в една стая, нали?

Дейвид повдигна русолявите си вежди и решително отвърна:

— Няма да стане.

— Наистина ли? — тя се опита да прикрие разочарованието в гласа си. — Е, предполагам, че винаги можеш да ме посетиш през нощта, след като всички са заспали?

— Да, разбира се — той се обърна за малко към нея и се усмихна. — Не се безпокой за това, скъпа.

Шарлот се почувства доста раздразнена. Но си припомни, че хората в провинцията се тревожеха много повече за тези неща, когато не си женен, вероятно заради това, че може да узнаят съседите и няма да бъде прилично.

— Ще има ли още някой? — попита тя.

Дейвид смени скоростите на едно стръмно възвишение.

— Може би тази година е ред на леля Карол и чичо Нийл да дойдат — отвърна той. — Тя е сестра на майка ми и идват през година.

Шарлот не каза нищо. Цялата ситуация ставаше все по-изнервяща и когато Дейвид съобщи: „Пристигнахме“, като зави наляво и подкара колата нагоре по широка чакълеста алея, оградена с липи, тя наистина се почувства зле. После пътят изви надясно и Шарлот я видя ниска сграда във формата на буквата „Г“ от стари сиви камъни с тъмнорозов, покрит с плочки покрив и високи прозорци с оловни стъкла. Три колони подпиреха един издаден участък над главния вход и създаваха представа за портал. Тежката дъбова врата под него беше здраво залостена.

В далечния край на облицования с тъмна ламперия вестибюл имаше огромно и пищно коледно дърво. Синкавите, елегантно протегнати клони на смърча приличаха на дълги кадифени ръкавици. Шарлот се приближи, за да разгледа по-добре висящите по него украшения и възкликна възхитено:

— О, Дейвид! Прекрасно е! Имам клиенти, които биха убили за такова дърво!

Стотици малки викториански дървени фигурки се клатушкаха на тъмnozлатисти конци. Шарлот беше възхитена от изкусната резба и изящния им рисунък. Ангели с фестонирани крила и кръгли розови бузи висяха в близост до весели моряци, буйни сиви коне с тъмни петна, катереци се маймуни и дръзки пъстри папагали. Черни котки, клоуни, феи и джуджета се поклащаха леко до раирани тигри и снежни човеци. Гледката от деветнадесети век се допълваше от старинни кремави свещи, закрепени с малки боядисани тенекиени щипки.

— Семейството ти винаги ли е притежавало тези дялани фигури? — попита тя, разглеждайки едно миниатюрно човече на пружина, поставено в кутийка. — Сигурно са много ценни. Никога не съм виждала нещо толкова пленително — после въздъхна. — Това прави лъскавите дрънкулки, които поставяме днес на елхите, да изглеждат като истински боклуци, нали?

Дейвид бе донесъл вътре куфарите им от колата и ги бе поставил в средата на хола, където тъмносините кадифени канапета и лъскавите дъбови мебели създаваха атмосфера на голяма тържественост.

— Чудя се къде ли са се дянали всички! — къщата беше тиха и приличаше на изоставена.

По коридора се чуха бързи леки стъпки и не след дълго едно малко момиченце с лице на ангел застана в очертанятия на сводестата врата. Носеше къса дънкова пола, от която се подаваха здрави, обути в червен вълнен чорапогащник крака. Детето ги погледна със сериозно изражение, но очите му весело танцуваха.

— Здравей, чичо Дейвид — после се обърна към Шарлот: — Здравей! Как се казваш? — попита тя с тих, ясен глас.

— Аз съм Шарлот. А ти коя си? — Шарлот приклепна пред Холи и се взря в лицето ѝ. Подражавайки ѝ, Холи клекна веднага и я погледна сериозно.

— Аз съм Холи.

— Здравей, Холи — каза Шарлот, очарована.

— Ще останеш ли?

— Да, двамата с Дейвид дойдохме за Коледа.

— И аз! Дензил каза, че е изпратил телеграма на Дядо Коледа и той знае, че съм тук.

Шарлот отправи към Дейвид безнадежден поглед, търсейки помощ. Очевидно Холи бе негова племенница, но кой беше Дензил?

— Къде е баба ти? — попита Дейвид. — Къде са всички?

— Баба е в кухнята, а татко ѝ помага, защото има много работа — отвърна Холи на един дъх. Тя преглътна с усилие. — А дядо е в избата за вино — Холи сграбчи ръката на Шарлот. — Ще ти покажа избата.

— Мисля, че е по-добре първо да поздравим баба ти — отвърна Шарлот. Когато останеха насаме, щеше да разпита Дейвид за всички.

— Да вървим тогава — внезапно и решително каза Дейвид, като мина покрай тях и се запъти надолу по коридора. Кухнята се намираше на другия му край и Вирджиния Фаръл изненадано вдигна очи, когато влязоха.

— Дейвид! Не съм чула кога сте пристигнали... А ти сигурно си Шарлот! — набразденото ѝ от дълбоки бръчки лице светна. Тя се усмихна сърдечно и тръгна към тях с протегнати ръце. — Добре ли пътувахте? Времето не беше много хубаво, безпокоях се за вас. Пътищата са доста заледени по това време. Карол и Нийл все още не са пристигнали, макар да казаха, че ще дойдат за чая. Чудя се какво ли

се е случило с тях! Крис, скъпи, би ли сложил чайника? Сигурна съм, че всички умират за чаша чай — слаба, около шестдесетгодишна жена, Вирджиния Фаръл се въртеше из кухнята и не спираше да говори. Изглеждаше доста напрегната, изражението ѝ бе неспокойно, а държането — объркано.

Кристофър излезе напред, като се усмихваше и бършеше ръцете си в някаква кърпа. За разлика от майка си, той бе видимо отпуснат и спокоен.

— Съжалявам, че не мога да ви поздравя, както подобава, но през последния час ръцете ми бяха заети с пуйката, макар да се сещам за някои далеч по-привлекателни занимания.

Шарлот се засмя, бе го харесала веднага, но в брадатото му усмихнато лице виждаше нещо покварено. Леко закръгленото му тяло, широките панталони и огромният пуловер също издаваха признаци на задоволеност. Двамата братя се поздравиха и тя забеляза липсата на привързаност в отношенията им, за което Дейвид ѝ бе говорил. Членовете на нейното семейство бяха изключително близки помежду си и винаги показваха чувствата си, но те не бяха имали трудностите на семейство Фаръл.

— Готова ли е пуйката, татко? — припя Холи и коленичи на един кухненски стол, за да види по-добре птицата, която сега седеше в голяма тава до мивката.

— Да. Напълних я с кестени и ще я пъхнем в печката за през нощта, така че утре за обяд ще е готова — информира я Кристофър.

Холи прие това сведение със задоволство.

— След като пристигне Дядо Коледа ли?

— Да, скъпа — той улови погледа на Шарлот и се усмихна.

Вирджиния сновеше из кухнята и вадеше нещата за чая.

— Хляб и мармалад? Бисквити? Кифли? Плодов кейк? Какво предпочиташ, Шарлот? Мисля, че има малко кифли, които можем да препечем... и — о, да! — в килера има домашен мармалад от червени джанки. Какъв чай ще пиеш, индийски или китайски?

Главата на Шарлот се замая.

— Какъвто и останалите, мисис Фаръл — неубедително отвърна тя.

— Престани да се суетиш, мамо — каза Дейвид с глух, отегчен глас.

Вирджиния Фаръл се почувства отблъсната.

— Опитвам се само да направя хубав чай за всички вас — наскърбена отвърна тя.

В този момент вратата на кухнята се отвори. На прага ѝ застана висок мъж с гъста бяла коса и здраво, загоряло лице, носещ голяма градинска кошница, пълна с бутилки вино. Той огледа кухнята и насъбралата се компания с проницателните си тъмни очи, поглъщащи всичко наведнъж. Нервността на Вирджиния, изглежда, се увеличи и тя изпусна с трясък една лъжица за мармалад.

— Дядо! — радостно извика Холи. — Донесе ли вино?

— Здравейте всички — за момент очите му се спряха на Шарлот, но тя не можа да определи дали изражението му беше приятелско или не.

— Здравей, татко — Дейвид се приближи до него и те се здрависаха, докато Холи подскачаше нагоре-надолу и се опитваше да вземе кошницата от дядо си. — Това е Шарлот — добави Дейвид.

— Не, Холи, прекалено тежка е за теб — мило възрази Едмънд Фаръл. После вдигна очи отново. — Здравей, Шарлот — той раздруса ръката ѝ. — Радвам се, че дойде при нас. Добре ли пътува? — въпросът му беше реторичен и не очакваше да получи отговор. Той вдигна кошницата на кухненската маса и се обърна към Вирджиния:

— Защо ме накара да донеса още портвайн? Проверих в трапезарията, гарафите са пълни.

— Помислих си, че при толкова много хора... — гласът ѝ заглъхна и тя се засуети около голям бял чайник.

Едмънд се усмихна леко на Шарлот.

— Идва Коледа, а? Седмици наред пазаруваш и се подготвяш, с часове работиш и се безпокоиш и всичко приключва за няколко часа! Кому е нужно това?

— О, хайде, татко! — весело се засмя Кристофър. — Не бъди такъв стар мърморко! Около теб е цялото ти семейство, включително и внучката ти! Какво повече искаш? Ще прекараме чудесно, нали? — той се обърна към Шарлот: — Ето, тук има едно момиче, което със сигурност знае как да се забавлява!

Шарлот се засмя. Доброто чувство за хумор на Кристофър беше наистина заразително и тя почувства как съмненията ѝ относно следващите няколко дни се стопиха.

— Работата ми е да се забавлявам! — решително отвърна тя. — Животът е твърде кратък за нещо друго.

— И аз мисля така — съгласи се Кристофър. — Хайде, мамо. Не обръщай внимание на стареца и нека пийнем по чаша чай — докато говореше, той вдигна Холи на ръце, погъделичка я закачливо и я сложи да седне на един от дървените кухненски столове.

— Млечен шейк! — поиска тя.

Това накара Вирджиния да се засуети още повече.

— О, скъпа. Не зная дали имаме... Не искаш ли какао? Или оранжада? Или чаша хубав горещ билков чай?

— Мамо — каза търпеливо Кристофър с весели нотки в гласа, — Холи ще пие обикновено мляко и толкова.

— Не, не... млечен шейк! — решително повтори Холи. — Бананов млечен шейк.

— Нямаме... — Вирджиния замълча и тогава умореното ѝ лице светна. — Добре, скъпа! Мога да го направя! Има банани и мляко и ако ги сложим в сокоизстисквачката... Какво ще кажеш, Крис? Ще стане млечен шейк, нали? Можем да добавим и малко захар...

Шарлот забеляза, че Кристофър се разкъсваше между раздразнението и развеселеността си.

— Седни, мамо. Аз ще го направя — той се изправи, движейки се ловко за човек с такова отпуснато телосложение.

Дейвид и баща му бяха погълнати в разговор, затова Шарлот се обърна към Вирджиния, която правеше сандвич с мармалад за Холи.

— Каква хубава къща имате! — общително отбеляза тя, макар да съзнаваше, че все още нищо не бе видяла от нея.

— Благодаря ти, скъпа. Доста е стара и не е съвсем удобна, но Едмънд я харесва. През лятото градината е много красива.

Шарлот огледа скъпо оборудваната кухня, което потвърди съмненията ѝ, че семейство Фаръл е богато.

— Все пак не се грижиш съвсем сама за нея, нали? — попита тя. Отвън къщата изглеждаше огромна.

Вирджиния подаде сандвича на Холи и после разсеяно погали къдравата ѝ руса коса. Шарлот забеляза, че пръстите ѝ все още лепнеха от мармалада, но тя, изглежда, бе забравила за това и продължаваше да навива къдрицата на детето.

— При нас работи Фред, градинарят, и, разбира се, Гладис и Руби, които се грижат за къщата. Те ще са тук след няколко минути, за да приготвят вечерята и ще останат утре през по-голямата част от деня.

— На Коледа? — попита Шарлот изненадана. Дори в Лондон майка ѝ трудно намираще помощ по това време.

Вирджиния сниши гласа си и съзаклятнически зашепна:

— Гладис е вдовица, а Руби е нейна дъщеря. Те живеят в селото. Руби има бебе, макар че се боя, че няма съпруг. Една от многото сестри на Гладис се грижи за него, когато Руби е тук, и така всичко се нарежда много добре. Те имат нужда от пари, а аз — от помощ. Те дори се занимават с цялото пране и гладене. Какво щастие, скъпа! — за един кратък миг възрастната жена, изглежда, се отпусна и сините ѝ очи придобиха почти спокойно изражение. После въздъхна. — Тази къща е толкова огромна, Шарлот.

Шарлот кимна. „И е мрачна, помисли си тя. Да не кажем доста потискаща.“

— Частниците никога няма да имат успех в железниците — бумтеше гласът на Едмънд от другия край на кръглата чамова маса.

— Въпреки това те ще спомогнат доста за тяхната производителност — пламенно отвърна Кристофър.

— Но е необходимо да се вляят доста капитали в машинния парк — намеси се Дейвид.

Впечатлена от познанията му, Шарлот все пак се надяваше, че няма да слуша цяла Коледа как Дейвид обсъжда железниците.

След като пиха чай, Шарлот се обърна към Вирджиния. Желаше да разопакова багажа си и може би да се изкъпе преди вечеря.

— Имате ли нещо против да отида в стаята си? — стеснително попита тя.

Вирджиния скочи на крака, като че ли я бе ударил ток.

— О, мило момиче! Колко ужасно от моя страна! Ще те заведа горе веднага! Едмънд, скъпи! Едмънд!

Изражението му бе смирено:

— Какво има сега?

— Можеш ли да отнесеш куфарите на Шарлот горе, в стаята ѝ? Бедното момиче дори не знае къде ще спи! — тя го каза така, като че

ли вината бе негова.

Едмънд протегна големите си ръце, сочейки синовете си:

— Защо един от тях не качи куфарите?

— Всъщност мога лесно... — запротестира Шарлот.

Дейвид скочи, като едва не събори стола си.

— За Бога! Сами ще го направим с Шарлот! Коя стая сте предвидили за нея? — ядосано попита той, очевидно ужасен от грубостта на баща си.

Настъпи неловка тишина, но преди някой да успее да отговори, от вестибюла се чува гласове.

— О, това са Карол и Нийл! Най-послед пристигнаха! — Вирджиния скочи на дългите си тънки крака, за да ги посрещне.

— Хайде, скъпа. Да се настаним в стаите си — измърмори Дейвид и като сграбчи ръката на Шарлот, я поведе към антрето, където се изправиха лице в лице със сестрата и зетя на Вирджиния.

След кратко представяне Дейвид взе куфарите и се отправи към стълбите. Шарлот го последва, все още доста засегната от грубостта на баща му. Щеше да се радва да остане за няколко минути насаме с Дейвид.

— Шарлот е в третата стая отляво — извика Вирджиния след тях.

Оказа се голяма старомодна стая, обзаведена с разноцветни басми и странни мебели, които в първия момент накараха Шарлот да трепне, но всъщност стаята беше топла и по домашному удобна. След като Дейвид я остави, тя пусна крана на ваната в банята и закачи дрехите си в големия гардероб от орехово дърво. Замисли се за семейството си, което бе оставила в Лондон. Скоро щяха да отворят шампанското и да вземат по един подарък изпод елхата преди вечеря. Разговорът щеше да бъде задушевен и остроумен, а шегите — добронамерени. Може би дори бяха поканили неколцина приятели да споделят празника.

Шарлот въздъхна, покачи се в голямата чугунена вана и притвори очи. Обичаше Дейвид и затова беше тук. Не биваше да забравя това и ако се налагаше, трябваше да си го напомня през следващите три дни.

Час по-късно, преоблечена в елегантна рокля в морскосиньо, с подходящи обувки и чорапогащник, Шарлот отново слезе долу и откри всички останали в гостната пред тлеещия огън.

Дейвид веднага отиде при нея.

— Забави се доста, скъпа. Добре ли си?

— Да, разбира се, съжалявам... Не знаех, че ме чакате.

— Е, вече си тук — гласът му звучеше малко напрегнато. — Какво ще пиеш?

Тя хвърли поглед на подноса с напитките, поставен на една странична маса. Нямаше и следа от шампанско.

— Джин и тоник, моля — отвърна. Докато той приготвяше питието и му слагаше лед, тя прошепна загрижено: — Какво има?

— Нищо. Липсваше ми. Това е всичко! — Дейвид се усмихна по момчешки извинително. Когато Шарлот отвърна на усмивката му, той посегна и стисна ръката ѝ.

Грейнала от щастие, Шарлот тръгна да се присъедини към останалата част от семейството му.

— Ето те и теб, Шарлот — топло я поздрави Вирджиния. Тя се бе преоблякла в елегантна червена рокля, и бе навила косата си на букли. — Искам да се запознаеш със сестра ми както трябва...

Тя сграбчи китката на Шарлот с отрупаната си с бижута ръка и я заведе при едрата жена, която Шарлот бе срещнала за малко в антрето. Тя бе с побеляла права коса, подстригана късо, и носеше дебела рокля от туид и обувки с двойна подметка.

— Карол, ти видя Шарлот за малко... — гласът ѝ заглъхна, когато погледна и двете. — Това е сестра ми, Карол Уитакър — продължи тя отначало. — Карол и Нийл живеят близо до Нюбъри. Карол е веселячката в семейството. Винаги е била такава, дори когато бяхме момичета, нали, скъпа? О, Господи, чашата ти е празна! Едмънд, скъпи, би ли налял на Карол още едно питие? Страхувам се, че вечерята ще се забави малко.

— Мога ли да ви помогна с нещо, мисис Фаръл? — вежливо попита Шарлот.

Вирджиния се вторачи в нея със сините си, широко отворени очи и с леко объркан поглед, като че ли не разбираше съвсем добре.

— Всичко е наред, благодаря, скъпа. Гладис и Руби са тук и са поели всичко в свои ръце. Не мисля, че вечерята ще се забави много...

предполагам, че ако... — но думите отново замряха на устните ѝ, когато погледна към Едмънд, който беше погълнат от разговора си с Нийл и, изглежда, нямаше никакво намерение да долива чашите на хората. Изведнъж Шарлот осъзна защо Вирджиния никога не довършваше изреченията си, защо гласът ѝ винаги замираше. Причината бе, че Едмънд изобщо не я слушаше.

— С какво се занимаваш, Шарлот? — чу да я пита Карол Уитакър. — Разбрах, че живееш в Лондон — в гласа ѝ прозвуча нотка на критика, а крайчетата на устните ѝ, покрити с лек мъх отгоре, увиснаха неодобрително.

— Декоратор съм на вътрешно обзавеждане.

— Какво означава това?

— Работя, за човек, който се занимава с украсата на къщите и апартаментите на хората.

— О! — произнесе тя с явно презрение. — Не мога да си представя нещо по-лошо от това някой да подрежда къщата ми. Няма ли тези хора собствени идеи? Предполагам, че са прекалено богати и разглезени, за да се тревожат за такива неща — тя допи чашата си с уиски и сода и погледна с надежда към Едмънд.

Шарлот се изчерви.

— В повечето случаи клиентите нямат време — тихо отвърна тя. — Те знаят какво искат, а ние никога не налагаме идеите си. Те наистина имат нужда от дизайнер, който да се заеме с цялото обзавеждане — но вниманието на Карол Уитакър вече беше насочено другаде.

Вечерята бе сервирана в осем часа в официалната трапезария, където дългата овална маса бе отрупана с огромно количество сребро, в това число и двойка богато украсени свещници, на които блещукаха тъмнозелени свещи.

Едмънд Фаръл зае мястото си начело на масата и Шарлот установи, че са я сложили от лявата му страна, но с облекчение забеляза, че Дейвид е до нея. Ако не можеха да спят заедно, то поне им бе разрешено да седят един до друг.

Сервираха им Гладис, закръглена весела жена в бяла престилка, и Руби, още по-весела и по-пълна от майка си и изглеждаща почти на същата възраст. Едмънд наля бялото вино в изящни чаши, всяка с различен оттенък на блестящ скъпоценен камък, и Шарлот хвърли

одобрителен поглед наоколо, забелязвайки бялата жакардова покривка, салфетките и семпло украсения дрян, натежал от яркочервени плодове и тъмни лъскави листа, поставен в сребърна купа за рози в средата на масата.

Те бяха по средата на предястието — мус от съомга, когато вратата на трапезарията се отвори и Холи се втурна вътре по нощница. Тя изтича при Кристофър, по бузите ѝ се търкаляха едри сълзи.

— Какво има, скъпа моя? — загрижено попита той, вдигайки я на ръце.

— Мисля, че Дядо Коледа не знае къде съм — проплака тя. — Може ли да позвъним на мама и да я накараме да му каже?

— Скъпа, обещавам ти, че тази нощ ще дойде да те види — нежно каза Кристофър и леко избърса мокрите ѝ бузи със салфетката си.

— Но той няма да дойде, докато не заспиш — оживено и весело се намеси Карол.

— Точно така — добави Нийл, като кимна и се усмихна, все още изпълнен с желание — след всичките тези години — да биха могли двамата с Карол да имат деца.

Вирджиния се наведе напред и прошепна:

— Ще ти дам бонбон, ако се върнеш в леглото.

Холи я погледна сериозно, неуверена, че може да бъде подкупена.

— Я каква щастливка! — заувещава я Кристофър. — Върви с баба, тя ще ти даде нещо хубаво.

Холи слезе от коляното на баща си, като се усмихваше несигурно. Вирджиния стана, хвана ръката ѝ и я заведе до бюфета. Шарлот видя как Холи важно изучи съдържанието на кутията с шоколадови бонбони, преди да си избере един. Тя не знаеше нищо за децата, но видът на Холи с нейното ангелско лице и мека руса коса я накара изведнъж да почувства за пръв път, че иска да има бебе.

— Не е ли прекрасна? — каза тя на Дейвид, когато Кристофър отиде да сложи Холи да си легне.

Той се усмихна и се взря в очите ѝ:

— Не ми казвай, че искаш да родиш!

— Не веднага — изчерви се тя, — но бих желала един ден да имам деца.

— Междувременно харесва ли ти да се упражняваш как да забременееш? — ухили се той, като шепнеше така, че никой да не го чуе.

— Разбира се. А на теб? — отвърна тя и бързо го погледна в очите.

Гладис и Руби донесоха следващото ястие — печено агне. Изведнъж Шарлот чу Едмънд да възкликва раздражено, заглушавайки общото бърборене:

— Какво става с Кристофър? Какво, по дяволите, прави сега?

— Предполагам, че четете приказка на Холи — ласкаво отвърна Вирджиния. Няколкото питиета, изглежда, бяха я успокоили.

Карол също нямаше търпение да укроти зет си:

— Той е много предан баща, нали? Толкова е добър с нея.

Едмънд се намръщи:

— А има ли някаква причина да не бъде?

— Разбира се, че не. Но се вижда, че майка й й липсва. Ужасно е за едно дете да има разбит дом.

За ужас на Шарлот, тя дори не се опита да говори тихо. Всеки момент Кристофър можеше да се върне и да чуе какво говорят. Погледна останалите. Те невъзмутимо се хранеха, като си вземаха от ментовия сос на печеното.

Дейвид се наведе напред, взирайки се в леля си, и тихо каза:

— Но Линда не можеше да остане с него, неин дълг беше да защити детето.

— Дейвид! — Едмънд изкрещя толкова високо, че всички подскочиха. — Нямах право да говориш така за Крис. Къде е лоялността ти към семейството?

— Той не прояви такава, когато унищожаваше себе си и нас — разпалено продължи Дейвид. — Да не говорим за жена му и детето му — гласът му трепереше.

— Но той се отказа от всичко! През последните години не е изпил и капка алкохол, нито се е докосвал до наркотиците, откакто отиде да се лекува в онази клиника — гръмогласно каза Едмънд.

— Бих искал... наистина бих искал да вярвам на това — двамата мъже се гледаха гневно, изведнъж сините очи на Дейвид заблестяха.

Поразена от неговото страдание, Шарлот го погледна крадешком от страни. Челюстите му бяха здраво стиснати и сърцето й се сви от

жалост. Тя харесваше Кристофър, но очевидно пристрастеността му към наркотиците се бе отразила ужасно зле на всички.

— Моля те, Дейвид — Вирджиния изглеждаше наскърбена и за момент Шарлот си помисли, че тя ще избухне в плач. — Не ни огорчавай. Кристофър се промени. Дори Линда е съгласна, че лечението е подействало. А и е прекрасен баща, няма съмнение в това.

В този момент по излъсканите стълби се чу трополене на стъпки, Вирджиния се обърна наляво към Нийл и попита съвсем естествено:

— Вие с Карол ще ходите ли тази година на някое хубаво място? Миналото лято бяхте в Испания, нали...

Кристофър се върна в стаята. Дори и да подозираше, че бяха говорили за него, не го показва с нищо.

— Съжалявам за това — весело каза той. — Трябваше да оставим друга бележка за Дядо Коледа — улови погледа на Шарлот и се усмихна, за момент тя изпита срам. Може би той заслужаваше съчувствието ѝ също толкова, колкото и Дейвид.

Беше минало единадесет, когато Кристофър се промъкна в стаята на Холи и напълни калъфката на пода до леглото ѝ с подаръци. Тя спеше по гръб, с широко разперени ръце. За него тя бе най-красивото дете в света и ако се наложеше, той с радост би дал живота си за нея. Спомни си в полумрака нощта, когато тя се роди, и очите му леко запариха. Беше закарал жена си веднага в болницата „Кралица Шарлот“, мислейки, че бебето ще се роди всеки момент, но бяха последвали дълги часове на болки за Линда и на безпокойство за него. Чак в осем часа на следващата сутрин Холи най-после се бе появила, ревяща и със зачервено лице. От този момент той я бе заобичал.

В продължение на четири години болката, че вече не може да я вижда постоянно, не го напусна. Вината, разбира се, беше негова. Признаваше го. Беше се побъркал по време на женитбата си, искаше, но нямаше сили да остави наркотиците, които едва не го унищожиха. Накрая Линда не издържа. Напусна го, като взе Холи със себе си и се върна при майка си, където остана, докато не срещна Дензил Блейк. Дензил можеше да даде на Линда сигурността, от която тя толкова много имаше нужда. Той също обожаваше Холи, но Кристофър изпитваше мъка, че някой друг я вижда всяка сутрин, целува я всяка

вечер, успокоява я, когато е нещастна, и я слуша да пее със сладък, но фалшив глас нейния вариант на „Трепчай, трепчай, малка звездичке“.

Понякога, в пристъп на отвращение от себе си, примесено със самосъжаление, Кристофър проклинаше Линда за това, че го остави и го лиши от дъщеря му, но дълбоко в себе си съзнаваше, че тя не е имала друг избор, бедата беше, че не можеше да изкара и ден, без да вземе наркотик, и не искаше да поеме отговорностите на брака. Когато се осъзна, беше вече много късно.

Той погледна Холи за последен път и се върна крадешком в стаята си. Затършува по дъното на чантата си и извади шише уиски, марка „Белс“. Беше оставил наркотиците, но пиенето не можеше. Никой не знаеше за това, тъй като се бе научил да пие постоянно и тайно, така че никога не бе напълно трезвен, но и никога не изглеждаше пиян. Взе чашата за четките за зъби от съседната баня, наля си известно количество и като седна на ръба на леглото, отпи бавно и одобрително. „Все пак Коледа е, каза си, а и нямаше да пие през деня, докато е с Холи, тогава какво лошо има...“ Взе една от книгите, които майка му бе оставила на масичката до леглото, отвори я и се зачете. Десет минути по-късно, погълнат от динамичния трилъър, установи, че питието му се бе свършило. Взря се в празната чаша за момент, чудейки се дали да си налее още уиски. Само малко. Изкушението надделя над предпазливостта. Второто питие беше доста по-голямо от първото. На долния етаж часовникът на дядо му продължаваше да отмерва всеки четвърт час. Ще си легне веднага щом свърши питието си, защото Холи със сигурност щеше да стане рано сутринта.

Вирджиния изтри лицето си с кърпата, която натопи в много гореща вода и изстиска, притисна я до челото и слепоочията си, опитвайки се да намали напрежението. После подсуши кожата си и като се погледна в огледалото, опита се да си припомни лицето на младото момиче, което някога беше. Не й се удаде. Отсреща я гледаше една напрегната, угрижена жена със силно набраздено лице. Някогашните й меки, нежни устни бяха заобиколени, подобно на ветрило, от множество дълбоки прави бръчки. Тридесетте години брак с тиран като Едмънд бяха оставили своя отпечатък. Бедата беше там,

че винаги се бе страхувала твърде много, за да му отвърне. Както и да го напусне, тъй като нямаше свои пари. После дойде и проблемът с децата. Когато не можа да забременее през първите няколко години от женитбата им, той я обвини. Не беше възможно той да е причината. При него всичко бе наред. Вината трябваше да е у нея. Беше съвсем ясно. Мъжете от семейството му никога не бяха имали никакви проблеми. Този непрекъснат тормоз не спираше и направо я влудяваше. Сега, обръщайки се назад към тези ранни години, тя осъзнаваше, че сигурно би било по-добре, ако не бяха имали Дейвид и Кристофър. Коренно противоположни един на друг, момчетата им бяха създавали различни проблеми още от пубертета. „Само малките деца са хубави, тъжно си помисли тя. Ако можеха да останат малки като Холи, колко по-приятен би бил светът!“

Когато се върна в спалнята си — мрачна, непривлекателна стая с бежови стени и килим, тя отиде при скрина до прозореца и отвори най-горното чекмедже вляво. След като нервно разрови овехтялото долно бельо от „Маркс и Спенсър“, тя извади оттам малко шишенце. Вътре в него блестяха успокоително тюркоазни и бели капсули и ѝ напомняха, че с тяхна помощ животът може да стане поносим, е, почти. Това не бяха хапчета за „щастие“, разбира се. Нейният лекар ѝ бе казал, че такова нещо не съществува. Това бяха — тя внимателно извади две — успокоителни хапчета. Те притъпяваха остриите зъби на живота и ѝ даваха малко от сарказма на Едмънд.

Вперила поглед в тавана, докато го чакаше в леглото, тя знаеше, че ако той не дойде скоро, ще заспи. Напоследък заспиваше всеки път, щом главата ѝ докоснеше възглавницата. Това, разбира се, бе начин да избяга от действителността, да намери спасение в благословената забрава и тя прегърна завладялата я тъмнина с приветстваща въздишка.

Едмънд влезе тихо в кухнята, за да се обади. Вирджиния, Карол, Нийл и Кристофър се бяха качили горе в стаите си и само Дейвид и Шарлот бяха останали долу, погълнати от някаква глупост по телевизията. Нямаше опасност да го обезпокоят и той набра местния номер, който знаеше толкова добре, че можеше да го избере със завързани очи.

Жената, която се обади почти веднага, като че ли бе чакала до телефона.

— Да?

— Аз съм — прошепна Едмънд, макар да знаеше, че не могат да го чуят.

— Как си?

По начина, по който говореше, той разбра, че тя се усмихва. Представи си я в леглото, лъскавата ѝ черна коса обгръщаше кадифените ѝ рамене, тъмните ѝ очи блестяха. Всичко в Оливия беше съблазнително. Дори спалнята ѝ представляваше едно лъскаво луксозно убежище, подобно на стрида, по средата на която — като перла — лежеше тя. Той притвори очи и въздъхна дълбоко.

— Ужасно ми липсваш, скъпа. Господи, Оливия, как ще изкарам Коледа без теб?

— Можеш да бъдеш с мен, мили — каза, Оливия с дрезгав глас.

— Знаеш, че е невъзможно.

— Нищо не е невъзможно, ако го искаш достатъчно силно.

— За Бога, знаеш колко много те желая.

— Но очевидно не достатъчно. В противен случай сега щеше да бъдеш тук с мен... в леглото.

Едмънд изстена и Маки, легнал в кучешката си кошница в ъгъла, се надигна и погледна с наострени уши.

— Господи, Оливия, получавам ерекция само при мисълта за теб.

— И какво ще правиш?

— Какво мога да направя?

Тя се разсмя силно и гърлено.

— Горкият Едмънд! Коледа е, а ти ще се ограничиш с бърза ръчна процедура в банята.

— Не се шегувай така — опечалено каза той. — Не си ми нужна само за това. Аз те обичам, по дяволите!

— Зная — гласът ѝ звучеше почти тъжно. — И аз те обичам, но ако не напуснеш Вирджиния, какво ще правим? Ще се срещаме тайно два или три пъти седмично до края на живота ни? Искам да бъда с теб, скъпи. Постоянно. Да те виждам само от време на време — това направо ме подлудява.

— Знаеш колко е трудно, Оливия. Ще поискам развод утре, ако мога. Знаеш това. Обичам те повече от всичко на този свят, вярвай ми.

Гласът ѝ прозвуча леко враждебно:

— Не може ли да отиде да живее при сестра си?

— Освен това ще трябва и да я осигуря. След всички тези години вероятно ще ми струва цяло състояние! — Едмънд изглеждаше разтревожен. — Може би ще се наложи да продам къщата.

— Съжалявам, скъпи... Съжалявам — разкаяно каза Оливия. — Не исках да те разстройвам. Зная колко ти е трудно. Просто се чувствам толкова зле без теб, особено тази вечер.

Едмънд си помисли, че това се бе повтаряло стотици пъти и не ги бе довело доникъде. От време на време той обичаше да мечтае, че един ден двамата с Оливия, която бе тридесет и две годишна и разведена, ще се оженят и ще заживеят заедно в къщата в Шелуд. Но това беше само мечта. Ако поискаше от Вирджиния развод, трябваше да дели с нея наполовина всичко, за което бе работил, включително и къщата, а дори и най-сексапилната жена в света не би го принудила да направи тези жертви. Междувременно той заговори ласкаво:

— Да дойда ли да те видя сега? — нощта беше студена, но суха. Да прекоси нивята до другия край на Бароу и да продължи нагоре по „Бърчфийлд Лейн“ до вила „Магнолия“ щеше да отнеме по-малко от десет минути.

Оливия ахна от удоволствие.

— Наистина ли? Можеш да дойдеш да ме видиш сега? — гласът ѝ трепереше от радост. — О, да, моля те! Моля те, скъпи! Ще бъде чудесно.

Едмънд погледна часовника си. Беше единадесет и тридесет. Мисълта за Оливия, очакваща го в леглото ухаеща и с гладка кожа, и която се любеше толкова умело, че главата му се замайваше, бе примамлива и той не можа да ѝ устои.

— Идвам веднага — прошепна. Но първо трябваше да се качи горе и да провери дали Вирджиния е заспала.

— С кого говори? — Карол попита Нийл, когато той влезе в спалнята. Банята им се намираще на противоположния край на коридора и тя бе слушала монотонния говор на нечии гласове в продължение на няколко минути.

— Едмънд. Отиваше да провери термостата в избата или нещо подобно. Попитах дали мога да му помогна, но той каза, че ще се справи сам.

— Посред нощ?

Нийл сви рамене.

— Знаеш какъв е, винаги се тревожи за нещо — той се пъхна в голямото легло до нея, облечен в раирана фланелена пижама, подобна на ученическа.

Карол остави книгата си „Съвети за напредналия играч на голф“.

— Приятелката на Дейвид ми харесва, а на теб?

— Да. Бих казал, че е доста умна.

— Мислиш ли, че е богата? На Дейвид му трябва жена с пари, някоя, която ще му даде старт в живота.

— Нямам представа — „А и не ме интересува много“ — помисли си той, обърна се настрани и затвори очи.

— Каза ми, като си говорехме след вечеря, че баща ѝ работи за голяма финансова компания. Майка ѝ също е доста преуспяла.

„Довери се на Карол, помисли си Нийл, ако искаш да си пъхнеш носа в работите на другите хора.“

— Не желаяш ли да разбереш какво работи майка ѝ? — попита Карол. — Тя е много известна.

Нийл въздъхна. Нямаше спасение. Нямаше да може да мигне, докато Карол не се освободи от тази любопитна информация.

— И какво работи? — попита той.

— Тя е Маргарет Тейлър!

— Коя, по дяволите, е Маргарет Тейлър?

— Тя е известна писателка на готварски книги! Написала е „Евтени вечери“, „Обяд за безделници“, „Еlegantно забавление“ и още много други. Имам ги всичките вкъщи.

— Браво на теб.

Карол въздъхна тежко.

— Защо никога не се интересуваш от хората, Нийл?

— Интересувам се, ако ми харесват. Никога не съм познавал, нито дори чувал за Маргарет Тейлър, защо да се интересувам тогава?

— Ами ако Дейвид се ожени за Шарлот?

Нийл отвори изморените си очи и се взря в жена си:

— Не прибързваш ли малко?

— Вирджиния ми каза, че излизат от три месеца. Освен това той за първи път води момиче вкъщи. Бих казала, че изглежда обнадеждаващо.

— Обнадеждаващо за кого? — сухо попита той.

— И за двамата, ако се оженят... Знаеш много добре какво имам предвид, Нийл! Ще бъде доста забавно, ако Дейвид се ожени за дъщерята на някоя известна личност.

Нийл се обърна по гръб, изгубил надежда, че ще заспи веднага. Бедата при Карол беше, че на нея напълно ѝ липсваше чувство за логика. Кое му беше забавното, запита се той, да има племенник — в неговия случай, по линия на жена му, — женен за момиче, чиято майка пише готварски книги?

— Е, добре, щом това те прави щастлива, скъпа — най-накрая каза той. Започваше да усеща болка в главата си и съжали, че бе пил толкова много портвайн след вечеря.

— Е, ако Дейвид се ожени за Шарлот — невъзмутимо продължи тя, — мисля, че това ще му осигури успех. Забелязвам вече и промяна в него, откакто я познава. Разбрах, че компанията се готви да го повиши след Нова година. Може би тогава ще има възможност да си наеме апартамент, освен ако, разбира се, не се премести при Шарлот. Нийл? Нийл? — тя се наклони към съпруга си, но той спеше дълбоко. Или поне се преструва, сърдито си помисли тя. „Защо и двете с Вирджиния, след като толкова обичаха да разговарят, се бяха омъжили за тихи мъже?“

След като Дейвид ѝ Шарлот пожелаха на Едмънд лека нощ и той затвори плътно вратата на кабинета „за да не ни безпокои всички шумът от телевизора“, Дейвид облекчено се отпусна на канапето.

Шарлот се приближи.

— Добре ли си? — кавгата на вечеря доста го бе разстроила, но той се обърна към нея и леко се усмихна.

— Да, добре съм, скъпа. Просто се чувствам напрегнат тук — отвърна той. Очите му бяха наситеносини. — Както може би си разбрала, със семейството ми не се живее лесно. Проблемите на Кристофър винаги са поглъщали голяма част от вниманието на родителите ми и е трудно да не се чувстваш пренебрегнат понякога —

той се засмя смутено и я прегърна. — Но сега ти си до мен и нека ги забравим.

— О, скъпи! — въздъхна Шарлот. — Разбирам колко трудно ви е било на всички, но нито за миг не бих повярвала, че се тревожат за теб по-малко, отколкото за Кристофър. Ти си техният първороден син! Може би просто не могат да го покажат както трябва.

— Толкова си добра към мен, мила — той я притегли към себе си. — Ти си най-хубавото нещо, което някога ми се е случвало.

— О, Дейвид... — в очите ѝ се появиха сълзи, той имаше нужда от нея, както и тя от него. Мисълта я накара да изпита топло чувство на сигурност и тя се притисна още по-силно в обятията му.

Той започна жадно да я целува и я повали на канапето, а ръцете му неумело заразкопчаваха роклята ѝ отпред.

— Дейвид!... Родителите ти — опита се да протестира тя едва-едва.

— Шшт! — прошепна той между целувките. — Всичко е наред.

Тя се помъчи да стане, но той я хвана бързо, с неочаквана сила стисна бедрата ѝ между краката си, за да не мърда.

— Дейвид! — Шарлот извърна лицето си настрана. — Някой от семейството ти може отново да слезе! Не бива да го правим тук...

— Разбира се, че можем, ангеле мой — тя усети горещия му дъх на шията си, силните му ръце се плъзнаха под роклята ѝ, като умело я галеха. Изведнъж се почувства възбудена. Опасността да ги хванат придаваше ново измерение на правенето на любов и я накара да го пожелае мигновено. — Не зная какво бих правил без теб — съблазнително прошепна той.

— Няма да ти се наложи да се оправяш без мен... — тихо отвърна Шарлот, обвила ръце около врата му. — Обичам те.

Дейвид я погледна нежно.

— И аз те обичам, малко ангелче — той я целуна силно, страстно и тя се притисна в него, останала без дъх, замаяна, пренесла се в някакъв неземан рай, населяван само от тях двамата.

За момент Шарлот се почуди дали по Коледа ще я помоли да се омъжи за него. Това бяха думите, които най-много желаше да чуе, думите, които щяха да я направят щастлива завинаги. Изпитваше остра нужда да му принадлежи. Ако не можеше да бъде част от живота му, най-важната част, тогава нямаше да ѝ се живее повече.

Той вдигна роклята ѝ нагоре и свали белите ѝ атлазени бикини. После зарови лицето си между краката ѝ, подлудявайки я с езика си, и я възбуди толкова силно, че тя изстена високо, но като си сети, че в къщата има и други хора, впи зъби в една от кадифените възглавници на канапето.

— О, мила! — гласът му бе гърлен, страстен. — О, малкото ми ангелче, толкова си прекрасна. Искам да те любя цялата нощ — Дейвид разкопча панталоните си. — Желая те. Трябва да те имам. Мили Боже, винаги ще бъдеш с мен, нали?

— Да, Дейвид. Обещавам — тя го прие, като се притисна към него, за да може той да проникне дълбоко. Задъхан и разтърсван от конвулсии, Дейвид навлезе още по-навътре, изпълвайки я с любовта си, отвеждайки я в един свят на наслада, където удоволствието я завладя изцяло и единственото, което искаше, бе да остане завинаги част от самия него.

Той свърши преди нея, освобождавайки желанието си на силни, пулсиращи тласъци, но това нямаше значение, тъй като остана в същото положение и продължи да се движи, достигайки до нов оргазъм. Приятната болка от повторното, толкова бързо освобождаване го накара да изстене, но бе решен да достави удоволствие и на любимата си. Тя усети как дълбоко в нея започна да се надига бързо и трескаво някаква вълна, която погълна всичко друго, така че бе способна единствено да чувства; да чувства тялото си, свързано с неговото, да чувства силата му, да усети обзелото я блаженство, когато вълната разкъса преградите си и тя остана на брега трепереща, преситена и изтощена.

— Предполагам, че е по-добре да се качим горе, преди да са ни хванали — прошепна Дейвид няколко минути по-късно. Подпря се на ръцете си и ѝ се усмихна. Изглеждаше разгорещен и раздърпан, но страшно щастлив.

Шарлот кимна.

— Бих желала да спим заедно — каза тя, изпълнена с копнеж, когато станаха от леглото и оправиха дрехите си.

Той се наведе напред и леко я целуна по устните.

— Аз също, скъпа, но това е само за няколко нощи, а после се връщаме в Лондон.

— Зная — кимна тя и се усмихна. — Просто ми липсващ ужасно много, когато не си до мен.

— И ти на мен.

Хванати за ръце, те се качиха да си легнат. Преди Шарлот да влезе в стаята си, се спряха за малко на площадката да си разменят целувки.

— Лека нощ — прошепна Дейвид и се отправи надолу по коридора към своята стая.

Шарлот се съблече, изгаси светлината и отиде до прозореца да дръпне пердетата. Тъй като бе родена и израсла в града, нощният пейзаж на околността привлече любопитството ѝ. Празнотата и спокойствието я изпълниха с благоговение, фактът, че навън, в тишината на мрака, нямаше хора, а само милиони животни, птици и насекоми, я изпълни със странно чувство. Отвори прозореца, наведе се навън и пое дълбоко дъх. Студеният въздух миришеше на влажна земя, а тъмнината изглеждаше непроницаема. Малко по малко очите ѝ свикнаха с мрака и на фона на оловносивото небе се появиха очертанията на дърветата и храстите.

Погледна нагоре и видя една-единствена звезда и си спомни, че все пак е Бъдни вечер. Тогава нещо на земята привлече вниманието ѝ. Някакво движение. Внезапно един висок и широкоплещест мъж прекоси бързо ливадата по посока към къщата. За момент Шарлот притаи дъх, мислейки си, че е някой неканен гост, но после нещо познато във фигурата я накара да се намръщи. Когато той изчезна сред храстите, които растяха покрай пътеката към задната врата, тя осъзна поразена, че това бе Едмънд Фаръл. В този момент часовникът в хола удари един.

ТРЕТА ГЛАВА

Кристофър се събуди внезапно, вратът му се бе схванал и той извика от болка. На всичко отгоре беше и замръзнал. Взря се в часовника си и видя, че е пет часът сутринта.

— Господи! — главата му бучеше, той скочи и се опита да прецени ситуацията възможно най-бързо, доколкото позволяваше размътеният му разум. Бутилката с малкото останало уиски стоеше на пода до леглото, а до нея се мъдреше празната чаша за четките за зъби. — По дяволите! — плесна се с длан по челото. Как бе могъл да направи такова нещо? Господи, какво се бе случило с добрите му намерения? И което е по-лошото — Холи можеше да влезе в стаята му посред нощ и да го намери — премръзнал и все още напълно облечен — да лежи върху непокътнатото легло.

Кристофър потърка брадата си тъжно и виновно. Ако продължава така, ще прати всичко по дяволите. Трябваше да спазва всички „условия“, ако искаше да му позволяват да вижда Холи — можеше да си представи само ужасеното изражение на Линда, в случай че го бе видяла сега. „Защо, по дяволите, пих толкова много предишната нощ?“ — помисли си, отвратен от себе си.

Свали дрехите и навлече пижамата си. Искаше му се родителите му да бяха имали по-добро централно отопление: стаята бе ледена. Почти виждаше как от устата му излиза пара, като духаше на премръзналите си пръсти. После скри отново бутилката с уиски в чантата си и изми чашата под студения кран в мивката.

Легна си, но сънят му бягаше. След около час Холи щеше да се появи със светнало лице, наивно доволна от откритието си, че Дядо Коледа все пак я бе посетил. Междувременно той трябваше да се стегне и поне да се престори, че е мъжът, който наистина би искал да бъде.

На следващата сутрин Вирджиния първа слезе долу, подсилила се срещу предстоящия стрес през деня с още две капсули в бяло и тюркоазно, както и с два аспирина, тъй като от изпитото предишната вечер бяло вино бе получила леко главоболие.

— Добро утро, Гладис. Добро утро, Руби — поздрави тя двете жени, които вече работеха усилено в кухнята. Въздухът бе пропит с дъх на печен на скара бекон и ароматно кафе и тя го подуши одобрително. — Как изглежда пуйката? — попита ги.

— Великолепно — увери я Гладис. — Точно ще стане готова за един часа.

Вирджиния огледа наоколо със задоволство и установи, че добре организираната работа в кухнята подежда успокоително на бушуващите в нея чувства. Докато Гладис приготвяше закуската, Руби се занимаваше на мивката със зеленчуците, като ги кълцаше и режеше умело и с лекота. На масата в кухнята имаше пирожки с кълцано месо и масло, захаросани плодове и купички с ядки, готови за трапезарията. Независимо от гледката на трудов ентузиазъм, не след дълго Вирджиния отново бе обхваната от обичайното си безпокойство.

— Намери ли кутиите с бисквити? — попита тя Гладис, която подреждаше пържените яйца в чинията с изящна прецизност. — Не си забравила за соса от червени боровинки, нали? А какво става със сметаната за пирожките? Взели сме двойно количество, нали? — прехвърчайки нервно от хладилника до фризера и обратно, Вирджиния вече изглеждаше изтощена.

Гладис я наблюдаваше с търпеливо съчувствие.

— За всичко сме се погрижили, мисис Фаръл — внимателно рече тя, като че ли говореше на дете. — Няма нужда да се безпокоите.

Лесно е да се каже, помисли си Вирджиния и сърцето ѝ се разтуптя при мисълта за гнева на Едмънд, ако нещо не бе наред. Особено я нараняваше саркастичният му начин на изразяване. „Човек би очаквал поне, че си се сетила да поръчаш сметана.“ — чуваше го да казва тя със студения си подигравателен глас.

— Добре... добре — разсеяно промърмори Вирджиния. Тя се отправи забързано към трапезарията и Гладис изгледа отзад със съжаление фигурата ѝ, по чиито тесни бедра се спускаха тежките дипли на вълнената ѝ пола.

— Непрекъснато е в това състояние, нали? — прошепна тя на Руби. — Господи, ще има сълзи преди лягане. Дойде ѝ прекалено много с всички тези гости — тя поклати глава разбиращо. Според нея мисис Фаръл трябваше да се примирява с много неща.

Гладис беше родена в Бароу преди петдесет и седем години и знаеше, като сестра си Мейбъл, всичко, което ставаше в селото. И двете прислужваха от шестнадесетгодишна възраст и се бяха омъжили за млади фермерски работници, които също живееха по тези места. Между тях съществуваше мрежа от клюки и информация, на която би завидяло и правителственото разузнаване. Особено Мейбъл можеше много да разказва, тъй като през последната година бе работила във вила „Магнолия“ — в дома на екзотичната мисис Оливия Мидълтън. Носеше се слух, че мисис Мидълтън била разведена — и то неведнъж — и че имала цяла върволица от „приятели“ мъже. През последната година обаче бе впила ноктите си в Едмънд Фаръл. И нямаше намерение да го пусне, мрачно заключаваше Мейбъл. Оливия Мидълтън бе амбициозна и още от самото начало бе хвърлила око на имението Шелуд и всичко, което вървеше с него. Мейбъл смяташе, че тя няма да се откаже, докато не получи исканото.

Всички в селото знаеха, че няколко пъти седмично Едмънд Фаръл посещава „тъмната разведена жена“, както я наричаха местните жители заради цвета на косата ѝ. Единственият човек, който, изглежда, нямаше представа какво става, бе Вирджиния Фаръл.

— Срамота е — укорително каза Мейбъл. — Хубава жена като нея.

— Струва ми се, че мисис Фаръл би живяла по-добре без него — увери Гладис сестра си. Но и двете не бяха и помисляли да кажат нещо на Вирджиния. Това щеше да е намеса. Според тях имаше неща, които трябваше да се оставят да се развиват сами.

Закуската беше готова. Гладис внесе в трапезарията поднос с няколко сребърни поставки с препечен хляб и завари Вирджиния да се върти несигурно близо до бюфета.

— Благодаря, Гладис. Изглежда много хубаво, но къде са всички? Трябва да се свършат още толкова много неща и да подредим масата за обяд. Може би ще е по-добре да удариш гонга.

Само осем и половина е, мислено отбеляза Гладис.

— Много добре, мисис Фаръл. На котлона има яйца, бекон и печени на скара домати, има и грейпфрут за онези, които искат — Гладис се обърна и тръгна да излезе от стаята, следвана от Вирджиния.

— Все пак не се тревожи за гонга, Гладис. Свърши работата си в кухнята.

Вирджиния задмина Гладис, прекосявайки хола с бързи стъпки. После взе лъскавата пръчка с облечената в кожа топка и удари големия месингов гонг няколко пъти кратко и отсечено. Бумтящите вълни на звука отекнаха из целия хол.

От стълбите зад нея се чу силен вик. Стресната, тя се обърна и видя Едмънд да слиза надолу.

— Какво, по дяволите, си мислиш, че правиш, жено? — кресна той. — Това нещо се забива право в мозъка ми!

Тя го погледна сконфузено с малките си светли очи.

— Просто съобщавах на всички, че закуската е готова.

— Какво? На цялото село? Трябва да го удряш леко, Вирджиния, а не да го блъскаш с всичка сила.

В този момент в горния край на стълбите се появи Шарлот.

Вирджиния тръгна към нея да я поздрави, влизайки веднага в ролята на любезна домакиня.

— Скъпа моя, надявам се, че си спала добре? О, и честита Коледа! Ела да закусиш — по лицето ѝ бе избила силна червенина и тя съзнателно избягваше да погледне съпруга си, докато водеше Шарлот към трапезарията. — Дейвид появявал ли се е? — продължи разговора тя.

— Не съм го виждала — отвърна Шарлот, гледайки жадно сребърните чинии с яйца и бекон. Тя стегна стомаха си и изяде един грейпфрут, след което се почувства много добродетелна.

— Само това ли ще вземеш, скъпа? — засуети се Вирджиния. — На масата има препечен хляб... и конфитюр, или предпочиташ мармалад?

Докато Вирджиния продължаваше да бърбори, Едмънд се разхождаше нацупен из трапезарията и се оплакваше, че кафето е много слабо.

В този момент в стаята се втурна тичешком Холи с червена панделка в косите и развълнувано лице.

— Дядо Коледа дойде! — съобщи тя. Ръцете ѝ бяха пълни с играчки, които притискаше към гърдите си със светнали очи.

Шарлот се усмихна очарована.

— Напълни ли ти чорапчето с хубави подаръци?

Холи поклати глава, така че златните ѝ къдрици подскочиха.

— Не беше чорапче — важно каза тя, — а калъфка на възглавница.

— Щастливка! Значи все пак е научил, че си тук? — Шарлот улови погледа на Кристофър, който влезе в стаята след Холи. Изглеждаше ужасно. — Лошо ли спа? — попита тя.

Кристофър имаше доста притеснен вид.

— Госпожицата стана преди шест — внимателно отвърна той — и оттогава не се е спирала — наля си кафе. Шарлот забеляза, че го изпи чисто, без захар.

— Искам кокосови пръчици! — заяви Холи и се покачи на един стол. — Кокосови пръчици с мляко и захар!

— Добре, скъпа — Кристофър погледна кутиите със зърнени храни. — Какво ще кажеш за купичка хубава каша с ядки? — тактично попита той, като видя, че няма кокосови пръчици.

Холи поклати глава.

— Не бъди такава, скъпа. Много е хубава.

— Искам кокосови пръчици — решително каза тя и стисна устни.

— Свършили са се...

— Винаги ям кокосови пръчици...

— Глезените малки момиченца най-накрая не получават нищо — прогърмя гласът на Едмънд в другия край на масата. — Когато бях малко момче, ядах каквото ми сложеха.

Устните на Холи се изкривиха и очите ѝ застинаха.

— Но аз винаги ям кокосови пръчици... — разтрепери се тя.

Шарлот дойде на помощ.

— Имам идея — каза тя на Холи. — Защо не ти приготвя каша с ядки и един разрязан банан отгоре? И малко сметана?

Като по чудо на лицето на Холи грейна лъчезарна усмивка.

— Добре — каза тя, внезапно успокоена.

— Здравейте! Здравейте! — Карол и Нийл се появиха на вратата, усмихнати до уши, с красиво опаковани пакети в ръце. Шарлот се

учуди, че ги бяха донесли в трапезарията, след като всички подаръци бяха поставени под елхата в хола, но нещата ѝ се изясниха, когато чу Карол да пита Вирджиния къде би искала да ги оставят.

— Легнах си посред нощ, докато опаковам всичко — изля душата си тя и протегна ръце. — По едно време си мислех, че няма да ми стигне червената панделка! — беше очевидно, че искаше всички да се впечатлят от усилията ѝ, и Вирджиния, за да ѝ угоди, скочи от стола си и плесна с ръце по детински:

— О, скъпа моя! Колко вълнуващо! Да, сложи ги под елхата... Честно казано, нямаше нужда!

Поласкана, Карол засия и се отправи обратно към хола, мърморейки, че това е най-малкото, което е могла да направи.

— Честита Коледа на всички — дружелюбно каза Нийл, докато си взимаше яйца и бекон.

Поздравявайки се взаимно в хор, всички насядаха около масата да закусят. Шарлот осъзна с болка, че в този момент сестра ѝ навярно седеше на леглото на родителите ѝ и всички пиеха бъкингамско шампанско и отваряха подаръците, които си бяха разменили.

Холи прекъсна мислите ѝ:

— Какво ти донесе Дядо Коледа?

Шарлот поклати глава и внезапно изпита абсурдна и детинска носталгия по дома:

— Той не идва при възрастните.

Холи се замисли:

— На колко си години?

— Двадесет и шест. А ти?

— Почти на пет.

Кристофър се наведе над масата и се усмихна:

— Не съвсем, скъпа. Стана на четири само преди два месеца.

— Значи съм почти на пет — продължи да упорства тя.

Шарлот се усмихна.

— В такъв случай рожденият ти ден е през октомври?

— Откъде знаеш? — подозрително попита Холи.

Всички се засмяха, освен Едмънд, който със сериозен вид си мажеше с масло препечената филийка.

— Шарлот знае, защото е умна жена — тъжно каза Кристофър.

— Това е нещо ново, интелигентна жена в тази къща — отбеляза Едмънд с неприятен тон.

Настъпи неловка тишина.

— Мама се омъжи за Дензил — обади се Холи и насочи разговора в друга посока, за облекчение на Шарлот. — А това е татко — продължи детето, кимайки хитро. После се обърна към Кристофър: — Нали?

— Разбира се, скъпа.

— Дядо? — тя обърна невероятните си сини очи към Едмънд.

— Да?

— Какво прави в градината през нощта?

Настъпи тишина и погледите на всички се насочиха към нея.

— В градината? — повтори Вирджиния.

С крайчеца на окото си Шарлот видя как Едмънд застина и вратът му грозно почервеня. Значи не само тя го бе видяла в градината миналата нощ.

— Сигурно съм работил нещо! Нали обикновено това се прави в градината? — гневно отвърна той, без да помисли.

— В тъмното? — усъмни се Холи и напъха в устата си с две ръце парче препечен хляб и отпи бульон.

— По кое време беше? — нетърпеливо попита Вирджиния.

Холи размаха друго парче хляб.

— Когато се събудих, навсякъде бе тъмно — тя погледна Едмънд и гръмко се разсмя. — Колко смешно, дядо! Да работиш в градината по тъмно! — Холи повтори това няколко пъти, после млъкна и се усмихна на събралата се компания, доволна от представлението си, очаквайки възрастните да я похвалят.

— Е, наистина е смешно — отбеляза Кристофър, като хвърли подозрителен поглед към баща си. Карол и Нийл погледнаха първо Вирджиния, после Едмънд, усещайки, че нещо не е наред.

— Какво правеше, татко? — закачливо попита Кристофър.

Вирджиния побърза да се намеси:

— Предполагам, че е излязъл да разходи Маки преди лягане.

— Не го ли правя винаги? — сухо отвърна Едмънд и си наля още една чаша кафе. Бе оголил зъбите си, опитвайки се да се усмихне.

— Маки не беше с него — упорстваше Холи. — Дядо беше сам.

Внезапно Едмънд хвърли раздражено салфетката си.

— Не знаеш какво говориш — грубо рече той. — Малките момичета трябва да се учат да не отговарят! Ти си невъзпитано, глезено, лошо дете и повече няма да идваш тук, докато не започнеш да се държиш добре.

За момент настъпи ледено мълчание, след което въздухът се изпълни с жални ридания.

— Искам мама — заплака Холи с изпълнени от ужас очи. После покри лицето си с ръчички с такъв нещастен жест, че Шарлот протегна ръка и обгърна раменете ѝ.

Кристофър погледна гневно баща си:

— Беше ли необходимо това?

— Не трябва да ѝ се позволява да се държи невъзпитано и да отговаря на възрастните.

— Тя не се държи невъзпитано! Коледа е все пак — двамата мъже се гледаха ледено.

В този момент в трапезарията влезе Дейвид, но, изглежда, никой не го забеляза, освен Шарлот. Вниманието на другите бе изцяло погълнато от Холи, която продължаваше да плаче горчиво, и от разразилата се битка между баща и син. Дейвид си наля кафе, седна срещу Шарлот и ѝ смигна успокоително, слушайки продължаващата караница.

— Ако искаш да я водиш тук, трябва да се научи да се държи възпитано — крещеше Едмънд с почервеняло лице и изпъкнали вени на слепоочията.

— Но тя не е направила нищо! — Кристофър беше ядосан и объркан. — Съвсем си си изгубил ума, татко.

— Не желая сплетници в къщата си.

Шарлот погледна четиригодишното дете и се почуди как изобщо бе възможно някой да я нарече сплетница. По всяка вероятност, помисли си тя, каквото и да бе правил Едмънд в градината миналата нощ, той не искаше никой да знае за това. На лицето му съвсем ясно бе изписана вина.

— О, за Бога, спрете и двамата! — високо възкликна Дейвид. После се обърна към Шарлот и ѝ се усмихна извинително. — Съжалявам за това, мила. Семейството ми от време на време напълно откача, просто не обръщай внимание! А сега кой иска още кафе? —

опитвайки се да разведри атмосферата, той се изправи и взе съда с кафето от бюфета.

Изведнъж всички се разприказваха, с изключение на Едмънд, който седеше безмълвен с мрачно и замислено лице. Холи отново задъвка препечената си филийка, като продължи да хълца, хванала здраво ръката на Кристофър. Вирджиния се изправи и побърза да излезе от стаята. Шарлот забеляза, че устата ѝ се бе изкривила от мъка, а бузите ѝ бяха мокри от сълзи.

— Добре съм, мамо. Прекарвам чудесно — излъга Шарлот, наблюдавайки как Дейвид хвърля още дърва на огъня в камината. — Как сте двамата с татко?

Като приключиха със закуската, тя бе помолила да се обади на семейството си да им честити Коледа.

— Забавляваме се страхотно, но ни липсваш, скъпа — отвърна Маргарет Тейлър с топъл и любящ глас. — Татко ти се къпе, а двете със Сузи довършваме шампанското с нашите кифлички! Познай какво още?

— Какво?

— Татко ти ще ни води на обяд в „Савой“! Можеш ли да си представиш? — майка ѝ беше развълнувана като младо момиче. — Довечера ще приготвя вечеря... измислих невероятен сос с хвойна и вишнева ракия към пуйката, и сме поканили семейство Моткомб и семейство О’Съливан, но тъй като на обяд ще бъдем само трима и ни липсваш толкова много, татко ти каза, че ще ни изведе навън, за да ни развесели.

— Щастливки — отвърна Шарлот, полагайки всички усилия да звучи весело. Но не можа да излъже майка си.

— Добре ли си, мила?

— Разбира се.

— Вероятно не си сама, права ли съм?

— Да, така е.

— Тогава отговаряй само с „да“ и „не“. Наистина ли прекарваш добре?

— Не — Шарлот гледаше през прозореца, наблюдавайки как Холи се опитва да хване топката, която Кристофър търпеливо ѝ

подхвърляше.

— О, скъпа, съжалявам. Дейвид ли е причината? — Маргарет Тейлър зашепна.

— О, не, съвсем не.

— Добре. Тогава е семейството му?

Внезапно кодираният им разговор предизвика усмивка на лицето на Шарлот. Това я накара някак си да се почувства близка с майка си.

— Мисля, че да.

— О, мила, има ли някаква възможност да се върнете по-рано в Лондон?

— Не.

Маргарет Тейлър въздъхна:

— О, колко жалко, скъпа. Няма нищо. Следващата година сигурно ще можеш да си останеш вкъщи?

Този път Шарлот се засмя открито, чувствайки се много по-добре.

— Ще се постарая! С Дейвид ще дойдем за Нова година. Около осем добре ли е?

— Ще ви чакам с нетърпение! Грижи се за себе си, скъпа, и късмет. Не се разстройвай. Никой не го заслужава.

Шарлот окачи слушалката, все още мислейки за думите на майка си. Оставаше само да изтърпи остатъка от днешния ден и утре, и тогава ще тръгне обратно за Лондон. Тази мисъл я радваше ужасно много. Напомни си също, че Дейвид нямаше никаква вина за това. Въпреки веселото му държане на закуска, знаеше, че малката сцена между баща му и Холи го бе разстроила.

Отиде до камината, където той седеше и четеше вестник, прилекна и го погледна усмихнато.

— Искаш ли да се разходим?

Дейвид вдигна очи и комично сви вежди.

— Да се махнем от ужасното ми семейство ли? — гласът му беше закачлив, въпреки това тя бързо отрече предположението му.

— Бих искала да видя градината ви.

Той хвърли поглед през прозореца.

— Върви, мила. Искам да поговоря с татко за пари.

— Това ли е най-подходящото време да го молиш?

— Защо не?

— Ами той беше в такова лошо настроение на закуска...

Дейвид се обърна към нея:

— О, ще се оправи. Виж, скъпа, зная, че ти и семейството ти сте много близки, но просто имаш голям късмет. В повечето семейства съществуват спорове и борби, но това не е краят на света. Съжалявам, ако все пак си се разстроила.

— Всичко е наред — смело се усмихна Шарлот. — Проблемите на родителите ти не ни засягат — тихо каза тя.

— Съгласен съм — засмя се той и се пресегна да хване ръката ѝ. — Обичам те, знаеш това.

— И аз те обичам — отвърна тя и внезапно всичко останало изгуби значение. В края на краищата Коледа бе само няколко дни в годината и тя лесно можеше да ги издържи, ако се чувстваше уверена във връзката им.

В този момент радостните викове на Холи, идващи от градината, ги накараха да погледнат през прозореца. Тя подскачаше, опитвайки се да хване топката, която Кристофър ѝ подхвърляше; бузите ѝ бяха порозовели и изглеждаше щастлива, забравила за всички пролети сълзи.

— Хайде да се присъединим към тях — възкликна Шарлот, — можеш да поговориш с баща си по-късно. Ще отида да взема палтото си.

Докато бързаше нагоре по стълбите към стаята си, чу някаква врата да се затръшва в далечния край на коридора. После до ушите ѝ долетя нисък и ядосан мъжки глас. Малко по-късно се разнесе женски плач и тогава тя позна истеричния, треперещ глас на Вирджиния:

— Не исках да те разстроя, Едмънд...

Шарлот побърза да влезе в стаята си, не желаейки да слуша повече. През последните дванадесет часа бе видяла и чула достатъчно, за да разбере какво става и защо Вирджиния бе толкова нещастна. Погледна часовника си. Беше само единадесет часа сутринта. Тази Коледа, освен че се очертаваше като трудна, щеше да бъде и най-дългата в живота ѝ.

— Вижте новата ми топка! Вижте новата ми топка! Татко ми я даде! — викаше с гордост Холи, докато тичаше през ливадата към тях.

— Прекрасна е — възхитено рече Шарлот. — Да ти я хвърля ли?

— Аз ще я хвърля — отвърна Холи, вдигна я над главата си и я пусна така, че тя падна почти в краката ѝ. — О! — сините ѝ очи се разшириха от изненада. Наведе се да я вдигне и я метна отново към Шарлот. — Хвърлих я! — този път топката се приземи на около метър и половина от нея.

— Много добре! — окуражително възкликна Шарлот, вдигна я и леко я хвърли в протегнатите ръце на Холи.

Продължиха да играят с топката. Дейвид и Кристофър подканваха Холи да я рита по земята, за да ѝ я връщат обратно по същия начин. В разгара на този вид футбол Шарлот забеляза Нийл да прекосява ливадата с намерение да се присъедини към тях.

— Как върви? — весело извика той.

— Уморително — засмя се Шарлот, радостна, че бе намерила извинение да спре за момент. Дейвид непрекъснато риташе топката в далечния край на ливадата, когато я изпращаше към нея, и краката я боляха от тичането. Тя застана до Нийл и двамата се загледаха в мъжете, които бягаха насам-натам, докато Холи пицеше от удоволствие.

— Скоро ще стане време за обяд — отбеляза Нийл с оптимистичен глас.

— Да — Шарлот инстинктивно почувства, че и той като нея не бе много доволен от гостуването си при семейство Фаръл.

— Значи семейството ти живее в Лондон? — попита Нийл, за да завърже разговор. Съчувственият му тон сякаш изведнъж я стопли. Той като че ли разбираше, че ѝ е трудно да се приспособи към семейството на Дейвид.

— Да. Говорих с майка си по телефона, те ще обядват в „Савой“. Някои могат да си го позволят, нали? — засмя се тя.

Нийл се престори на впечатлен, като повдигна рунтавите си побелели вежди и присви устни.

— В „Савой“, наистина ли? Много хубаво — пъкна ръце в джобовете си и тръгна бавно надолу по ливадата към една скрита, повехнала цветна леха, огряна от слабото зимно слънце.

Шарлот го придружи.

— Отдавна ли познавате Дейвид? — попита Нийл.

— От три месеца.

— Как се запознахте?

Шарлот му разказа за срещата им на „Хийтроу“.

— Доста романтично, а? — отбеляза той, смеейки се.

— О, много — тя се замечта за момент, спомнила си за първата им седмица заедно, която бяха прекарвали в Рим, и ѝ се прииска сега да бяха там.

— Разбрах, че се занимаваш с вътрешна декорация, и то доста успешно? Харесва ли ти тази професия? Интересна ли е? — той наистина изглеждаше заинтересуван и Шарлот му заразказва, като че ли го познаваше от години.

— Как се справя Дейвид в звукозаписната компания, за която работи? — попита Нийл.

Шарлот се оживи.

— Фантастично! Следващия месец го повишават. Ще става завеждащ на отдела по продажбите. Той ще направи „Флайт Рекърдс“ известна. Там го очаква голямо бъдеще — гордо добави тя.

— Е, не е ли това добра новина? Толкова се радвам — усмихна се Нийл щастливо.

— Да, той работи толкова много, наистина го заслужава — разпалено каза Шарлот. — Дейвид изобщо не прилича на баща си, нали?

— Не... — провлачено отвърна Нийл.

— Той, изглежда, притежава до голяма степен чувствителността на майка си.

Стигнаха до края на ливадата, до високия плет от тисове, който служеше за заслон на лехите и скриваше от погледа голяма част от полето зад него, където под сянката на дъбовете, ясените и липите пасеше добитъкът.

— Хайде да се връщаме — предложи Нийл. — Може би дори е време да пийнем по нещо преди обяда.

— Идеята е доста добра — съгласи се Шарлот. — Мисля, че достатъчно тичах за днес — погледна към двамата братя, които играеха с Холи. Сега тя се бе покачила на раменете на Кристофър и викаше възбудено.

— Хайде да се прибираме тогава — Нийл я поведе към къщата. — Сигурно жена ми и Вирджиния си разказват клюките, както правят винаги когато се съберат. Типични сестри!

— Двете със Сузи сме същите — засмя се Шарлот.

Завариха Вирджиния и Карол в трапезарията да довършват празничната подредба на сладките и бисквитите в центъра на масата. Едмънд не се виждаше и Вирджиния изглеждаше по-весела. Тя дори се засмя, когато Карол я подкачи, че е сложила свещи по това време.

— Абсолютна простотия, скъпа! — скара ѝ се Карол. — Нанси Милфорд би припаднала! Тя казва, че не трябва никога да поставяш свещи на масата в трапезарията през деня. Това е също толкова лошо, колкото и да ядеш риба с нож!

— Не ме интересува дали съм проста — засмя се сестра ѝ. — Свещите са красиви, затова ще стоят там.

— Къде е Едмънд? — попита Нийл и се озърна.

Вирджиния го погледна разбиращо.

— Налей си нещо, скъпи. И дай по едно на Карол и Шарлот. Едмънд изведе Маки да се поразходи преди обяда.

— Да ти приготвя ли нещо за пиене?

— Така ми е добре засега — весело отвърна тя. Беше взела още две капсули в тюркоазно и бяло и не смееше много да пие.

Докато Нийл приготвяше питиетата, Шарлот се въртеше из трапезарията, чувствайки, че ще е любезно да предложи помощта си.

— Мога ли да ви помогна с нещо, мисис Фаръл?

Вирджиния я погледна, в очите ѝ се четеше толкова скрита, дълбока мъка, че Шарлот почти потрепери от непосредствената близост на тази очевидна болка.

— С всичко сме се справили, скъпа — отвърна Вирджиния. — Гладис и Руби са поели нещата в свои ръце. Защо не седнеш в гостната? Къде е Дейвид?

— В градината, с Кристофър и Холи.

За момент изопнатите черти на Вирджиния се смекчиха и в очите ѝ проблесна топлота.

— Милото дете — промърмори тя. — Толкова обичам това малко момиченце. Тя е ангел.

— И мен ме очарова — призна Шарлот и се усмихна, спомняйки си как Холи се опитваше да хвърли топката. — Радвам се, че майка ми не е тук, защото щеше да започне да ни тормози двете със Сузи, че е време да ѝ родим внучета.

— Колко бих искала да прекараме деня заедно! — прошепна Оливия и вдигна очи към Едмънд. Бледото ѝ сърцевидно лице бе обгърнато от тъмната коса, огромните ѝ очи бяха изпълнени с желание. Тя стоеше до потока в Лонг Медоу, без да се интересува дали някой от селото ще ги види, докато Маки се въртеше около тях, душейки някаква заешка следа. Всъщност щеше доста да се зарадва, ако ги забележеха, защото това щеше да застави Едмънд да признае връзката им.

— Зная, скъпа. Господи, и аз го искам — той зарови лицето си в развяната ѝ от вятъра черна копринена коса и се опита да забрави тазсутрешната си кавга с Вирджиния. Не изпитваше угризения за изневярата си, просто беше разочарован, че тя бе научила и че му се налагаше да се защитава от истеричните ѝ обвинения.

Оливия се облегна на него, масивното му тяло я заслоняваше от вятъра.

— Бих искала да можехме...

— О, Господи, аз също.

— Миналата нощ беше прекрасна. Мислиш ли, че ще бъдем някога истински заедно?

Едмънд я целуна нежно, възхищавайки се на красотата ѝ дори в такъв ранен час. Тя беше на тридесет и две, но изглеждаше на не повече от двадесет. Кожата ѝ бе свежа и гладка като на момиче, а тялото ѝ бе стегнато и стройно, със съвършени гърди и дълги слаби крака.

— Трябва да се връщам — унило каза тя и се взря в лицето му. Пълните ѝ устни бяха меки, нежни и розови като на дете.

— Скъпа моя... — той я целуна отново.

— Ще се чувствам самотна днес — тъжно промълви Оливия.

— А да не мислиш, че аз няма да бъда?

— Ще ти липсвам ли? Поне малко?

— Повече, отколкото някога си предполагала — страстно отвърна Едмънд. — О, господи, Оливия...

— Не мисля, че ще мога да издържа дълго така — в тона ѝ прозвуча решителност.

Той се дръпна назад разтревожен.

— Какво искаш да кажеш? — обзе го паника при мисълта, че може да я загуби. — Ще измисля нещо. Трябва да има начин. О, не ме

изоставяй, скъпа. Моля те, не ме изоставяй.

Настъпи дълго мълчание и тогава Оливия се сгуши в него като дете и зарови лицето си в гърдите му.

— Но колко време ще мине, преди да можем да бъдем заедно — да заживеем заедно? — настоя тя и за миг му заприлича на Холи, когато искаше нещо.

— Веднага щом го уредя — сети се за Вирджиния и се почуди какво щеше да му струва разводът. Щеше ли да се наложи да продаде имението? Щяха ли да го заставят да ѝ осигури голямо жилище? На теория беше най-лесното нещо в света да изостави предишния си живот и да изгради ново бъдеще за себе си, но на практика страхът да изгуби голяма част от онова, за което бе работил, го ужасяваше. — Ще измисля нещо — тихо каза той.

— Направи го по-скоро, Едмънд. Сегашното положение на нещата е прекалено болезнено за мен. Не мога да понасям самотата. Имам нужда от някого... Не мога да живея сама.

Страхът, че тя може да си намери някой друг, ако не успее да осигури съвместния им живот, го връхлетя като ледена вълна. Целуна я по главата, парфюмът ѝ с мирис на мускус го замая. Искаше я сега, още тази минута, тук, на ливадата, където вятърът люлееше тръстиките, превръщайки ги в сребърни остриета, и потокът, подобно на течен кристал, се лееше бавно по излъсканите камъни.

— О, мили Боже... — Едмънд притвори очи, за да се концентрира по-добре върху сладостната топлина, обхванала слабините му.

Оливия се притисна още по-плътно до него. Тонът ѝ бе примамаващ:

— Ела отново довечера, скъпи.

Дъхът спря в гърлото му.

— Ще дойда — бързо каза той.

По дяволите всички! По дяволите Коледа! Обичаше тази жена и трябваше да я има.

Тя пъкна ръката си под палтото му и нежно го погали.

— Задръж го до довечера — стисна го леко тя.

Той я сграбчи здраво.

— Не зная дали ще мога... — усещаше единствено надигащото се в него желание. Частите на тялото му бяха престанали да

съществуват, освен онази, предназначена само за нея. Той вече не беше личност, едно отделно същество, повече не бе свързан по никакъв начин с Вирджиния или Дейвид, или Кристофър. Имението Шелуд не съществуваше. Нищо не беше реално, освен изгарящата го нужда да обладае Оливия и да я направи своя завинаги.

— Оливия... — той говореше с мъка.

— Ще се видим по-късно.

После тя си отиде, отдалечавайки се тичешком, като младо момиче през ливадата и се скри в отсрещната гора. Едмънд гледаше втренчено след нея, а на лицето му се бе изписала силна болка.

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Холи седеше на пода, почти заровена в опаковъчна хартия и етикети от подаръци, и само горната половина на тялото ѝ се виждаше. Кристофър напразно се опитваше да проследи кой пакет от кого е, за да може да благодари на близките си. Всички бяха сложили под елхата подаръци за Холи и розовото ѝ личице грейваше, щом разкъсаше развълнувано някоя ярка опаковка и отвътре се покажеше кукла, камера-играчка, навиващо се танцуващо котенце или кутия цветни моливи. Очарована, тя искаше да си поиграе с всичките наведнъж.

— Спри за малко, Холи — нежно я смъмри Кристофър, докато се опитваше да въведе някакъв ред. Но детето не искаше и да чуе.

— Виж, тате! Виж, тате! Имам чаен сервиз за моите кукли! — малките ѝ пръстчета се увиха около миниатюрните порцеланови чашки и чинийки безкрайно внимателно и нежно. Шарлот я наблюдаваше и се усмихна при спомена за чаения сервиз за кукли, който ѝ бяха подарили като малка.

— Да го сложа ли тук горе, миличка, за да не се счупи? — предложи тя.

— Мога и сама — Холи се изправи и си проправи път през купищата разноцветна хартия. После постави сервиза за чай в кутията му на масата.

Едмънд следеше с поглед какво става.

— Децата днес получават неприлично много подаръци — отбеляза той на висок глас. — Когато бях момче, ни подаряваха една-две играчки и някоя и друга мандарина, ако имахме късмет — в тона му се чувстваше лична обида, като че ли по някакъв начин го бяха оцетили дълбоко.

— Сега времето е по-материалистично — отбеляза Карол — и не мисля, че е лошо децата да получават подаръци, ако са научени да ги ценят.

— Когато бях директор на Чарлтън, забелязах, че децата, които получаваха купища играчки вместо любов и внимание от родителите

си, ставаха разглезени и не умееха да ценят нищо — отбеляза Нийл.

Едмънд погледна отвисоко и с каменно изражение взе подаръците, които бе получил — книги, вратовръзка и бутилка коняк.

— Отивам в кабинета да си почина малко — съобщи той и се изправи.

— О, няма ли да присъстваш на отварянето на нашите подаръци? — попита Вирджиния.

Съпругът ѝ не отговори, а бавно и тежко се отдалечи, без да обърне поглед назад. Дейвид сви устни.

— Можеше поне да се престори, че се забавлява — тихо каза той.

— Мисля, че е за предпочитане да не стои с нас — полугласно отбеляза Кристофър и изпрати с гневен поглед отдалечаващия се гръб на баща си. — Кой би искал това сърдито леке да се върти наоколо?

— Крис, моля те... — тихо възрази Вирджиния.

Смутена, Шарлот се престори, че не е чула и разгледа отново красивия шал, който Дейвид ѝ бе подарил. Беше дълъг и тесен и можеше да се носи увит около врата със свободно пуснати краища. Бе го избрал заради различните оттенъци на сините цветя на тъмносин фон. Синьото беше любимият ѝ цвят и тя бе дълбоко трогната от вниманието на Дейвид.

— Наистина ли ти харесва? — прошепна той в този момент.

Шарлот се усмихна и вдигна очи.

— Да, скъпи. Прекрасен е — тя му бе подарила риза, най-хубавата, която може да намери в един изискан магазин на Джърмин Стрийт, и ѝ струваше повече, отколкото би си признала.

Купчината подаръци под елхата бързо намаля и върху групата, насядала около нея, легна досадна тишина. Всички се чувстваха преситени от твърде многото храна и вино и от прекалените усилия да изглеждат весели, когато всъщност биха предпочели да се оттеглят и да останат сами. Вирджиния погледна бъркотията на пода с отчаяние. Гладис и Руби се бяха прибрали в селото и щяха да се върнат чак на следващия ден. Шарлот, уловила погледа ѝ, се изправи живо.

— Мисис Фаръл, защо двамата с Дейвид не почистим тук и не донесем чай за всички? Цял ден не сте седнали и сигурно сте изморена.

— О, скъпа моя! Наистина ли бихте?... Не, не мога да ви позволя. Наистина не мога... — възпротиви се тя.

— Глупости. Няма проблеми — Шарлот започна да събира хартията с две ръце.

С помощта на Дейвид скоро холът бе почистен и лъскавият дъбов под светна отново. Останала без подаръците, елхата изглеждаше съвсем самотна в ъгъла.

Гладис и Руби бяха оставили в кухнята чинии със сандвичи и бисквити, покрити с прозрачно фолио. Шарлот сложи чайника, радостна, че си бе намерила занимание.

Карол и Нийл влязоха в кухнята заедно с Вирджиния и придърпаха столове около масата, оживили се при мисълта за чаша чай.

— Каза ли някой на Едмънд, че чаят е готов? — внезапно попита Вирджиния и погледна синовете си. Кристофър сипваше на Холи чаша мляко.

Дейвид сви рамене.

— Предполагам, че ще е по-добре аз да го направя — отзова се той, взе един сандвич и се запъти, дъвчейки, към кабинета.

Шарлот сложи големия чайник на масата и седна до Холи.

— Благодаря, скъпа — разсеяно каза Вирджиния.

Когато Дейвид се върна, следван от баща си, Шарлот забеляза, че отношението му към него беше доста по-приятелско. Може би се бяха разбрали за парите, за които Дейвид бе споменал тази сутрин.

— Кой мислиш, че ще спечели следващите избори? — чу въпроса му към Едмънд.

Погълната от политическия разговор, докато другите разговаряха помежду си, Шарлот отначало не чу звънеца.

Вирджиния първа реагира и проточи дългата си шия като стара газела.

— Това е звънецът! Крис, би ли отишъл да видиш кой е? Не мога да си представя на кого му е хрумнало да дойде на Коледа по обяд!

Кристофър потупа Холи по гърба.

— Изяж си сандвича, скъпа.

— А после мога ли да си взема бисквита? Моля те, татко.

— Да, скъпа, вземи си.

Когато той излезе от кухнята, детето съзаклятнически се усмихна на Шарлот.

— Мислиш ли, че татко ще ми позволи да изям две? — прошепна тя и погледна баба си с крайчеца на очите си, за да се увери, че не са я чули.

— Сигурно ще се наложи да го помолиш отново — подразни я Шарлот.

Холи сериозно се замисли над това. После бавно кимна:

— Права си.

Инстинктивно Шарлот прегърна Холи и я притисна до себе си. Никога не си бе падала особено по децата и макар да предполагаше, че един ден ще има свои собствени, те не бяха нещо, на което бе обръщала голямо внимание. Само когато майка ѝ ѝ натякваше, че иска внучета, за да им се порадва, преди да е остаряла съвсем, Шарлот сериозно се замисляше над въпроса. Но Холи, със заразителния си смях и доверчивостта си, сега променяше предишното ѝ отношение.

Шарлот дочу от хола гласовете на мъж и жена. Кристофър и неочакваната гостенка се приближаваха по коридора. Жената се смееше, лекият ѝ мелодичен смях се носеше из въздуха.

— Всички сме тук, вътре — каза Крис и отвори вратата на кухнята.

В стаята влезе хубава изискана жена с лъскава черна коса и големи тъмни очи. Носеше червеникавокафяво кожено палто, украсено с петелки и закопчано до врата, и високи, руски тип ботуши.

За момент настъпи неловка тишина. После тя бързо тръгна напред с лека походка, движейки се грациозно. Дясната ѝ ръка беше протегната, а в лявата държеше голям пакет.

— Мисис Фаръл! Простете ми, че нахлувам така, но чух, че внучката ви е тук за празниците... Децата са моята слабост... Надявам се, че ще ми простите, задето се отбих без предупреждение, но ѝ нося малък подарък за Коледа.

След като се здрависа с Вирджиния с мрачна вежливост, жената се обърна и внимателно постави пакета в скута на Холи.

— Заповядай, скъпа. Това е за теб. Надявам се, че ще ти хареса — каза тя, усмихвайки се на детето.

Холи се бе вторачила в непознатата с отворена уста. Смутена, Шарлот забеляза, че Кристофър изглеждаше не по-малко очарован.

— Какво ще кажеш, Холи? — ласкаво попита той.

— Благодаря — послушно отвърна детето, а после започна да разопакова подаръка си.

В този момент Шарлот видя лицата на Едмънд и Вирджиния. Неговото беше станало тъмночервено, очите му бяха кървясали и изхвъркнали от орбитите, докато нейното бе болезнено посивяло.

— Ето, седнете на моя стол — сърдечно каза Нийл, очевидно, без да забележи внезапно създалото се напрежение.

Жената седна, наблюдавайки усмихнато Холи. Изведнъж Вирджиния, изглежда, се овладя и влезе в ролята си на домакиня.

— Позволете ми да ви представя всички — каза тя задъхано. — Това са сестра ми и съпругът ѝ, Карол и Нийл Уитакър, Шарлот Тейлър, приятелката на Дейвид, и нашият по-малък син, Кристофър... — както обикновено, тя замълча, преди да продължи отново: — А това е една наша съседка, Оливия Мидълтън.

Тревата под краката на Шарлот хрущеше, побеляла от скреж. Над главата ѝ с пълно гърло пееше червеношийка, радваща се на живота. За нея бе облекчение да бъде вън от къщата, далеч от потискащата атмосфера, достигнала предишната вечер връхната си точка. Стана рано и слезе в кухнята да си направи чаша чай, там завари Гладис, която вече се бе заловила за работа и миеше чиниите от вечерята.

— Сложила съм чайника — весело каза Гладис. — Сега ще ти наляя — въпреки че беше вторият ден на Коледа, тя бе дошла, както обикновено, и бе оставила Руби да се грижи за бебето си.

Шарлот ѝ благодари, изпи силния чай и като се облече хубаво, за да не ѝ е студено, излезе да се разходи. Заобиколи гористата част в дъното на дългата ливада, мина през една портичка и се озова в полето. В далечния му край лениво течеше поточе, обрасло с папур и бурени. Отиде до него и застана на брега, загледана във водата. Осъзна, че от три дни насам не се бе чувствала толкова спокойна. Такова облекчение беше да си далеч от семейство Фаръл. За пръв път, откакто познаваше Дейвид, през нея премина сянка на лошо предчувствие за общото им бъдеще. Не че обичаше Дейвид по-малко, всъщност тя го чувстваше по-близък от всякога, но стресът, който

изживя в Шелуд Манър, бе събудил предпазливостта ѝ и я бе накарал да се запита дали някога ще може да стане част от това семейство. Напрежението от досега с тяхното нещастие я изморяваше ужасно.

Миналата вечер неприятностите започнаха, когато Кристофър предложи на Оливия Мидълтън да остане за вечеря. До този момент напрежението скрито присъстваше, но внезапно то избухна и се разпростря в открита, явна ревност и омраза, които ужасиха Шарлот. В нейния дом никога не се бе случвало нещо подобно. Сега тя видя в истинската му светлина едно разделено и воюващо помежду си семейство. Това дълбоко я потресе.

Шарлот предполагаше, че Оливия Мидълтън може би бе причината за нещастията на Вирджиния и тази, заради която Едмънд се измъкваше нощно време от къщи. Сега с ужас наблюдаваше как Кристофър продължаваше да флиртува с нея, увещавайки я да остане за вечеря, и я превръщаше в център на внимание. Дали съзнава, чудеше се тя, че навлиза в територията на баща си? Или държането му целеше да унижи Едмънд в собствената му къща?

— Разбира се, че трябва да останеш — каза Кристофър, отхвърляйки не съвсем убедителните извинения на Оливия. — Не бива да бъдеш сама в коледната нощ, особено след като си донесла такъв прекрасен подарък за Холи.

Шарлот скрито поглеждаше домакините си, наблюдавайки хипнотизирана как Едмънд се разкъсва между желанието си Оливия да остане и необходимостта да се престори, че иска тъкмо обратното. Междувременно Вирджиния изглеждаше уловена в мрежа от фини нишки, които всеки момент можеха да се скъсат от напрежението. Ръцете ѝ трепереха, а главата ѝ се движеше рязко като на марионетка. През целия си живот Шарлот не бе изпитвала към някого такова съжаление.

— Сигурен съм, че Оливия има други планове, Крис — прогърмя агресивният глас на Едмънд. Той се обърна към нея, оголил големите си зъби с цвят на слонова кост.

Кристофър не се отказваше лесно.

— Нищо няма да правите, нали? — той очевидно бе очарован от екзотичната съседка.

— Ами... — Оливия наклони главата си на една страна, черната ѝ коса се разпиля по раменете като фини копринени конци. По лицето

й почти не се забелязваше грим и това й придаваше свеж, младежки вид. За части от секундата очите й проблеснаха към Едмънд, а после се върнаха на Крис. Без да губи самообладание, тя отговори спокойно: — С удоволствие бих останала.

Шарлот забеляза, че Оливия нито веднъж не се опита да погледне към Вирджиния. Това беше мъжка жена, ако изобщо някога бе виждала такава, жена, която тайно ненавиждаше собствения си пол и не си губеше времето със себеподобните.

— Прекрасно! — Кристофър явно се зарадва и в този момент Шарлот със сигурност разбра, че той не можеше да знае за връзката на баща си с Оливия Мидълтън. А Дейвид? Тя го погледна, но не можа да установи нищо.

— Защо не отидете в гостната? — внезапно каза Вирджиния, без да сваля усмивката от лицето си, като че ли тя бе нарисувана там. — Аз трябва да... — и безпомощно огледа кухнята, все едно че нямаше представа как ще се справи.

— Ще ти помогнем — твърдо заяви Шарлот и скочи на крака. — Хайде, Дейвид. Ще заредя миялната машина, ако ми подадеш приборите за чай.

Шарлот продължи да се разхожда покрай потока, представяйки си странната групичка хора, насядали около огъня предишната вечер. От облечената във вълнен костюм Карол, с нейната къса побеляла коса, до очарователната Оливия, носеща кадифена пола в бургундскочервено и диаманти върху шифонената си блуза — всички те приличаха на зле подбрана група, набързо и произволно сформирана за някакъв експеримент, свързан с човешките взаимоотношения. Едмънд не можеше да свали очите си от Оливия, нито пък Кристофър. Пренебрегвайки очевидно огорчението на бащата, синът продължи да разговаря с нея оживено и скоро тя започна да се смее на шегите му и напълно забрави за Едмънд. Дейвид, от своя страна, изглеждаше отегчен. След известно време той извади екземпляр на „Провинциален живот“ и започна да чете.

Така останаха Нийл, Карол и Вирджиния, които не направиха никакъв опит да се включат в безжалостните закачки, които си подхвърляха другите. Разговаряха вяло, като се обръщаха от време на време да кажат нещо на Холи.

— Харесаха ли ти всички подаръци? — попита я Карол в един момент.

— Куклата ми хареса! — отвърна тя, стиснала скъпата кукла-бебе, която Оливия Мидълтън ѝ бе подарила.

— Как ще я наричаш? — попита Шарлот.

Куклата сигурно струваше малко състояние, тъй като лицето ѝ бе красиво оформено и бе облечена в дрехи от дантела и тънък лен, с копринени терличета и лек вълнен шал.

— Кукличка.

— Само кукличка? Няма ли да иска да си има истинско име като твоето?

— Какво име? — попита детето.

Шарлот се замисли.

— Какво ще кажеш за Ан? Или Саманта? Или Лили? Или Глория? А какво ще кажеш за Фелисити?

Очите на Холи светнаха.

— Флиси! Ще я нарека Флиси — тя залюля куклата и ангелски се усмихна.

— Време е за банята ти, скъпа — съобщи Вирджиния.

— Искам татко да ме изкъпе.

Кристофър я погледна.

— Защо тази вечер да не го направи баба ти? — беше очевидно, че не искаше да остави Оливия.

— Искам теб — настоя Холи.

— Аз те къпах миналата вечер. Върви, скъпа. Върви с баба си. Може би ще ти позволи да си правиш мехурчета — помъчи се да я убеди Крис.

— Наистина ли! — детето заподскача от радост. — Ще ми позволи да си правя мехурчета!

Когато излязоха, Кристофър отново се обърна към Оливия:

— Ходиш ли понякога до Лондон?

— Разбира се. Поне веднъж седмично — тя се засмя. — Къде другаде да пазарувам?

Той също се засмя, но изглеждаше объркан.

— Няма ли хубави магазини в Дивайзис?

Оливия сви рамене, които проблеснаха през прозрачната ѝ блуза.

— Не и за дрехи.

— Не зная! Вие, жените, сте едни! — вперил очи в нея, Едмънд заговори с такава закачлива интимност, че Крис и Дейвид строго го погледнаха. — Е — извика той, за да се защити, като видя изражението им, — майка ви е същата. Никога няма какво да облече.

Настъпи тишина, докато Карол не отбеляза самодоволно:

— Мен дрехите не ме интересуват. Те са пилеене на пари.

Нийл се окашля доста по-високо, отколкото бе необходимо.

— Отскоро ли сте в Бароу, мисис Мидълтън? — попита той.

Оливия отвърна с тих, шепнещ глас:

— Купих вила „Магнолия“ преди година.

— Харесва ли ви тук? — поинтересува се Карол. — Бароу е малко село.

— Харесва ми, защото е тихо и спокойно.

— Нямате вид на жена, която обича тишината и спокойствието — тя се усмихна сухо, за да не прозвучи забележката ѝ грубо.

Оливия тихо се засмя.

— О, не, такава съм, уверявам ви — после отново се обърна към Кристофър: — Къде живееш в Лондон?

— Във Фулам. Холи живее с майка си в Излингтън.

— Сигурно ти липсва.

Той кимна. Едмънд стана от стола си и се отправи към вратата на гостната.

— Какво ще кажете за малко шампанско? — прогърмя гласът му. — Би ли ми помогнал, Крис? — тонът му изразяваше по-скоро команда, отколкото молба.

— Не може ли да ти помогне Дейвид? Цял ден съм на крака заради Холи и съм смъртно уморен.

— О, ще го взема сам — разсърдено измърмори Едмънд и напусна стаята.

Оливия се премести по-близо до Кристофър.

— С какво се занимаваш? — държаха се така, като че ли в стаята бяха само двамата.

— Началник-производство съм. Много досадна работа, страхувам се.

— Съвсем не — усмихна се успокоително тя.

Кристофър се ухили и прокара ръка по брадата си.

— Исках да стана архитект, но не се справих достатъчно добре в колежа.

— Могъл си, ако си искал — подхвърли Карол.

Оливия не ѝ обърна внимание.

— Аз исках да стана художничка. Обичам да рисувам. Разбира се, това ми е само хоби. Не съм достатъчно добра за професионалистка.

Шарлот тъкмо се чудеше кога ще спрат да се омаловажават в желанието си да се харесат един на друг, когато в стаята се върна забързан Едмънд с две бутилки шампанско.

— Ето ни! — сърдечно каза той.

— Още няма шест и половина — полугласно отбеляза Нийл.

Едмънд се обърна:

— Какво каза?

— Казах, че още няма шест и половина — високо повтори Нийл.
— Обикновено не сервираш напитки преди шест и половина.

— И какво от това? Няма закон, забраняващ да се пие по-рано — с пламнало лице, той обели златистото фолио на първата бутилка. Напълни чашите и ги донесе на поднос, като първо вежливо предложи на Карол. Когато стигна до Оливия, се изправи, погледна я и се забави малко, преди да продължи.

Жестът му не остана незабелязан.

— Какво, по дяволите, искаш да кажеш?

На излизане от трапезарията, където бе останала да разчисти съдовете, Шарлот дочу гласа на Кристофър, идващ от кабинета. После до ушите ѝ достигна и гласът на Едмънд.

— Как смееш да се държиш така!

— Да се държа как? — Кристофър сля думите и сърцето на Шарлот се сви. Не беше го видяла да пие шампанско или вино на вечеря и все пак говореше като пиян.

— Много добре знаеш какво имам предвид — разгорещи се Едмънд. — Начинът, по който се хвърли на Оливия Мидълтън. Ти накара бедната жена да се почувства неудобно, Крис. Няма да позволя да се държиш така под моя покрив — беше толкова ядосан, че,

изглежда, не забеляза кървясалите очи на Кристофър и това, че той се олюляваше, докато стоеше пред него и го предизвикваше.

— Ти си отмъстителен стар мръсник! — извика Кристофър и думите му отекнаха в кухнята. — Проблемът е, че ужасно ревнуваш!

Шарлот се върна в трапезарията и остави подноса с мръсните чаши обратно на масата. Изпитваше неудобство да отиде в кухнята, докато мъжете се караха.

Едмънд се бе върнал преди няколко минути. Беше откарал Оливия Мидълтън до вила „Магнолия“, тъй като минаваше полунощ. Вирджиния веднага се бе качила в стаята си. Карол и Нийл също си легнаха. Разярен, че при тази ситуация не можеше да остане с Оливия дори за няколко минути, той се бе върнал бесен, решен да се оправи с Кристофър.

— Ти си нехранимайко! Мръсен наркоман! — чу го да вика Шарлот. — Никой няма полза от теб! Не е чудно, че Линда те напусна!

— Поне ѝ бях верен, въпреки всичките ми недостатъци — отвърна му Кристофър.

— Как смееш? — гласът на Едмънд стана опасно тих. — Как смееш да ми говориш така?

Шарлот нервно се въртеше. Дали не трябваше просто да си иде в стаята и да остави бъркотията в трапезарията? В този момент на вратата се появи Дейвид на път за кухнята, с използвания сервиз за кафе.

— Какво правиш, мила?

Тя кимна към кухнята, откъдето се чуваха крясъците.

— Не бих могла да се намеся в това, нали?

Дейвид се заслуша за момент с вдигната глава.

— О, Господи, татко и Крис отново ли започнаха? — той остави подноса на масата до нейния. — Нищо ново — въздъхна Дейвид.

— Искаш да кажеш, че често се карат?

— Със сигурност.

— Мислех, че баща ти и брат ти се разбират добре. Той винаги е на страната на Крис, не е ли така?

— Ако обичаш някого повече от всеки друг на света, не е лесно да му простиш, когато продължава да се погубва — тихо каза приятелят ѝ.

Внезапно от кухнята се чу трясък. Като че ли по пода на кабинета хвърляха порцелан. Тя ужасено погледна Дейвид.

— ... Върви по дяволите и ти! — крещеше Кристофър.

— О, Господи, защо трябва да пие толкова много? — извика Дейвид.

— Как може да е пиан? Не го видях да пие нищо!

— Но непрекъснато ходеше горе да види дали Холи е добре...

— Искаш да кажеш?...

— Сигурен съм — отегчено отвърна Дейвид. — Просто си носи — замълча намръщен. — Както казах на татко, Крис никога не се е отказвал от пиенето, макар да се преструва, че е така. Бих искал да разбере какво си причинява.

Дейвид изглеждаше, като че ли всеки момент ще се разплаче и сърцето на Шарлот съчувствено се сви.

— О, скъпи — каза тя, — все забравям колко много те разстройва това — той сигурно страдаше ужасно, че родителите му бяха по-склонни да приемат уверенията на пристрастения към алкохола свой син, отколкото да повярват на загрижения му брат.

Закуската беше поднесена. Вирджиния, по-измъчена от всякога, се опитваше да събере всички в трапезарията, като в същото време се грижеше и за Холи, която, уморена от вчерашните вълнения, определено бе станала опърничава.

— Не искам да закувам! — нареждаше тя, все още стискайки куклата, която и бе подарила Оливия предишната вечер.

— А трябва. Хайде, ела — опита се да я убеди Карол и хвана ръката ѝ.

— Бъди добро момиче, скъпа — помоли я Вирджиния.

Холи я погледна злобно.

— Мама не ме кара да закувам!

— Сигурна съм, че те кара — Карол не си поплюваше. Вирджиния може би беше мекушава към детето, но тя не изпитваше угризения да накара Холи да ѝ се подчинява.

Карол вдигна малкото момиченце на стола и сложи пред нея купа с каша.

— Ще ядеш царевична каша — строго каза тя.

— Не искам царевична закуска! — Холи се обърна към Шарлот със свити устни и трепереща брадичка. — Не искам царевична закуска — жално повтори тя.

— Къде е Кристофър? — попита Нийл и си наля кафе.

— Къде очакваш да бъде! — мрачно отвърна Едмънд. — Още е в леглото.

Шарлот побърза да се намеси. Наведе се и обви с ръка раменете на Холи.

— Ако ти направя препечена филийка с мармалад, ще я изядеш ли? — нежно попита тя.

Детето кимна и премигна, за да прогони сълзите.

— С мармалад от ягоди.

— Добре. Нека бъде мармалад от ягоди.

Час по-късно се появи Кристофър, със зачервени очи и унил. Двамата с баща си не се погледнаха. Шарлот се опита да разведри атмосферата.

— Ако един ден дъщеря ти изчезне — усмихна се тя на Кристофър, — да знаеш, че аз съм я отвлякла.

Устните му иронично потрепнаха.

— И на мен често ми се иска да го направя — каза той и тя моментално съжали за глупавата си шега.

Шарлот прекара останалата част от деня с Холи. Дейвид ѝ бе казал, че има да урежда още неща с баща си и се бе затворил в кабинета с него, а Карол и Нийл, след като обядваха, отидоха да се поразходят из Бароу. Вирджиния се оплака от главоболие и се оттегли горе да си почива.

— Какво искаш да правиш? — попита Шарлот, докато Холи разглеждаше отново коледните си подаръци.

— Ще изкъпя Флиси — отвърна тя без колебание.

— Ще трябва да свалим всичките ѝ хубави дрехи.

— Да.

— Добре. Къде ще я измием?

— В корито, както мама къпе Бен.

— Кой е Бен?

— Моето братче бебе — гордо отвърна Холи. После се замисли дълбоко за момент, преди да оповести: — Сега и аз си имам бебе.

Едмънд беше казал, че Маки има нужда от хубава разходка и сега крачеше ядосано надолу по алеята. Яростта, че не бе могъл да остане — дори за малко — с Оливия предишната вечер, бе не по-малка от гнева му, че Кристофър толкова явно бе флиртувал с нея.

Той стегна корема си и като хвърли поглед на часовника си, ускори крачка. Току-що бе минало пет часа; можеше да прекара един час с Оливия, без да предизвика подозрение. Един час блаженство, който щеше да успокои засегнатите му чувства и да пропъди страховете му, че тя може да предпочете някой по-млад. В края на алеята сви наляво и тръгна през полята, заобикалящи покрайнините на Бароу. С всяка измината стъпка нетърпението му нарастваше. Колко глупаво от негова страна да си помисли, че такъв неудачник като Крис, вонящ на уиски, може да привлече Оливия повече от него! Наистина беше смешно. Имаше толкова много неща, които да ѝ предложи. Първо, богатство, но и достойнствата му не бяха малко — култура, умение да разговаря и най-ценното от всички — опит.

Вила „Магнолия“ беше грозна викторианска къща, направена от тъмночервени тухли и разположена зад високи лаврови храсти. Когато Едмънд за първи път срещна Оливия, не можа да си обясни какво я бе накарало да купи такова отвратително жилище. Със сигурност, помисли си той, би ѝ харесала повече една привлекателна къща с красиви комини, с веранда и капаци на прозорците. Но като влезе вътре, разбра, че големите мрачни стаи бяха чудесен готически фон на драматичния ѝ вкус. Резбованите мебели, тъмните стени и богатите драперии — всичко това ѝ придаваше един чар, който беше повече загадъчен, отколкото очевиден. Стаите тънеха в полумрак дори и през деня, слънцето се процеждаше през високи палми, поставени в саксии върху ниски масички до прозорците. Оливия не се доверяваше на ярката светлина.

Едмънд позвъни на вратата и чу как дрънчащият звук отекна надалеч. Маки чакаше до него с широко отворена уста и увиснал розов език.

Оливия се забави доста и той се готвеше да натисне месинговия звънец отново, когато тя отвори вратата и застана на прага, вперила очи в него.

— Не те очаквах днес следобед — задъхано каза тя.

В този момент от сянката на антрето зад нея се показва Кристофър.

ПЕТА ГЛАВА

— Благодаря на Бога, че всичко свърши! — каза Нийл и затвори куфара си. — Още една Коледа отмина, а следващата година ще си бъдем у дома.

— Тихо! Ще те чуят — хвърли му предупредителен поглед Карол, пъхайки чифт обувки в пътната си чанта. Те се намираха в стаята си в Шелуд Манър и се приготвяха за тръгване. За първи път от четири дни насам се почувстваха радостни.

— Все пак бе ужасно, нали? — отбеляза Нийл, като сниши глас. — Вирджиния беше по-нервна от всякога, а Едмънд се държеше отвратително.

— Кристофър го разстрои.

— Него всичко го разстройва.

— Смяташ ли, че има връзка с тази жена?

— Разбира се. А ти как мислиш?

Карол замълча, преди да се съгласи неохотно.

— Бедната Вирджиния! Благодаря на Бога, че не разбира какво става.

— Струва ми се, че разбира.

— Наистина ли? — Карол сбърчи чело, като че ли чувства внезапна болка. — О, Господи, какво можем да направим? Едмънд е един мръсник.

— Въпреки това той никога няма да напусне Вирджиния. Бих казал, че тази Оливия — или както и да се казва там — е само една мимолетна прищявка. Няма за какво да се безпокоиш.

Карол погледна мъжа си с шеговита строгост.

— По-добре избягвай да имаш такива прищевки, мимолетни или други, или ще наложа главата ти с някоя щека за голф!

Нийл се разсмя. Сега, когато си отиваха вкъщи, Карол отново възвръщаше обичайната си веселост и недоволството ѝ се изпаряваше.

— Няма такава опасност — успокой я той. — Твърде много ценя щеките си за голф.

— Надявам се — усмихна се и тя. После нещо ѝ дойде наум и отново сниши глас: — Няма да се учудя, ако Крис не успее да я отнеме от Едмънд, съдейки по кавгата им миналата вечер.

Пикантността на ситуацията забавляваше Нийл.

— Нека спечели по-добрият.

— Това е ужасно!

— Трябва да признаеш, че тя е по-скоро на възрастта на Крис, а той в момента няма приятелка, нали?

— Вирджиния ми каза, че не е имал сериозна връзка, откакто се раздели с Линда — отвърна Карол.

Нийл занесе багажа до вратата на спалнята.

— Идваш ли? Ще го сложа в колата и можем да тръгваме.

Тя огледа стаята за последен път.

— Да, мисля, че сме взели всичко — слязоха весело по стълбите. „Ще бъде хубаво да спрем по пътя и да обядваме в някое провинциално ресторантче“ — реши Карол. Връщането у дома заслужаваше да се отпразнува.

Шарлот и Дейвид вече товареха колата си, а Вирджиния ги наблюдаваше с бледо и тъжно лице, докато се приготвяха да отпътуват. Едмънд бавно излезе от къщата, мрачно пъхнал ръце в джобовете на панталоните си.

— Всички тръгвате, а? — отбеляза той, без да се обръща конкретно към някого. После огледа събралата се група. — Къде са Крис и Холи?

— Не зная, скъпи — неопределено отвърна Вирджиния.

— Те няма ли да си ходят? Помислих си, че Дейвид и Шарлот могат да ги закарат до гарата.

Дейвид изглеждаше озадачен.

— Не смятам, че ще си тръгнат преди обяд.

— Това означава, че аз ще трябва да ги закарам до гарата, тъй като майка ти отказва да шофира напоследък — измърмори Едмънд.

— Е, няма да ти стане нищо — подметна Карол, почувствала се свободна да каже онова, което мисли, сега, когато се готвеше да си тръгне.

Едмънд сви рамене и се усмихна кисело.

— Просто изглежда по-разумно. Помислих си, че след като Дейвид ще мине покрай гарата, няма да е лошо да ги вземе, но,

разбира се, може да съм сгрешил — саркастично добави той. — Но не смятайте, че искам Крис и Холи да си заминат преждевременно.

Кристофър излезе от къщата, хванал Холи за ръка, и погледна баща си с каменно изражение.

— Не бих могъл и да си помисля да ти създавам неудобства, като очаквам да ни закараш на гарата — после се усмихна на майка си: — Ще повикаме такси, мамо. Няма да се караме.

— Искам да остана — заяви Холи, стискайки Флиси под ръка. Бе прибавила към дрехите на куклата яркочервени панделки от коледните опаковки. — Татко, рано е още да си тръгваме, нали?

— Ще останем още малко, но днес следобед трябва да тръгнем, защото майка ти ще се чуди къде си — отвърна Кристофър.

Холи остави баща си, отиде при Вирджиния и я дръпна за полата.

— Ще останем още малко — тържествуващо каза тя.

— Зная, скъпа — баба й се наведе да я прегърне: — Гладис приготвя любимия ти обяд.

— Печено сирене?

Вирджиния кимна. Доволна, Холи се обърна към баща си:

— Ще ядем печено сирене на обяд.

Шарлот се приближи, усмихвайки се.

— Тази млада дама знае какво иска! Имам чувството, че ще стигне далеч.

Брадатово лице на Кристофър се смекчи:

— Радвам се, че се запознахме, Шарлот. Ако искате, тия дни може да се съберем всички в града?

Тя се поколеба. Знаеше, че Дейвид и брат му не се разбират добре, но, от друга страна, нямаше да издържи да не види Холи отново. „По дяволите — помисли си младата жена. — Мога да се срещна с тях и сама. В края на краищата възможно е Крис и Дейвид да се научат да се понасят един друг.“ Обърна се отново към Кристофър и каза:

— Позвъни ми. Има ме в указателя. Може би ще доведеш Холи да прием чай?

— Прекрасно! — той я целуна по бузата. — Приятно пътуване!

Всички започнаха да се сбогуват и за момент Вирджиния се притисна към Дейвид, като че ли не искаше да го пусне.

— Успех в работата ти, скъпи! — каза тя. — Съобщи ми веднага щом те повишат.

— Непременно, мамо — после подаде ръка на баща си, който все още стоеше и мрачно наблюдаваше останалите. — Благодаря за всичко, татко.

— Не ги харчи наведнъж.

Дейвид неловко се засмя.

— Хайде да тръгваме — каза той на Шарлот.

Затръшна вратата на колата и запали двигателя. Автомобилът се стрелна надолу по алеята, разпръсквайки по пътя си чакъл. Шарлот се обърна назад, последното нещо, което видя, бе арогантният поглед на Едмънд, насочен към тях, докато всички останали от семейството се бяха скупчили заедно. Холи бе прегърнала куклата си и махаше весело, а на малкото ѝ личице се бе изписала широка усмивка.

Кристофър се отдели от останалите и се приближи до майка си.

— По-весело, мамо!

Очите на Вирджиния излъчваха тъга.

— Би ми се искало да живеете по-близо.

— Зная — усмихна се той разбиращо. — Чудех се дали мога да доведа Холи отново след няколко седмици?

Лицето ѝ радостно светна.

— Разбира се, Крис! Можете да идвате винаги когато поискате. По всяко време — пламенно отвърна тя.

— Благодаря.

— Ще дойдем ли пак? — високо извика Холи.

Вирджиния кимна:

— Да, скъпа.

Дойде ред и на Карол и Нийл да се сбогуват и изведнъж се създаде такава атмосфера, каквато би трябвало да бъде на Коледа. Те се целуваха с останалите с чувство на истинска добронамереност. Маки лаеше развълнувано, а вятърът развяваше русите къдрици на Холи около главата ѝ.

— Приятен път! — извика Вирджиния, когато колата потегли.

Карол ѝ махна:

— Грижи се за себе си.

— Изглеждаш доста доволен от живота, Крис — забеляза Линда по-късно същия ден, докато седяха във всекидневната, а Холи се гушеше в скута ѝ.

— В действителност прекарах една дяволски ужасна Коледа.

Линда му хвърли предупредителен поглед.

— Холи — каза тя и прегърна дъщеря си, — защо не отидеш да видиш какво прави Бен? Покажи му хубавата си нова кукла.

— Това е бебе, а не кукла — поправи я Холи. — Казва се Флиси.

— Добре, покажи Флиси на Бен — после се обърна към Кристофър: — Искаш ли чаша чай?

— Благодаря. Дензил вкъщи ли е?

— Скоро ще се върне. Отскочи до магазина, почти сме свършили пелените за Бен — докато говореше, тя отиде до кухнята, която се намираще от другата страна на антрето срещу всекидневната.

Кристофър бавно я последва.

— Е, какво не беше наред? — попита Линда.

— Вкъщи нещата вървят зле.

Линда го погледна, докато пълнеше чайника.

— В какъв смисъл?

— Старецът има любовна връзка.

— С кого, за Бога? Няма вид на такъв. Може да е кавгаджия, но донжуан? Сигурен ли си, Крис?

Кристофър кимна и седна на масата в кухнята, а тя извади малко бисквити и ги сложи в чинийка.

— Мама е по-разстроена от обикновено, а той е страшно раздражителен. Ако Холи не се забавляваше, щях да се върна веднага вкъщи.

— Но коя е тя? — Линда изглеждаше заинтригувана. — Коя е жената, с която има любовна връзка?

— Една съседка. Преместила се е във вила „Магнолия“ миналата година. Освен това е много красива.

Линда повдигна вежди.

— Както изглежда, и ти самият си привлечен от нея? — подразни го тя.

— Там е проблемът — мрачно отвърна той. — Тя дойде неочаквано следобед на Коледа и двамата веднага си допаднахме.

Тогава татко направо откачи, особено след като тя си тръгна. На другия ден също се карахме за нея.

— О, Крис! — възкликна Линда, майчински загрижена. Усмихна се снизходително. — Какво ще стане сега?

— Ами иска ми се отново да заведе Холи вкъщи след няколко седмици, само за края на седмицата.

— Но защо? Щом е било толкова ужасно? За да можеш пак да видиш тази жена?

Кристофър погледна бившата си съпруга с интерес:

— Не ревнуваш, нали?

Тя се усмихна с искрена топлота, макар гласът ѝ да бе изпълнен с насмешлива строгост:

— Защо, по дяволите, да ревнувам? Аз те напуснах, спомняш ли си? Освен това сега имам Дензил.

— Просто се чудех. Знаеш, че никога не съм спирал да те обичам.

— Недей, Крис — тихо каза тя. — Няма смисъл да се връщаме назад. Всъщност мисля, че заслужаваш малко щастие. Трябваше по друг начин да подходим към проблемите си и смея да кажа, че ако бяхме малко по-зрели и по-опитни, нещата биха били по-различни.

— Не те обвинявам, че ме напусна, Линда.

— Зная. Просто трябваше да потърся професионална помощ или съвет, или нещо такова, вместо да ти крещя непрекъснато. Мислех, че си слаб. И глупав — тя поклати глава, посегна към чайника и пушна вътре две пакетчета чай. — Тогава не знаех нищо за наркоманията.

— Поне оставих наркотиците — в гласа му прозвуча смирение. — Доста изтърпя, Линда. Едва не погубих и двамата.

— Всичко е в миналото, Крис. Кажете ми още нещо за приятелката си — докато говореше, тя взе две чаши от бюфета и ги постави на масата пред него. — Как се казва?

— Оливия Мидълтън.

— Ах! — засмя се Линда. — Това измислено име ли е? Звучи като Джанет Ригър — бельо и бижута...

Той кимна, смеейки се:

— Права си.

— Значи искаш да се върнеш в Шелуд да затвърдиш позициите си? — подразни го тя. — И да вземеш Холи като оправдание за

присъствието си там?

— Точно така. Следващия път, когато дойде в Лондон, ще я изведе някъде, но това няма да е преди януари, защото има майстори в къщата си — Крис замълча и си пое дълбоко дъх. — Освен това бих желал да прекарвам повече време с Холи. Станахме си толкова близки по Коледа. Искане ми се да мога да я водя в зоологическата градина. И да остава понякога в апартамента ми. Бих искал да мога да я заведа на пикник сред природата, когато времето е хубаво; не можеш ли да промениш малко условията?

— Не се опитвам да ти създавам трудности, Крис. Наистина. Просто в Шелуд за мен тя е в безопасност; в случай че отново вземеш наркотици или се напиеш, както някога. Ужасявам се при мисълта, че Холи може да се окаже в ситуация, в която ти ще си лишен от самоконтрол. Особено ако шофираш.

Той се опита да потисне надигания се спомен за това, че всяка вечер в Шелуд бе пиан. И макар да го правеше, след като Холи си легнеше, знаеше, че Линда ще се вбеси. Ами ако родителите му ѝ кажеха?

— Може би — осмели се да каже Линда, като гледеше унилото му лице, — ако с тази Оливия станете приятели, ще се съглася да извеждате Холи заедно.

— Тя подари тази кукла на Холи.

— Одобрявам вкуса ѝ. А какви са шансовете ти, Крис?

— Тя доста ме насърчи. Вчера следобед бях с нея и наистина прекарахме добре, говорихме за толкова много неща, които интересуват и двамата ни; и после, разбира се, се появи татко! Струваше ми се, че ще избухне, когато ме видя там.

— Какво беше извинението му за неговото посещение?

— Каза, че минал оттам, докато разхождал Маки, и решил да ѝ благодари още веднъж за куклата, която тя подари на Холи.

Двамата се засмяха.

— О, значи така! — присмя се Линда. — Майка ти знае ли какво става?

— Мисля, че да. Струва ми се, че се зарадва, когато се самопоканих отново. Имам чувството, че наистина ме предпочита пред стареца.

Карол и Нийл седяха до камината, радвайки се на завръщането си у дома. Нийл бе поставил до себе си чаша с любимото си уиски, а часът беше само шест. Карол очакваше започването на някоя от любимите ѝ телевизионни програми.

— Безпокоя се за Вирджиния — каза тя на съпруга си. — Ще получи нервна криза, ако остане в тази къща с Едмънд.

— Прости ми, че ти го казвам, скъпа, но Вирджиния е в състояние да получи нервна криза навсякъде! Сигурен съм, че ще се оправи сега, след като Коледа, слава Богу, мина. Дойде ѝ прекалено много. Кристофър и Едмънд през цялото време се караха.

— Зная — Карол протегна силните си здрави крака към огъня. — Но как ще се отървем от тази Оливия Мидълтън?

— Няма да правим нищо! — строго каза Нийл. — Трябва да спреш да се тревожиш за сестра си.

— Правя го, защото тя е пет години по-млада от мен. Винаги се грижех за нея, когато бяхме малки. Нервите ѝ постоянно бяха изпънати до крайност.

— И сега не е по-различно.

— О, Нийл, прояви малко повече разбиране.

— Не мога да понасям безпомощни жени. Затова се ожених за теб. Ти си силна. Способна. Независима. Ако беше омъжена за Едмънд, щеше да му се противопоставиш и нямаше да се превърнеш в раболепно нищожество като нея.

Карол беше раздвоена между удовлетворението от това признание и лоялността към сестра си.

— Можеш да ми налееш още един джин е тоник — приключи миролюбиво спора тя.

— Разбира се, скъпа.

Те поседяха, като отпиваха мълчаливо от питиетата си, освобождавайки се от преживяния през последните няколко дни стрес. Карол осъзна, че Нийл е прав. Не можеха да помогнат много на Вирджиния, щом тя самата отказваше да си помогне.

Когато се върнаха в Лондон, Дейвид прекара първата нощ в апартамента на Шарлот. Чувстваше се така, като че ли току-що го бяха

освободили от затвора.

— Това няма да се повтори — закле се той, прегръщайки Шарлот, докато тя приготвяше омлет за вечеря. — Съжалявам, че те накарах да преживееш целия този ад, скъпа. Добре че поне татко ми даде достатъчно пари, за да си купя прилични дрехи. Ще дойдеш ли утре с мен да пазаруваме?

Тя го прегърна, щастлива, че отново са сами. Беше й казал за подаръка на баща си по пътя за вкъщи. Знаеше какви лекции бе трябвало да изтърпи Дейвид, за да го получи.

— Всичките ли петстотин лири ще похарчиш за дрехи? — попита Шарлот.

Той отстъпи назад и я погледна.

— Да, мисля, че да. Имам ужасна нужда от няколко нови костюма и ризи. Какви шансове имам да ме повишат, ако не изглеждам както трябва?

— Но ти вече си предложен за повишение, нали?

— Да. Нещо такова. Искам да кажа, мисля, че ще ми предложат мястото в отдела по продажбите, но това, разбира се, все още не е потвърдено.

Шарлот прекрати разговора на тази тема. Дейвид, изглежда, никога нямаше пари. Тя знаеше, че той не бе платил наема на апартамента си и своя дял от телефонната сметка, кредитните му карти също бяха изчерпали лимита си. Неговата липса на отговорност по отношение на парите понякога я безпокоеше. Тя бе възпитана да се съобразява с финансовите си задължения и бе научена как да си прави сметката.

— Какво има, скъпа? — попита той.

Шарлот поклати глава и взе бутилка вино, за да я отвори.

— Просто си мислех, че ще е по-добре да платиш част от сумите, които дължиш. Можеш да си вземеш един хубав костюм на януарската разпродажба следващата седмица и да използваш останалите пари да уредиш дълговете си.

Дейвид грабна бутилката от нея.

— Не, по-добре ще е да си взема прилични дрехи. Къде е отварачката?

Тя му подаде тирбушона.

— Във всеки случай — добави той, — когато ме повишат, ще получавам по-голяма заплата. Тогава ще мога да оправя финансовото си положение. Съгласна ли си?

— Вярно е — миролюбиво потвърди Шарлот. Не искаше да се кара с него, тъй като знаеше колко е докачлив на тема пари.

У дома си в Бароу Оливия увещаваеше Едмънд, че няма никаква причина да ревнува от Кристофър.

— Не бъди глупав, скъпи — успокояваше го тя, поглаждайки врата му, докато лежаха, прегърнати, на канапето в гостната. — Няма друг като теб и не зная какво бих правила без теб.

Едмънд измърмори в копринената трапчинка на шията ѝ, че ще умре без нея.

— Ти ме върна към живота, скъпа, тъкмо когато си мислех, че вече никога няма да бъда щастлив — прошепна той, след като бяха се любили.

Оливия го притискаше силно в обятията си, обгръщайки го в облаци от бял шифон и парфюм „Клод Монтана“. За разлика от нея, Едмънд лежеше бездеен и тежко отпуснат, облечен в дебели кавалерийски панталони и риза. Тя мислеше колко са лишени от достойнство мъжете, когато правят любов. Те се извиваха потни, раболепни като прегладнели кучета, водени от собствената си възбуда, докато тя лежеше с отворени обятия, хладна, примирена, далечна. Напомняше си, че един ден може да стане господарка на Шелуд Манър и много богата жена. Едмънд имаше много повече пари, отколкото предполагаша хората, и в момент на слабост или себеизтъкване — не беше сигурна кое от двете — беше ѝ казал колко точно притежава. Бедата засега бе, че той не искаше да се разделя с богатството си. Ето защо не желаше да напусне Вирджиния. И непрекъснато ѝ повтаряше колко много ще му струва това.

— Прекрасен си, любов моя — тихо изтананика Оливия. Беше сигурна, че ще успее да го накара да промени решението си след известно време. Що се отнасяше до сина му, трябваше да бъде внимателна. Мисълта да вкара Кристофър в леглото си възбуждаше любопитството ѝ. Щеше ли да бъде като баща си? Само че по-млад? По-малко сбръчкан и съсухрен, с плосък корем и стегнати бедра?

Почти бе решила да го насърчи — просто заради преживяването. Отдавна не бе имала любовник под петдесетте, тъй като по-младите не бяха богати. И двамата ѝ бивши съпрузи бяха около шестдесетгодишни.

Едмънд вдигна глава и се взря в очите ѝ. Изражението ѝ веднага се смекчи и тя му се усмихна съблазнително.

— Прекрасен си... по-прекрасен, отколкото съм си мечтала... — гласът ѝ вълнуващо се разпиля.

— Господи, Оливия, подлудяваш ме! Отново се възбудих! О, какво правиш с мен! — простена той.

— Направи го, скъпи — настоятелно го подкани тя. — Направи го отново! — дишайки неравномерно, Оливия плъзна тънките си ръце надолу към едрите му бедра.

Едмънд не обърна внимание на звъненето на телефона в хола, но Оливия го чу. Кристофър бе обещал да ѝ се обади по това време. Остави го да звъни, докато спря. Симулирайки отново оргазъм, тя се усмихна на себе си. Не се съмняваше, че Кристофър ще опита по-късно да ѝ се обади пак.

ШЕСТА ГЛАВА

— Заповядайте, мили мои! Толкова се радвам да ви видя! — Маргарет Тейлър прегърна Шарлот и Дейвид, които бяха пристигнали, за да посрещнат заедно Нова година. Висока и красива, с модерно подстригана светлокестенява коса и стройна фигура, майка ѝ изглеждаше доста по-млада за възрастта си. Имаше гладко лице и блестяща от здраве кожа.

— Татко ти отиде да донесе една бутилка от хладилника — съобщи тя и ги поведе към гостната. — А сега ми разкажете всичко за Коледа.

Гостната изглеждаше удобна и уютна, масите до покритите с дебели възглавници столове бяха отрупани с книги и списания, а тъмните коралови стени с еkleктичната си колекция от картини имаха поразяващ ефект. Шарлот огледа познатите предмети с радост. Целият ѝ живот бе минал в тази старовремска къща от осемнадесети век в Челси, гледаща към Темза, и затова преди три години, когато си нае апартамент, я напусна с голяма болка. Но нежно и любящо родителите ѝ я бяха откъснали от семейното гнездо, знаейки, че в крайна сметка самостоятелното жилище щеше да ѝ бъде само от полза.

Те бяха прави, разбира се. Шарлот се научи да преодолява стеснителността си и сама да си проправя път напред. Тя хвърли поглед на Дейвид, седнал на канапето до майка ѝ, и си помисли, че е най-щастливото момиче на този свят. Всичко се бе наредило прекрасно. Опитът ѝ да успее ѝ бе донесъл не само работа, която обичаше, но и най-прекрасния мъж.

Тя наблюдаваше усмихнато как Маргарет оживено разказваше на Дейвид за обяда в „Савой“ на Коледа и в изблик на обич и благодарност към майка си рече пламенно:

— Толкова се радвам, че си прекарала добре, мамо. Ти винаги готвиш за всички останали и си заслужила понякога да те водят на ресторант!

Маргарет бе трогната от думите на дъщеря си.

— О, Шарлот, толкова си мила. Угощението беше прекрасно, но на мен наистина ми доставя удоволствие да измислям нови ястия, знаеш това. А и книгите се продават като топъл хляб!

— Предполагам, защото в тях пише как се прави топъл хляб! — засмя се Дейвид.

В този момент в стаята влезе стремглаво Колин Тейлър — дребен подвижен мъж, пращящ от енергия. Топчестото му лице бе разцъфнало в усмивка.

— Мила! — възкликна той и се спусна да прегърне Шарлот. — Как си? Добре ли си? Колко е хубаво, че те виждам отново! Приятно ли прекара Коледа? — после се обърна и се здрависа с Дейвид. — Как си, стари приятелю? Какво ще кажеш да пийнем по нещо, а?

„Ето така трябваше да бъде на Коледа“, помисли си Шарлот, горда с родителите си. Разликата в атмосферата между нейния дом и дома на Дейвид бе невероятна. Докато в едното семейство страхът и недоразуменията вървяха ръка за ръка с горчивото негодувание, в другото изобилстваха откровеност, добронамереност и дълбока привързаност.

— Е, добре ли прекарахте в Уилтшир? — сърдечно попита Колин, докато им подаваше чашите с шампанско.

Шарлот и майка ѝ си размениха тайни, многозначителни погледи.

— Чудесно — искрено отвърна Дейвид. — Беше забавно, нали, мила?

— Прекарахме чудесно — потвърди тя, досещайки се, че той не иска Маргарет и Колин да узнаят за разногласията в семейството му.

— По това време на годината на село е толкова красиво с падналия сняг и всичко останало — дипломатично отбеляза Маргарет.

Шарлот се усмихна с благодарност.

— Да. Имението Шелуд също е красиво, има прекрасни градини. А в хола беше поставено най-великолепно украсеното коледно дърво, което някога съм виждала.

Настъпи мълчание и Колин насочи блестящите си очи първо към съпругата си, а после към дъщеря си, улавяйки нещо спотаено в погледите им, но тактично не прояви любопитство.

— И така, какво ще вечеряме, Маргарет? — попита вместо това весело той. — Какво чудо си измислила за нас?

— Не предпочитате ли да бъде изненада? — попита домакинята.

— О, да, моля те — отвърна Шарлот.

Майка ѝ обичаше да приготвя нови блюда за семейството и ги караше да отгатват съставките, а после питаше за забележките им, които нахвърляше в някакво тефтерче.

В този момент се появи Сюзан, която бе четири години по-малка от Шарлот и все още живееше при родителите си. Шарлот си помисли без завист колко красива изглежда тя. Завидно слаба, с руса коса като на майка им, Сюзан имаше високи скули, изразително лице и големи сиви очи, заобиколени от гъсти тъмни мигли. Тя също бе облечена красиво, носеше модел на Антония Бонел от черно кадифе, украсен с черна панделка. Като секретарка на известната моделиерка в Мейфеър ѝ се полагаше и подходящо за работата ѝ облекло. Антония държеше всички нейни служители да бъдат красиво облечени, защото се налагаше да общуват с богатите ѝ клиенти, и това беше едно от предимствата на иначе недобре платената работа. Шарлот одобрително се усмихна на сестра си, искаше ѝ се и тя като Сюзан да излъчва блясъка на преуспяло в кариерата си момиче, но съзнаваше, че просто не притежава нейния чар.

— Хей, здрасти! — сестрите се поздравиха една друга, надавайки радостни викове. После Сюзан се хвърли върху Дейвид и го целуна звучно по бузите. — Здравей, Дейвид! И двамата ни липсвахте на Коледа. Сигурно сте прекарвали чудесно? Обзалагам се, че е така!

Шарлот нервно се засмя:

— А при теб как беше, Сузи?

— Фантастично! Забавлявахме се страхотно, нали, мамо? — Сюзан потупа майка си по ръката. — На другата вечер след Коледа Алекс ме заведе на балет, а после вечеряхме в „Айви“. О, всичко беше прекрасно!

— Кой е Алекс? — попита Шарлот. Сестра ѝ, изглежда, сменяше приятелите си през няколко седмици.

Тя засия от възторг:

— Той е дисководец в централното радио. Хей! — Сюзан се обърна към Дейвид и дългата ѝ копринена коса се разпиля по раменете ѝ. — Трябва да ви запозная двамата. Може би ще успееш да го накараш да рекламира „Флайт Рекърдс“ в програмата си!

Дейвид кимна замислено.

— Нека да почакаме, докато стана ръководител на отдела по продажбите. Тогава ще съм в по-силна позиция.

Лицето на Маргарет светна:

— Ти ще ставаш шеф на продажбите? Колко хубаво, Дейвид! Хиляди поздравления! Кога се случи всичко това?

— Надявам се, че много скоро ще поема ръководството.

Шарлот добави:

— Той си купува нови дрехи...

— Не само защото ще ме повишават — прекъсна я Дейвид със смях.

— Но аз си мислех, че е заради...

Приятелят ѝ отново я прекъсна по средата на изречението:

— Не си купувам нови дрехи, само за да ги нося на работа!

— Не, разбира се, че не — тя извърна очи настрани, изчервявайки се от острия му тон.

— Кой иска още шампанско? Трябва да го изпием, преди да опитаме кулинарните вкусотици, които майка ви е приготвила за нас тази вечер — каза Колин и отново обиколи всички с бутилката. Този път той се усмихваше сковано.

Изведнъж Шарлот бе обзета от тревожното чувство, че бяха донесли със себе си в Лондон част от разногласията в Шелуд Манър. Обикновено в дома ѝ никога не настъпваха тези неловки моменти, когато грозното мълчание трябваше да се запълва от изкуствени забележки; когато казаното, изглежда, оставаше неразбрано и зле изтълкувано.

— Ще отида в кухнята да доопроя нещата — заяви майка ѝ. — Ще ви извикам, когато вечерята стане готова.

— Искаш ли някаква помощ, мамо? — попита Шарлот.

— Какво! И да разваля хубавите си изненади? — Маргарет се засмя. — В никакъв случай, скъпа! Ако знаете какво предстои, ще се развали целият ефект.

Започнаха с малки палачинки, пълнени с пилешки дробчета и сладка царевица.

— И... какво още? — гъделичкаше любопитството им Маргарет.

— Чесън? — предположи Шарлот.

— За това можеш да се обзаложиш със сигурност — отбеляза Сюзан. — Мисля, че има още и градински чай, и може би чили?

— Черен пипер, разбира се — каза Колин, като дъвчеше замислено. — Майка ви слага черен пипер във всичко. Усещам също и червено вино... и може би малко лук?

Маргарет кимна доволна.

— Познахте! Плюс кисела сметана, щипка захар и мъничко червен пипер.

— Много е хубаво! — одобрително възкликна съпругът ѝ.

— Благодаря, скъпи. Смятам следващата ми книга да се състои само от предястия. Какво мислиш?

— Мисля, че ще ни донесе хубав тлъст чек от издателите ти — доволно отвърна Колин. — Измислила ли си заглавие? Какво ще кажеш за „Лесни предястия“?

— А „Питателни предястия“? — предложи Шарлот.

— „Вкусни предястия“ е по-добре — каза Дейвид.

— Може да я наречеш „Лесни вкусни предястия“ — добави Сюзан.

В дванадесет без десет Колин извади още шампанско, пригответа се и зачакаха мелодията на камбаните на Биг Бен да отекне по телевизора. Изведнъж всички се запрегръщаха и зацелуваха един друг и чашите им звъннаха. Шарлот и Сюзан щастливо се смееха, а очите на Маргарет, хванала ръката на Колин, се замъглиха. Когато големият часовник удари дванадесет, Дейвид вдигна чашата си.

— Огромни богатства и блестящо бъдеще — високо каза той, после добави, почти мислено: — ... за всички нас...

— Мръсно копеле! — беснееше Дейвид. Шарлот никога не бе го виждала толкова ядосан. — Ще отида направо при президента на „Флайт“ и ще му кажа какво е станало.

— О, скъпи! — съчувстваше му тя. Мразеше да го вижда разстроен, излязъл вън от себе си от ярост. — Може би ще те повишат след известно време още тази година?

Беше изминала седмица след вечерята у родителите ѝ. Той бе дошъл в апартамента ѝ малко след като тя се бе върнала от работа.

Достатъчно ѝ беше да хвърли един поглед на лицето му, за да разбере колко силно бе разочарован и ядосан.

— Не е честно! — избухна Дейвид. — Назначават свои хора, това правят! Дон Габриел искаше да вземе приятеля си в компанията и му даде работата, която аз исках! Беше ми обещал да ме премести след Коледа в отдела по продажбите, а сега доведе тази мижитурка от улицата!

— Не е честно — съгласи се Шарлот. — Дон Габриел е изпълнителният директор на „Флайт“, нали? Той наистина ли има властта да назначи външен човек на такава важна длъжност като началник на отдела по продажбите?

— Не зная дали има или не, важното е, че вече го е направил! — Дейвид удари с юмрук по облегалката на канапето.

— Наистина ли ти беше обещал работата?

Той я погледна с угаснали очи.

— Разбира се — отвърна след малко. — Господи, и като си помисля само, че зная за него и за частния му живот неща, които ще го унищожат, ако излязат наяве — засмя се дрезгаво и безрадостно. — Една дума да кажа на президента и тоя ще бъде история!

— Но ти няма да го направиш, нали?

Дейвид сви рамене.

— О, разбира се, че не. Просто утре ще си подам оставката. Няма да стоя и да търпя подобно отношение. За кого, по дяволите, се мисли Дон Габриел?

— Има ли някакъв начин да го заобиколиш и да получиш повишение?

— Не. Направил е всичко възможно, за да държи властта само той. Дори лично наема и уволнява проклетите чистачи...

— Скъпи, толкова съжалявам — Шарлот си помисли за петстотинте лири, които бе пръснал за нови дрехи, защото бе толкова сигурен, че ще стане началник на отдела по продажбите. Беше разчитал също, че ще получи и много по-голяма заплата, с която да изплати дълговете си.

— Бих искала да можех да направя нещо — отчаяно каза тя.

Дейвид направи гримаса.

— О, не се безпокой, ще си намеря нещо друго. С моя опит и моите познания скоро ще си намеря добра работа. Но няма да се върна

към счетоводството, това е сигурно.

— Толкова ли много го мразиш?

— В него няма бъдеще — категорично отвърна той.

Шарлот прекрати разговора на тази тема и му предложи питие, а после омлет.

— Ако знаех, че ще дойдеш, щях да взема малко пържоли — каза тя.

— Омлетът е достатъчен, скъпа — промърмори Дейвид, загледан замислено в пространството. Когато Шарлот отиде в кухнята, той продължи да крачи нагоре-надолу из всекидневната, страдайки мълчаливо.

Тя беше болезнено разочарована заради Дейвид и си обеща, че ще направи всичко, което е по силите ѝ, за да му помогне да получи желаната от него работа.

— Кога ще дойдеш в Лондон? — попита Кристофър, сложил ръка на телефонната слушалка. Беше девет часът вечерта, най-удобното време да позвъни на Оливия, тъй като сега тя със сигурност беше сама.

— Вероятно следващата сряда.

— Ще може ли да се видим?

— Бих искала.

— Къде ще отседнеш?

— Нямам намерение да оставам, мислех да дойда само за през деня.

— Моля те, Оливия, остани. Бих искал да те заведа на вечеря, иначе едва ли ще мога да те видя.

Настъпи мълчание и той си я представи как върти около пръста си кичур от черната си коса, както правеше, когато размишляваше.

— Не зная...

— О, моля те — това щеше да бъде третото ѝ идване в Лондон, откакто се срещнаха на Коледа. С всяка среща Кристофър се влюбваше все по-дълбоко в нея. Междуременно тя се държеше приятелски, но постоянно му се изплъзваше, казваше, че вече не се вижда с баща му, но че все още не е готова да започне нова връзка.

— Радвам се, че не се срещаш с баща ми — бе заявил Кристофър. — Заради мама, а и заради мен — стеснително бе добавил той. Не го биваше много да ухахва жените и си го знаеше. Беше прекалено пряк и непосредствен, за да играе, както повечето хора, но дали Оливия не предпочиташе това? Животът според Кристофър бе прекалено кратък. Никога не се бе правил на недостижим или на незаинтересован с Линда, нито пък тя с него. Докато живееха заедно, бяха винаги откровени един с друг. Той смяташе, че по този начин се пести време и се избягват недоразуменията.

— Предполагам, че ще мога да прекарам нощта в града — замислено каза Оливия. — Мога да си запазя стая в „Блейкс“.

— Можеш да останеш и при мен.

— Струва ми се, че няма да стане, Крис. Знаеш, че не искам да се впускам в нещо, толкова скоро след... е, искам да кажа, че е още много рано.

— Добре — той се опита да запази търпение.

— Ела в „Блейкс“ около седем. Можем да вечеряме там.

Кристофър трепна. Нямахше толкова пари, че да си позволи да вечеря на такова скъпо място като това.

— Ще дойда в седем, но знам един чудесен руски ресторант във Фулам, където можем да вечеряме — твърдо рече той. — Правят най-добрите блини в града — „и не струват цяло състояние“ — помисли си Кристофър.

— Тогава ще се видим в сряда.

— Да — той искаше да ѝ каже още нещо, но се страхуваше да не я изплаши. Гласът ѝ по телефона беше толкова хладен и сдържан, като че ли тя наистина не се интересуваше дали ще го види отново или не. За момент у него пробягна съмнението, че Оливия не бе прекъснала връзката си с баща му, но после го отхвърли. Баща му беше стар и женен. Разумно бе тя да предпочете по-млад любовник, някой на нейните години, който беше ерген. Кристофър не беше самомнителен, но считаше, че за една жена на около трийсет години той бе подобрият избор от Едмънд. — Какво ще правиш през деня? — попита Кристофър, с цел да я накара да говори колкото се може по-дълго, за да слуша тихия ѝ шепнеж глас.

— Имам проба при шивачката си. Ще ходя на фризьор и трябва да направя някои дребни покупки. Защо?

— Просто се чудех. Ще се прибереш ли навреме за обяд?

— Не съм сигурна — неопределено отвърна Оливия, като че ли не искаше да поема повече ангажименти. — Сега трябва да тръгвам.

— Ще се видим в сряда в седем.

— Да.

— Грижи се за себе си.

Чу се кискане.

— Винаги го правя. Довиждане, Крис.

— Довиждане, Оливия.

Когато затвори, Кристофър седна, замислен за чаровното създание, което сега владееше мислите му. Кое я правеше толкова интригуваща — дали нейната недостижимост? Или нейната загадъчност, която го бе привлякла още от самото начало? Искаше му се да знае какви бяха мотивите ѝ, какви игри играеше... След известно време си легна, прекалено опиянен, за да пожелае да пие. Следващата сряда. Как щеше да я дочака? Чувстваше се напълно омагьосан.

— Телефонът ти е зает от часове! — разтревожено прошепна Едмънд. — С кого говореше, за Бога?

Оливия го успокои:

— С никого не съм говорила, скъпи...

— Линията беше заета — обвинително каза той. Беше толкова обезумял, че забрави да говори тихо; освен това бе сигурен, че Вирджиния спеше горе.

— Зная — търпеливо отвърна тя. — Колко глупаво от моя страна! Не съм разбрала, че съм бутнала слушалката, когато оправях леглото си. Сигурно някоя от възглавниците я е съборила. Открих го само преди няколко минути.

— Трябва да се е чувал сигналът. Ако оставиш слушалката отворена, се чува сигнал, така че разбираш какво е станало.

— О! — настъпи мълчание. — Може би е имало сигнал, но аз не бях в стаята, гледах долу нещо по телевизията.

— Какво гледаше? — колкото и да се опитваше, Едмънд не можеше да прикрие подозрителността в гласа си. Оливия го бе обсебила и той чувстваше присъствието ѝ като огромен тъмен ангел, независимо от това къде ходеше и какво правеше, тормозеше го

мисълта, че говори с часове с някой друг... с друг мъж... с Кристофър!... Сви юмруците си и отчаяно притвори очи. Как да ѝ попречи да не го напусне? Мисълта разяждаше вътрешностите му и го подлудяваше. Не можеше да живее без Оливия. Тя го бе извадила от апатията на съжителството с Вирджиния и сега правенето на любов с нея се бе превърнало в нещо като наркотик, който го караше да изпитва постоянен копнеж.

— Гледах вечерните новини — спокойно отвърна тя, — а после художествената програма. Беше толкова интересна, че не можах да се отлепя от телевизора.

Едмънд изсумтя:

— Разтревожих се за теб.

— Скъпи, няма за какво.

— Не мисля, че трябва да живееш сама в „Магнолия Котидж“. Струва ми се, че не е безопасно.

— Крадците ли имаш предвид?

— Или нещо по-лошо — загадъчно отвърна той. — Затова имаме алармена система. Напоследък пишат такива ужасни неща във вестниците. Никой не е в безопасност. Надявам се, че заключваш всички врати вечер.

— Да, и включвам алармената система — тя замълча. — Откъде ти дойде наум това, Едмънд?

— За мен ти означаваш много, Оливия — в гласа му прозвуча нотка на обида. — Мисълта, че нещо може да ти се случи, ме ужасява. Искам да съм с теб, скъпа — загрижено продължи той. — През цялото време. И да те пазя, така че нищо и никой да не може да те нарани.

Тя се развесели:

— Нищо няма да ми се случи, Едмънд.

— Живеем в ужасни времена. Жената вече не е в безопасност никъде.

— О, скъпи, ставаш черноглед! — деликатно рече Оливия. — Искаш ли да се преместиш в „Магнолия Котидж“, за да ме защитаваш?

— Не ме дразни! — тонът му беше строг, фактът, че телефонът ѝ бе зает толкова дълго време, го бе изнервил повече, отколкото съзнаваше.

— Ще дойдеш ли да ме видиш утре? — прошепна тя.

— Да. Сигурно ще бъде някъде следобед, докато Вирджиния оправя прическата си. Около два часа.

— В сряда ще ходя до Лондон.

— Налага ли се?

— Да, трябва да направя доста покупки, Едмънд, а и имам няколко срещи. Всъщност, мислех си да остана да пренощувам и да се върна в четвъртък.

Той почувства, че изстива. Съмнението го загложди като червей.

— Ще бъде хубаво. Ще се видиш ли с някого? — Едмънд се застави да говори спокойно.

— Вероятно с майка ми — хладният ѝ тон го подлуди отново до такава степен, че бе почти готов да ѝ обещае безразсъдно нещо за общото им бъдеще.

Когато най-накрая ѝ каза довиждане и затвори, Едмънд осъзна, че се чувства много по-потиснат, отколкото си бе представял. Със свито сърце се изкачи по стълбите и се пхна в леглото до Вирджиния.

Недоволството и разочарованието на Дейвид продължиха няколко седмици, през които Шарлот трудно общуваше с него. Тя отчаяно искаше той да разбере, че има пълната ѝ подкрепа каквото и да се случи, но Дейвид, изглежда, се бе затворил в своя собствен свят, а в него бавно догаряше фитилът на гнева му.

— Ще си намериш друга работа, където талантът ти ще бъде оценен — няколко пъти го увери тя, но той все още бе прекалено ядосан, за да се успокои от окуражителните ѝ думи. Дейвид обвиняваше Дон Габриел, че го бе измамил, като му бе обещал работа, а след това я бе дал на друг, и, изглежда, нищо не можеше да намали огорчението му.

Отчаяна, Шарлот най-накрая се обади на баща си. Той заемаше висока длъжност в една финансова компания в търговския център на Лондон и тя беше сигурна, че ще помогне на Дейвид да си намери работа.

— Има ли нещо за него във вашата фирма, татко? — попита тя, след като той ѝ бе казал, че времената са трудни и безработицата е висока.

— Няма нищо тук, миличка. Дейвид наистина ли е напуснал „Флайт Рекърдс“?

— Не още, но иска да го направи. Те постъпиха много лошо и на мен ми е ужасно мъчно за него. Трябва да си намери друга работа.

Колин Тейлър въздъхна.

— Като се има предвид сегашната финансова ситуация, съветът ми е да остане там известно време. Знаеш, че работните места не растат по дърветата.

— Но Дейвид е ужасно нещастен, татко. Той наистина очакваше да го повишат, което означаваше, че щеше да взима много по-голяма заплата... А сега трябва да остане в счетоводния отдел, който толкова мрази.

— Ако мрази счетоводството, тогава не трябва да постъпва на работа във финансова компания, скъпа. Всъщност какво точно иска да постигне Дейвид в живота? — Колин имаше дългогодишен опит в интервюирането и обучението на млади мъже, желаещи да влязат в бизнеса, и знаеше, че за това се изискват определен тип хора, които действително се радват на живота.

Шарлот се поколеба, затруднена.

— Не съм съвсем сигурна дали той изгаря от желание да прави нещо определено — призна тя най-накрая. — Разбира се, иска да работи нещо интересно, да се среща с хора и да печели много пари.

— Хъм — промърмори Колин. — Ще ми се да можех да помогна, скъпа, но в момента пазарът е в криза и моят съвет към Дейвид е засега да остане там.

— О, Боже, толкова искам да му помогна!

— Ако постъпваш така, той ще престане да те харесва — мъдро отбеляза баща ѝ. — Остави го сам да намери пътя си, скъпа. Знаеш, че мъжете са горди. Вероятно и сега правиш доста за него.

— Не, не е така! Какво искаш да кажеш?

— Не му ли приготвяш вечеря няколко пъти седмично? Не харчиш ли всичките си пари за храна и вино? Не си ли плащаш сметката, когато ходите на ресторант?

Раздразнена, Шарлот съжали, че бе разказала на семейството си толкова много за връзката си с Дейвид.

— Той би сторил същото за мен — отвърна тя по-ядосано, отколкото възнамеряваше. Добре поне, че не бе казала на родителите

си за дълговете на Дейвид или за това, че му бе предложила да му помогне за наема и сметката за електричеството.

— Сигурен съм, че е така — съгласи се Колин, за да я успокои.
— Защо не му предложиш да остане във „Флайт Рекърдс“ поне докато намери нещо друго?

— Да, добре.

— Ако чуя за някаква работа, ще се обадя.

— Благодаря, татко — Шарлот замислено затвори, питайки се какво може да направи. Защо родителите на Дейвид не бяха разбрани? Наистина изглеждаше несправедливо, че бяха дали много повече на Кристофър, отколкото на него.

Шарлот прекара сутринта с Майра в изготвяне на работната програма и в изчисляване на разходите за аранжировката на една къща в „Холанд Парк“, собственост на богат италиански бизнесмен, но мислите ѝ непрекъснато се връщаха към Дейвид и тя се чудеше какво може да направи, за да му помогне.

— Държиш се прекалено майчински — добродушно ѝ каза Майра Грант, когато Шарлот ѝ сподели какво я тревожи. — На колко години е той, за Бога?

— Двадесет и осем.

— Тогава защо се безпокоиш за него?

— На всеки му е необходима подкрепа от време на време — логично отвърна Шарлот.

Майра се намуси, чувствените ѝ устни съвсем не подхождаха на нейния стоманен поглед. Не можеше да се каже, че тя не харесваше мъжете, просто смяташе повечето от тях за съвсем безнадеждни.

— Нека сам си намери работа, а ако не успее, ще се наложи да живее от социалните осигуровки, нали? Мисля, че е лудост да напусне „Флайт Рекърдс“!

— Той не смята, че може да остане там сега.

— Глупости! — упорито отвърна Майра. — Значи са го прескочили заради нечий приятел? Това се случва непрекъснато.

Шарлот се усмихна на нейната нетактичност. Знаеше, че тя не искаше да се покаже нелюбезна, просто нещата не ѝ бяха съвсем ясни. Шарлот реши, че довечера, когато Дейвид дойде в апартамента ѝ, ще приготви любимата му вечеря, а преди това ще купи и ще изстуди шампанското, което той толкова обожаваше. Можеше дори да купи

пресен зарзават от „Херодс“^[1], който бе ужасно скъп в този сезон, но пък Дейвид много го обичаше...

— Можеш да имаш всеки, когото пожелаеш — внезапно каза Майра и прекъсна мислите ѝ.

Шарлот вдигна поглед от сметките, които проучваше.

— Какво?

— Казах, че можеш да имаш всеки, когото пожелаеш. Не е задължително да си върна на Дейвид, знаеш това. Липсва ти самоувереност, Шарлот. Затова си се залепила за Дейвид, нали? Страхуваш се, че няма да намериш друг.

— Майра! — възмути се Шарлот. — Но аз го обичам! — рече разпалено.

— Зная, че е така и според мен си губиш времето — независимо от думите ѝ, тонът на Майра бе помирителен. — Вярвай ми, познавам мъжете като Дейвид.

— Какво искаш да кажеш? — в очите на Шарлот запариха сълзи. Никога преди Майра не ѝ беше говорила така.

— Той е неудачник, мила. Отдалеч си личи.

Шарлот хвърли писалката си на бюрото.

— Това е ужасно! Как можеш да говориш така? Ние се обичаме, Майра. Надявам се един ден да се омъжа за него! Разбира се, че не е неудачник.

Майра се облегна във въртящия се стол и погледна Шарлот със съчувствие.

— Чуй ме, скъпа. Аз съм десет години по-възрастна от теб. Достатъчно съм поживяла. Ти си привлекателна млада, жена, която не трябва да се обвързва с човек като Дейвид. Гарантирам ти, тъй като познавам всички белези, че ако се омъжиш за него, ще го поддържаш финансово през целия си живот! За Бога, остави го сам да се оправя. Ти не си му майка!

Шарлот я погледна ядосано:

— След като майка му е такъв безнадежден случай, някой трябва да се тревожи и да се грижи за него.

Майра остана невъзмутима.

— Защо? — ласкаво попита тя.

— Как защо? Не си ли искала да защитиш някого? Никога ли не си имала някой, за когото би дала живота си? — разгорещено попита

младата жена.

Майра кимна.

— Да, имала съм, Шарлот. Ето защо ти казвам всичко това. Когато бях на двадесет, много приличах на теб. Аз също се влюбих в привлекателен мъж, бях луда по него, той беше страхотен любовник и успя да измъкне с чара си парите ми, времето, енергията ми, а най-накрая и апартамента ми, тъй като го заложих повторно, за да му помогна да започне свой собствен бизнес. И познай какво се случи? — в гласа ѝ прозвуча горчивина. — Изненада! Изненада! Избяга с новата си секретарка!

Сега Шарлот можеше да си обясни язвителността на Майра. Тя смекчи тона си и тихо промълви:

— Това е ужасно, Майра, но при мен и Дейвид не е така. Той никога не ме е молил за нещо! Аз сама предлагам да сготвя вечеря вкъщи и настоявам всеки сам да плаща сметката си в ресторанта. Все пак благодарение на теб получавам прилична заплата.

— И, разбира се, той никога не е протестираше?

Шарлот отново се подразни. Какво я засягаше Майра поведението на Дейвид? Това, че тя скоро щеше да навърши четиридесет и все още не бе омъжена, не означаваше, че трябва да си го изкарва на нея.

— Как можеш да говориш така за него? — попита тя. — Ти не уважаваеш чувствата ми. Аз го обичам, Майра, и той ме обича. Дейвид преживява труден период и аз възнамерявам да го подкрепя, както би направил всеки истински приятел.

Майра се обърна и я погледна тъжно.

— О, той винаги ще се нуждае от подкрепата ти, мила — тихо каза тя. — Изобщо не се съмнявам в това.

— Е, направих го! — изражението на Дейвид беше ликуващо. — Казах на този идиот, Дон Габриел, къде може да завре проклетата си работа!

Шарлот почувства, че пребледнява. Облегна се на мивката, където миеше салатата за вечеря.

— Ти наистина ли напусна?

— Аха! Има ли шампанско в хладилника?

Тя кимна мълчаливо.

— И така, сега съм свободен като птичка! — в повишено настроение, той извади две чаши от бюфета и леко освободи корковата тапа от бутилката.

— Какво ще правиш сега?

— Ще си намеря друга работа.

— Къде? В друга звукозаписна компания?

— Все още не съм решил — тонът му беше нехаен. Той се ухили.
— Заслужаваше си да видиш днес лицето на Дон, когато му казах какво мисля за него и за приятеля му!

— Разумно ли беше?

— Какво искаш да кажеш? Той ме измами!

— Можеше да те предложи за друга работа или да ти даде препоръка.

— О, да върви по дяволите! — Дейвид ѝ подаде чашата с шампанското. — Да прием за свободата! — весело каза той. — За независимостта! За забавлението!

Докато отпиваше от питието си, Шарлот се чудеше как ще се издържа приятелят ѝ, но настроението му беше заразително и когато след вечерята Дейвид я заведе в спалнята, носейки друга бутилка вино, тя почувства, че съмненията ѝ се изпаряват. Глупаво беше да се безпокои. Разбира се, че мъжът до нея щеше да направи успешна кариера в бъдеще! По дяволите, той беше само на двадесет и осем.

Притискайки Дейвид до голото си тяло, приело формата на неговото, тя осъзна, че каквото и да се случи, щеше да остане до него завинаги. Сега той беше нейният живот. Щеше да му помогне някак да си намери работа, да се грижи за него, докато се изправи на краката си. „В богатство и в бедност...“ Думите от сватбената церемония нахлуха в съзнанието ѝ, припомняйки ѝ смисъла на любовта. Понесла се на вълните на страстта, Шарлот си обеща, че винаги ще бъде до него.

— Толкова те обичам! — прошепна тя. — Всичко ще се нареди, скъпи.

Дейвид въздъхна и я притегли по-близо до себе си. Шарлот се унесе и заспа в ръцете му.

На следващата сутрин тя се събуди със страхотно главоболие, озовавайки се в реалността, когато Дейвид ѝ съобщи, че не смята да ходи в офиса на „Флайт“ и ще остане вкъщи.

— Какво? Няма да ходиш на работа? — попита Шарлот и притвори пулсиращите си очи. Как можа да изпие толкова много вино миналата нощ, упрекна се тя.

— А защо да ходя? — попита той и се изтегна удобно на леглото до нея. — Предстои ми един хубав ден, в който ще се мотая наоколо и няма да се съобразявам с никого. Господи, работих толкова много за тази ужасна компания! Заслужавам почивка, след като се отнесоха с мен по такъв начин.

Шарлот се обърна настрани, искаше ѝ се и тя да си вземе свободен ден. Никога не бе го правила, откакто започна да работи за Майра. Дори миналата зима, когато се простуди силно и имаше бронхит, ходеше всеки ден в дизайнерското ателие.

— Ще ти кажа какво ще направя — каза Дейвид и се измъкна от леглото. — Ще ти донеса закуската тук на поднос.

Тя отвори очи, изненадана. По принцип той не вършеше никаква домакинска работа, дори не приготвяше кафето след вечеря.

— Наистина ли ще го направиш?

— Аха. Имаш нужда от това. Кафе, бекон на скара, препечени филийки и мед.

Шарлот изпъшка и се хвана за главата.

— Беконът е най-доброто нещо при махмурлук — увери я той. — Възстановява унищожените от алкохола мазнини в организма ти.

— Не говори така.

Той се ухили.

— Наистина. Обещавам ти — Дейвид се обърна и се запъти към вратата на стаята. — Стой тук.

След минута се появи отново с чаша студена минерална вода и два аспирина и застана пред нея. Макар да ѝ беше зле, голотата му я смущаваше.

— Поспи още, докато ти донеса закуската — нежно каза той и погали бузата ѝ с опакоето на ръката си. — Горкичката ми! Защо не си вземеш днес почивен ден?

Шарлот поклати глава и веднага съжали за това.

— Не мога да си спомня какво имам да правя днес — рече тя, като се опита да си представи страницата със срещите в бележника си. — Сигурна съм, че трябва да свърша стотици неща. О, Господи, защо пих толкова!

Дейвид взе ръката ѝ и я стисна.

— Лежи си спокойно, скъпа. Ще се обадя на Майра и ще ѝ кажа, че си болна. Трябва да си почиваш от време на време.

— Имаме много работа. Би ли ми подал бележника, Дейвид?

— Не и преди да си хапнала нещо — той я целуна по устните нежно и внимателно. — Можеш ли да измислиш нещо по-хубаво от това да закусиш, а после цял ден да останеш в леглото с мен?

Тя вдигна поглед към него. Разбира се, предложението беше най-съблазнителното, което някога бе чувала. Усмихна се и отвърна на целувката му.

— Би ли се обадил на Майра вместо мен? Кажи ѝ, че съм се разболяла от грип.

Той погали ръцете ѝ с топлите си твърди пръсти.

— Остави това на мен.

— Кажи ѝ, че смятам, че до утре ще се оправя.

— Сигурна ли си? Не искаш ли да си починеш цялата седмица?

— О, разбира се! — смутено отвърна тя. — Може би ще е по-добре да не казваш, че имам грип, кажи ѝ, че съм яла нещо, което не ми е понесло. Това звучи по-правдоподобно.

— Добре, скъпа. Ще го уредя, не се безпокой — той нежно се сгуши в нея, преди да загърне раменете ѝ с юргана.

Тя задряма, чувайки подсъзнателно тракането на порцелана, докато въздухът се изпълваше с ароматния мирис на цвъртящ бекон. Животът беше прекрасен, когато Дейвид беше щастлив: той бе мил, състрадателен, силно любящ. Полусъннена, Шарлот си помисли, че трябва да намери някакъв начин да го прави постоянно щастлив.

---

[1] Голям и престижен магазин в Лондон. — Б.пр. ↑

СЕДМА ГЛАВА

— Дейвид казва, че търговията с вино няма бъдеще — рече Шарлот на Кристофър, когато той доведе Холи на чай в дома ѝ няколко седмици по-късно. — Предложиха му доста прилична работа в една фирма, вносителка на вино, но той каза, че това няма да го доведе доникъде. Работата била безперспективна.

Кристофър замислено поглади брадата си.

— Той казва така за всяка работа, с която се залови. Не зная какво очаква от живота — да започне от върха, предполагам, с гаранция, че най-накрая ще стане президент. Бих искал да гледа по-реално на нещата.

— Това не е вярно — заяви тя. — Дейвид просто е амбициозен, а аз се възхищавам на всеки, който иска да успее в живота. С неговите способности заслужава да получи добра работа.

— Това не е твой проблем.

— В известна степен е и мой, Крис. Което засяга Дейвид, засяга и мен.

Холи бе погълната от мострите плат и ширитите, които Шарлот бе оставила на масата, за да ги покаже на един клиент.

— Мога ли да го взема за Флиси? Да ѝ топли? — попита тя, вземайки парче тъмносиньо кадифе.

Шарлот се усмихна. Куклата, която Оливия Мидълтън бе подарила на Холи за Коледа, изглежда, беше все още любимата ѝ играчка и тя я бе донесла днес със себе си. Младата жена вдигна Холи на коленете си и прокара пръсти през златните къдрици, които се спускаха надолу по гърба ѝ.

— Има един проблем, миличка.

Холи вдигна очи и я погледна с изражението на дете, чието доверие никога не бе лъгано.

— Не мога ли да го взема?

— Виждаш ли, то не е мое. Затова не мога да ти го дам.

Детето кимна тъжно, с разбиране.

— Всъщност имам нещо друго, което би ти харесало за Флиси.
Лицето на Холи светна мигновено.

Шарлот стана и като я хвана за ръката, поведе я към спалнята.
Холи ококори очи при вида на пищния балдахин над леглото.

— В това ли спиш? — попита тя учудено.

— Да, това е леглото ми. А сега да видим какво ще измислим за Флиси — Шарлот извади от едно чекмедже тънък вълнен шал в цветовете на дъгата. Холи ахна от възхищение и тя се засмя. — Това ще стопли ли Флиси? — попита Шарлот.

— Да — Холи цялата засия, а бузите ѝ порозовяха от удоволствие.

— Добре. Да се върнем отгатък да прием чай. Купих малко шоколадови бисквити специално за теб.

Холи повдигна хубавите си русоляви вежди:

— Мама казва, че не ми е позволено да ям шоколадови бисквити, преди да съм си изяла филийките с масло.

— Е, значи имаш късмет, направила съм малко сандвичи като за начало.

Когато се върнаха във всекидневната, Кристофър разглеждаше папката с проектите ѝ.

— Ти ли си ги измислила всичките? — попита той, впечатлен.

— Да. Майра ми позволява да правя все повече и повече неща сама. Това са скици на интериора на един апартамент в Белгрейвия. Собственикът е ужасно богат, така че имам възможност да се разгърна. Само кухнята ще струва повече от тридесет хиляди лири.

— Боже Господи, това ще е нещо доста значително, нали?

— Да, поръчката е голяма. Вече сме започнали работа. Всяка сутрин най-късно в осем трябва да съм на мястото и да проверявам дали всичко върви по план. За щастие Майра си има свой собствен екип от строители, водопроводчици и декоратори, така че те знаят какво вършат.

— Имаш страхотен усет към цветовете — отбеляза Кристофър.
— Харесва ми начинът, по който си проектирала хола — жълти стени с мраморен под в черно и бяло.

— Това, което е важно в случая, са черните рамки на картините — обясни тя и посочи скицата си, изобразяваща стени, украсени с

колекция от гравюри. — И тясната черна и златна ивица, поставена точно над цокъла.

— Много си изобретателна. Знаеш ли, трябва да започнеш свой собствен бизнес.

Шарлот се изчерви от удоволствие.

— Наистина ли мислиш така? Бих искала да го направя, когато придобия повече опит.

Той я погледна проникателно.

— Не се подценявай, Шарлот. Ти имаш талант. Трябва да влагаш енергията си в творчески проекти, а не... — гласът му заглъхна, като че ли не беше сигурен дали да продължи.

— А не какво, Крис?

Той сви рамене:

— Толкова си заета да се грижиш за брат ми, че не ти остава достатъчно време да се съсредоточиш върху работата си.

— Това са глупости! — възкликна тя, възмутена от вмешателството му.

— Но ти трябва да помислиш и за себе си. Трябва да се срещнеш с Линда, бившата ми жена. Тя ще ти каже да не се унижаваш пред никой мъж — засмя се тъжно. — Тя наистина ми посочи пътя.

— Ако ми позволиш да отбележа — хладно рече Шарлот, — ситуацията между мен и Дейвид е доста по-различна от тази между теб и Линда. Аз обичам Дейвид и ние имаме прекрасна връзка. Надявам се, че ни очаква хубаво бъдеще.

Кристофър я погледна разбиращо, голямата му ръка разсеяно галеше гръбчето на Холи, която беше седнала на канапето до него и увиваше Флиси в шала.

— Зная, Шарлот. Не е редно да отблъснеш един човек, когато се намира в затруднено положение, но не позволявай това да продължи прекалено дълго. Познавам Дейвид. Намери ли веднъж човек, който да се грижи за него, няма да си мръдне и пръста да си помогне. Затова мама и татко се отнасяха строго с брат ми. Без съмнение той ти е казал, че аз съм любимецът в семейството? Е, това са глупости! — рязко добави Кристофър.

За момент тя съжали, че го бе поканила на чай. Жадуваше да види Холи отново, но нямаше намерение да седи и да слуша как Крис обижда Дейвид и сега ѝ се искаше той да си тръгне.

— Щастлива съм, че имам в живота си човек като Дейвид — хладно отбеляза тя.

Кристофър отново я погледна внимателно.

— Бих искал да не се подценяваш толкова. Ти си много впечатляващо момиче, Шарлот. Сложи си още малко грим и ще станеш истински красива.

В този момент Холи, която тихо, но успешно се справяше с чинията шоколадови бисквити, каза с тънко гласче:

— Мама е красива, нали, татко?

Кристофър я прегърна и я целуна по бузата.

— Мама е много красива — съгласи се той.

— А аз ще бъда ли красива?

— Ти, скъпа моя, ще станеш най-красивото момиче в света.

— Това е съвсем сигурно — съгласи се усмихнато Шарлот.

Холи не пропускаше нищо.

— Имаш ли още шоколадови бисквити?

— За тебе всичко, скъпа! — за кратко време детето бе влязло под кожата ѝ и бе спечелило сърцето ѝ с дяволитата си усмивка и веселия си характер.

— Бих искала да беше моя — призна тя, след като донесе кутията с бисквити от кухнята.

Кристофър кимна.

— Оливия казва същото.

— Тя няма свои деца, нали? — Шарлот се зарадва, че смениха темата на разговора и оставиха Дейвид.

— Не, тя не може да има деца. Когато идва в Лондон, винаги купува нещо за Холи, рокля или играчка. Би била много добра майка.

— Ти се виждаш често с нея, нали?

— Доколкото мога. Не съм се чувствал така от доста време, Шарлот. Но тя внимава да не задълбочава много отношенията ни. Знаеш, че съвсем наскоро скъса с баща ми — той се извърна смутен.

— Това сигурно е успокоило майка ти.

— Не съм сигурен, че мама изобщо знаеше какво точно става — Кристофър погледна Холи. — Когато двамата с Оливия наистина се съберем, може би от време на време ще си имаме гостенка през почивните дни, което ще бъде хубаво — той безмълвно посочи дъщеря си.

Дейвид пристигна няколко минути по-късно, като влезе в апартамента със свой собствен ключ. Отначало се изненада, а после се намръщи при вида на Кристофър, изтегнал се удобно на канапето. Шарлот бе сигурна, че бе казала на Дейвид, че го е поканила да доведе Холи на чай, но, изглежда, той бе забравил.

— Какво става? — попита подозрително Дейвид.

— Прием чай — отвърна Шарлот. — Ще отида да направя нов. Какво ще кажеш за още една чаша, Кристофър?

— Благодаря. Може ли още малко портокалов сок за Холи?

— Разбира се — Шарлот стана и отиде в кухнята.

Дейвид я последва.

— Какво прави тук Крис? — тихо попита той.

— Казах ти, че го поканих да доведе Холи на чай — отвърна тя.

— Забравил съм — той започна да отваря и затваря вратите на кухненските шкафове, като че ли търсеше нещо.

— Искаш ли нещо, Дейвид?

— Предполагам, че не си се сетила да купиш масленки, нали?

— О! — тя постави ръка на устата си. — О, скъпи! Забравила съм!

— Не се безпокой — Дейвид изглеждаше толкова уморен и обезсърчен, че на нея ѝ се прииска да го прегърне. — Дълго ли ще останат? — тихо попита той, за да не го чуят.

— Не мисля. Просто реших, че това е удобен случай вие с Крис да се срещнете... далеч от родителите ви, нали разбираш? — обясни тя, докато пълнеше чайника.

— Е, много ти благодаря! — чу се саркастичен глас на вратата. Дейвид, и Шарлот се обърнаха, сепнати. Оттам ги гледеше гневно Кристофър. — Благодаря, че си се опитала да ни сдобриш, но позволи ми да ти кажа, че нямаш никакъв шанс, Шарлот. Двамата с Дейвид нямаме нищо общо.

Тя го погледна стреснато, изненадана от поведението му. Лицето на Дейвид придоби сурово изражение.

— Както и да е, време е да си тръгваме — продължи Кристофър. — Трябва да заведе Холи при Линда.

— Учуден съм, че изобщо ти позволяват да излизаш с нея — отбеляза Дейвид.

— И какво по-точно искаш да кажеш с това? — Кристофър го погледна право в очите.

— Линда не е ли разбрала, че пиеш тайно? Че никога не си напълно трезвен? Че преструвките ти, че пиеш безалкохолни напитки, са пълна измама?

— Знаеш, че не докосвам алкохол, когато съм с Холи — лицето му бе почервеняло от гняв.

Дейвид каза сурово:

— Ти не можеш да издържиш и пет минути, без да пиеш.

— Това не е вярно! — разярено извика Кристофър. — За какъв се мислиш, по дяволите, като ме обвиняваш във всички тези гадости, когато много добре знаеш, че не е вярно! Какво те кара да мислиш, че ти пък си толкова свършен?

Шарлот никога не бе виждала подобен гняв. За няколко секунди очите на Кристофър се бяха налели с кръв. Изглеждаше пламнал от ярост. Ако беше по-възрастен, тя би се заклела, че той всеки момент щеше да получи удар.

— Ти причиняваш неприятности още от юношеските си години, Крис!

— Не бях на себе си и не знаех какво върша, но сега всичко това е приключило — отвърна Крис.

— Никога няма да се промениш. Ти не беше на себе си цели осем години. Мисля, че Линда не трябва да ти позволява и да припарваш до Холи.

С един скок Кристофър прекоси кухнята и силно удари брат си в лицето. Изненадан, Дейвид залитна и падна, като удари рамото си в кухненската маса и извика от болка. Ужасена, Шарлот видя, че Кристофър продължи да го налага с юмруци.

— Престани! — изкрещя тя. — За Бога, Крис, престани!

Шарлот се опита да го сграбчи отзад за косата, надявайки се, че като я усуче, ще го заболи и ще пусне Дейвид, но въпреки едрото си телосложение, той бе прекалено бърз за нея и всеки път, когато тя се приближеше, главата му ѝ се изплъзваше. Кристофър изглеждаше напълно обезумял и когато Дейвид се изправи на краката си, той отново го блъсна на земята, удряйки го с юмруци по главата и гърдите. По лицето на Дейвид се стичаше кръв от една рана над окото и от устата му.

В този момент пронизителен вик, писклив и ужасен, изпълни кухнята. По гърба на Шарлот полазиха ледени тръпки, а братята спряха по средата на боя. Всички се обърнаха и погледнаха към вратата. Там стоеше Холи с бяло като платно лице. Тя трепереше силно и по бузите ѝ се търкаляха сълзи. Изведнъж момиченцето проплака:

— Напишках се, тате!

За момент Кристофър остана неподвижен като скала, после на лицето му се изписа огромна мъка и като вдигна Холи на ръце, нежно я прегърна.

— О, детето ми! Детето ми! — задавено прошепна той. По клепачите му проблеснаха сълзи, после я залюля. — Не се плаши, скъпа. Всичко е наред. Всичко е наред. Татко просто е един глупак.

— Ти си откачен! — изруга Дейвид, минавайки покрай него за банята. — Донеси ми малко лед, Шарлот. Мисля, че челюстта ми е счупена.

Потресена, Шарлот отиде до хладилника и извади съда с лед. Холи все още плачеше, заровила лице във врата на Кристофър.

Дейвид стоеше, наведен над мивката в банята, като плюеше и стенеше. Шарлот грабна кърпата му за лице и сложи по средата шепа кубчета лед, завърза краищата ѝ и нежно я допря до челюстта му.

— Това копеле наистина ме удари лошо. Някои от зъбите ми се клатят — промърмори той. Мивката бе опръскана с кръв и слюнка и той говореше с мъка.

— О, Господи... — Шарлот беше ужасена. — Дръж леда на лицето си, Дейвид. Ще извикам такси да ни закара до болницата „Свети Стефан“. Трябва да ти направят рентгенова снимка.

„Как се случи това?“ — запита се тя, докато набираше номера на таксиметровата фирма. Как поканата ѝ за чай към Кристофър и неговото малко момиченце се бе превърнала в истинска катастрофа? Искаше само да бъдат приятели. Но едно нещо бе сигурно. Малко вероятно бе Холи да дойде отново в апартамента ѝ и за това тя съжаляваше.

Веднага щом поръча такси, Шарлот бързо отиде в спалнята да вземе палтото си. Там завари Кристофър, който бе коленичил пред Холи, седнала на стола пред тоалетната масичка, и сваляше мокрите ѝ чорапи.

— Съжалявам, Шарлот — промърмори той, без да я погледне. — Не зная какво ми стана. Наистина съжалявам.

— Ударил си Дейвид лошо. Ще трябва да го заведе в болницата — гневно каза тя.

— О, по дяволите! — Кристофър поклати глава, нещастен, че прекрасният следобед бе завършил така трагично. Холи все още трепереше, склонила глава над куклата.

— Може ли да ми сложиш сухи чорапи, татко? — прошепна тя.

— Страхувам се, че не, мила. Ще трябва да почакаш, докато се прибереш вкъщи.

— Ето едни сухи гащички за нея — каза Шарлот и му подаде най-малките си бикини.

— Благодаря — изражението му бе унило и тя се досети, че той мислеше за това, че Линда няма да му позволи повече да извежда Холи сам. И вероятно беше прав. Кристофър ѝ бе казал за „условията“, наложени от бившата му жена. Сега тя започваше да я разбира.

— Довиждане, Холи — тя се наведе и прегърна малкото момиченце. — Грижи се за Флиси.

Холи кимна, но не вдигна глава.

Крис се изправи, търкайки лицето си с две ръце, като че ли искаше да изличи нещо. После се наведе напред и за нейна изненада, нежно я целуна по бузата.

— Не мога да ти кажа колко много съжалявам — искрено рече той и замълча, преди да добави: — Знаеш ли, ти си прекалено добра и за двама ни.

Челюстта на Дейвид не беше счупена, но той имаше силни натъртвания, дълбока рана над едното око и някои от зъбите му бяха разклатени. В болницата му казаха да си отиде вкъщи, да се измие с гореща солена вода и да вземе два аспирина, ако лицето продължава да го боли.

— Ще телефонирам на Линда, когато се прибера — промърмори той през подутите си устни, докато се връщаха в апартамента с такси.

Шарлот замълча, отвратена от цялата история. Бе изпълнена с възмущение към Крис, който се нахвърли върху Дейвид, и макар да бе

потресена от случилото се, не можеше да не мисли за това колко уплашена беше Холи.

— Крис е луд! Трябва да го затворят! — мрачно промърмори Дейвид. — Мисля, че отново взима наркотици. Трябва да кажем на Линда, не бива да му разрешава да излиза с Холи в това състояние. Той се опитваше да ме убие. Познах по очите му.

Шарлот разбираше ожесточението му.

Когато се върнаха, Крис и Холи си бяха отишли. Сервизът за чай беше измит и прибран и за първи път апартаментът изглеждаше тъжен и пуст.

— Защо не си вземеш една хубава гореща вана, докато приготвя вечерята? — предложи тя. — Мога да ти я сервирам в леглото.

Дейвид я погледна с благодарност.

— Ще бъде чудесно.

— Добре, скъпи — тя го целуна по бузата, но той трепна и рязко се дръпна.

— Внимавай! Лицето ме боли ужасно.

— Бедничкият ми.

По-късно, когато двамата лежаха един до друг, Дейвид хвана ръката ѝ и я стисна.

— Съжалявам за това, което се случи — каза той. — Трябваше да те предупредя, че от време на време Крис има склонност да се бие. Не биваше да ти позволявам да го каниш на чай.

Шарлот го погледна. Очите му излъчваха нежност.

— Всичко е наред, скъпи — веднага каза тя. — Ужасно съжалявам, че се получи толкова лошо. Надявах се, че с времето ще станете приятели, като нас със Сузи.

Дейвид поклати глава.

— Зная, че постъпих глупаво, повдигайки въпроса за пиенето, но това не е причина да се опита да ме убие, нали?

— Господи, не! — тя въздъхна. — Ще ми се всичко това да не бе се случвало. Холи също го преживя ужасно трагично.

През следващите няколко дни Шарлот непрекъснато мислеше за Холи, чудейки се какво става с нея след инцидента. Дейвид ѝ бе казал да „стои настрана“. Тя неохотно се бе съгласила, макар да ѝ се искаше да позвъни на Крис и да попита как е Холи. Но една вечер, докато Дейвид играеше скуош, Шарлот отиде да види родителите си и сподели тревогите си с тях.

— Колко тъжно! — отбеляза майка ѝ. — Жалко за родителите на Дейвид.

— Разумно ще е да стоиш настрана, Шарлот — посъветва я баща ѝ. — Това е техен семеен проблем, а не твой. Ако двамата братя не се разбират, ти нищо не можеш да направиш.

— Зная — кимна тя в знак на съгласие. — Проблемът е, че на практика аз съм част от семейството. Поне така се чувствам.

Маргарет погледна дъщеря си въпросително:

— Това означава ли, че вие с Дейвид ще се ожените, скъпа?

— Престани, мила — сгълча я Колин. — Та тя го познава съвсем отскоро.

— Повече от четири месеца — гордо каза Шарлот. Четири божествени месеца, помисли си тя. Четири месеца, през които бе имала до себе си един прекрасен човек, макар никога да не бе мислила, че това ще се случи. Някой, който я обичаше и най-важното — имаше нужда от нея. Тя щастливо се усмихна на родителите си.

— Ако ми предложи, ще се омъжа за него още утре.

— Той намери ли си вече нова работа? — практично попита Колин.

— Предстоят му няколко интервюта. Сигурна съм, че ще намери нещо хубаво.

— Впрочем харесва ли ти да живееш с него? — попита Маргарет. Отначало тя беше малко шокирана от подобна идея, но когато Колин ѝ напомни, че дъщеря им е на двадесет и шест, и че времената са се променили, осъзна, че това бе добър начин да разберат дали наистина си подходат.

Шарлот изглеждаше въодушевена.

— Чудесно е, мамо. Единственият облак на хоризонта е тревогата на Дейвид за Кристофър — тя замълча замислено, преди да добави: — Разбира се, вероятно нещата се усложняват и от факта, че той е влюбен в любовницата на баща си.

— Какво? — Маргарет изглеждаше ужасена. — Баща им има любовница? Никога не си ни казвала!

— Как можех? Дейвид винаги е с мен, когато идвам да ви видя. Не съм сигурна, че той иска да се знае.

— Как научи?

— Разбрах го на Коледа.

— Как изглежда тя? — поинтересува се майка ѝ.

— Много е красива — призна Шарлот. — Дребна, тъмна, уязвима и крехка на външен вид. Пристигна неочаквано на Коледа с подарък за Холи. Имам чувството, че се опитваше да притисне Едмънд да напусне Вирджиния.

Маргарет изглеждаше потресена:

— Какво, по дяволите, направи Вирджиния?

Шарлот сви рамене.

— Просто продължи да си върши домакинската работа. Не съм сигурна, че разбира какво става.

— Би трябвало да разбира.

— Може би си мисли, че Оливия и Едмънд само флиртуват.

— Щях да зная, ако баща ти имаше любовна връзка! Не мога да повярвам, че тя не знае.

— Доколкото схващам, Едмънд ходи при нея много късно през нощта, след като Вирджиния заспи.

Маргарет притвори очи за момент, като че ли си представяше болката на Вирджиния.

— Каква ужасна ситуация.

— Е, това не ни засяга, така че успокойте се и пийнете още нещо — настоя Колин.

— Благодаря, скъпи — Маргарет му се усмихна любящо. — Направи ми едно силно питие. След всичко, което ни каза Шарлот, имам нужда от такова.

Колин взе чашата ѝ, наведе се и бързо целуна жена си по устните.

Наблюдавайки ги, Шарлот се надяваше, че двамата с Дейвид ще имат също толкова продължителна и трайна връзка като родителите ѝ.

Следващите няколко седмици бяха напрегнати, тъй като Дейвид продължаваше да търси работа, но винаги се връщаше с думите:

— Няма бъдеще в онова, което ми предложиха.

Това бе любимата му фраза и макар Шарлот да разбираше какво има предвид и че той бе в правото си да планира за много време напред, тя все пак съзнаваше, че междувременно трябваше да приеме каквото му предлагаша. Банката му бе забранила да издава повече чекове, докато не възстанови сумата, надвишаваща кредита му, а кредитните компании го бяха помолили да върне кредитните си карти. Бившите му съквартиранти започнаха да го заплашват със съд, ако не плати дълговете си за наема, телефона и електричеството.

Възможно най-дипломатично Шарлот плащаше всички сметки и купуваше храната за вкъщи и поне два пъти седмично успяваше да му даде малко пари, като го молеше да напазува вместо нея, а после нарочно забравяше да поиска рестото. Това бе най-щастливото време в живота ѝ: Дейвид разчиташе на нея и това ѝ вдъхваше увереност. Той всеки ден я трогваше, като ѝ казваше, че не знае какво ще прави без нея. Тя не само не скъпеше парите си да го издържа, но се и радваше, че има възможност да му окаже помощта, от която той толкова много се нуждаеше.

— Ще ти върна парите, обещавам — непрекъснато повтаряше Дейвид, но Шарлот започваше да го целува и той млъкваше. За първи път в живота ѝ някой зависеше от нея за нещо и младата жена се чувстваше опиянена от тази новооткрита сила да можеш да направиш някое друго човешко съществуване щастливо.

С подновена енергия и обладана от духа на милосърдието, тя по цял ден не се спираше, като че ли бе получила някакво вдъхновение.

Майра мислеше, че Шарлот е полудяла.

— Какво се е вселило в теб? — попита я тя един ден на обяд, когато спряха да починат.

— Нищо не се е вселило в мен — отвърна Шарлот и се засмя.

— Но ти се самопогубваш! Всяка свободна секунда пазаруваеш храна или търчиш вкъщи да изгладиш ризите на Дейвид, или измисляш начини да поддържаш настроението му.

— Той преживява тежък период — рязко отвърна тя. — Аз само му помагам.

— Ти го издържаш — строго каза Майра.

— Той щеше да направи същото за мен, ако аз имах нужда от помощ.

Майра не отговори, но на слабото ѝ, безупречно гримирано лице се появи израз на неодобрение.

— Защо не го харесваш, Майра?

— Не е вярно, Шарлот. Мисля, че е много привлекателен, много секси и много очарователен.

— Защо тогава винаги го критикуваш?

— Критикувам теб, а не него.

— Разговаряли сме за това и преди, нали? — имаше моменти, когато Майра наистина я ядосваше с хладните си, пресметливи възгледи за живота.

Майра изглеждаше развеселена.

— Нямахте да ти бъда добра приятелка, ако казвах само нещата, които искаш да чуеш — тактично отвърна тя. — Сега допий кафето си. Предстои ни много работа следобед, трябва да видим как работи новото централно отопление в тази ужасна къща на Белгрейв Скуеър. Ако този Раг-Таг^[1] или както там се наричаше ми се оплаче още веднъж...

Шарлот не можа да се сдържи и избухна в смях.

— Искаш да кажеш Рагити-Таг, нека ти напомня, че тази седмица той е номер едно в поп класациите със „Сладка Сузи“. Той е най-богатият ни клиент.

Шефката ѝ изпъшка театрално:

— Както и да е! Той е най-грубият мъж, когото някога съм срещала, и най-опакият! Съгласих се да пристъпя прага му, само защото ми даде най-огромната сума, за да направя претенциозния му палат.

Седмица по-късно Дейвид се върна вкъщи ликуващ. В едната си ръка държеше букет рози, а в другата — бутилка шампанско. Веднага щом го видя, Шарлот разбра, че нещо се е случило.

— Получих страхотна работа! — развълнувано съобщи той. — Тази, за която бях на интервю миналата седмица, днес следобед ме поканиха да отида отново... и я получих! — изглеждаше толкова щастлив, че сърцето ѝ се разтопи от облекчение.

— Това е фантастично, скъпи! — възкликна тя.

— Не е ли прекрасно? О, Шарлот, това е такова успокоение. Отново ще имам пари и мога да започна да ти се отплащам за всичко, което направи за мен.

Трогната, тя го хвана под ръка и двамата заедно отидоха във всекидневната и седнаха на канапето.

— Разкажи ми всичко.

Той се ухили доволно.

— Това е в една електронна компания. Сложиха ме в отдела по продажбите, което желяех най-много, и след няколко седмици обучение, като изуча продуктите им, ще пътувам доста. Заплащането е добро, много повече, отколкото получавах във „Флайт“, и имат отлична система за поощрения...

— Ще пътуваш? — прекъсна го Шарлот. Сърцето ѝ замря. — Докъде ще пътуваш? Това означава ли, че няма да те има дълго?

— Известно време. Възложиха ми някои райони, включително и Уелс...

— О, в Англия! — въздъхна облекчено тя. — Помислих си, че имаш предвид чужбина. С какво ще пътуваш дотам?

Той се усмихна още по-широко и доволно:

— Ще ми дадат кола и, разбира се, пари за разходите. Ще се налага да отсядам в хотели и да ходя по ресторанти. Не е ли фантастично?

— Да, фантастично е — отвърна тя, стараейки се да изглежда доволна, макар голяма част от радостта ѝ да се бе изпарила. Беше свикнала да бъдат постоянно заедно, щеше да се чувства самотна, ако той отсъстваше много.

— Какво има? — интуитивно попита Дейвид, повдигна брадичката ѝ с крайчетата на пръстите си и се взря в очите ѝ.

— Ще ми липсваш, когато не си тук — тихо отвърна тя.

Той я притисна в обятията си.

— Глупаво момиче. Вероятно ще отсъствам само понякога. Повечето време ще мога да се връщам в Лондон в края на деня.

— Наистина ли?

— Не мислиш, че мога да издържа дълго време без теб, нали, скъпа? Разбира се, че ще се прибирам вечер вкъщи винаги щом имам възможност — целувката му бе топла и вдъхваща увереност.

— Толкова се гордея с теб — прошепна тя.

— Обичам те, сърце мое — за първи път я наричаше така, обръщението ѝ хареса. Сега всичко щеше да бъде наред. Бе сигурна в това. Като повечето двойки, и те бяха преминали през труден период, но сега Дейвид си бе намерил работа и всичко щеше да се оправи.

— Искам да се любим — каза той с искрящи очи.

Шарлот му се усмихна почти срамежливо. За първи път от седмици насам в гласа му прозвуча тази нотка на копнеж, която я остави без дъх.

Работата се оказа много по-тежка, отколкото бяха очаквали. Той отсъстваше по три, а понякога и по четири нощи седмично и макар Шарлот да се радваше за него, за това, че работеше отново, Дейвид ѝ липсваше и тя пак се чувстваше самотна през дългите вечери.

— Трябва да излизаш по-често и да се сприятелиш с повече хора — посъветва я Майра един ден. — Последните няколко месеца си се затворила с Дейвид и пренебрегваш всички останали.

— Изглежда, времето никога не стига, дните минават толкова бързо. Когато Дейвид е къщи, искам да съм насаме с него колкото е възможно повече. Дори вече не ходя толкова често да виждам мама, татко и Сузи — отвърна Шарлот.

— Приятелите са по-важни от любовниците — строго ѝ каза Майра. — Те са завинаги.

— Дейвид също! — възрази тя. Беше ѝ омръзнало Майра непрекъснато да ѝ натяква. — Може би, ако се оженим, ще имаме по-голямо желание да общуваме с другите, но сега не искам да излизам без него.

— Ах, истинска любов! — каза Майра леко подигравателно. — Господи, колко често съм изпитвала същото и после отново съм идвала на себе си. Само не се отказвай от другите, Шарлот. Ти си привлекателна млада жена, така че не стой всяка вечер сама да чакаш своя рицар в блестящи доспехи да се завърне у дома. Забавлявай се, докато го няма!

— Майра, ти си непоправима — насила се засмя Шарлот — и аз отказвам да приема съвета ти. Мисля, че е отвратителен!

Когато Шарлот се върна в апартамента си в шест часа вечерта, телефонът звънеше. Беше си тръгнала от работа по-рано от обикновено, защото трябваше да чертае проект за оранжерия за една къща в покрайнините на Лондон, а въпреки че се чувстваше по-спокойна.

— Аз съм — чу тя гласа на Дейвид, когато вдигна слушалката.

— Здравей, скъпи! Къде си?

— Обаждам ти се от Дърби, но след няколко минути си тръгвам и вероятно към осем часа ще се прибера, най-късно в осем и половина.

— Чудесно. Ще приготвя вечеря — Дейвид бе тръгнал от Лондон рано сутринта и тя не беше сигурна кога ще се върне. — Добре ли мина днес?

— Да. Наистина добре. Получих много поръчки, но слава Богу, че утре е почивен ден. Изтощен съм — личи и по гласа му, помисли си Шарлот.

— Ще си прекараме хубаво и спокойно — увери го тя. — Няма нищо планирано, така че ще можеш да си починеш.

— Добре.

— Прекрасно ще е да те видя отново. Нямах представа колко ми липсваш, когато пътуваш.

Когато се върна, из въздуха се носеше аромат на печено агнешко, примесен с мирис на розмарин. Той го подуши одобрително, преди да вземе Шарлот в прегръдките си.

— Толкова е хубаво да се върнеш у дома. Господи, тези продължителни раздели започват да ме поболяват. Как си, сърце мое?

Тя вдигна глава и се взря в него, обгръщайки с поглед очертанията на лицето му и светлосините му очи.

— Щастлива съм да те видя — просто отвърна Шарлот.

— Ужасно съм гладен! Кога ще бъде готова вечерята? — момчешката му усмивка я накара да се разтопи, както винаги.

— След пет минути — отвърна тя и го въведе във всекидневната. Масата там беше сложена за двама, с цветя и свещи, и бутилка вино.

Дейвид я погледна. В изражението му се четеше много нежност и внимание.

— Създала си си толкова главоболия. Какво щях да правя без теб, ангеле мой?

[1] Ragtag — измет, утайката на обществото (игра на думи). —
Б.пр. ↑

ОСМА ГЛАВА

Когато Шарлот излезе от банята, Дейвид стоеше по средата на всекидневната с телефона в ръка. Бяха приключили с вечерята малко преди това и имаха намерение да си легнат рано.

— Какво има?

Дейвид беше вперил очи в килима и изглеждаше разтревожен.

— Майка ми позвъни преди няколко минути.

— О! Не съм чула телефона. Какво искаше? — тя завърза колана на кремавия си вълнен халат и прокара пръсти през влажната си коса.

— Беше в ужасно състояние. Крис е от вчера при тях и двамата с татко са се сдърпали жестоко.

— Какво? Сега ли?

— Така каза тя.

Гласът ѝ бе наистина разтревожен.

— О, Господи, Дейвид! — можеше да си представи сцената. Баща и син, крещящи един на друг в тази голяма мрачна къща, точно както бяха направили вечерта на Коледа. — За какво се карат? — попита тя.

— Оливия Мидълтън. Очевидно тя е поддържала връзка и с двамата и Крис е разбрал. Мама беше наистина уплашена. Каза, че Крис е обезумял и заплашвал да убие татко.

— Ще извика ли полицията? Защо не им се обади?

— Предложих ѝ го, но тя затвори, докато говорех.

— Какво друго каза тя?

— Това беше всичко. Чуха се някакви звуци и тогава тя остави слушалката. Може би не искаше да разберат, че говори с мен.

Шарлот се отпусна прималяла в едно кресло.

— О, това е ужасно, Дейвид! Какво ще правиш?

Той безпомощно повдигна ръце:

— Какво, по дяволите, мога да направя? Аз съм тук, а те са долу, в Уилтшир.

— Защо не ѝ позвъниш ти? Да се увериш, че е добре?

Дейвид кимна.

— Ще го направя. Добра идея — той избираше номера и говореше: — Бедната мама, винаги се разстройва, когато Крис буйства. Случвало се е и преди — държа слушалката известно време до ухото си, после отново я остави. — Линията е заета. Може би е решила да се обади в полицията все пак. Ще опитам след малко.

— Защо Крис е в Шелуд? Ако иска да бъде с Оливия, защо не остане при нея?

— Ако беше живяла някога на село, щеше да знаеш отговора! Там знаят каква марка паста за зъби ще си купиш още преди самият ти да си решил.

— А за баща ти и Оливия? В селото не знаят ли за тях?

— Може би се досещат, но не мисля, че той го прави открито. Крис е глупак все пак. Трябва да се вижда с тази жена в Лондон — той уморено притвори очи. — Само това ми липсваше след дългата седмица, която имах.

— Искаш ли малко кафе?

Дейвид мълчаливо кимна и посегна за телефона:

— Ще опитам отново.

Когато тя се върна във всекидневната десет минути по-късно, той беше заспал, а телефонът бе на пода до стола му. Шарлот остави кафето на масата до него и Дейвид се размърда.

— Успя ли? — попита тя.

Той поклати глава.

— Линията все още е заета. Ще позвъня на мама сутринта. Единственото, което искам, е да си легна — после я погледна, усмихвайки се печално. — Извинявай, скъпа, тази вечер не ставам за нищо. Обещавам, че утре сутринта ще наваксаме.

Шарлот взе протегнатата му ръка в своята.

— Ще внимавам да не забравиш — отвърна тя, усмихвайки се.

Те още спяха, когато рано сутринта на другия ден на входната врата се позвъни.

— Ще видя кой е — каза Шарлот и стана от леглото. Беше събота и когато видя, че стрелките на часовника сочеха осем и половина, тя се ядоса. Кой, по дяволите, беше дошъл по това време?

На стълбите стояха двама полицаи, на лицата им беше изписана непреклонност.

— Господин Дейвид Фаръл вкъщи ли е, моля?

За момент Шарлот се обърка.

— Да — несигурно отвърна тя. — За какво става въпрос?

— Бихме искали да говорим с господин Фаръл, ако нямате нищо против — вежливо каза по-възрастният.

— Добре. Ще го извикам.

Шарлот бързо се качи — по стълбите в апартамента си, отиде при Дейвид и настойчиво разтърси рамото му.

— Дошли са от полицията — прошепна тя. — Искат да говорят с теб.

— Какво? — сънено отвори очи той. После изведнъж се събуди съвсем, като че ли си спомни нещо: — По дяволите!

— Какво има?

— Снощи не можах да намеря място за паркиране и оставих колата отпред. Мислех да я преместя, преди да си легнем! По дяволите! Предполагам, че са я откарали — той стана от леглото, сложи халата си и се запъти бързо надолу по стълбите към външната врата, стискайки в ръка ключовете от колата.

Разсънена вече напълно, Шарлот реши да не си ляга отново. Влезе в банята, пусна душа и застана под освежителната хладна струя. Малките иглички вода шляпаха по раменете ѝ, а лекото бучене я отделяше от външния свят. Тя нито чу вика долу в антрето, нито видя Дейвид, който се върна горе тичешком, за да се облече. Когато вратата на банята се отвори и той застана пред нея, гледайки я странно, Шарлот разбра, че нещо не беше наред.

— Дейвид? — тя бързо спря душа и се протегна да вземе една кърпа. — Какво се е случило?

Дълго време той не може да каже нищо. Устните му безмълвно помръднаха, като че ли се бореше с някакъв ужасен вътрешен конфликт, и после покри лицето си с ръце.

Изплашена, тя го хвана за ръката:

— За Бога, Дейвид. Какво има?

— Семейството ми — гласът му беше приглушен, като че ли идваше отнякъде много далеч.

— Какво е станало със семейството ти?

Той мълчаливо поклати глава.

— Семейството ти? — изведнъж Шарлот си спомни за кавгата миналата нощ. — Господи, какво се е случило?

— О, Господи! О, Господи! О, Господи! — без да сваля ръце от лицето си, той падна на колене в краката ѝ и се запревива на пода на банята.

Ужасена, Шарлот приклепна и обхвана главата му с ръце. „Косата му е мека като коприна“, без връзка си помисли тя, докато я галеше.

— Кажи ми какво се е случило, Дейвид.

— Трябваше да направя нещо — простена той. — О, Господи, трябваше да съм там.

Тя се опита да го прегърне, но Дейвид я отблъсна. Ридаейки, той продължи да повтаря:

— Не е вярно! Боже Господи, не може да бъде вярно!

Шарлот почувства, че трепери и ѝ става лошо, молеше се да не припадне. С огромни усилия се опита да изправи Дейвид на крака, но той беше прекалено напрегнат и омаломощен от шока и скръбта, а тя нямаше достатъчно сили да го крепи.

Най-накрая Шарлот събра кураж и попита:

— Баща ти наранен ли е?

Последва дълга пауза, после Дейвид каза сподавено:

— Кристофър.

— Какво е станало с него? Той... — тя не можа да го изрече.

— Кристофър — повтори Дейвид. Шарлот почувства, че ѝ се завива свят, изплашена от онова, което той имаше предвид. — Трябва да отида веднага — Дейвид се хвана за ръба на ваната и се изправи на крака. Изглеждаше ужасно.

— Къде ще ходиш?

— В Шелуд — той излезе, олюлявайки се, в малкото преддверие, където утринните лъчи проникваха през прозореца и падаха косо върху една ваза с жълти нарциси, които изпускаха остър и горчив аромат.

— Как ще стигнеш дотам? — Шарлот не можеше да се застави да мисли. Имаше усещането, че мозъкът ѝ се е размекнал и е нагазила до коленете в захарен петмез. Опитвайки се да се овладее, тя се втурна

в спалнята и надяна едни джинси, пуловер, топло яке и кафявите си кожени ботуши.

— Няма нищо — каза Дейвид, като влезе в стаята. — Няма нужда да идваш. Ще взема моята кола. Ще бъда там след... — гласът му пресекна.

— Разбира се, че ще дойда с теб. Мога да карам — тя грабна ръчната си чанта и провери парите и ключовете си.

— Не. Аз ще карам — той мълчаливо сложи обувките си, завърза връзките и взе топлото си зимно палто.

„Поне да знаех какво се е случило“, помисли си Шарлот, загледана в безизразното му лице. Това, че Кристофър беше ранен — дори мъртъв — сега изглеждаше сигурно, но как, за Бога, се бе случило? Дали Едмънд го беше убил?

Дейвид излезе от апартамента, без да се обърне. Две минути покъсно те бяха в служебната му кола и той натискаше силно педала на газта. Беше стиснал кормилото здраво и мрачно се взираше в пътя пред себе си. После пусна една касета и усили звука толкова, че беше невъзможно да се разговаря. Шарлот седеше напрегната до него, съзнавайки, че той дори не забелязва присъствието ѝ.

Карол и Нийл Уитакър също бяха посетени от местната полиция рано сутринта. След като им описаха накратко „инцидента“ в Шелуд Манър, помолиха ги да отидат в Бароу да се срещнат с инспектора, работещ по случая, за да могат да му разкажат повече подробности за семейство Фаръл.

— Госпожа Гладис Сковел, която живее в селото близо до Шелуд Манър, ни информира за вашето местонахождение и за връзката ви с госпожа Вирджиния Фаръл — каза младият полицай на семейство Уитакър.

Ужасени, Карол и Нийл се спогледаха, без да могат да схванат в първия момент какво се бе случило.

— По-добре ще е да си приготвим багаж за пренощуване — най-накрая каза Карол.

Нийл жадуваше за едно силно уиски със сода, но знаеше, че не трябва да пие, защото му предстоеше да кара. Когато стигнеше там, щеше да има време да пийне нещо, за да успокои нервите си. Вместо

това, той заобиколи къщата и се увери, че прозорците и вратите са заключени, а Карол, прекалено потресена, за да плаче, напъха в една чанта пижамите и тоалетните принадлежности. Десет минути по-късно те се носеха по пътя за Бароу.

В Бароу, разположено в подножието на един хълм, сред тучна долина на десет мили южно от Дивайзис, имаше една селска бакалия, аптека, два магазина за антики, месарница и три кръчми. Над зеленината на селото се извисяваше нормандска църква с историческо минало, която привличаше минаващите туристи. Хората в Бароу представляваха една затворена общност със своите църковни празници, мачове по крикет и турнири по вист, но в тази съботна утрин се бе случило нещо, което ги бе откъснало от обичайните им дейности.

Те се бяха скупчили на групи и слушаха спомените на другарите си от Втората световна война. Разговорите бяха тихи и приглушени и се въртяха единствено около онова, което се бе случило горе, в голямата къща.

Хората в Бароу винаги бяха наричали Шелуд Манър „Голямата къща“. Скрита от погледите зад висока тухлена стена, тя изглеждаше доста изолирана, заобиколена от многото акри тучна земя. В действителност самата постройка се намираше само на петдесет ярда от най-близките къщи и магазини, скрита от високи брястове и от старата, покрита с бръшлян стена. Предишният собственик, за когото малцина си спомняха, тъй като изпълнителите на неговото завещание бяха продали имота на семейство Фаръл преди близо тридесет години, беше граф Стантън.

Гербът му все още стоеше, гравирани на железните врати на входа на алеята, а в църквата имаше паметни плочи на няколко членове на семейство Стантън, които бяха погребани в собствен парцел в гробищата.

Селяните обичаха Вирджиния Фаръл и се отнасяха към нея със смесени чувства на привързаност и съжаление. Едмънд не се ползваше с популярност. Смятаха го за тиранин и за прекалено лош, за да отпусне на жена си прилични средства за поддържане на домакинството. Гладис и Руби можеха да разкрасяват слуховете за

живота в Голямата къща с информация от първа ръка и тази сутрин те бяха особено цитирани.

Синовете представляваха друга тема на разговор. „Този, който взима наркотици“, шепнеха те. „Този, който е пропаднал.“ „А другият — не може да се задържи на една работа повече от пет минути.“

Докато Дейвид караше по главната улица към Шелуд възможно най-бързо два часа след като бяха напуснали Лондон, Шарлот имаше неприятното усещане, че бяха център на внимание. Хората се хващаха едни други за ръцете и сочеха колата, гледайки ги мрачно, докато минаваха покрай тях. Дейвид, изглежда, не ги забелязваше. Той продължаваше да се вира съсредоточено напред, след църквата зави надясно и рязко спря. На пътя, който водеше за Шелуд, имаше кордон от полицаи, а зад тях на тревата край него бяха паркирани колите им. Щом спряха, към тях се приближи един полицай.

— Съжалявам, господине, но минаването оттук е забранено — учтиво ги информира той. Беше много млад и Шарлот силно се впечатли от това. По страните му все още имаше прасковен мъх.

— Аз съм Дейвид Фаръл.

За момент в погледа му се появи уплаха, но после тя изчезна.

— Разбира се, господине. Може да продължите — каза той и развърза пластмасовата лента от единия край.

Колата се плъзна напред. След две минути щяха да бъдат в Шелуд.

Шарлот си пое дълбоко дъх и погледна Дейвид отстрани. Той изглеждаше спокоен, но в изражението му имаше нещо страшно.

Алеята беше изпълнена с още полицейски коли, голяма камионетка, пригодена за подвижен офис, и две линейки. Наоколо се разхождаха групи униформени мъже и жени, които спряха да погледнат, когато Дейвид паркира колата си пред парадния вход с трите колони.

Шарлот слезе, изтръпнала и трепереща. Огледа се, спомняйки си как бе пристигнала тук вечерта на Коледа. Наистина ли бяха минали само три месеца от последното им идване? Вкопчила се във вратата на колата, тя се чудеше защо се бе насъбрала толкова много полиция.

Дейвид бе слязъл от своята страна. Погълнат от мъката си, той не изглеждаше толкова красив. Почти веднага към тях се приближи висок

мъж, който говореше по радиотелефон. Изпод шапката му се подаваха бели коси, а лицето му, макар и мрачно, излъчваше съчувствие.

— Господин Дейвид Фаръл? — попита полицаият. Шарлот забеляза, че и той говори със сподавен глас. Дали полицаите не бяха обучени да приказват по определен начин при някои обстоятелства?

— Да, аз съм Дейвид Фаръл.

— Името ми е Грайндли, сър. Инспектор Том Грайндли — той направи знак на един друг офицер да дойде при тях. — Това е старши полицаи Рон Франклин. Той пръв е пристигнал на местопроизшествието, двамата ще работим заедно, с помощта и на други служители от местната полиция.

Дейвид кимна безмълвно.

Том Грайндли погледна въпросително към Шарлот, която се бе приближила до Дейвид.

— Вие сте?...

— Това е приятелката ми, Шарлот Тейлър — отвърна Дейвид.

Шарлот забеляза, че инспекторът я погледна внимателно. Тя вдигна брадичката си и отвърна на погледа му. Знаеше, че щом става въпрос за Дейвид, може да бъде силна. В този момент той имаше нужда от нея повече от всеки друг път и тя бе сигурна, че няма да го разочарова.

Том Грайндли задържа известно време погледа си върху нея, преди да се обърне отново към Дейвид:

— Фотографът от полицията в момента е в къщата, сър. Съдебните лекари също пристигнаха, макар да не съм сигурен, че при тези обстоятелства могат да направят нещо повече.

— Искам сам да видя какво се е случило — заяви Дейвид. Той говореше бързо и нервно, стискайки ръката на Шарлот толкова силно, че тя имаше чувството, че ще ѝ счупи пръстите.

Грайндли, изглежда, се колебаеше.

— Мисля, че е по-добре да почакате, докато малко подредим нещата — внимателно каза той.

— Не — непреклонно поклати глава Дейвид. — Няма да повярвам, докато не видя. Не мога да го приема. Бих искал да пийна нещо — отчаяно добави той.

— Ще видя какво мога да направя, сър — инспекторът се запъти живо към входа на къщата.

Старши полицаят посочи камионетката.

— Защо не седнем вътре за няколко минути, сър? Там е по-топло, а освен това бих искал да ми кажете няколко подробности. Необходимо ни е да знаем нещо от предисторията на случилото се тук.

— Добре — докато прекосявах алеята, Дейвид вдигна очи към къщата, като че ли очакваше да види някой да наднича от прозорците.

В камионетката имаше маса, пейки и останалото пространство бе претъпкано с радиоапаратура. Шарлот се качи първа, последвана от Дейвид, който седна до нея. Франклин седна срещу тях и придърпа към себе си на масата голям разграфен бележник. Изглеждаше блед и недружелюбен, но когато заговори, гласът му беше вежлив:

— Необходими са ми само няколко подробности, сър. За протокола. Няма да отнеме много време.

— Какво искате да знаете?

— Пълното ви име, сър?

— Дейвид Ашли Джеймс Фаръл.

— И адреса ви?

— В момента живея при Шарлот, апартамент 3, „Онслоу Гардънс“ 46. Това е в Лондон.

— На колко сте години, господин Фаръл?

— Двадесет и осем.

— С какво се занимавате?

— Работя за една електронна компания „Пи Ен Джи Линкс“.

Рон Франклин записа всичко внимателно и точно.

— Каква длъжност заемате, сър?

За момент Дейвид се поколеба. Шарлот го познаваше достатъчно добре, за да отгатне, че се бе опитал да представи работата си за много по-важна, отколкото бе в действителност. Тя стисна ръката му разбиращо.

— Представител на компанията съм — тихо призна той.

Рон Франклин записа и това, преди да се обърне към Шарлот и да ѝ зададе същите въпроси.

Тъкмо бяха приключили и се появи инспектор Том Грайндли, придружен от полицаи, който носеше бутилка коняк и две чаши.

— Намерихме това в кухнята — каза Грайндли, като посочи коняка. — Бихте ли го сложили на масата, полицаи?

— Благодаря — Дейвид се пресегна за чашите, взе бутилката и започна да си налива.

— Искаш ли, Шарлот? — сети се да попита той.

Тя поклати глава.

— Искам да зная какво се е случило — рече тя на Том Грайндли. — От онова, което ми каза Дейвид, разбирам, че брат му Кристофър е мъртъв — докато говореше, Шарлот започна да осъзнава случилото се и очите ѝ се напълниха със закъснели сълзи. Като че ли чувствата ѝ бяха замразени, блокирани от шока, но сега, след като спомена името на Кристофър, все едно че я бяха ударили с чук по главата и това отприщи емоциите ѝ.

Дали си въобразяваше, или Том Грайндли наистина я гледеше странно? Тя попи очите си с една салфетка, която намери в джоба на палтото си, и за момент сърцето ѝ подскочи. Може би Кристофър все пак беше добре? Споменът за милото му брадато лице изпълни съзнанието ѝ, после се сети за тъмната му страна, черния гняв, на който стана свидетел онзи ден в кухнята. „Но моля те, Господи — призова Бога тя, — дано да е добре!“

— Да. Господин Кристофър Фаръл е мъртъв — потвърди официално инспекторът и разби надеждите ѝ.

— Самоубил се е — внезапно каза Дейвид с дрезгав глас.

Шарлот постави ръка на устата си. Самоубийство? Това беше последното нещо, което бе очаквала. Самоубил се е, защото двамата с баща му са се влюбили в една жена? По бузите ѝ потекоха сълзи. Кристофър сигурно е бил ужасно нещастен, за да се самоубие заради жена.

Внезапно по лицето на Том Грайндли се изписа умора.

— Ако беше само това, тук нямаше да има толкова много полиция.

Чудейки се какво иска да каже той, Шарлот отново се прибра в черупката си от ужас и мъка. Мислите ѝ бяха объркани, но тя ясно чуваше въпросите му към Дейвид.

— Кога за последен път се видяхте с брат ви и останалите членове от семейството, сър? — попита той.

Дейвид, изглежда, се мъчеше да се овладее, със свръхчовешки усилия, издаваше го само треперещата ръка, която отново се протегна към бутилката с коняк.

— Всъщност говорих с майка си по телефона снощи — каза той.

— По кое време беше?

— По кое време се обади мама, Шарлот? — обърна се Дейвид към нея. — Около девет ли беше? Или девет и половина?

— Мисля, че беше по-скоро десет — сковано отвърна тя. — Бяхме вечеряли и се бях изкъпала.

Дейвид кимна.

— Да. Права си. Трябва да е било около десет.

— Как ви се стори майка ви? Какво каза?

— Беше разтревожена. Баща ми и Кристофър се карали. Двамата имаха една и съща приятелка, нали разбирате, и Крис беше открил това. Мама каза, че Кристофър е обезумял. Заплашвал да убие баща ми. Не беше ли така, Шарлот? — Дейвид отново се обърна към нея, нуждаейки се от подкрепата ѝ.

Шарлот кимна леко и пъкна ръката си в неговата.

— Така ми каза ти — съгласи се тя.

Том Грайндли се наведе напред и Шарлот забеляза, че старши полицаят Рон Франклин продължава да записва всичко.

— Какво казахте на майка си, господин Фаръл?

— Ами... в действителност не успях да кажа нищо. Веднага след като ми съобщи какво става, тя затвори.

— Просто така? Без да каже довиждане?

Дейвид кимна нещастно.

— Какво, направихте тогава?

— Позвъних аз. Няколко пъти. Нали, Шарлот?

Тя кимна:

— Линията беше заета. Най-накрая си легнахме. Дейвид беше уморен, тъй като бе карал цял ден. Във всеки случай не можехме да направим много от Лондон.

Том Грайндли я погледна с интерес, преди да се обърне отново към Дейвид:

— Какво точно каза майка ви?

Дейвид повтори разговора, като добави:

— Кристофър беше с неустойчива психика още от седемнадесетгодишна възраст. Това, което се е случило, изобщо не ме изненадва.

— Наистина ли? — инспекторът повдигна вежди. — Тогава сигурно не сте приели много насериозно обаждането на майка ви миналата вечер? Преди обаждала ли ви се е по подобен начин във връзка с брат ви?

— Не съвсем. Предполагам, че сме свикнали с избухванията на Кристофър — Дейвид за пореден път се обърна към Шарлот. — Неотдавна той направи същото в апартамента ти, нали?

За момент Шарлот се изненада, че Дейвид сравнява избухването на Кристофър в кухнята ѝ с гнева, който го бе накарал да посегне на живота си.

— Той наистина изпусна нервите си, но всичко приключи много бързо и после съжаляваше — отвърна тя и в очите ѝ отново се появиха сълзи. „Какво, по дяволите, го бе накарало да се самоубие? — питаше се тя. — Дали баща му не го бе предизвикал твърде много? Може би е почувствал, че ще загуби Оливия?“

— Ще се наложи официално да разпознаете телата, сър — чу тя да казва Том Грайндли. — Сигурен ли сте, че искате да го направите тук? Право да ви кажа, не ви съветвам.

Шарлот погледна инспектора, после Дейвид, внезапно пребледня и си помисли, че ще припадне.

— Телата? — промълви тя. В този момент разбра, че нещо много по-страшно, много по-ужасно, отколкото можеше да си представи, се бе случило в Шелуд Манър миналата нощ.

Дейвид се обърна към нея с безизразен поглед и каза с глух глас:

— Опитвах се да ти кажа тази сутрин, но не можах. Преди да се самоубие, Крис е застрелял мама и татко.

ДЕВЕТА ГЛАВА

Карол и Нийл пристигнаха тъкмо когато Дейвид и Шарлот излизаха от полицейската камионетка. Още преди колата да бе спряла, Карол отвори вратата и след като Нийл натисна спирачките, тя слезе и се спусна към Дейвид с протегнати ръце.

— Бедното ми момче! — каза Карол и го притисна към себе си. — Това е ужасна трагедия. Как се чувстваш? — тя хвана раменете му и внимателно се взря в лицето му.

Дейвид отпусна глава за момент, ръцете му висяха безпомощно край тялото.

— Трябва да ги идентифицирам — рече той.

— Не може ли Нийл да го направи вместо теб? — тя се обърна към съпруга си: — Нийл... Можеш да разпознаеш Вирджиния... — гласът ѝ, обикновено толкова жизнен, пресекна.

— Не, трябва да го направя аз — бързо каза Дейвид. — Трябва да видя какво се е случило, как го е направил Кристофър — той все още стискаше здраво ръката на Шарлот, която бе застанала близо до него.

— Какво? Трябва да отидеш в къщата... и да видиш какво е станало? — попита Нийл, като се запъна.

Дейвид кимна, погледна Том Грайндли в знак на потвърждение и се отправи към входната врата, теглейки подир себе си Шарлот.

— Не можеш да влезеш с нея! — ужасена извика Карол. — Тя ще остане при нас.

— Добре съм, наистина — плахо каза Шарлот. Единствената ѝ мисъл бе, че независимо от това колко зле се чувства, Дейвид има нужда от нея.

— О, Боже мой — рече Карол. — Слушай, Дейвид... нека Нийл да отиде вместо теб.

Той не ѝ обърна внимание и като погледна към инспектора, попита кратко:

— Откъде ще започнем?

— От хола, сър.

В мрачно шествие, начело с Грайндли, те влязоха в къщата, преминавайки покрай полицаия, който пазеше входа. Шарлот се огледа. Беше пусто и тъжно без красивото коледно дърво, което стоеше в ъгъла, когато бе тук предишния път. Широкоплещест полицаи с навити ръкави изучаваше рамката на прозореца. Пълните му ръце бяха обвити в малки бели ръкавици и тя се досети, че той сигурно бе от криминалния отдел, тъй като внимателно нанесе с четка върху перваза на прозореца някакъв сребърен пращец.

Шарлот ахна. Тялото на Едмънд Фаръл лежеше в долния край на стълбите. В първия момент изглеждаше, като че ли се бе подхлъзнал и паднал. Лежащ на една страна, положил глава на ръката си и изпънал крака, той можеше да мине за заспал. За миг Шарлот се почуди дали наистина бе мъртъв. Тя очакваше всеки момент тъмните очи да се отворят и гърмящият глас да почне да сипе ругатни върху тях, проклинайки ги, че са позволили това да се случи.

Когато се приближи, притеглена напред от Дейвид, който все още държеше здраво ръката ѝ, тя видя тъмното, почти черно петно, избило върху дебелия му бежов пуловер, и образувалата се под него локва кръв:

— Улучен е два пъти в гърдите — обясни Грайндли със спокоен глас.

Шарлот си помисли, че сигурно бе свикнал с насилствената смърт.

Дейвид стоеше вкаменен и безмълвен, втренчил поглед в баща си, като че ли бе хипнотизиран или се намираще в транс.

Инспекторът продължи:

— Жертвата е била застреляна от упор с двадесет и две милиметрово автоматично оръжие. Времето на настъпване на смъртта все още не е потвърдено с точност. Вероятно е бил застрелян, след като сте разговаряли с майка ви, около десет часа или малко след това.

Дейвид кимна.

— Горката Гладис — внезапно каза той.

Шарлот го погледна, чудейки се какво общо има Гладис с това. Но инспекторът разбра.

— Сигурно говорите за госпожа Гладис Сковел? Която работи в къщата? — той поклати глава. — Преживяла е ужасен удар тази сутрин при пристигането си.

— Дъщеря ѝ Руби не е ли била с нея? — попита Дейвид.

— Доколкото разбрахме, не, сър. Когато дойдохме, тя беше в шок, но ще трябва да я разпитам по-късно. Без съмнение ще ни каже повече. Мисля, че не знае, че госпожа Фаръл също е застреляна.

— Значи не се е качвала горе?

— Очевидно не — Грайндли отново погледна към Едмънд. — Можете ли официално да потвърдите, че това е тялото на господин Едмънд Фаръл, сър?

— Да, мога — гласът на Дейвид беше толкова тих, че Шарлот едва чу отговора му. Тя се приближи и стисна ръката му.

— Добре ли сте, госпожице? — загрижено се обърна към нея Грайндли. Шарлот с мъка се удържаше да не ѝ стане лошо и да припадне, но бе решила да остане с Дейвид до края на това изпитание.

— Защо не поседнете малко, госпожице? Искате ли чаша вода? — тонът му беше бащински и Шарлот му се усмихна несигурно.

— Ще се оправя.

— Наистина няма нужда да ставате свидетел на всичко това. Защо не отидете да си починете в нашата кола?

— Не, нищо ми няма — възпротиви се тя, но през цялото време се чудеше защо Дейвид бе настоял за тази ужасна обиколка на къщата. Обикновено разпознаването на телата ставаше в моргата.

Том Грайндли не каза нищо повече, но продължаваше да я наблюдава внимателно, докато се изкачваха по широката стълба към първия етаж. Когато стигнаха площадката, Шарлот хвърли поглед на коридора, където се намираще стаята, в която бе спала на Коледа. Връщайки се назад, всичко ѝ изглеждаше като сън или като далечен спомен. Наистина ли бе прекарала три дни с това обречено семейство? Беше ли ги видяла да се карат? Беше ли почувствала напрегнатата атмосфера? Беше ли станала свидетел на предстоящото им унищожение, без да подозира за онова, което щеше да се случи? Струваше ѝ се невероятно, че майка, баща и син бяха умрели в тази къща миналата вечер, а тя не беше го предусетила.

Водени от инспектора, те се отправиха към спалнята на Вирджиния и Едмънд. В този момент се показа полицейският фотограф, в едната ръка с триножник, а в другата с голям калъф с камера.

— Свърши ли? — бързо попита Грайндли.

— Да — отвърна той. — Връщам се в участъка.

„Каква ужасна работа — помисли си Шарлот, — да фотографираш непрекъснато тела на умрели. И той като инспектора сигурно е свикнал с кървави гледки.“ Тя се почуди защо човек си избира такава професия. Последва го с очи надолу по стълбите и в този момент чу мъчителния вопъл на Дейвид. Обърна се и проследи погледа му в спалнята на родителите му.

Шарлот не беше подготвена да види такава гледка. С наполовина отнесено лице, Вирджиния Фаръл лежеше, отпусната настрани, в края на голямото двойно легло, което изпълваше стаята. Рамото и част от главата ѝ, останала непокътната, бяха облежнати на подплатената табла на кревата, кръвта ѝ се бе смесила с розовата басма така изкусно, че изглеждаше почти като част от рисунъка ѝ. Краката на Вирджиния висяха, безжизнено отпуснати на пода, все още обути в хубави морскосини обувки. До нея стоеше телефонът, а ръката ѝ здраво стискаше слушалката.

— Боже господи! — Дейвид се задъха. — Сигурно е била застреляна, докато говорех с нея! Тя... тя не е затворила, тя е била... О, Боже мой! — той извърна лице, обърна се и излезе, клатушкайки се, в коридора. — Съжалявам! — с мъка произнесе, сломен. — Съжалявам!

Шарлот го прегърна през кръста и той тежко се облегна на нея. Сега се чувстваше по-силна, отколкото когато видя тялото на Едмънд, и знаеше, че това е така, защото в този момент Дейвид бе по-слабият от двамата. Той извади от джоба си кърпичката и избърса леко горната си устна.

— Съжалявам — повтори мъжът, нещастно.

— Починете си, сър — любезно рече Том Грайндли. — Ще продължим, когато сте готов. По което време кажете.

Дейвид се дръпна от Шарлот и като вдигна ръце, облегна се на стената на коридора и хвана лицето си. Тишината се разцепи от риданията му — силни, сухи, сърцераздирателни ридания, откъснали се от дълбините на душата му. Шарлот го прегърна през раменете.

— Дейвид... Дейвид — прошепна тя и стисна свитата му в юмрук ръка. — Дръж се за мен, скъпи.

— Мамо... — произнесе задъхано той, разтърсван от конвулсии. — О, мамо!...

— Зная. Зная, скъпи — Шарлот се притисна в него в желанието си да успокои и сподели мъката на мъжа, който внезапно се бе превърнал в дете, плачещо за изгубената си майка. Тя погледна към инспектора, който стоеше на няколко стъпки от тях, извърнал лице.

— Може ли да накарате някого да му донесе още малко коняк? — помоли Шарлот.

Грайндли кимна и се обърна към старши полицаая, който все още си водеше записки.

— Ще се оправя — неясно каза Дейвид, покрил устата си с ръце. — Дайте ми само една минута.

Шарлот погали косата му и се запита дали някога щеше да изтрие от съзнанието си лицето на Вирджиния. То все още бе пред очите ѝ, макар сега да се намиреше в коридора, извън спалнята. Беше навсякъде, където погледнеше, и изпълваше ума, мислите ѝ, духа ѝ. До края на живота си щеше да вижда кървавата дупка, от която стърчаха раздробени кости и зъби, и оцелялото око, вторачено в нея, като че ли всеки момент ще премигне.

Дейвид се изправи и изтри лицето си с носната си кърпа.

— Нека да приключим с това — каза той и погледна към спалнята на майка си.

— Необходимо е само да заявите официално, сър, че жертвата наистина е майка ви — каза инспекторът.

Дейвид кимна.

— Да, тя е.

— Да се върнем долу, сър. Може би ще искате да поседнете в кабинета и да си починете няколко минути, преди да продължим с кухнята.

— С кухнята? — попита Дейвид с глух глас.

— Да, сър. В кухнята се е самоубил брат ви.

Оливия се събуди късно и се почуди защо не чува приятните звуци, идващи от кухнята, намираща се под спалнята ѝ в Магнолия Котидж. Мейбъл винаги пристигаше в девет и половина и първата ѝ задача всяка сутрин бе да приготви подноса със закуската на Оливия и да ѝ го занесе горе в десет часа. Лекото дрънчене на порцелана, шуртенето на водата и отварянето и затварянето на вратите на шкафа

караха Оливия да се чувства сигурна и в добри ръце. Това ѝ напомняше за детството. Баба ѝ, с която живееше, винаги се въртеше из кухнята и приготвяше малки лакомства и специални ястия, с които да ѝ угоди. Оливия винаги бе обичала да я глежат. Когато стана на петнадесет, това се бе превърнало в неин начин на живот, в необходимост за оцеляването ѝ. Тя имаше нужда от хора, които да удовлетворяват желанията ѝ, да ѝ правят малки подаръци, да се грижат за нея.

Едмънд го биваше ужасно в това отношение. Бижутата и украшенията, които ѝ подаряваше, скъпите парфюми и шоколадите и всички други неща означаваха толкова много за нея. Особено когато разбра, че бе известен със скъперничеството си. Всички знаеха, че той не дава почти никакви пари на жена си за поддържане на домакинството, и че Вирджиния трябваше да моли всеки път, когато искаше да си купи нещо ново.

Оливия се усмихна на себе си. Едмънд беше играчка в ръцете ѝ, съгласяваше се с всичките ѝ прищевки, никога не ѝ отказваше, ако искаше нещо специално. Той беше най-щедрият мъж, когото някога бе познавала, за разлика от двамата ѝ бивши съпрузи, които бяха богати, но я бяха лишили от най-важните според нея неща в живота.

Освен това имаше и Кристофър. Тя се усмихна по-широко. Той нямаше пари, за да бъде щедър, но се раздаваше по най-прекрасния начин, като я предразполагаше и я насърчаваше да говори за себе си и накрая успя да я накара да се почувства умна. От Едмънд тя се нуждаеше, а Кристофър обичаше. Беше се случило толкова внезапно, още от момента, в който го видя в Шелуд на Коледа, и сега се опитваше да се подели между двамата. Трябваше да внимава. Едмънд щеше да полудее, ако предполагаше, че се е срещала с Кристофър, а Кристофър щеше да обезумее, ако разбереше, че тя продължава да се вижда с баща му. Но се получаваше. Трябваше да се получи. Имаше нужда да се чувства защитена от Едмънд, като че ли отново беше малко момиченце, имаше нужда да изпитва усещането, че е и жена, интелигентна и чувствена, каквато беше с Кристофър.

Хвърли поглед на ръчния си часовник с инкрустирани диаманти, който ѝ бе подарък от Едмънд, и видя, че беше почти десет и петнадесет. Тишината, обгърнала Магнолия Котидж, беше потискаща

и я разтревожи. Измъкна се от потъналото си в кремав атлаз легло, отиде до стълбите и извика:

— Мейбъл? Тук ли си?

Така или иначе не очакваше да получи отговор. Тишината беше очевидна, почти осезаема. Провери за телефонния номер на Мейбъл, върна се в леглото и позвъни. След пет минути затвори. Явно и там нямаше никой. Но къде беше Мейбъл? И съпругът ѝ, който бе електротехник в пенсия и по цял ден си стоеше вкъщи? И жененият ѝ син и съпругата му, които живееха с тях?

Оливия се облече, предчувствайки, че нещо не е наред. Беше сигурна, че домашната ѝ прислужница не е жена, която ще я изостави поради някаква незначителна причина.

Тъй като нямаше никакви приятели в Бароу, тя реши да отиде до магазина в селото, където винаги знаеха какво става. Макар да не изпитваше голяма нужда да го научи сега.

Оливия отново се сети за баба си, но този път не във връзка с чудесните малки лакомства, които тя ѝ даваше, а защото знаеше, макар да не обръщаше голямо внимание на това, че бе наследила от старата жена дарбата да предчувства нещата. Съзнаваше, че повече никога няма да види Едмънд и Кристофър, като че ли някой вече ѝ го бе казал.

Дейвид бавно отпиваше от коняка, седнал за няколко минути в кабинета, за да се съвземе. До него на канапето седеше Шарлот, хванала ръката му, а в двете кресла отстрани на камината Карол и Нийл пиеха мълчаливо от гарафата с уиски на Едмънд. Днес пламъците зад решетката не хвърляха весели отблясъци, както последния път, когато седяха заедно в стаята на Коледа. Липсваше оживеният вежлив разговор в очакване на следващото ястие, изкусно приготвено от Гладис.

Том Грайндли разпитваше Дейвид да му каже всичко, което знае за Кристофър. Въпреки че Шарлот бе чувала това и преди, тя все още намираще за сърцераздирателна историята на младия мъж, който бил подмамен на седемнадесетгодишна възраст да взема наркотици, в резултат на което животът му бил съсипан.

— Какво вземаше? — попита Грайндли.

— Амфетамини, коноп, кокаин, хероин, каквото му попаднеше — отвърна Дейвид. — Дори се опита да отгледа в градината вълшебни гъби, но татко разбра.

— Тогава сигурно е бил хоспитализиран?

Дейвид кимна.

— По това време беше започнал и да пие. После, когато остави наркотиците, ги замести с огромно количество алкохол. Опитваше се да го крие от нас, но всички знаехме, че пие. Нали така, Шарлот? — той отново се обърна към нея за подкрепа.

— Да — призна тя и вдигна поглед към инспектора, който се разхождаше из стаята и разглеждаше книгите и украшенията, като от време на време взимаше нещо, за да го види по-отблизо.

— Кристофър беше толкова мил човек — тъжно каза Шарлот. — Това е ужасна загуба. Той обожаваше малкото си момиченце, беше любезен, внимателен. Какво ли се е случило, за да го накара да извърши подобно нещо?

— Знаем какво се е случило — намеси се Дейвид. — Мама ми каза по телефона миналата вечер, преди... — той не можа да продължи.

Шарлот се опита да си представи сцената. Вирджиния се качва горе в спалнята си да позвъни на Дейвид в Лондон, защото е ужасно изплашена от кавгата на Едмънд и Кристофър. Какво е очаквала да направи Дейвид? Да се обади на полицията вместо нея? Да се намеси по телефона и да убеди баща си и Крис да спрат? Или си е мислила, че Дейвид може да позвъни на Оливия и да я помоли да отиде бързо и да сложи край на смъртното им съперничество? Защото това несъмнено беше смъртно съперничество.

Едмънд трябва да е слизал по стълбите, когато Кристофър, разярен и ревнуващ от баща си, е вдигнал двадесет и две милиметровото автоматично оръжие и е стрелял. Сигурно е взел пушката, заредил я е и влязъл в хола, където е предизвикал баща си. Какво е казал? „Стой настрана от Оливия или ще те убия!“ И какво му е отговорил студеният, арогантен Едмънд?

Каквото и да е отвърнал, според полицията Кристофър тогава е стрелял два пъти в него. Малко след това е чул виковете на майка си от спалнята. Тя сигурно е разбрала какво е станало. Трябвало е да я накара да замълчи. Втурнал се е нагоре по стълбите с пушка в ръка,

прескачайки по две стъпала наведнъж, нахълтал е в стаята ѝ и я е застрелял от упор, докато е телефонирала на Дейвид, седнала на края на леглото.

Шарлот покри лицето си с ръце, виждайки всичко съвсем ясно като на филмова лента. Изпръсканата с кръв стая, смазващата тишина, последвала силния изстрел.

Не е чудно, че е слязъл долу, без съмнение е изпил няколко чаши алкохол в кухнята, преди да реши да сложи край на живота си. Какво друго е могъл да направи? След като е убил родителите си, не му е оставал никакъв избор.

— Мисля, че бих пийнала нещо — тихо промълви Шарлот.

— Ето, вземи моето питие — веднага ѝ предложи Дейвид и ѝ подаде чашата си, в която все още имаше малко коняк. — Бедничката ми! Не трябваше да идваш. Сигурно се чувстваш ужасно.

— Ще се оправя — смело отвърна тя.

Том Грайндли отново се обърна към Дейвид:

— Споменахте някаква клиника, в която се е лекувал брат ви. Бил ли е скоро пак там, знаете ли?

— Нямам представа. Мисля, че е малко вероятно.

— Според вас взимал ли е отново наркотици?

Дейвид сви рамене.

— Не зная. Възможно е.

Инспекторът се окашля.

— Господин Фаръл, сега готов ли сте да разпознаете брат си? Сигурен съм, ще се съгласите, че колкото по-скоро изясним нещата, толкова по-добре.

— Да. Разбира се. Нека да свършваме — Дейвид бавно се изправи, като че ли го боляха всички стави.

Шарлот също стана.

— Ти чакай тук — каза ѝ той.

Тя поклати глава.

— Ще се чувствам по-добре, ако дойда с теб. Реалността е винаги по-малко страшна от въображението. Ако видя какво точно се е случило, ще мога да се справя, иначе... — тя замлъкна, разтреперана.

— След това ще се върнете ли в Лондон? — внезапно попита Карол. Тя за пръв път се обади и Дейвид се обърна към нея, сепнат, като че ли бе забравил, че тя и Нийл седяха там.

— Нямам представа — отвърна той, объркан. — Вероятно не. От друга страна, за какво да оставаме? — Дейвид погледна Шарлот в очакване тя да каже нещо.

— Къщата ще трябва да се заключи, когато... когато всички си отидат — практически отбеляза Карол.

— Мисля, че ще се наложи всички да останете наблизо — каза Том Грайндли. — Ще са ни необходими и други показания от вас, а има и още много неизяснени неща, макар да мисля, че случаят е пределно ясен.

— Не искам да оставам в тази къща — рече Шарлот с необичайна категоричност. — Където и да е, но не и тук.

— Не се безпокой. Ще отидем на хотел — увери я Дейвид.

— В такъв случай готов ли сте, сър? — попита инспекторът. — Сигурна ли сте, че искате да присъствате, госпожице Тейлър?

Шарлот стисна зъби.

— Сигурна съм — тя хвана ръката на Дейвид и последва Грайндли, като прекоси коридора и влезе в кухнята.

Гладис се бе отпуснала на стола, искаше ѝ се да не се чувства толкова слаба. Семейството ѝ бе изпълнило дома ѝ, непрекъснато се приготвяха чаши със силен сладък чай и всички се бяха скупчили около нея, искайки да чуят всяка подробност за онова, което бе заварила тази сутрин в Шелуд Манър. Бяха се втурнали насам веднага след като полицията я бе изпратила вкъщи с една от колите. Напуснаха собствените си домове в Бароу и хукнаха през градините и по улицата, за да разберат какво е станало.

В живота на никой от тях не бе се случвало нещо подобно и всички, с изключение на Гладис, се чувстваха важни, задето бяха тясно свързани с такава сензация. Това усещане се споделяше от повечето жители на Бароу. След като новината се разпространи и хората осъзнаха, че селото им ще стане известно в цяла Англия, те започнаха да се разхождат пред къщите си или се събираха в двора на най-голямата кръчма, парадирайки пред пристигащите чужденци и пред себе си, разглеждайки репортерите, докато слизаха от разноцветните си коли. Телевизионни екипи с камери, фотографи и журналисти пристигаха непрекъснато, натоварени с техника, нетърпеливи да

научат нещо ново. До вечерта селото, за което никой не бе чувал досега, щеше да се превърне в забележителност. То щеше да привлича отдалеч туристите, любители на страшни случки, а алеите щяха да се задръстят, докато хората протягаха вратове през прозорците на колите си, за да зърнат имението със старата къща, където се бе случило всичко това.

— Трябва да гледаме новините в един часа — каза Руби, която сутринта си бе останала вкъщи и не бе придружила майка си на работа, защото бебето ѝ не беше добре.

— Няма да говоря с никакви репортери — измърмори Гладис и остави третата си чаша с чай. — Полицията ми каза да не го правя, а и аз не искам.

Сестра ѝ Мейбъл, която живееше най-близо, бе една от първите, дотичали веднага след като бяха видели Гладис да слиза от полицейската кола.

— Какво е станало? — беше попитала тя, разтревожена.

— Трябва да седна — каза Гладис, чувствайки се зле. Шокът от намирането на младия господин Фаръл, проснат на пода в кухнята с пушка в ръка, едва не накара сърцето ѝ да спре от уплаха. Когато отиде в хола и намери баща му да лежи в локва кръв, краката ѝ се подкосиха, пред очите ѝ затанцуваха черни точки, по тялото ѝ изби ледена пот и дрехите ѝ залепнаха за гърба.

Тогавя Гладис погледна нагоре към стълбите, питайки се какво е станало с госпожа Фаръл. Като че ли нещо ужасно се спотайваше на тъмната площадка и я очакваше. Не можа да продължи по-нататък. Нададе панически вик и успя някак си да се пъкне в кабинета, където грабна телефона и набра три деветки. После седна и се сви, трепереща и пребледняла, без да смее да помръдне, макар да ѝ се искаше да избяга.

— След колко време дойде полицията? — попита Мейбъл.

Гладис поклати глава.

— Стори ми се, че измина цяла вечност. После видях колата да се задава по алеята. Не зная как стигнах от кабинета до входната врата, тъй като трябваше да мина покрай господин Фаръл, но се почувствах толкова облекчена! Те бяха много мили с мен. Накараха ме да седна отново, докато им разказвах как намерих първо Кристофър, а после баща му. Попитаха ме дали съм се качвала горе и когато им казах, че

ме е било ужасно страх и не съм посмяла, един от тях отиде да провери, а когато се върна долу, беше бял като платно.

— Намерил е госпожа Фаръл?

— Да.

— Какво се случи после, мамо? — попита Руби, когато всички лели и чичовци, племенници и племеннички я наобиколиха, нетърпеливи да чуят историята от първа ръка, искайки да узнаят и да си представят всяка ужасна подробност.

— Питаха ме за името ми и къде живея, а аз им разказах, че идвам всеки ден в имението и че обикновено дъщеря ми е с мен. После ме попитаха дали вчера се е случило нещо.

— Какво например? — попита Мейбъл.

— Кавга между Кристофър и майка му и баща му, а аз им казах, че доколкото зная, не е имало — Гладис тъжно притвори очи.

— Е, няма какво да кажа на полицията, тъй като вчера не отидох на работа, защото Лари беше болен — отбеляза Руби.

— От полицията ще дойдат да ме видят по-късно. Трябва да дам показания, но няма да разговарям с никого повече — рече Гладис. — Ако някой от вестникарите дойде тук, кажете му, че не се чувствам добре.

— Горката мама! — съчувствено промълви Руби и разтърка студените ѝ ръце между своите. — Защо не си полегнеш малко и да поспиш?

— Не зная дали ще мога, скъпа — отвърна Гладис. — Наистина се чувствам зле.

— Ще доведе доктор Бърнс да те прегледа — каза Мейбъл и скочи на крака, радостна да направи нещо. — Той ще ти даде каквото трябва.

— Какво може да направи той? Тук... тук, в гърдите ми, има празнина, която не зная дали някога ще се запълни — Гладис се разрида. — Чувствам се толкова ужасно... и като си помисля само, че вчера следобед...

Изведнъж очите ѝ се разшириха, тялото ѝ се изопна и тя сграбчи облегалките на стола.

— Какво има, мамо? — попита Руби, уплашена.

— Ооох! — протяжният отчаян вик изпълни стаята и паниката, обзела Гладис, се предаде и на другите.

— Глади! — извика Мейбъл. — Какво има? Какво, по дяволите, се е случило?

— Аз... забравих! — простена Гладис.

Руби изстина. Тя също бе забравила. Случилото се тази сутрин бе разстроило ясната ѝ мисъл, бе изтрило от съзнанието ѝ последните събития и я бе довело, подобно на майка ѝ, до това ужасно състояние на вцепененост. Единственото, което разбираха, бе, че Едмънд и Вирджиния Фаръл, изглежда, бяха застреляни от сина си, преди той да се самоубие.

— О... Боже... мой — изрече Руби на пресекулки и погледът ѝ срещна очите на майка ѝ.

Гладис покри лицето си с ръка.

— О, не, не! — разрида се тя. — Не може да го е направил! Не може да го е направил!

Руби бе притиснала устата си с ръка, като че ли не смееше да изрече онова, което си бяха спомнили и двете. Беше прекалено ужасно, прекалено немислимо.

— О, моля те, Господи, не! — плачеше Гладис на висок глас. — Горе беше толкова тихо... Не си и помислих...

Мейбъл сграбчи ръката на Руби, уплашена.

— Какво има? — неистово изсъска тя.

Руби свали ръката си от устата.

— Холи — изрече тя задавено. — Холи също беше в Шелуд. Баща ѝ я доведе вчера.

Дойде ѝ прекалено много. Мъртвите тела на Едмънд и Вирджиния я бяха разстроили достатъчно и Шарлот знаеше, че никога няма да забрави тази гледка. Но сега, изправена пред трупа на Кристофър, който все още стискаше пушката в ръката си, лежаща върху корема му, тя осъзна, че това беше много по-трагична картина. Завладя я огромна мъка и чувство за загуба. За нея Крис беше повече от приятел — той бе брат на Дейвид, баща на Холи и любовник на Оливия — смъртта му беше загуба за всички.

— О, Боже! — чу тя гласа на Дейвид.

Кристофър лежеше по гръб на пода в кухнята. Беше се прострелял в шията и голяма локва кръв се бе разляла по теракотата и

бе образувала тъмночервено езеро. Силата на куршума бе отметнала главата му на една страна, но изражението му изненада Шарлот — той изглеждаше толкова спокоен, като че ли бе заспал. При вида на ръцете му ѝ се прииска да се разплаче. Те бяха така нежни и невинни — и все пак държаха пушка.

Шарлот се отдалечи от Дейвид и другите, отпусна се на един стол и се разплака сърцераздирателно. Чак сега осъзна целия ужас на случилото се и последните късчета самообладание я напуснаха. Плачеше за мъжа, когото бе познавала съвсем слабо, но бе харесвала толкова много, преданият баща, който би дал живота си за Холи. Плачеше също и за Едмънд и Вирджиния, чиято радост от раждането на по-малкия им син сигурно се бе превърнала в ужас, когато са разбрали какво се готви да направи. А най-вече плачеше за погубения млад живот на мъжа, който още нямаше тридесет и, изглежда, бе ценил съществуването си, но който въпреки всичко бе станал причина за собственото си унищожаване.

— Защо не я изведеш оттук? — чу тя Том Грайндли да казва на старши полица.

Шарлот почувства, че някой хвана ръката ѝ, помогна ѝ да стане и я изведе от къщата — навън, на алеята, където студеният вятър изсуши сълзите по бузите ѝ и спря дъха ѝ. Предложиха ѝ да си почине в една от линейките и ѝ подадоха амоняк.

— Не, само чаша вода, моля — каза тя със слаб глас. Около нея настъпи раздвижване, отначало тялото на Едмънд, после на Вирджиния и най-накрая това на Кристофър бяха изнесени от къщата в чували и отнесени до една линейка.

Шарлот отиде и седна в колата на Дейвид. Питаше се кога ще могат да се махнат от това ужасно място, където се виждаха само обезобразени трупове и се носеше мирисът на кръв. Някаква дива, необузdana стихия се бе отприщила миналата нощ и бе нанесла опустошения, които щяха да засегнат дълбоко останалите живи. Дейвид и Том Грайндли излязоха от къщата и останаха да говорят в сянката на странната веранда с три колони, преди да се запътят към Шарлот.

— Направихме всичко, което беше по силите ни засега — каза Дейвид, като протегна ръка в колата и стисна успокоително рамото ѝ.

— Карол и Нийл ще си търсят хотел, където да отседнат. Да направим ли и ние така?

Шарлот вдигна поглед към лицето му, изопнато и напрегнато, но възвърнало цвета си благодарение на острия вятър. Тя кимна, страхувайки се, че ако проговори, ще избухне отново в плач.

— Наоколо няма нищо, но недалеч оттук има един хотел на име „Дворът“. Може би ще успеем да се настаним там.

Онова, което искаше, бе да се върне в Лондон, но съзнаваше, че няма как да си тръгне сега. Щом се налагаше Дейвид да остане, щеше да остане и тя.

— Добре — отвърна Шарлот. — Кога ще можем да тръгнем за този хотел? — беше обзета от желание да се махне час по-скоро от Шелуд. Не искаше никога повече да види тази мрачна къща, нито да се доближи до оплисканите ѝ с кръв стаи. По детски жадуваше само за дома си, дома от детството ѝ, където майка ѝ щеше да я посрещне и да я прегърне силно, а баща ѝ да я потупа по гърба и да ѝ каже, че е „неговото момиче“.

В този момент един сержант се приближи забързано към инспектора. Лицето му бе почервеняло и дишаше тежко.

— Сър?

Том Грайндли го погледна.

— Какво има?

— Обади се жената, която чисти тук, госпожа Гладис Сковел.

— Тя си е вкъщи, нали?

— Да, сър.

— Какво иска?

Шарлот забеляза, че челюстите на сержанта се свиваха и отпускаха, а устните му не можеха да се помръднат, като че ли бяха замръзнали.

Той преглътна, преди да проговори:

— Изглежда, сър, е забравила да спомене, тъй като е била силно уплашена, че в къщата е имало и едно малко момиченце...

Шарлот, свита на седалката в колата, нададе слаб вик, изпълнен с болка, и мъжете се обърнаха да я погледнат.

— Не, Холи не! — извика тя и отвори вратата. — О, моля те, Господи, не и Холи!

Дейвид беше станал бял като платно, вперил празен поглед в пространството.

— Холи? — каза той, като че ли се съмняваше, че мъжът говори истината. — Холи? Тук?

— Госпожа Сковел каза, че тя винаги идвала с баща си, когато той оставал тук, сър.

Том Грайндли изглеждаше, като че ли току-що бе остарял с десет години. Той попита Дейвид:

— На кого е това дете? На колко години е било?

Докато Дейвид му отговаряше, Шарлот си помисли: „Те говорят вече за нея в минало време.“

— Кога за последен път са видели детето? — попита инспекторът сержанта. — Госпожа Сковел каза ли ви?

— Да, сър. Тя каза, че е видяла за последен път момиченцето, когато си е тръгнала малко преди пет часа. Играело е в кабинета.

Сутрин, докато Бен спеше, а тя се мотаеше из къщата, Линда винаги си пускаше леко радиото. По това време беше тихо и спокойно, особено в събота. Много от живеещите на Малбъри Авеню заминаваха в края на седмицата, а тези, които оставаха, се качваха на колите си и отиваха да пазаруват малко след закуска. Тази сутрин Линда бе решила, че няколко от цветята в къщата трябваше да се пресадят. Дензил беше излязъл, домашната им помощница, Магда, гладеше и тя реши да се залови за работа. Имаше подход към растенията. Те се развиваха и вирееха под нейните грижи, изразяващи се в редовно поливане и торене; дори си бе направила „лазарет“ на прозореца в спалнята за цветя, които съседите ѝ бяха изхвърлили на боклука, защото не цъфтяха вече.

Линда избираше голяма керамична саксия, в която да пресади една бледорозова бегония, когато смътно чу говорителя да прави извънредно съобщение и продължи да слуша с половин ухо, докато думата „Бароу“ достигна до съзнанието ѝ. Тя спря и се заслуша внимателно.

Малко по-късно, когато чу думите: „... родителите са били застреляни“ и после: „... синът им беше намерен в кухнята и очевидно

се е самоубил“, Линда разбра с ужасяваща яснота, че говореха за Крис и за Вирджиния и Едмънд.

— Няма следи от влизане с взлом — продължи говорителят, — смята се, че е домашен инцидент, в който не са участвали външни лица.

„И? — изкрещя някакъв глас в главата на Линда, когато започна прогнозата за времето. — И... кой още е бил застрелян? Какво се е случило с Холи? Защо не споменаха нищо за Холи?“ Крис със сигурност не би наранил тяхното малко момиченце, нали?

В този момент, като че ли в отговор на мъката на майка си, Бен се събуди в съседната детска стая и започна да плаче.

— Магда! — извика Линда надолу по стълбите. — Магда!

В хола се появи тъмнокоса деветнадесетгодишна девойка.

— Да, госпожо Блейк? — тя беше полякиня, говореше тихо и бе привързана към Бен.

— Можеш ли да вземеш Бен вместо мен? Той плаче и... нещо се е случило и трябва да се обадя по телефона — Линда се опита да говори спокойно, но паниката в очите ѝ я издаде. Тя се втурна обратно в спалнята си и избра телефонния номер на бившите си свекър и свекърва в Уилтшир, който все още знаеше наизуст, макар да не се бе свързвала с тях повече от две години.

Замаяна от мислите, въртящи се в главата ѝ, тя не можеше да повярва. Започваше да се съмнява в собствения си разум. Наистина ли бе чула добре? Възможно ли беше Крис да е застрелял Вирджиния и Едмънд, преди да се самоубие? Не, положително не. Сигурно са говорили за друго семейство. След малко ще вдигнат слушалката в Шелуд Манър и един от тях ще отговори, най-вероятно Едмънд, и тя ще каже: „О, току-що чух по радиото това ужасно съобщение за някакво семейство... не, не, разбира се, че не съм помислила, че се отнася за вас, но споменаха Бароу и реших да ви позвъня...“ И всички ще се посмеят, изпълнени с облекчение, че не са били те...

Линията беше заета. Тя остави слушалката, като се мъчеше да бъде спокойна, избърса очите си с опакото на ръката си, чудейки се колко минути да почака, преди да опита отново. Думите, които бе чула, непрекъснато се повтаряха в главата ѝ като на развалена грамофонна плоча. Ако там е имало малко дете, говорителят със сигурност щеше да каже. Мисълта я успокои за няколко секунди, но когато отново

набра Шелуд и линията все още беше заета, тя инстинктивно разбра, че най-лошите й предчувствия се сбъдваха. След малко чу Дензил да отключва входната врата. Бързо се спусна надолу по стълбите в хола и му каза какво е чула по радиото.

— Трябва да се добера до Шелуд, Дензил — каза тя, обезумяла.

ДЕСЕТА ГЛАВА

Полицайте се втурнаха в къщата като пчели в кошер, някои претършуваха приземния етаж и избите, други се качиха на първия етаж и тавана. Те бяха огледали къщата още от самото начало, но никой не бе търсил малко дете. С това издирване се създаде една почти маниакална и трескава атмосфера.

Шарлот и Карол седяха и чакаха в колата, а Нийл и Дейвид стояха безпомощно на алеята, посъветвани от Грайндли да не влизат в къщата засега.

— Нашите момчета ще я намерят — каза той със съчувствен глас.

— Да, но какво ще намерят? — промърмори Нийл, докато Грайндли се отдалечаваше.

Дейвид не отговори, но яростно прехапа долната си устна, риейки с крака чакъла по алеята.

— Това прилича на кошмар, нали, стари приятелю? — съчувствено отбеляза Нийл.

— Няма защо да ми го казваш.

— Не трябва да се обвиняваш, знаеш това. Нищо не си могъл да направиш. Миналата нощ Вирджиния е трябвало да се обади в полицията, а не на теб.

Шарлот почувства, че я обзема страх. Прозорецът на колата беше отворен и тя долавяше гласовете на полицайте, които си подвикваха един на друг, докато претърсваха къщата. Те влизаха от стая в стая и Шарлот няколко пъти ги чу да казват: „Тук няма нищо“, но очакваше всеки момент някой да извика: „Намерих я.“ Тогава най-ужасните й стракове щяха да се превърнат в действителност.

— Може би тя изобщо не е в къщата — отбеляза Карол с надежда.

— Но къде може да е?

Карол сви рамене, без да знае какво да отговори.

Грайндли напусна една, от полицейските коли и се запъти право към къщата; беше говорил по телефона. Сърцето на Шарлот подскочи обнадeждено. Той крачеше бързо, като че ли имаше някаква цел.

Шарлот излезе от колата и го последва до галерията с колоните.

— Добре ли е Холи? — попита тя.

Грайндли я погледна бегло, видя проблясъка на надежда в очите ѝ и поклати глава.

— Току-що говорих с майката. Боя се, че малкото момиченце наистина е било тук вчера. Трябвало е да се върне в Лондон утре.

— Страхувах се от това — каза Карол, като се присъедини към тях. — Линда не идва вече тук. И за момент не съм си помислила, че е могла да вземе Холи вчера вечерта.

Шарлот стоеше, загледана тъжно в ливадата, простираща се по протежение на къщата, и си спомняше Коледа, когато въздухът бе изпълнен с радостния смях на Холи, която играеше с новата си топка. Силните ѝ малки крачета, обути в червен чорапогащник, бяха подскачали по тази трева. Розовите ѝ ръчички притискаха топката до гърдите ѝ и тя се смееше на собствените си усилия да я хвърли.

Старши полицаят Рон Франклин излезе от къщата.

— Вътре няма и следа от нея — съобщи той на Грайндли. — Претърсихме всичко най-старателно. Намерихме дрехите ѝ и няколко играчки в една от спалните. Сигурно е някъде наоколо.

Грайндли кимна.

— Заповядай на хората да огледат района. Започнете в близост до къщата и разширете кръга. Искам да прегледате всеки храст и шубрак и ако не намерите нищо, прехвърлете се в гората в края на ливадата и околните полета.

Дочула какво си говорят, Карол ахна:

— Искате да кажете, че може да е прекарала цялата нощ в градината? В този студ?

— Може би е избягала? — предположи Шарлот. — Независимо от студа, вероятно се е чувствала в по-голяма безопасност извън къщата, отколкото в нея.

— Така ли мислиш? — Дейвид изглеждаше ужасен.

— Нуждаем се от доброволци — каза Грайндли на Франклин. — Наберете хора от селото да помогнат в претърсването на околностите. Аз лично не съм убеден, че тя е навън. Искам да накараш подчинените

си да огледат къщата още веднъж, но този път да надзърнат навсякъде, да разнищят това място. Тя трябва да е някъде тук.

— Да, сър.

— Възможно е да са я скрили. Търсете... — Грайндли замълча и извърна лицето си настрани, тъй като семейството стоеше и слушаше. — ... някакъв вързоп — тихо добави той.

Франклин кимна.

— Ще го сторим, сър.

Дейвид пристъпи напред с преbledняло лице, по горната му устна проблясваха капчици пот.

— Ще огледам градината. Знам всички места, където може да се скрие едно дете. Двамата с Крис постоянно играехме на криеница, когато бяхме малки.

— Дейвид — сграбчи ръката му Шарлот. В очите ѝ запариха сълзи и тя промълви задавено: — Те не смятат, че тя се крие някъде. Искам да кажа, че сама се е скрила някъде. Те мислят, че може да е била... — Шарлот не успя да довърши изречението.

— Все пак ще огледам градината — упорито отвърна той.

Карол го погледна с любопитство:

— Защо смяташ, че тя е все още... жива?

— Просто щом Крис е оставил телата на мама и татко да лежат така, защо ще се опитва да скрие Холи?

— Освен ако — бавно и мъчително произнесе Нийл — първо не е застрелял Холи, преди нещата да излязат от контрол, и да е скрил някъде тялото ѝ.

— В това няма смисъл. Крис не би наранил Холи за нищо на света. Той я обичаше повече от всичко друго — възмути се Шарлот.

— Съгласна съм — потвърди Карол. — Въпреки недостатъците си, той наистина обожаваше това дете.

Том Грайндли поглеждаше ту единия, ту другия със съмнение.

— Тогава да потърсим отново — каза той престорено весело.

— Ще обиколя градината — каза Дейвид, преди някой да може да го спре. Шарлот го проследи с поглед, докато се отдалечаваше, прегърбен, пъхнал ръце дълбоко в джобовете си.

— Може би е избягала в нечия къща — предположи Карол, — макар че сигурно се е страхувала да излезе в тъмното.

— Хъм — замисли, се Грайндли.

— Човек би помислил — каза той, — че ако е избягала в нечия къща, то тя би отишла в дома на Гладис Сковел. Все пак той е само на няколко крачки надолу по пътя, а и вероятно е познавала домашната помощница на баба си...

Шарлот се почувства съкрушена. Грайндли вероятно беше прав. И все пак... Тя се извърна, без да може да каже нищо. Ако нещо се бе случило с Холи...

Млад полицай с розови бузи и очи, издаващи уплахата му от случилото се, излезе забързано от къщата.

— Извинете, госпожице. Вие ли сте Шарлот Тейлър?

Шарлот се обърна към него, стресната.

— Да — несигурно отвърна тя.

— Търсят ви по телефона, госпожице.

— Сигурен ли сте? Никой не знае, че съм тук.

— Дамата каза, че е майка ви.

Шарлот бързо влезе в къщата, като внимаваше да не гледа към долния край на стълбите. Килимът и блестящият дървен под бяха потъмнели от кръвта на Едмънд, а фотографът на полицията все още снимаше от различни ъгли тебеширените очертания на тялото.

Шарлот се огледа и забеляза радиотелефон на масата в центъра на хола, където Вирджиния обикновено поставяше вестници и броеве на „Провинциален живот“. Полицаят извика, за да я предупреди, но твърде късно. Тя вече го бе сграбчила и видя, че е оплискан с кръв. По пръстите ѝ пробягаха тръпки и тя изпусна слушалката с вик на ужас.

— Следствените органи все още не са свършили тук — разтревожено каза полицаят. — Не трябва да пипате нищо. Ще говорите от телефона в кабинета, госпожице.

Шарлот почувства, че ѝ се повдига и избърса ръката си с мократа си от сълзи кърпичка.

— О, Боже мой.

— Добре ли сте, госпожице? — загрижено попита той.

Тя кимна сковано и се запъти към кабинета с треперещи крака.

— Ало? Мамо? — тихо каза Шарлот, като вдигна слушалката на старомодния апарат на бюрото на Едмънд.

— За Бога, какво става?

— Откъде разбра, че съм тук?

— Гледах новините по телевизията и чух за случилото се. Когато позвъних и никой не отговори в апартамента ти, предположих, че може да си отишла в Уилтшир с Дейвид. Шарлот, вярно ли е? Вярно ли е, че и двамата родители на Дейвид и брат му са били застреляни? — Маргарет Тейлър като че ли не можеше да асимилира чувотото.

— Вярно е, мамо. Не мога да ти опиша колко е ужасно. А сега и Холи липсва — проплака Шарлот.

— О, Боже мой! — промълви Маргарет.

Докато Шарлот разказваше на майка си какво се е случило, тя чуваше трополенето на полицаите на горния етаж.

— Претърсват отново за Холи. Смятат, че тялото ѝ може да е било скрито някъде в къщата или в околността.

— Искаш да кажеш?... Не мислиш, че?... О, Шарлот, това е невъзможно!

— Вчера е била тук. Трябвало е да се върне в Лондон утре. Само се... н-надявам да е избягала — разплака се Шарлот.

— О, скъпа! — нежно каза Маргарет.

— Мамо, тя сигурно е била толкова уплашена! Не мога да понеса мисълта за това как се е чувствала, когато Крис е вилнял посред нощ с пушката и е стрелял... — тя не можа да продължи.

— Мила, трябва ли да стоиш там? Положително няма да имат нужда от вас с Дейвид, след като намерят Холи.

— Не зная. Не съм в състояние да мисля. Това е такъв удар за Дейвид. Представи си цялото ти семейство да бъде унищожено по този начин! Не зная какво ще правим, мамо. Лелята и чичото на Дейвид са тук и говореха да пренощуваме в някакъв местен хотел. Ако Дейвид остане, ще трябва да съм с него.

— Разбира се. О, скъпа, толкова съжалявам. Прегърни силно Дейвид от мен и се грижи за себе си, Шарлот. Уведоми ме за Холи.

— Да, ще го направя. И ще ти се обадя да ти кажа къде сме отседнали — Шарлот въздъхна дълбоко, хлипайки. — Знаеш ли, не мога да повярвам, че всичко това се случва в действителност!

Вече беше обяд, а от Холи нямаше и следа. На алеята, редом с полицейските камионетки и коли, беше останала да чака само една

линейка. Екипът ѝ седеше вътре, примирен, че рано или късно и те ще трябва да откарат в полицейската морга още един ужасен товар.

Шарлот беше в кабинета с Карол и Нийл, тя съзнаваше вниманието и съчувствието, с което полицията се отнасяше към тях. Те ходеха на пръсти из къщата и говореха тихо, като че ли се страхуваха да не обезпокоят семейството. След повторното безплодно търсене на Холи, безумното трополене и викане беше спряло също толкова внезапно, както бе започнало. Държача се така, все едно че Шелуд беше болница, където лежача болни в различно състояние.

— Сигурна ли си, че не искаш едно питие, Шарлот? — попита Нийл и стана да напълни отново чашата си от гарафата с уиски. Лицето му бе почервеняло и бе започнал бавно и сигурно да се напива.

— Не, благодаря — отвърна Шарлот. — Водата е достатъчна. Ако пия нещо друго, главоболието ми ще се влоши.

— Дейвид още не се е появил. Чудя се къде ли е отишъл? — отбеляза Карол. Нийл ѝ беше дал силен джин с тоник и тя също бе малко пияна.

— Предполагам, че все още претърсва градината и гората — отвърна Шарлот.

Нийл застана, разкراчил крака, с гръб към празната студена камина.

— Казват, че липсата на новини е добра новина — отбеляза той, полюшвайки се леко.

— Но къде може да е тя?

Никой не отговори на въпроса. Никой не посмя. Те, както, и цялото село, чакаха отчаяно да научат какво се бе случило с четиригодишната Холи Фаръл.

Напрежението от очакването подлудяваше Шарлот. Да чакаш и да не знаеш. Да чакаш и да се питаш с ужас какво ще открият, когато най-накрая намерят Холи.

Инспектор Том Грайндли трябваше да докладва първоначалните данни по случая на шефа си, главен детектив Алекс Осбърн, началник на районното следствено отделение. Тялото на четиригодишното дете все още не бе намерено, но в този момент не това беше въпросът. За Грайндли бе очевидно, че целият случай беше прост домашен

инцидент. Нямаше доказателства за нахлуване с взлом, нищо не беше откраднато и според показанията на по-големия син, Дейвид Фаръл, брат му имаше досие за злоупотреба с наркотици и алкохол, които понякога са го карали да буйства и да се държи безразсъдно. Що се отнасяше до него, случаят беше приключен и нямаше причина да се търси заподозрян. Кристофър Фаръл беше толкова виновен за убийството на семейството си, колкото и ако бе оставил писмено признание.

Когато се свърза с началника си, Грайндли беше кратък и ясен.

— Става въпрос за „домашен“ инцидент, сър. Външни лица не са намесени — каза му той.

Главен детектив Алекс Осбърн, който по това време обядваше в дома си, намиращ се на петнадесет мили разстояние, изсумтя с облекчение. Убийствата, извършени от неизвестни лица, означаваша много работа, която можеше да се проточи с месеци, ако не и с години. Да имаш случай, разрешим само за няколко часа, беше неговата представа за съвършено престъпление. Особено в събота следобед.

— Добра работа, Грайндли — прогърмя гласът му по телефона. — Дръж ме в течение, ако се появи нещо ново.

— Да, сър. Остава да открием момиченцето, но съм сигурен, че ще намерим тялото му до няколко часа. Не може да е далеч.

— Неприятна работа, Грайндли.

— Много неприятна, сър. Но поне всичко е ясно.

— Много добре. Ще получа ли доклада ви в понеделник?

— Да, сър.

Алекс Осбърн затвори, върна се в трапезарията и отново зае мястото срещу жена си. Тя беше приготвила любимото му ядене, бифтек и бъбреци, гарнирани с брюкселско зеле и картофено пюре.

— Много е вкусно, скъпа — одобрително отбеляза той. — Нищо не може да се сравни с една хубава пържола и бърбечета — той се усмихна доволно и погледна през прозореца. Денят беше мрачен и студен, но сух и само лекият ветрец поклащаше клоните на дърветата.

— Мисля да отида до клуба следобед да поиграя голф — рече най-накрая той.

Жена му вдигна глава и го погледна. Сините ѝ, обикновено спокойни очи изглеждаха уплашени.

— А убийствата в Бароу? Във всички новини се говори за тях! Не трябва ли да отидеш там?

— Няма нужда — Алекс Осбърн изглеждаше самодоволен. — Току-що говорих с Грайндли. Случаят е ясен, става въпрос за „домашен“ инцидент. До понеделник ще е приключил с него.

— Разбирам — госпожа Осбърн беше тиха жена и нямаше навик да спори със съпруга си. — Ще се върнеш ли навреме за чая?

— Не мисля. Ще изпия една халба бира в клуба и ще се върна около шест и половина — той отново погледна през прозореца. — Добре ще ми се отрази да поиграя голф днес. Имам нужда от глътка свеж въздух.

В два часа се обади на Грайндли от моргата.

— Какво има? — рязко попита той. Денят му се бе сторил дълъг и мъчителен, но не можеше да си тръгне, преди да намерят тялото на Холи. Започваше да се чувства отчаян и объркан.

— Намерихме ключ в джоба на панталоните на по-младия мъж, Кристофър Фаръл — отвърна служителят от моргата.

— Какъв ключ?

— Малък. Обикновен. Не много тежък.

— Възможно ли е да е от входната врата?

— Не, не мисля така.

— Името на производителя отбелязано ли е? Банам? Йейл? Чъб?

— Не. Нищо не е написано. Не е от този вид ключове, инспекторе. Прилича повече на ключ от вътрешна врата или шкаф.

Настъпи дълга пауза, а когато Грайндли заговори, в гласа му се усещаше скрито вълнение:

— Бихте ли ми го изпратили веднага в Шелуд Манър?

Линда седеше сковано във волвото, а до нея, зад волана, беше Дензил. От време на време той поставяше силната си ръка върху стиснатите ѝ в юмрук ръце, но тя изглежда, не забелязваше нищо друго, освен пътя, простиращ се пред нея. Беше стиснала зъбите си до болка и продължаваше да мълчи напрегнато, нервите ѝ бяха опънати

до крайност, а сърцето ѝ биеше бясно в гърдите. В главата ѝ се въртеше една-единствена мисъл: „Дано само Холи да е добре!“

До Бароу оставаха още почти четиридесет минути, макар че Дензил караше бързо и уверено. Бен спеше отзад, завързан на детската си седалка, без да подозира за ставащото около него.

— Скоро ще пристигнем — рече съпругът ѝ успокоително.

В отговор Линда притвори очи, като че ли изпитваше физическа болка.

— Искаш ли да пуснем радиото, скъпа? — попита той. — Може да съобщят нещо...

Линда рязко поклати глава и изхлипа. Докато не бе чула нищо, все още можеше да се надява. Да продължава да си повтаря, че Холи сигурно е добре и в безопасност в нечий дом или стои невредима в гората близо до ливадата.

Тя изобщо не повярва, когато в по-късните новини изказаха предположение, че Крис може да е убил дъщеря си заедно с майка си и баща си.

— Да убие Холи? — бе извикала тя невярващо. — Никога! Никога!

Дензил не каза нищо, той искаше само да я утеши и успокои и преди всичко да я откара в Уилтшир колкото е възможно по-бързо. Но и на него самия му беше тежко. Страхуваше се от най-лошото. Ако Кристофър бе обезумял и бе грабнал пушката — а Дензил смяташе, че той бе способен да го направи, — защо ще се спре пред родителите си? Само Бог знаеше какво бе онова ужасно нещо, довело до убийството на Вирджиния и Едмънд Фаръл, но ако някой беше способен да убие майка си и баща си, преди да се самоубие, какво би го спряло да стори същото и със собственото си дете? Според него Холи беше мъртва, в противен случай щяха досега да я открият.

В покрайнините на Бароу се бяха струпали много представители на медиите, бяха блокирали пътищата с подвижните си радио и телевизионни коли и изпълнили двора на най-голямата кръчма с автомобилите си. Фотографи, с камери и телеобективи, бързаха по тротоарите към Шелуд Манър, блъскайки се един друг. Един телевизионен екип премина бързо покрай тях, с него беше и известен новинар с клапа в ръка. Други мъже и жени, някои от които говореха

по радиотелефони, докато тичаха, настигнаха онези, натоварени с тежката апаратура, и продължиха бързо напред.

— Мили Боже! — уплашено ахна Линда. — Какво става? Какво правят всички те?

Дензил смъкна стъклото на прозореца на колата, опитвайки се да разбере какво се бе случило. Тогава чу един от журналистите да вика през рамо на друг. Думите смразиха кръвта му:

— Да. Намерили са нещо. Полицайте съобщиха по радиостанцията.

Ключът беше доста тънък, направен от тъмносив метал. Изглеждаше стар и износен и Грайндли си помисли, че може да е антика. Не беше достатъчно голям, за да стане на някоя от вътрешните врати, и той започна да се оглежда, търсейки откъде може да е.

— Разбира се, по нищо не личи, че е оттук — каза старши полицаят Рон Франклин. — Мъртвият може постоянно да го е носил в джоба си, възможно е да е от някоя врата в Лондон.

— Благодаря, Франклин. Точно това исках да разбера.

— Съжалявам, сър, но не знаем дали е от тази къща, нали?

— Не, но скоро ще разберем — троснато отвърна Грайндли, изгубил търпение. — Нека да попитаме първо хората от семейството му дали са го виждали.

— Изглежда ми познат — каза Карол, но гласът ѝ бе изпълнен със съмнение. — Не съм сигурна.

Нито Дейвид, нито Нийл имаха някаква представа откъде е.

— Може да стане на всичко — от голяма кутия за чай до бюро — неопределено отвърна Нийл.

Внезапно Шарлот почувства, че по гърба ѝ полазиха тръпки.

— Мога ли да го погледна по-отблизо? — попита тя Грайндли. — Имам чувството, че съм го виждала преди — после поклати глава: — Не. Не е мой. Стори ми се, че е от едно бюро в апартамента ми, но формата му не е същата. И все пак ми е познат. Сигурна съм, че съм го виждала и преди.

— Какво? Тук долу? — попита Карол. — Когато беше на гости за Коледа?

— Да — Шарлот повъртя ключа в ръката си.

— Ами нямам никаква представа откъде е — каза Дейвид. Той изглеждаше уморен и напрегнат, лицето му бе премръзнало след дългото и безполезно търсене на Холи в околностите. Под очите си имаше тъмни кръгове като белези.

— Почакайте! — Шарлот скочи на крака. — Сигурна съм... сигурна съм... Да! Зная! Зная откъде е! О, Боже мой, може да сме закъснели твърде много!

Карол и Нийл също се изправиха, внезапната ѝ трескавост ги бе извадила от алкохолния им унес.

— Откъде е? — попита Карол почти със страх.

— От дървения сандък в стаята, в която спях... дървената ракла за одеяла! Спомням си, че взех одеяло от нея, защото една нощ ми стана студено. Сигурна съм, че ключът е оттам!

Грайндли и Франклин не дочакаха да чуят повече. Грабнаха ключа от ръката на Шарлот и изхвърчаха от стаята нагоре по широката стълба към площадката на първия етаж, като прескачаха стъпалата по две наведнъж. Шарлот хукна след тях, макар да имаше усещането, че краката ѝ са от олово. Зад нея, нагоре по стълбите, затрополи и Дейвид.

Грайндли внезапно се спря и се обърна към Шарлот:

— В коя стая е?

— Оттук — младата жена се спусна напред, покрай спалнята на Вирджиния, чиято врата някой милостиво бе затворил, към края на коридора. — Тук вътре — задъхано каза тя, отвори вратата и се втурна напред.

Резбованият сандък от осемнадесети век стоеше до леглото. Шарлот си спомни колко много му се бе възхищавала, мислейки си за един клиент на Майра, който би дал луди пари за него. Тя го посочи и Грайндли избухна.

— Този сандък? — той се обърна към Франклин, който гледеше смутено. — Защо не е бил разбит, когато претърсвахме тук? Дадох строги указания всичко да се прегледа внимателно.

Докато говореше, инспекторът пхна ключа в ключалката. Той се превъртя лесно и гладко, все едно че беше намазан с масло. Шарлот сграбчи облегалката на леглото, стана ѝ горещо и се почувства замаяна, като че ли щеше да припадне. Искаше ѝ се да затвори очи, но не можеше.

Капакът се отвори със скърцане. Шарлот не смееше да погледне. Атмосферата в стаята се изпълни с напрежение, когато тя и Дейвид, Грайндли и Франклин, Карол и Нийл и няколко полицаи се струпаха наоколо, вперили очи в раклата.

— Боже Господи! — Том Грайндли проговори първи. После се чу хленч. Шарлот надникна в дълбокия дървен сандък и видя Холи, свита на кълбо върху синьо одеяло, притиснала Флиси до гърдите си. Лицето ѝ бе пламнало и горещо, русата ѝ коса, потъмняла от потта, се бе залепила за челото и врата ѝ, очите ѝ бяха подути и сънени. Грайндли се наведе да я извади и тя вдигна поглед към него. Брадичката ѝ трепереше, а устните ѝ се бяха изкривили.

— Хайде, малка госпожице — каза той много нежно. — Излез.

Холи зарита с малките си крачета в червени обувки и размаха ръце. В гърлото ѝ се надигна вик.

— Хайде, хайде — рече Грайндли успокоително. — Само ще те извадя. Сега си добре.

Тя запищя още по-силно и се заизвива така, че той не можеше да я хване, гърчеше се и размахваше ръце и крака.

— Хайде, Холи — каза Карол, опитвайки се да говори нормално, макар да премигваше бързо, за да скрие първите си за този ден сълзи.

— Не! Не! — изпищя Холи. Очите ѝ се изпълниха с ужас. Вкаменена от страх, тя се дърпаше или посягаше да удари всеки път, когато Грайндли или Франклин се доближеха до нея.

Тогава видя Шарлот. Письците ѝ секнаха така внезапно, както бяха започнали. Тя седна на сгънатото одеяло и жално се разрида, като покри очите си с една ръка със сърцераздирателен жест на зрял човек.

Шарлот приклекна и надзърна в сандъка.

— Здравей, Холи, скъпа — тихо каза тя.

— И... и... искам татко — разхълца се детето.

— Зная, мила, но мама ще бъде тук много скоро.

— Мама? — лицето ѝ бе мокро от сълзи, русите ѝ мигли се бяха слепили. — Мама ще дойде ли? — попита тя с треперещ глас.

— Да, скъпа. Ще ми позволиш ли да те извадя оттук?

Холи бавно кимна и отново сграбчи куклата си, която бе захвърлила настрана, докато се бореше с Грайндли и Франклин.

— Точно така, вземи Флиси със себе си — каза Шарлот и вдигна малкото момиченце на ръце. После се изправи и притисна Холи по-

близо до себе си, в този момент тя я обичаше като свое собствено дете. Невинността ѝ изглеждаше още по-осезателна на фона на ужасното изпитание, на което бе подложена, имаше нещо дълбоко вълнуващо в начина, по който тя се бе вкопчила сега в шията на Шарлот, поставила Флиси между двете.

— Искаш ли да пийнеш нещо? — нежно попита Шарлот.

Холи кимна.

— Къде е татко?

— Той... той не е тук в момента, но мама скоро ще дойде — бързо добави тя, мъчейки се да преглътне сълзите си.

Заслизаха бързо по стълбите един след друг. Шарлот с благодарност забеляза, че двама полицаи покриха с чаршаф изцапания с кръв под, за да не го види детето.

— Как попадна в сандъка, Холи? — попита Дейвид, когато Шарлот я отнесе в кабинета. Случилото се с нея, изглежда, го бе засегнало дълбоко.

Холи огледа стаята и се сви от страх при вида на толкова много непознати. Медицинският персонал от линейката чакаше, за да я прегледа. Няколко полицаи се въртяха несигурно, като я гледаха със смес от любопитство и неверие. Всички те бяха толкова сигурни, че е мъртва, но тя беше тук и седеше в скута на Шарлот, стискайки куклата си.

— Жадна съм — прошепна детето.

— Ще донеса вода — каза Карол, оживила се отново, радостна, че може да направи нещо.

— Как се чувстваш, скъпа? — попита я един непознат от екипа на линейката, който коленичи пред нея и взе ръката ѝ.

Холи се дръпна и се притисна към Шарлот.

— Мисля, че е добре — тихо каза тя. — Много е гореща, но, изглежда, няма наранявания.

— Вероятно е доста обезводнена. Цяло щастие е, че не се е задушила — отвърна лекарят. — Нека да пие водата бавно. Ще я прегледаме, когато се посъвземе.

— Сигурно този стар сандък е имал пукнатини, през които е влизал въздух — каза Карол, връщайки се с чаша вода.

Дейвид погледна Холи загрижено. Шарлот му се усмихна насърчително.

— Тя ще се оправи, скъпи. Не се безпокой.

— Но как, по дяволите, е попаднала вътре? И защо ключът беше в джоба на Крис?

— Главното е, че е жива и здрава.

Дейвид заговори тихо на детето.

— Можеш ли да ни кажеш какво се случи, Холи? — попита той.

Тя се извърна, отказвайки да отговори. Грайндли бе притеглил един стол и бе седнал срещу Шарлот, за първи път този ден той изглеждаше спокоен.

— Няма да бързаме — каза инспекторът, като се усмихна на малката. — Нека караме полека. Сигурно е стояла заключена в този сандък към... — той замълча и погледна часовника си. — Към двадесет часа и повече. Очевидно онова, което има да каже, ще бъде от огромно значение, но тя е дълбоко травмирана, ще почакаме, докато бъде готова да говори.

Шарлот кимна и целуна Холи по главата. Малкото момиченце миришеше на засъхнала урина и пот, но иначе изглеждаше добре, поне физически. Шарлот почувства слабост и облекчение.

— Добре ли си, скъпа? — прошепна тя, спомняйки си как бе изглеждала Холи на Коледа, докато отваряше подаръците си. — Искаш ли да хапнеш нещо?

Детето поклати глава.

— Какво се случи, Холи? — настоя Дейвид нежно, но твърдо, като приседна на облегалката на един близък стол. — Как попадна в сандъка?

Тя не отговори.

— Е?

Грайндли го предупреди с поглед да не продължава.

— Има време, малката — мило каза той. — Никой не бърза.

— Добре че поне Флиси е с теб — рече Шарлот.

Холи не продума. Тя отпи от чашата с вода, която Шарлот държеше, но отказа да говори.

— Куклата ти Флиси ли се казва? — поинтересува се Грайндли.

— Получи я за Коледа, нали? — окуражително я попита Карол.

— Чу ли нещо миналата нощ, миличка?

Холи се сви още повече у Шарлот и стисна упорито устни. Тя продължаваше да гледа куклата си, каквото и да й говореха, не можаха

да я накарат да наруши мълчанието си.

— Тя е в шок — Шарлот чу някой от медицинския екип на линейката да говори на колегата си. — По-добре да я оставим, докато майка ѝ пристигне.

Шарлот отново целуна Холи.

— Мама ще дойде всеки момент — успокоително рече тя. — Не е ли хубаво?

Грайндли се изправи на крака бавно и мъчително, като че ли го боляха ставите.

— Струва ми се, че идва някаква кола — каза той и излезе във вестибюла.

ЕДИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Холи седеше, свита в скута на Линда, и не искаше да говори. Беше привечер. Всички си бяха взели стаи в старомодния и уютен хотел „Корт“, на шест мили от Бароу, където щяха да прекарат нощта. Инспекторът бе казал, че ще дойде там в десет часа на другия ден, за да продължи разпита.

Собствениците на хотела, Питър и Дафне Филипс, предоставиха на семейството собствената си всекидневна, за да не ги безпокоят останалите гости. Бяха наредили на главния си градинар да не позволява на представителите на пресата, вървящи по петите им от Шелуд, да им досаждат.

Междувременно Холи отказваше да каже каквото и да било. Стискаше упорито малката си уста и в отговор на въпросите на Линда сама поклащаше глава.

— Тя е в шок — повтаряше Карол. — Може да е видяла какво се е случило, преди да я заключат в сандъка.

Нийл изглеждаше обезпокоен:

— Не мислиш ли, че трябва да извикаш лекар да я прегледа, Линда? Очевидно е травмизирана — той погледна Холи, която седеше, прегърбена и бледа, на коленете на майка си, все още стискайки любимата си кукла.

Линда поклати глава. Въпреки умората си, сега се бе успокоила и яростно бранеше дъщеря си.

— Медицинският екип я прегледа — отбеляза тя. — Физически й няма нищо, а това, че е травмизирана, не е изненадващо. Ще мине време, преди да се съвземе от преживяното. Мисля, че се нуждае от тишина и спокойствие. Веднага щом се навечеря, ще я изкъпя и ще я сложа да си легне.

Като чу това, Холи сграбчи ревера на майка си и не го пусна.

— Всичко е наред, скъпа — разбиращо каза Линда. — Обещавам, че няма да те оставя. Нито за миг. Можеш да спиш в леглото ми тази нощ, искаш ли?

Холи продължи да мълчи, но ръката ѝ се отпусна.

— Мога ли да ви донеса по нещичко на двете? — попита Шарлот. Сега тя се чувстваше, повече от всякога, част от семейството. Бе харесала Линда още в първия миг, в който я видя да се втурва в кабинета в Шелуд и да избухва в плач, изпитала огромно облекчение, че Холи е жива. Погледите между двете жени в този момент бяха скрепили приятелството им. Холи бе връзката помежду им. Когато Линда взе детето си в ръце, тя разбра, че досега Шарлот я бе успокоявала. Благодарността ѝ пролича в нейния отговор:

— Благодаря, скъпа. Би ли попитала дали вечерята ѝ скоро ще бъде готова? Поръчах варено яйце, а струва ми се, че доста се забави.

— Разбира се — отвърна Шарлот. Дензил слагаше Бен да си легне в стаята, в която щяха да спят четиримата, и тя забеляза колко много Линда разчита на него. — Сега се връщам.

— Благодаря. Искам да сложа Холи да спи, но първо трябва да хапне нещо.

Шарлот забърза към рецепцията на хотела, където ѝ казаха, че сервитьорката ще донесе вечерята на малката след няколко минути.

— Има ли още нещо, мадам? — жената я гледаше с нескрито любопитство. Не всеки ден в тази спокойна част на света се извършваше групово убийство.

— Засега не — отвърна Шарлот, — но очакваме приятеля ми, Дейвид Фаръл, да пристигне всеки момент. Бихте ли му казали къде сме? — Дейвид бе останал в Шелуд Манър да заключи под надзора на инспектора. Тя бе поискала да остане с него, но той бе настоял да си тръгне.

— Ще дойда при вас веднага щом мога — беше казал Дейвид с глух, уморен глас. — Искам да остана и да разбера кой ще почисти цялата... цялата тази бъркотия — колебливо бе добавил той.

Тогава Дензил, милият добър Дензил, се беше качил да вземе нещата на Холи от стаята ѝ, преди да тръгнат за хотела. Шарлот разбираше защо Линда се бе омъжила за него. Той видимо приличаше на Кристофър. Шарлот мислено се поправи: на Кристофър, когото е познавала и харесвала. Не на дивото, необуздало същество, което тя бе видяла в апартамента си в онзи ден, не на този, който бе избил семейството си в пристъп на лудост, а на един като цяло тих, спокоен човек с добро чувство за хумор и много мил по природа.

Когато Шарлот се върна във всекидневната на хотела, придружена от една сервитьорка с поднос за Холи, завари другите да спорят.

Линда се бе разгорещила:

— Просто зная, че Крис не го е направил! Те са сгрешили.

Карол отвърна внимателно, съзнавайки, че Холи ги наблюдава и слуша всичко, което се говори:

— Боя се, че няма никакво съмнение.

— Случаят е ясен, Линда — съгласи се Нийл. — Кой друг може да е бил? Кой друг е имал мотив? Мисля, че Едмънд и Крис са се скарали — знаеш за кого — и нещата са излезли от контрол...

— Не съм съгласна! — буйно отвърна Линда. Докато говореше, сръчно счупи яйцето и започна да маже с масло тънките препечени филийки. — Ще го обсъдим по-късно — остро продължи тя, — но аз зная, че той никога няма да направи подобно нещо.

Настъпи неловка тишина. Всички имаха какво да кажат, да изложат собствените си теории, но никой не можеше да ги изрече гласно, докато Холи беше там. Линда пъхна лъжичката, пълна с яйце, в устата ѝ, а Нийл отиде да поръча още питиета.

— Е, скъпа моя? — попита тя дъщеря си. — А сега какво ще кажеш за малко препечена филийка?

Но детето отказа да яде повече и като пъхна куклата здраво под ръката си, се облегна назад със затворени очи. Няколко минути по-късно Холи бе дълбоко заспала.

— Мисля да я оставя засега да лежи на канапето — каза Линда и нежно я положи между възглавниците. — Няма смисъл да я събуждам, за да я сложа в леглото.

— Покрий я с това — рече Карол, като предложи бежовата си, ръчно плетена жилетка. Сега, когато Холи спеше дълбоко, другите се отпуснаха. След няколко минути Дензил се присъедини към тях и съобщи, че и Бен е настанен за през нощта. После пристигна Дейвид.

— Добре ли си, скъпи? — попита загрижено Шарлот. Той изглеждаше ужасно, очите му бяха зачервени, а бузите — хлътнали. Дейвид кимна леко, но не отговори.

— Защо не попитаме дали не може да хапнем нещо тук? — предложи Дензил. — Предполагам, че никой от нас не иска да седне в ресторанта и да го гледат.

— Добра идея — съгласи се Линда.

— Аз не съм гладна — отбеляза Карол, — но мисля, че трябва да хапнем нещо.

Нийл предложи сандвичи и кафе, и още питиета. Докато той отиде да ги поръча, Дейвид седна отпуснат, държейки ръката на Шарлот, а Линда се върна към предишния разговор. Първоначално тя се обърна към брата на бившия си съпруг:

— Не вярвам, че Крис е направил това. Дори не мога да си представя защо полицията смята, че е бил той.

Дейвид изглеждаше изненадан.

— Но, Линда, ти пристигна едва днес следобед. Двамата с Шарлот сме тук от десет и половина сутринта. Видяхме какво се е случило. Разбира се, че е бил Крис, за Бога, той все още държеше пушката! Беше се прострелял във врата...

Карол се извърна ужасена.

— Съжалявам, лельо Карол — продължи той, — но е абсурдно Линда да смята, че някой друг е могъл да го извърши. Ти чу полицията, нали? Няма следи от влизане с взлом. Нищо не е откраднато. Татко и Крис сигурно са се скарали за онази жена в селото...

— Зная всичко за Оливия Мидълтън — прекъсна го Линда. — Крис ми разказа за нея и съм уверена, че не е ревнувал от баща си, защото, както ми сподели, е нямал причина. Тя обичаше Крис и той го знаеше. Той също я обичаше. Помисли, имал ли е той стимул, за да живее? Всъщност за пръв път от години насам е виждал някакво бъдеще за себе си.

— А дали полицията е говорила с Оливия? — внезапно попита Шарлот. — Боже мой, предполагам, че знае какво се е случило.

— Сигурно е научила. Цялото село е обхванато от хаоса — рече Карол със сух глас. — Трябва да е глуха и сляпа, за да не е узнала.

Линда я погледна с любопитство:

— Не я ли харесваш?

Карол изсумтя:

— Как може да харесвам жена, която ходи с мъжа на сестра ми! И не стига това, ами тръгнала после и със сина й!

— Видях я веднъж за малко — бавно каза Линда. — Двамата с Крис дойдоха един следобед да вземат Холи, за да я заведат в

зоологическата градина.

Другите чакаха да чуят по-нататък.

— Доста я харесах — продължи тя. — Много ми е мъчно за нея сега. Трябва да се опитам да я видя утре. Ние поне сме заедно, а предполагам, че тя си няма никого.

— Не смятам, че ще остане дълго време сама — отвърна Карол.

Линда не обърна внимание на забележката и се обърна отново към Дейвид:

— Нали не вярваш, че Крис е убил родителите ви и после се е самоубил?

— Дали вярвам или не няма значение, случилото се е факт — съкрушено отвърна той.

— Дейвид е прав — каза Шарлот.

В този момент Дензил се върна в стаята и като чу тези думи, попита:

— Полицията потвърди ли го?

— Да — отвърна Дейвид и Шарлот кимна на Линда, за да я увери, че той казва истината.

— Струва ми се, че има стотици неизяснени факти и доста неща, които не се връзват — твърдо държеше на своето Линда. — А Холи? Защо е била заключена в сандъка? Цяло чудо е, че не се е задушила.

Другите я погледнаха мълчаливо, без да могат да предложат някакво обяснение.

Дейвид безпомощно разпери ръце.

— Виж, мама ми позвъни и ми каза какво става. Искане ми се да бях разбрал колко сериозна е кавгата, но тъй като бях в Лондон, съмнявам се, че можех да пристигна навреме... — той замълча, очевидно разстроен, и Шарлот стисна успокоително ръката му.

— И полицията наистина е удовлетворена от тази версия? — настоя Линда.

— Това е факт, а не версия — намеси се Нийл. — Ако Вирджиния не се бе обадила на Дейвид, тогава можеше да има съмнения по случая. А и след като знаем, че Крис бе способен да избухне, според мен всичко е съвсем ясно.

Линда ги погледна открито:

— Съжалявам, но не мога да повярвам на това нито за миг — откровено каза тя.

В стаята настъпи тишина и погледите на всички се насочиха към нея.

— Защо разстройваш Дейвид така? — попита Шарлот.

— И защо защитаваш Крис, скъпа? — добави Карол. — Защото е баща на Холи? Това е разбираемо, предполагам.

Линда премигна. Очите ѝ бяха мокри от сълзи, макар гласът ѝ да остана твърд:

— Не защото е баща на Холи. Аз все още го обичах — тя се обърна към Дензил със слаба усмивка. — И Дензил е бил женен преди, той разбира това, не е задължително да престанеш да обичаш някого, само защото си се развел с него. Но което е по-важно — аз познавах Крис по-добре от всички ви. Знаех всичките му недостатъци. Всичките му слабости. Известно ви е, че останахме близки дори и след като се разделихме. Той никога не би убил майка си и баща си, и никога не би се самоубил. Освен това, той обичаше Холи твърде много, за да направи нещо, което да я нарани.

— О, Линда! — възрази Дейвид. — Аз също обичах Крис, всички го обичахме, но двамата с моята приятелка сме го виждали да изпада в ужасен гняв за нищо! Мила, кажи ѝ за оня случай в апартамента ти — подкани той Шарлот.

Тя накратко разказа какво се бе случило. Линда слушаше внимателно. После кимна.

— Да, това е типично за Крис — съгласи се тя. — Избухливост. Прилив на адреналин, бой с юмруци! Да, това наистина е бил Крис. Но не и при случилото се в Шелуд. Било е съвсем различно.

— В какво отношение? — попита Нийл. — Нито Вирджиния, нито Едмънд са могли да му се противопоставят, ако е станал агресивен. Този път той просто е имал пушка в ръцете си. Каква е разликата?

— Има огромна разлика! — избухна Линда. — Ако Крис се е сбил с баща си, той е могъл да го събори на земята, да го удари няколко пъти, но никога не би посегнал на Вирджиния. Никога. Независимо от това колко наркотици вземаше, когато бяхме женени, той никога не ме е удрял. Крис никога не би докоснал жена.

— Чия е била пушката все пак? — попита Дензил.

— На Едмънд — отвърна Нийл. — Веднага я познах.

— Още нещо — упорито продължи Линда. — Когато Крис се ядосаше, му минаваше веднага. Докато е отивал до стаята с оръжията вчера, докато е отключвал шкафа, изваждал пушката и я е зареждал, той би се успокоил. Крис наистина се разяряваше понякога, но никога това не траеше повече от няколко секунди. После всичко свършваше. Тези убийства изглеждат прекалено обмислени, за да ги е извършил той.

— Всичко това звучи много добре — свадливо каза Нийл, — но полицаите мислят другояче, а трябва да си призная, че и аз споделям мнението им.

Дейвид заговори нежно:

— Зная, че това е ужасен удар, Линда. Всички сме потресени, а за теб е особено тежко, тъй като той е баща на Холи. Но се страхувам, че трябва да приемем фактите такива, каквито са.

Тя покри лицето си с ръце. Дензил я прегърна и я притегли към себе си.

— Трудно ѝ е да го приеме — тихо каза той.

Линда вдигна очи и заплака, без да крие сълзите си.

— Невъзможно е да го приема! Не вярвам, че го е направил Крис!

— Може би аутопсията ще покаже нещо — отбеляза Шарлот. Разбираше желанието на Линда да защити Крис, но тя разстройваше другите. Дейвид особено бе имал изтощителен ден и изглеждаше така, като че ли всеки момент ще припадне.

— Какво друго може да се установи? — попита Дейвид. — Мама и татко са били застреляни от упор и Крис е опрял пушката до своето... — той скри лице в ръцете си.

— Моля те! — разтревожена каза Карол и се обърна към Линда. — Трябва ли отново да се ровим, в цялата тази работа? Всички сме много разстроени и уморени.

Нийл постави празната си чаша на масата.

— Колкото по-скоро приключи следствието, толкова по-добре. Тогава всичко би могло да се забрави и да опитаме да се върнем към нормалния живот.

— Все още мисля, че полицията греша — настоя Линда.

— Нещата може да изглеждат различни утре, когато Холи ни разкаже какво се е случило — рече Шарлот и погледна спящото дете.

Линда не каза нищо, само протегна ръка да погали разпилените руси къдрици на дъщеричката си.

— Милото ми — прошепна тя почти на себе си. — Сигурно се е изплашила ужасно.

На следващата сутрин, докато се обличаше, Шарлот включи телевизора за новините в осем. Дейвид, който се къпеше в съседната баня, приключи набързо и излезе, препасал кърпа около бедрата си.

Водещият материал бе за убийството. Когато коментаторът описа какво се бе случило, видяха треперещи въздушни кадри от Шелуд Манър, заснети от хеликоптер. Те показваха ставащото на алеята, полицейските коли, камионетки и линейките, приличащи на играчки. Униформени фигури бързаха напред-назад. Последва картина на входа с трите колони, където Грайндли говореше на друг полицай, а след това изведнъж на екрана се появи лицето на Крис, усмихнато и мило. Шарлот извика, леко шокирана. Той изглеждаше толкова добре и така щастлив на снимката, че беше трудно да се повярва, че сега е мъртъв. Тя разпозна фотографията, която стоеше на бюрото на Едмънд, и се учуди как телевизионният екип се бе добрал до нея. Малко по-късно на екрана се появиха снимки на Вирджиния и Едмънд, старомодни, малки черно-бели фотографии отпреди много години.

— О, Дейвид... — съкрушено каза Шарлот и обви с ръка кръста му. Той гледаше телевизора, като че ли не можеше да повярва на онова, което вижда, покрил устата си с ръка.

— ... Смята се, че двадесет и шест годишният син на Вирджиния и Едмънд Фаръл, Кристофър Фаръл, е застрелял родителите си след спор, преди да се самоубие — каза коментаторът със сух, безизразен глас.

След това на екрана се появи лицето на Грайндли, мрачно и важно.

— Друг заподозрян няма — потвърди той.

— Какво ще кажете за малкото момиченце, Холи Фаръл, което е било открито, заключено в сандък? — попита интервюиращият, застанал с гръб към камерата, и пъкна микрофона под носа на инспектора.

— Ами малкото момиченце все още нищо не ни е казало, но не очакваме фактите да се променят дори и когато бъде в състояние да говори. Някой я е заключил в раклата, най-вероятно заради нейната безопасност, но важното е, че тя е невредима и е добре.

— Имате ли някаква представа кой може да я е заключил там? Не би ли могла да се задуши?

Грайндли кимна:

— Да, наистина. Засега не съм в състояние да коментирам това, но се надявам да направя изявление в следващите четиридесет и осем часа.

— Но вие сте почти сигурен, че може да е бил баща ѝ?

Интервюиращият, помисли си Шарлот, прилича на куче, заръфало кокал.

— На този етап не мога да потвърдя това.

Тя погледна Дейвид:

— Смяташ ли, че е така?

— Предполагам, че е възможно — бавно отвърна той.

— По-добре да идем да закусим — отбеляза Шарлот. — Грайндли ще бъде тук в десет.

Когато слязоха във фоайето на хотела, видяха на една маса до рецепцията куп вестници. Дейвид се запъти направо към тях и взе един.

— Виж това! — той беше ужасен. Заглавието бе изписано с едри черни букви:

„ЕДИНСТВЕНИЯТ ОЦЕЛЯЛ“

Под него беше поместена снимката, на която Линда изнасяше на ръце Холи от Шелуд Манър предишния следобед. Имаше фотографии и на Дейвид, измъчен и разстроен, и на Шарлот, бършеща очите си с кърпичка.

— О, Боже мой! — възкликна Шарлот. Пребледняла, тя прочете за „клането“ на семейството, за „изцапания с кръв интериор на

луксозната къща“ и за това, че „когато четиригодишната Холи най-накрая проговори, може би всичко ще се изясни“.

В този момент на алеята пред хотела настъпи раздвижване, просветнаха няколко камери и Шарлот забеляза тълпа от репортери и фотографи, които се опитваха да минат покрай двамата градинари, охраняващи входа.

Дейвид сграбчи ръката ѝ и я измъкна от тяхното полезрение по един коридор, водещ към салона на хотела. В този момент се появи собственикът, Питър Филипс. Той изглеждаше измъчен.

— Приготвил съм стая за всички ви в задната част на хотела. Обикновено я използваме за конференции. Там ще имате малко спокойствие — той хвърли поглед към алеята през стъклената входна врата. — Ще позвъня на полицията да видя дали не можем да направим нещо, та пресата да ви остави на мира.

— Благодаря — каза Дейвид с признателност.

След няколко минути Линда и Дензил се присъединиха към тях. Тя изглеждаше така, като че ли не бе спала. Холи беше в ръцете ѝ, прегърнала я здраво за шията. След нея вървеше Дензил с Бен.

— Зле ли прекарахте нощта? — попита Шарлот, докато те се настаняваха около масата в ъгъла, приготвена за закуска. Все едно че се бяха изолирали в самолетен хангар, помисли си тя, оглеждайки голямата и гола стая за конференции, чиито светлозелени стени сякаш отразяваха всеки звук.

— Изобщо не можахме да мигнем — отвърна Линда, като се усмихна тъжно.

— Как спа, Холи? — гальовно попита Шарлот. — Флиси изглежда добре!

Детето ѝ се усмихна леко, но не каза нищо. Шарлот погледна въпросително Линда, която поклати глава.

— Не е отронила нито думичка — отвърна тя. — Започвам да мисля, че може да мине доста време, докато проговори. Смятам, че ако си отидем вкъщи още днес и се върнем към нормален живот колкото е възможно по-скоро, това ще помогне.

Шарлот кимна разбиращо.

Карол и Нийл се появиха и двамата сервитьори поднесоха закуската сред всеобщо мълчание. Нямаше какво повече да си кажат. Предишния ден бяха изразходвали думите и чувствата си. Всички бяха

налегнати от странно спокойствие, но според Шарлот това бе моментно състояние.

То беше отдих от ужаса и скръбта от предишния ден и тя се запита колко ли дълго ще продължи.

Никога преди не бе се докосвала до смъртта. Това ново преживяване я накара да се почувства странно. Изхвърлена на непознат бряг, чудейки се кога земята отново ще се разтвори под нея и атрофиралите ѝ чувства ще се съживят. За нейна изненада бе спала по-добре, отколкото можеше да се надява, и в първия момент, когато се събуди не можа да си спомни къде се намира. Разпозна само Дейвид до себе си. После нахлуха спомените от вчерашния ден. Очакваше отново да я завладеят силни чувства, но не изпита нищо. Усещаше странна лекота, товарът на мъката и ужасът бе паднал от плещите ѝ, и тя почувства, че може да се справи с всичко, което ѝ поднесе денят.

Том Грайндли пристигна малко преди десет, придружен от Рон Франклин. Шарлот се запита дали работят заедно, като онези детективи от телевизионните филми, които винаги имат партньор.

— Как сте днес? — живо попита инспекторът, като огледа насядалите около масата. — Бих искал да поговоря с всеки поотделно и ми се ще да започна с вас, госпожо Блейк — обърна се към Линда. — И с Холи — добави той многозначително.

Шарлот и Дейвид, Карол, Нийл и Дензил предпочетоха да се върнат в стаите си, отколкото да чакат в общия салон.

— Франклин ще дойде да ви извика, когато имаме нужда от вас — информира ги Грайндли. — Няма да отнеме много време, а после сте свободни да си отидете по домовете.

Като останаха сами, той се обърна отново към Линда с надежда:

— Холи каза ли вече нещо за случилото се?

Тя поклати глава:

— Не. Изобщо не говори, за каквото и да било. Наистина се тревожа за нея.

Грайндли я успокои:

— Това е обичайно за малките деца, преживели силен стрес. Важното е да не се опитвате да я насилвате. Веднага ще извикам лекар от полицията да я прегледа. Мисля, че ще ви посъветва да се държите с нея както обикновено, докато шокът премине. Това обаче може да отнеме известно време. Не знаем какво е видяла.

Линда кимна.

— Можем ли да се върнем в Лондон днес? Разбирам, че тя е особено важна за вашето следствие, но смятам, че колкото по-скоро се прибере вкъщи, толкова по-бързо ще се оправи.

— Съгласен съм. Впрочем нейният разказ не е от такова съществено значение. Искам да кажа, че в основни линии знаем какво се е случило. Разбира се, за нас е важно да разберем кой я е заключил в сандъка, но ние имаме своите теории: съмнявам се, че онова, което ще каже Холи, ще промени нещо.

— Но вие смятате, че бившият ми съпруг е стрелял, а аз съм сигурна, че не е бил той — гласът на Линда беше гневен. — Бях омъжена за него няколко години, инспекторе, познавам този човек много добре. Той никога не би направил подобно нещо.

Грайндли я погледна замислено, наклонил главата си на една страна. Пред себе си виждаше млада жена с майчинско изражение, не особено красива, но с доста здрав разум. Освен това тя говореше с абсолютна убеденост и макар думите ѝ да звучаха гневно, далеч не беше истеричка.

— Кажете ми какво смятате, че се е случило в действителност — предложи той, по-скоро за да ѝ угоди, отколкото заради нещо друго. От опит знаеше, че дори и най-чувствителните хора можеха да се окажат слепи по отношение на онези, които обичаха.

— Мисля, че ги е убил някой, който е имал зъб на семейството — отвърна Линда. — Някой, когото са познавали, това обяснява защо няма влизане с взлом. Както знаете, малко хора харесваха Едмънд Фаръл. Смятам, че си е създал врагове в бизнес средите, преди да се пенсионира. Вероятно този човек не е искал да навреди на едно невинно дете и може би сам е скрил Холи в сандъка.

— И после е пробутал ключа на Кристофър Фаръл? — Грайндли поклати глава, почти развеселен. — Не мисля, че това е вероятно, госпожо Блейк. В такъв случай този човек би могъл да бъде разпознат от Холи.

— Това е само предположение — съгласи се Линда, — но в едно нещо съм сигурна: не го е направил Крис. Готова съм да заложа живота си.

— Да се надяваме, че няма да се наложи — отбеляза Грайндли, опитвайки да се пошегува.

Шарлот бе разпитана последна.

— Не ги познавах много добре — обясни тя. — С Дейвид сме приятели само от четири месеца. Всъщност малко по-добре познавах Крис, отколкото родителите му.

— Говорихте ли с госпожа Фаръл, когато се обади онази вечер по телефона? — попита Грайндли.

— Не. По това време бях под душа.

— Но сте били в стаята, когато Дейвид Фаръл ѝ е позвънил няколко минути по-късно?

— Да, но линията беше заета и той не можа да се свърже.

— Така че научихте за инцидента едва когато полицията дойде на следващата сутрин в апартамента ви, за да съобщи на господин Фаръл?

— Да.

— Добре. Съжалявам, че трябваше отново да повторим всичко това, госпожице Тейлър, но смятам, че повече няма да ви безпокоим.

— Говорихте ли е Оливия Мидълтън? Тя в Бароу ли живее? — любопитно попита Шарлот.

— Днес следобед ще се срещна с нея. Защо питате?

— Защото беше приятелка и на Едмънд Фаръл, и на Крис. Може да знае нещо — предположи Шарлот. Не искаше да се бърка в работите на семейство Фаръл, но дълбоко в себе си усещаше, че Оливия би могла да хвърли известна светлина върху случилото се.

— Не е ли била нещо повече от приятелка?

Шарлот извърна очи. Нямаше желание да обсъжда сексуалния живот на бащата и на брата на Дейвид.

— Възможно е — предпазливо каза тя. — Виждала съм я само веднъж, но Крис, изглежда, много я харесваше.

— Доста, струва ми се — инспекторът се изправи, с което показва, че срещата им е приключила. Другите — с изключение на Дензил и Бен — се върнаха в стаята за конференции. Холи се бе вкопчила в ръката на Линда. Тя бе отказала да говори с Грайндли, когато той се бе видял с нея малко преди това, беше заровила лице в полата на майка си.

— Всичко е наред, скъпа — успокои я Линда.

— Засега ще я оставим на мира. Сигурен съм, че скоро ще се оправи — отбеляза Грайндли, като нарочно се държеше настрана от

нея. — Отивам да взема показанията на Гладис Сковел.

— Как е тя? — попита Карол.

— Все още е доста шокирана.

— Толкова много хора са потресени от случилото се — обади се за първи път Рон Франклин. — Подобно нещо никога не е ставало в Бароу.

— В Бароу, никога нищо не се е случвало — сухо каза Нийл. Главата му се цепеше от изпитото предишната вечер уиски и единственото му желание сега бе да се върне вкъщи.

Мейбъл пристигна в Магнолия Котидж в обичайното време, нетърпелива да узнае как се чувства Оливия. За своя изненада, завари я вече облечена да седи на писалищната маса в гостната. Беше гримирана безупречно и косата ѝ бе вързана отзад с черна кадифена панделка; само подутите ѝ клепачи издаваха, че бе прекарала безсънна нощ и бе плакала.

— Мога ли да донеса закуската ви, госпожо Мидълтън? — попита Мейбъл.

— Днес ще пия само кафе, благодаря — отвърна Оливия, без да вдигне очи, и продължи да пише.

— Не искате ли поне малко препечен хляб?

— Не, благодаря.

— Да ви оставя ли нещо за обяд тогава?

— Не, Мейбъл, благодаря — тя вдигна глава и я погледна бегло. Устните ѝ бяха изопнати, тъмните ѝ очи не мигаха. — Днес следобед заминавам за Лондон.

— Много добре. Ще се върнете ли утре?

— Изобщо няма да се връщам, Мейбъл.

Брадичката на старата жена клюмна. Очите ѝ се разшириха:

— Какво, никога?

— Точно така. Продавам къщата. Адвокатът ми ще се погрижи за всичко. Ще ти дам чек за сумата, която ти дължа — гласът на Оливия беше безизразен.

— Значи вие няма да имате вече нужда от мен, госпожо Мидълтън?

— Боя се, че не.

— Ще ни бъде мъчно, ако си заминете — Мейбъл огледа мрачната стая, която бе чистила всеки ден през последната година. — Къде ще отидете тогава? В Лондон ли ще живеете?

— Още не съм сигурна — Оливия отново взе писалката си. Това беше знак, че не се нуждае повече от присъствието ѝ. После си спомни нещо. — Един полицай ще дойде, за да поговорим... — за първи път гласът ѝ потрепери. Но тя събра сили и продължи: — Ще бъде тук по обяд. Би ли го поканила вътре? След това можеш да си вървиш.

— Да, госпожо Мидълтън.

Мейбъл се върна в кухнята и си направи чаша чай. Щеше да забърше набързо, преди да си тръгне. Нямаше смисъл да се съсипва, щом къщата щеше да остане празна... Чак когато се качи в спалнята, осъзна какво ѝ бе казала Оливия. По средата на пода бяха струпани десетина куфара. Шкафчетата и полиците бяха изпразнени, а всички шишета с парфюми — махнати от тоалетната масичка. Стаята бе оголена и пуста. Видът ѝ сякаш говореше, че обитателят ѝ по-скоро е починал, отколкото, че се готви да заминава.

Мейбъл оправи леглото с атлазените драперии за последен път. Идването тук щеше да ѝ липсва. Начинът, по който живееше Оливия Мидълтън, бе наистина изненада за нея. След първия си работен ден в Магнолия Котидж тя имаше толкова много да разказва на приятелите си в селото, че непрекъснато я канеха на чай, за да опише какво представлява къщата. Тези тъмни тежки пердета от брокат и кадифе! Това дълго канапе, покрито с черен атлаз, върху което беше хвърлена небрежно цяла леопардова кожа; екзотичните картини, парфюмираните свещи, светлината, струяща от прозорците, засенчени от големи растения... В дома имаше нещо толкова привлекателно, че не беше никак чудно защо Едмънд се промъкваше под прикритието на тъмнината там, където го очакваше като паяк в паяжината си крехката му тъмнокожа и белокожа обитателка. После се появи и младият господин Фаръл! Мейбъл поклати глава, прокарвайки бърсалката за прах по празната тоалетна масичка.

„Каквото повикало, такова се обадило — рече си тя мрачно. — Този, който копае гроб другиму, сам пада в него.“

По обяд на входната врата се позвъни и Мейбъл отиде да посрещне Грайндли и Франклин. Беше ги срещнала предишната вечер, когато бяха отишли да говорят с Гладис.

— Оттук, господа — любезно рече тя, макар да ги смяташе за двама глупаци. Къде им беше здравият разум? Как така обикаляха и разпитваха хората, а не виждаха онова, което беше под носовете им?

— Все едно че полицаите са нарисували скица — бе казала тя на Гладис, — но оставят някой друг да я оцвети.

— Да, Кристофър Фаръл беше тук вчера — каза Оливия на инспектора.

Франклин записваше всичко в бележника си.

— Сам ли беше? — попита Грайндли.

— Да.

— Къде е била тогава дъщеря му?

— С баба си. Крис ми каза, че госпожа Фаръл щяла да показва на Холи как се правят малки кексчета, а после имало нещо по телевизията, което според нея щяло да се хареса на детето.

Грайндли знаеше за любовната връзка на Оливия Мидълтън с бащата и сина. За човек, който съвсем наскоро бе претърпял двойна загуба, тя беше невероятно спокойна.

— Как изглеждаше Кристофър Фаръл?

— Съвсем добре — отвърна Оливия. — Беше в настроение и много щастлив. Правихме планове за следващите дни на тази седмица... — за първи път гласът ѝ потрепери и като мигаше доста бързо, тя стисна устни.

— Кога видяхте за последен път Едмънд Фаръл? — продължи инспекторът.

— Преди три дни — веднага отвърна Оливия. — Дойде да ме види след вечеря.

— Предполагам, че и той е бил сам? — Грайндли се опита да прикрие сарказма в гласа си.

Тя вирна брадичката си и насочи погледа си право в него. Тъмните ѝ очи бяха пълни с болка.

— Не смятам да отричам, че имах любовна връзка и с двамата мъже. Предполагам, че половината село ви е разказало за това. Да, Едмънд дойде сам и си тръгна след полунощ.

— Кажете ми, госпожо Мидълтън, все още ли сте омъжена? Съществува ли някъде наблизо господин Мидълтън, който може да не

е съгласен с личния ви живот?

— Да, има господин Мидълтън — призна тя. — Но той живее в Монте Карло с деветнадесетгодишната си секретарка, с която избяга, докато беше женен за мен. Мисля, че няма никаква вероятност да се поинтересува какво правя напоследък.

Грайндли хвърли поглед на Франклин, за да се увери, че той е разбрал добре всичко.

— Както и да е — спокойно продължи Оливия, — според тазсутрешните новини вие не подозирате външен човек. Изглежда, мислите, че е бил Кристофър Фаръл.

— А вие не смятате ли така, госпожо Мидълтън? — бързо попита инспекторът.

Оливия отново го изгледа сурово и продължително. После заговори.

— Той беше способен да го стори — съгласи се тя. — Крис можеше да изпадне в ужасен гняв.

— Виждали ли сте го някога в такова състояние?

Оливия кимна.

— Беше глупаво наистина. Попаднахме в улично задръстване в Лондон и някой се опита да ни отнеме предимството и да ни изпревари. Крис се вбеси.

— Имате ли някаква представа за какво може да е била кавгата миналата вечер?

— Знаем ли, че Крис и баща му са се карали? — попита тя с любопитство.

— Да, госпожо Мидълтън. Предполагам, че може да са се карали заради вас? Възможно ли е това?

Оливия присви устни и сведе поглед към документите на бюрото си.

— Може би Едмънд имаше причина да ревнува — каза тя след малко, — но не и Кристофър. Трябва да е бил наясно.

— Къде бяхте в петък вечерта около пет и половина?

— Бях тук.

Грайндли сбърчи вежди и замълча замислено.

— Около пет и половина? — повтори той.

— Да. Той дойде на чай и си тръгна след шест.

Франклин продължаваше да пише като обезумял. Инспекторът имаше още един въпрос:

— Смятахте ли да продължите връзката си и с двамата мъже? Дори и ако това доведеше до неприятности между тях?

Оливия се изчерви и извърна очи.

— Да — просто отвърна тя.

— Има ли още нещо, което бихте искали да ми кажете?

— Нямам какво друго да ви кажа. Тръгвам си оттук. Напускам завинаги. Повече не съм ви нужна, нали?

Тя изглеждаше толкова крехка и уязвима, но Грайндли си спомни, че можеше да бъде достатъчно безмилостна в любовните си връзки и рязко попита:

— Къде ще отидете?

— Като за начало в Лондон. След това наистина не зная. Ще продам къщата, а адвокатът ми ще се погрижи за всичко останало. Ще ви дам името му и винаги можете да се свържете с мен чрез него — докато говореше, тя се пресегна за писалка и хартия и започна да пише.

ДВАНАДЕСЕТА ГЛАВА

След една седмица Шарлот и Дейвид се върнаха в Бароу за общото погребение на Едмънд, Вирджиния и Кристофър. Церемонията се състоя в малката нормандска църква до селския площад, приятели и роднини дойдоха от близо и далеч да отдадат последна почит на мъртвите. Но никой не бе подготвен за ордите от вестникари и фотографи, обсадили църквата от ранни зори. Както и в деня на убийството, телевизионните екипи и журналистите се блъскаха, за да заемат най-добрата позиция, без да се интересуват от чувствата на опечалените.

— Това е отвратително — каза Карол, кожата ѝ изглеждаше бледа и подпухнала на фона на черното ѝ палто и черната ѝ шапка. Двамата с Нийл бяха в първата кола от погребалния кортеж заедно с Дейвид и Шарлот и всички те се стреснаха, когато видяха, че ще станат прицел на десетки телеобективи.

Във втората кола Линда и Дензил споделяха същите чувства.

— Мисля, че имаме право да останем малко насаме — ядосано каза Линда. — Какво искат? Да ни снимат всички как плачем? Е, аз лично няма да им доставя това удоволствие.

Дензил стисна ръката ѝ:

— Добро момиче.

— Предполагам, че се надяват да направят снимки на Холи. Това наистина ще ги зарадва, нали? — горчиво добави тя.

— Правилно постъпи, като ги остави двамата с Бен при майка си.

Линда кимна.

— Нищо не би ме заставило да я подложам на мъчението да участва в този цирк.

Когато колата им намали, фотографите се приближиха още повече с насочени напред обективи. Стотици очи ги изучаваха, а апаратите щракваха и създаваха впечатление за картечен обстрел.

— Господи, ще се радвам, когато това свърши — искрено рече Линда.

— Предполагам, че след службата ще трябва да отидем на кремацията.

Тя погледна Дензил, благодарна за присъствието му.

— Страхувам се, че да, скъпи. Трябва да го направя. Заради себе си. Заради Холи. И защото, въпреки следствието, все още съм твърдо убедена, че Крис не го е направил.

— Зная, скъпа — Дензил не пожела да спори с нея, защото не искаше да я разстройва повече. Тя бе толкова съкрушена, когато следствието обвини Крис за убийството на родителите му, че се бе заклела да докаже невинността му, независимо колко време щеше да ѝ отнеме това.

— Дължа го на Холи, ако не на Крис — каза му Линда.

Дензил не беше толкова сигурен, макар че не възрази.

Дейвид, Карол и Нийл бяха убедени, че е бил Крис, както и полицията. Здравият разум му подсказваше, че наистина не можеше да е някой друг. Когато говори за това с другите, Шарлот бе изразила на глас собствените му чувства: „Защо да не е Крис?“ — беше попитала тя.

Тогава той отговори: „Защото Линда не иска да е така.“ Според него това бе основният проблем. Като майка на Холи и бивша съпруга на Кристофър тя не желаше да види трезво фактите. „Искаше паметта на Крис да остане неопетнена и Холи да израсне, спомняйки си за баща си с гордост.“ Дензил стисна ръката на Линда още по-здраво. Независимо от вътрешните си резерви, той се бе заклел да ѝ помогне да докаже, че Кристофър е невинен. В името на Холи, както и на Линда.

Шарлот и Дейвид, заедно с Карол и Нийл, заеха местата си на първата пейка отляво на пътеката, а Линда и Дензил седнаха на отсрещната страна с няколко братовчеди на Едмънд. Приглушена органична музика придаваше меланхолична атмосфера, докато събралото се множество гледаше втренчено трите ковчега, поставени в редица. Върху всеки от светлите дъбови ковчези бяха положени едни и същи пролетни цветя, чиито ярки цветове контрастираха с посивелите от старост каменни стени на църквата.

Дейвид бе хванал ръката на Шарлот и тя почувства отчаянието му. Той заплака, когато хорът запя:

„Води ни, Господи, води ни“

Като се мъчеше да преглътне сълзите си, Шарлот се закле да стори всичко, което е по силите ѝ, за да го успокои. Един ден щеше да го направи отново щастлив. Загубата му беше ужасна, но той все пак имаше нея, а тя винаги щеше да бъде с него. Последната седмица ги бе сближила дори още повече. Шарлот си обеща, че занапред, в годините, които им предстояха, ще се опита да компенсира всичко онова, което той бе изгубил.

На кремацията в Дивайзис присъстваха само най-близките. След това те се присъединиха към останалите опечалени в хотел „Корт“ за ритуалното събиране, организирано от Дейвид с помощта на Нийл.

Шарлот не познаваше никого. Далечни роднини и стари приятели на семейство Фаръл се поздравяваха едни други със смес от тъга и любопитство. Въздухът бе изпълнен с приглушени възклицания на ужас при разказа на по-добре информирани за трагедията. Дейвид веднага бе заобиколен от група стари дами, които се надпреварваха да му изкажат съчувствието си. Шарлот с гордост забеляза колко достойно и вежливо се държеше той. После тя дочу двама възрастни мъже с маниери на военни да клюкарстват, докато пиеха уискито си със сода.

— Предполагам, че сега съвсем ще се откаже да работи — отбеляза единият от тях. — Още от момче Дейвид мразеше каквато и да било работа.

Шарлот се приближи.

Другият отвърна:

— Бедата е там, че Вирджиния го разглези. Той си мисли, че светът му е длъжен. Спомням си, че Едмънд ми каза това.

Първият отново заговори:

— Без съмнение тя се е постарала да компенсира след раждането на Кристофър. Едмънд сподели пред мен, че въпреки всичко, това не е попречило на Дейвид да ревнува.

— Колко ще наследи сега?

Шарлот стоеше неподвижно, поразена. С крайчеца на окото си забеляза, че единият възрастен мъж поглеждаше към тавана, докато разсъждаваше.

— Ако продаде Шелуд и всичко в него, вероятно ще получи повече от милион. Едмънд бе вложил също така много пари в ценни книжа и акции. Общо взето, ще наследи около два милиона.

— Не е зле, като се има предвид откъде дойде! Хайде, стари приятелю, да отидем на бара да си вземем още нещо за пиене.

Двамата се отдалечиха тромаво, а Шарлот гледаше след тях с широко отворени очи. Дейвид наследява два милиона? Потресена и замаяна, тя се запита дали Дейвид, в ужаса и скръбта си, бе осъзнал какво друго измерение има за него смъртта на родителите му: това, че сега щеше да наследи цялото богатство на баща си, както и Шелуд Манър. И какво искаше да каже старецът с думите: „Не е зле, като се има предвид откъде дойде“? Дали това не беше снобски намек за произхода на Едмънд, който бе постигнал всичко сам? Тя хвърли поглед на превитите им гърбове, докато пълнеха чашите си, и почувства дълбок гняв. Ужасно е да се говорят подобни неща в такъв момент, помисли си младата жена. Колко злобно и колко нечестно спрямо Дейвид бе това.

В това време при нея дойдоха Линда и мъжът ѝ. Дензил носеше две чаши с шампанско и ѝ подаде едната.

— Изпий това, Шарлот. Изглежда, имаш нужда — каза той.

Тя прие с благодарност.

— Добре ли си, скъпа? — попита Линда и милите ѝ очи се взряха в лицето на Шарлот със състрадание. — Сигурно си имала ужасна седмица, подкрепяйки Дейвид. Той е сломен, нали?

— Тежко ни беше — призна Шарлот. — Надявам се, след като свърши днешният ден, да можем да се върнем към нормалния живот.

— Току-що чух — каза Дензил, — че полицията ще поеме почистването на Шелуд. Ще изгорят изцапаните килими и всичко останало и ще изпратят група чистачи да изтъркат къщата от горе до долу. Свързали са се с Нийл, за да спестят на Дейвид тревогите.

Шарлот потрепери.

— Господи, каква ужасна работа! Чудех се кой ли ще я свърши?

— Дейвид ще живее ли в Шелуд после? — попита Линда.

— О, надявам се, че не! — ужасена възкликна Шарлот. — Не искам да стъпвам повече на това място!

— Нито пък аз — съгласи се Линда. — Никога не съм харесвала къщата. Атмосферата в нея винаги е била зловеща, но го отдавах на обитателите ѝ — сухо добави тя.

— Полицаяте наистина са много отзивчиви — отбеляза Дензил. — Чух, че са освободили телата веднага щом са приключили, за да не ни карат да страдаме повече и за да можем по-скоро да приключим с погребението. Затова и са наредили да се почисти къщата. Това би трябвало да накара хората да се отнасят по-човешки към тях, нали?

— Казаха ли кога ще бъде готов докладът на патолога? — попита Шарлот.

— След две седмици, предполагам — отвърна Дензил.

— Бих искала да зная неговото мнение по случая — рече Линда.

Шарлот я погледна изненадано:

— Какво имаш предвид? В него ще пише къде са застреляни и какви поражения са нанесени. Той няма да промени решението на следствието, нали?

Брадичката на Линда се изопна.

— Не зная — мрачно отвърна тя. — Сигурна съм само, че Крис не го е направил. Мислите ли, че щях да пусна Холи с него в Шелуд, ако съм смятала, че е способен на това? Вярно, че наложих някои условия, но никога не съм била против да я води при баба ѝ и дядо ѝ. Смятах, че Шелуд е най-безопасното място за нея, ако не е с мен! — тя бе повишила глас и няколко души спряха да говорят и се обърнаха да я погледнат.

Дензил хвана ръката ѝ.

— Спокойно, скъпа — нежно каза той.

В очите ѝ проблеснаха гневни сълзи и Шарлот я погледна разтревожено. Обикновено, Линда беше толкова спокойна и уравновесена.

— Холи каза ли вече нещо за случилото се? — колебливо попита тя.

Линда поклати глава:

— Тя отново говори, макар и не много, но когато спомена Крис или Шелуд, млъква и не проронва нито дума.

— Беше прегледана от детски психиатър и се срещна с адвокат, но и те не успяха да измъкнат нищо от нея — потвърди Дензил.

— Могат ли да предположат кога ще започне да говори за това? — попита Шарлот, чудейки се дали Холи не беше зачеркнала напълно от съзнанието си преживяното.

Дензил сви рамене.

— Честно казано, нямат никаква представа. Смятат, че един ден нещо ще прещрака в главата ѝ, някаква вратичка ще се отвори в ума ѝ и тя ще ни разкаже какво е видяла. Дотогава нищо не можем да направим.

— Горката Холи — Шарлот си спомни веселото малко момиченце, с което се бе запознала. Колко много го бе променила трагедията...

В този момент към тях се присъедини Карол, която беше превъзмогнала мъката от кремацията и погребението и се наливаше с шампанско, радостна да види толкова много от старите си приятели.

Тя огледа препълнената стая за конференции и каза заговорнически:

— Чудех се дали тя ще се появи днес.

— Коя? — попита Линда.

— Знаеш коя. Жената от селото. Нямахме да ме изненада, никога не ще забравя как се появи на Коледа — Карол се обърна към Шарлот за подкрепа. — Беше нахално от нейна страна, нали?

— Да... за нещастие — съгласи се тя.

— Предполагам, че говориш за Оливия Мидълтън? — Линда погледна Карол спокойно. — Не мисля, че би имала дързостта да дойде тук днес.

— Известно ли е къде е отишла? — попита Дензил. — Нийл ми каза, че е напуснала Магнолия Котидж.

— Изглежда, никой не знае къде е избягала — отвърна Карол.

Линда и мъжът ѝ се приготвиха да тръгват.

— Шарлот, ще дойдеш ли на бара да пийнеш още нещо? — попита Дензил, предлагайки ѝ извинение да избяга от Карол.

— О, да. Благодаря.

— Както и да е, трябва да намеря Нийл — съобщи Карол. — Ще трябва да се прибираме вкъщи. Пътят е доста дълъг, а имахме тежък ден. Сигурно ще се видим отново, Шарлот?

— Да. Разбира се.

Линда и Дензил също бяха решили да се връщат в Лондон.

— Майка ми се грижи за Холи и Бен — обясни Линда, — ще ти се обадя, Шарлот. Трябва да се срещнем — тя я прегърна с обич и я целуна по двете бузи. — Ти показва голяма сила, като се грижи за Дейвид през цялото време, откакто започна този кошмар. Сигурно е било ужасно за теб да се озовеш наскре нечия семейна драма. И още веднъж ти благодаря, че беше толкова мила с Холи.

Шарлот почувства, че очите ѝ започнаха да парят.

— Аз обичам Холи — просто каза тя.

— Не е ли така с всички? — разбиращо отвърна Дензил. — Тя влезе под кожата ми още преди да съм забелязал майка ѝ! — закачливо рече той, като прегърна Линда през кръста.

Те се засмяха на остроумието на Дензил, който умело разведри атмосферата. После мъжът отново стана сериозен.

— Грижи се за себе си, Шарлот — каза той.

Хората започнаха да се разотиват, ясно се усещаше чувството на облекчение, че този ужасен ден най-после бе свършил и всички можеха да се върнат по домовете си и животът им да продължи по старому. Всички — с изключение на членовете на семейството.

За момент Шарлот изпита завист. Напрежението през последната седмица я бе изтощило до такава степен, че жадуваше да се оттегли в някое тъмно тихо място, където можеше да си почине. Кога животът ѝ и този на Дейвид отново щеше да стане нормален? Спомни си разговора, който бе дочула, и за момент я побиха тръпки на безпокойство, но после се успокои. Имаше Дейвид и двамата заедно щяха да преодолеят всички бъдещи трудности.

Всички си бяха отишли — освен Дейвид, който стоеше на бара и разговаряше с двама млади мъже и едно високо, около двадесетгодишно момиче.

— Ела при нас — извика приятелят ѝ, когато я видя да стои несигурно и да ги наблюдава. — Запознай се с Андрю Нютън, Тревор Нютън и прекрасната им сестра — Натали Нютън. Това е Шарлот. Шарлот Тейлър! — представи ги той. — Те са мои братовчеди, Шарлот. От страна на майка ми. Нали така? — Дейвид се обърна и погледна другите и тя разбра, че е пиан. — Те са ми трети братовчеди

— продължи той. — Въпреки че никога не съм разбирал какво означава „трети“!

— Здравейте — вежливо каза Шарлот. Мъжете бяха високи, добре облечени, с чаровни, макар и угоднически лица и глупави очи. Натали беше съвсем различна — елегантна, с дълга руса коса, подаваща се от голяма черна мека шапка, и с изражение, което можеше да се определи като „жадно“. Тя огледа Шарлот от главата до петите и се загърна в черната си кашмирена пелерина с лисича кожа. Очите ѝ бяха недружелюбни и не каза нищо.

Шарлот изведнъж се почувства като повлекана и погледна умоляващо Дейвид:

— Ще тръгваме ли?

— Дейвид каза, че ще ни закара — провлачено рече Натали. — Трябва да се върнем в града и се опасявахме, че ще се наложи да вземем влак.

Шарлот я погледна сериозно.

— Как дойдохте дотук? — направо попита тя.

Натали повдигна тънките си изрисувани вежди.

— Пристигнахме от Нюбъри с ролс-ройса, с родителите си, но те трябваше да се върнат вкъщи.

— Няма проблеми — бързо се намеси Дейвид, заваляйки думите.

Шарлот изглеждаше неуверена.

— Тогава мисля, че е по-добре аз да карам. Изпила съм само една чаша. Дейвид, моля те, би ли ми дал ключовете от колата?

— Съвсем не — отвърна той и изведнъж се закикоти.

— Трябва да карам аз — твърдо му се противопостави Шарлот. — С твоята работа не можеш да си позволиш да загубиш шофьорската си книжка.

— О, майната ѝ на работата! — изкиска се той. — Да вървят по дяволите!

Пътуването обратно до Лондон беше като лош сън. Шарлот караше умело колата на Дейвид, но с настъпването на вечерта заваля и той се подразни, че пътуват бавно.

— Опасно е — възпротиви се Шарлот. — Освен това има и ограничение на скоростта.

Приятелят ѝ бе настоял да се качи отзад с Натали и Тревор, а Андрю седна отпред при Шарлот. Той продължаваше да дава инструкции, размахвайки полупълната бутилка с шампанско, която бе взел при напускането на хотела.

— За Бога, мини във външното платно или ще останем тук цяла нощ! — извика Дейвид в един момент.

Шарлот стисна зъби, опитвайки се да оправдае поведението му. Очевидно това бе реакция на преживяното, но тя се молеше на Бога да останат сами. Щеше да бъде по-лесно, отколкото да спори с него. Натали и Тревор се кикотеха от двете му страни на някаква шега, която не искаха да издадат, и от време на време сграбчваха бутилката с шампанско и отпиваха от нея.

— Правя каквото мога, скъпи — отвърна му Шарлот, запазвайки спокойствие. — Защо не си подремнеш?

— Да си подремна? — Дейвид гръмко се разсмя.

— За какъв го смяташ, за бебе ли? — присмя се Натали. — Да не би да си поела ролята на майка му?

Неуместната ѝ забележка накара Шарлот да изпита отвращение.

— Не — спокойно отвърна тя, — не съм, но мисля, че има нужда от тишина и спокойствие след всичко, което преживя.

— О! Тя наистина се грижи за теб, нали? Колко мило! — изгука Натали.

Шарлот натисна здраво педала на газта и задмина колона от камиони. Трябваше само да измисли как да се отърве от тези идиоти веднага щом пристигнат в Лондон.

Дейвид задряма, вече празната бутилка почиваше между бедрата му, главата му бе облегната назад, а устата му бе леко отворена. Другите също бяха утихнали, а Натали спеше под кашмирената си, гарнирана с кожа пелерина, облегнала глава на рамото на Дейвид. Когато се понесоха по шосе А4, покрай Чизик, той се събуди и като се поизправи, се наведе напред и сложи ръка на рамото на Шарлот.

— Добре ли си, ангеле мой? — попита я нежно. Беше изтрезнял и в гласа му се долавяше нотка на извинение.

— Да, добре съм.

— Съжалявам, че се олях така. Това сигурно беше най-лошият ден в живота ми.

— Зная, скъпи. Хайде да си легнем наистина рано и тогава всичко ще свърши — разбиращо отвърна Шарлот.

— Кой говори за ранно лягане? — промърмори женски глас от задната седалка. — Каква ужасно досадна идея! Ние всички трябва да излезем да вечеряме.

— Не мисля — каза Шарлот високо и категорично. — Двамата с Дейвид имахме дълъг ден и сме уморени. Всичко, което искаме, е да си легнем.

— Не смятам, че искам да зная нещо за личния ви живот! — неприлично извиси глас Натали.

Шарлот не обърна внимание на забележката.

— Колко е часът? — попита Андрю, взирайки се в ръчния си часовник на светлината от таблото. — Господи, само шест и половина!

— Шест и половина! — възкликна Натали. — Боже мой, вечерта още не е започнала!

— Предпочитам да вечерям навън — замислено каза Дейвид. — Какво ще кажеш, Шарлот? Не искаш да готвиш, нали? А и ще е добре за нас да хапнем прилично. За целия ден съм изял само една препечена филийка и два сандвича.

— Трябва да излезем! Какво ще кажете за „Конот“? — предложи Натали.

Шарлот премигна. Беше чувала, че в „Конот“ е толкова скъпо, че дори баща ѝ ходеше там само когато имаше специални клиенти.

През цялата седмица гласът на Дейвид не бе звучал по-радостно:

— Хайде да вземем малко вино от магазина на ъгъла, после ще идем у нас, ще изпием няколко чашки и ще отидем да вечеряме на някое тихо местенце.

— Даа! — отвърнаха в хор другите.

Сърцето на Шарлот се сви. Нямаше ли свършване този ужасен ден? Трябваше ли да прекара вечерта с тези дяволски братовчеди, решили да се забавляват, когато искаше само да се сгуши в леглото до Дейвид?

Старши полицаят заключи тежката входна врата на Шелуд Манър и подаде ключа на инспектор Том Грайндли, който го наблюдаваше през цялото време.

— Готово, сър. Къщата е като нова. Никога не бихте познали, че нещо се е случило вътре — рече Франклин.

— Какво направихте със завивките и килимите?

— Момчетата накладоха огън, сър, в дъното на градината.

— Така е най-добре.

— После повикахме една фирма за почистване, сър. Те излъскаха къщата от горе до долу. Ако хората от семейството поискат да се настанят отново тук, никога не биха открили следи от кръвопролитие.

— Кое семейство, Франклин? — леко го подразни Грайндли. — Останал е само Дейвид Фаръл. Предполагам, че той притежава тази грамада сега.

— Няма що, голям късмет, сър. Не бих взел тази мрачна стара къща дори да ми я предлагат без пари.

— Добре че никой не ти я предлага — сухо отбеляза началникът му.

— Мислите ли, че Дейвид Фаръл ще пожелае да живее тук, сър? След всичко, което се е случило?

Грайндли сви рамене.

— Съмнявам се. Освен това той има твърде градски вид, за да поиска да се установи на подобно място.

— Със сигурност ще вземе добри пари за къщата.

— Тя е белязана, Франклин. Не всеки желае да купи къща, където е извършено престъпление. Нали разбираш, неприятното усещане остава.

Рон Франклин кимна сериозно.

— Прав сте.

— Да тръгваме! Ще изпратя ключовете на Дейвид Фаръл по пощата. И ми остава да изчакам доклада на патолога, за да приключа със случая.

Линда позвъни на Шарлот два дни след погребението.

— Как си, мила? — попита тя с обичайния си тих и весел глас.

— Добре съм — отвърна Шарлот неособено убедително.

— Как е Дейвид?

— Все още не се е съвзел от погребението. Прекарахме и най-ужасната вечер в живота ми с някакви негови братовчеди. Поискаха да ги закараме обратно в Лондон, а после настояха да излезем да вечеряме и изпиха огромно количество шампанско... Господи, беше отвратително! — тя говореше толкова прочувствено, че Линда се засмя състрадателно.

— Бедната! Да не би случайно да са били Нютонови? — попита тя.

— Да — потвърди Шарлот.

Линда се разсмя още по-силно.

— Те са ужасно семейство! Роднини са на Вирджиния. Постоянно идваха в Шелуд, когато бях омъжена за Крис. По едно време Натали го преследваше. Тя е мръсница.

Шарлот си припомни как братовчедката се бе излегнала върху Дейвид в колата. Сърцето ѝ тежко заби.

— Тя... тя е доста привлекателна все пак, нали? — нервно каза тя.

— Тя е толкова опасна, че не може да навреди — уверено отвърна Линда. — Преследва мъжете толкова просташки, че всички долавят опасността — включително и мъжете. И те бягат, за да спасят живота си. Меко казано, тя не е умна.

Шарлот се засмя, успокоена от отношението на Линда.

— Слушай — продължи Линда, — хайде да обядваме заедно някой ден. Ще имаш ли време да излезеш от работа и да дойдеш тук?

— Да, с удоволствие. А и изгарям от желание да видя Холи отново.

Линда се засмя.

— Мисля, че и тя иска да те види! В момента водим голяма битка за шала, който ѝ даде за куклата. Искам да го изпера, но, изглежда, Флиси ще умре от студ, ако се раздели с него дори за десет секунди.

— Кажи ѝ, че ще донеса резервна дреха за Флиси. Не можем да позволим тя да се простуди.

— Холи е толкова разглезено малко момиченце — снизходително изчурулика Линда. — Винаги ще те обича!

— На това и разчитам! — отвърна Шарлот.

Уговориха се да се срещнат два дни по-късно.

Когато Шарлот пристигна в изящната малка къща в Излингтън, посрещна я Холи, облечена в мъничка карирана шотландска пола и червен пуловер. Тя нещо бе пхнала Флиси под едната си ръка и тичаше през вестибюла, но като видя Шарлот, се закова на място.

— Здравей, скъпа Холи — нежно каза Шарлот и приклезна.

— Здравей — изведнъж малкото момиченце, изглежда, се засрами.

— Мога ли да те вдигна и да те целуна? — попита Шарлот.

Вместо отговор Холи разтвори широко ръце, усмихна се до уши и се хвърли в обятията ѝ.

— Здравей, скъпа! — възкликна Шарлот и я притисна към себе си. Тя миришеше на бебешки шампоан и бузите ѝ бяха гладки и меки. — Как си, мила? Как е Флиси?

Линда се засмя, наблюдавайки ги.

— Ела да пийнеш чаша вино, Шарлот.

— Звучи страхотно — носейки Холи, тя последва Линда в дългата, ниска, удобно мебелирана гостна. Френски прозорци в единия ѝ край водеха към градина с малка поляна, в която имаше люлка и катерушка.

— О, каква прекрасна къща! — Шарлот се огледа наоколо одобрително.

— Не зная дали е прекрасна — весело отвърна Линда — Мисля, че в сравнение с къщите, които подреждаш, тук е пълна безвкусица! Нищо с нищо не си отива. Мебелите са смесица от къщата на майка ми и тези на семейството на Дензил. Има само един плюс — удобна е — докато говореше, тя отвори бутилка изстудено бяло вино и наля малко в две чаши.

— Не бързаш, нали?

— За щастие Майра, шефката ми, е за два дни на дизайнерска изложба в Манчестър, така че, макар да имам доста работа, важното е да я свърша, независимо кога.

— Страхотно! — Линда, облечена в кремави панталони и дълъг розов пуловер, се разположи в едно кресло. — Ще хапнем само спагети и салата, така че нека си починем малко.

Шарлот седеше в голям удобен стол срещу нея и отпиваше от виното си. Бе в къщата само от пет минути, а спокойствието, царящо вътре, се бе предало вече и на нея.

Докато те си бърбеха, Холи играеше на канапето, като разповиваше и повиваше куклата си в бебешкото одеяло, което Шарлот бе купила на идване. „Изглежда добре и очите ѝ са весели“, помисли си тя, но от време на време детето спираше и поглеждаше първо майка си, а после Шарлот, като че ли слушаше внимателно какво си говорят. По едно време Линда, както описваше плановите си за градината, когато дойде пролетта, замълча и усмихвайки се, нежно попита:

— Какво има, Холи?

Малката поклати глава и не отговори.

— Искаше ли да кажеш нещо, скъпа? — внимателно настоя Линда.

Но момиченцето отново наведе глава над куклата, оправяйки одеялото ѝ.

Шарлот и Линда си размениха многозначителни погледи, но продължиха да си говорят за градината. Няколко минути по-късно на вратата се появи Магда, домашната помощница.

— Обядът ти е готов, Холи. Бен вече е седнал на столчето си.

— Не искам да обядвам — тихо каза детето.

— Но това е любимото ти ядене! — ентусиазирано рече Магда.
— Панирана риба! — полският ѝ акцент ясно си личеше.

— С кетчуп? — русите вежди на Холи се повдигнаха с надежда.

— Да, имаме кетчуп.

Без да протестира повече, тя слезе от канапето, като взе Флиси със себе си. Когато излезе от стаята, майка ѝ се изправи и седна поблизо до Шарлот.

— Тя е чудесна, но определено нещо я безпокои и изобщо не иска да говори за случилото се — тихо каза Линда.

— Бедното малко създание, очевидно не иска да си спомня за това.

— Детският консултант, при когото ходи, казва, че не трябва да я насилваме, от друга страна, ако прояви желание да говори, трябва да я окуражаваме — в гласа на Линда се долавяше безпокойство. — Господ знае колко време ще отнеме, а докато не проговори, никога няма да се доберем до истината.

— Мислиш ли, че е видяла всичко? — ужасено попита Шарлот. Самата тя все още сънуваше кошмари и виждаше телата на Едмънд, Вирджиния и Крис да лежат в локви кръв. Страшно ѝ беше да си

представи как би повлияло едно такова преживяване на съзнанието на малко дете.

— Не зная — въздъхна Линда. — Искам само да очистя името на Крис.

Шарлот мълчаливо отпи от виното. Въпреки че разбираше чувствата на Линда и желанието ѝ да измие петното, лепнато върху бащата на Холи, изглеждаше невъзможно някой друг да е стрелял.

— На Дейвид ще му е нужно много време да преодолее това — отбеляза Шарлот. — Страхувам се, че е напълно съкрушен.

Изречението на Линда бе искрено, тя внимателно погледна Шарлот, наблюдавайки реакцията ѝ.

— Страхувам се, че двамата с Дейвид никога не сме били приятели — призна тя. — Но разбирам, че сигурно е много разстроен, особено що се отнася до родителите му. Все пак с Крис не бяха близки. Както вероятно си разбрала на Коледа, той винаги го е ревнувал.

— Дейвид смята, че Крис е бил любимецът — разпалено каза Шарлот. — И мисля, че е прав. Семейство Фаръл, изглежда, наистина е направило много повече за Крис, отколкото за Дейвид.

— Това не е вярно, Шарлот. Едмънд и Вирджиния полагаха всички усилия да не покровителстват единия повече от другия. Зная това със сигурност. Вирджиния особено се стараше много да се отнася и към двамата еднакво. Може да изглежда, че са обръщали повече внимание на Крис, но това беше, защото той имаше тежък проблем и се нуждаеше от помощ.

Шарлот изпита гняв.

— Не мисля, че разбираш как се е чувствал Дейвид. Бил е поставен в унижителното положение да моли за пари всеки път, когато се е нуждаел от нещо. Той е мразел да го прави — тя тръсна глава при спомена как Дейвид трябваше да се оправдава пред баща си на Коледа, и как баща му се постара всички да разберат колко щедър е бил.

— Миналия ден ти спомена по телефона, че Дейвид смята да продаде Шелуд.

— Да. Той не иска да живее там и аз не го обвинявам — Шарлот потрепери. — Надявам се повече никога да не ми се наложи да видя тази къща.

— Мисля, че тя няма да е изцяло негова, за да я продаде — колебливо каза Линда.

— О, защо? Имали са само двама сина, нали?

Линда прехапа устни, забила поглед в чашата си, като че ли не беше сигурна дали да продължи или не.

— Какво има? — интуитивно попита Шарлот.

— Страхувам се, че Дейвид може да се шокира малко — призна тя. — Когато ние с Крис се разведохме, Вирджиния ми каза, че двамата с Едмънд са променили завещанията си. Направиха допълнение, в което се казва, че ако нещо се случи с Крис — имай предвид, че по това време съществуваше голяма вероятност той да вземе свръхдоза наркотици, — неговият дял от наследството остава за Холи.

Лицето на Шарлот светна от радостна изненада:

— О, това е много справедливо! Толкова се радвам, че са го направили. Хубаво е, че ще има малко спестени пари, когато порасне.

— Глезанчето ми! — снизходително се усмихна Линда. После отново стана сериозна. — Всъщност не съм сигурна как ще го приеме Дейвид, когато разбере. Ако си мисли, че ще получи всичко, ще се разочарова много.

Шарлот се замисли за момент, чудейки се дали тя бе права. Приятелят ѝ очакваше да наследи цялото имение. Но все пак наследството бе голямо, сигурна беше, че той няма да се поскъпи за дела на Холи.

— Ако бях на твое място, бих накарала адвокатите да му съобщят — посъветва я Линда, като забеляза съмнението, изписало се на лицето на Шарлот.

— Да, ще го направя — бавно отвърна тя.

Линда се замисли.

— Предполагам, че това ще затвърди чувството му, че Крис е бил любимецът — тъжно каза тя, като че ли разсъждаваше на глас. — Зная, че Вирджиния наистина се стараеше да не прави разлика между тях, но предполагам, че в края на краищата никоя любов не може да се сравни с любовта към собственото дете.

Шарлот изстина. Тя погледна милото лице на Линда и видя надигация се ужас в очите ѝ.

— О, Шарлот! — тя докосна устата си с ръка. — О, Господи, мислех, че знаеш! О, толкова съжалявам. Не биваше да казвам нищо.

— За какво говориш? — студено попита Шарлот.

Линда притвори очи за момент и дълбоко пое дъх.

— Не знаеше ли? — попита тя. — Вирджиния и Едмънд смятали, че не могат да имат деца и затова осиновили Дейвид. Две години по-късно им се родило бебе: Крис. Странно е колко често се случва така, нали?

ТРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Потресена, Шарлот побърза да си тръгне след обяда. Имаше нужда да остане известно време сама и да осмисли онова, което ѝ бе казала Линда. Тя се загърна, за да се предпази от хапливия мартенски вятър, и пое към Кемдън Таун, без да забелязва ревящите покрай нея коли или хората, които подминаваше на тротоара. Чувствата ѝ бяха смесени, но в момента — най-вече объркани и болезнени. Защо Дейвид не ѝ бе казал, че е осиновен? Толкова ли се срамуваше от този факт, че не искаше тя да знае? Смяташе ли го за личен неуспех?

Винаги бе съзнавала нуждата му да изглежда по-умен, отколкото е, и по-богат и по-преуспял. Нали затова се бе похвалил, че ще го повишат във „Флайт Рекърдс“. Винаги беше смятала желанието му да я впечатли за доста трогателно. Сега тя знаеше причината за хвалбите му. Чувството му за непълноценност, особено в сравнение с Крис, сигурно се бе задълбочило. През цялото време той се бе считал за лош от всички останали, защото не е бил истински син на семейство Фаръл. Не бе чудно, че негодуваше срещу Крис и го смяташе за любимеца. Не бе чудно, че мразеше Шелуд и всичко, свързано с него.

Горкият Дейвид! Малкото момченце сигурно е било шокирано, когато са му казали, че е осиновено. Юношата сигурно се е опитал да засенчи истинския син в къщата в стремежа си да бъде по-добър във всичко. Сега мъжът изпитваше още по-голяма горчивина и обида, макар по-малкият „брат“ да беше вече мъртъв.

И все пак тъкмо Крис се бе превърнал в черната овца на семейството, а не Дейвид. Тази размяна на предполагаемите роли сигурно бе накарала Дейвид да се чувства по-добре? Тя беше напълно объркана: това разкритие представяше приятеля ѝ в съвсем друга светлина. Той не беше вече синът на Едмънд и Вирджиния, а някакъв непознат. Дали и Дейвид не изпитваше същото спрямо себе си?

Вятърът стана по-студен, небето потъмня още повече, а Шарлот продължаваше да върви, дълбоко замислена, съзнавайки смъртно, че се движи към дома си. Засега нямаше да казва на Дейвид нищо. Нека

мине време и се забрави трагедията. Тогава ще говори за тайната, която той бе пазил толкова старателно. Нека нещата се върнат в нормалното си състояние — или колкото е възможно по-близо до нормалното — преди да се опита да го накара да разкаже за произхода си.

После Шарлот си спомни какво бе казала Линда за завещанието. Това вероятно щеше да засили чувството на Дейвид, че са се отнасяли зле към него, макар да беше правилно Холи да наследи дела на баща си.

Започваше да се здрачава, беше един от онези мрачни зимни следобеди, когато във въздуха надвисваше меланхолия. Тя погледна часовника си. Бе почти четири часът. Беше стигнала Бейзуотър. Без да се замисля, спря едно такси и даде на шофьора адреса на родителите си. Изпитваше силно желание да поговори с майка си. Маргарет притежаваше прекрасното умение да слуша и да говори малко, като в същото време показваше пълно разбиране и съчувствие. Точно сега бремето на наученото днес беше прекалено тежко за Шарлот, за да го носи сама. Ако не можеше да говори с Дейвид за това, поне можеше да поговори с майка си. А съветът ѝ как да се справи с положението щеше да бъде безценен.

Шарлот я завари да работи в професионално оборудваната кухня в къщата на Чейни Уок. Облечена в престилка с щамповани малки розови прасенца, майка ѝ съобщи, че експериментира различни начини на приготвяне на ястия с банана^[1], за една статия, която някакво списания я помолило да напише.

— Ела да изпиеш чаша кафе, докато си говорим — рече тя, след като прегърна Шарлот за добре дошла. — Толкова се радвам да те видя, скъпа. Как вървят нещата? Разкажи ми какво става.

Начинът, по който се държеше Маргарет Тейлър, беше като успокояващ балсам за разтревожената Шарлот. Тя седна пред избърсаната кухненска маса, заобиколена от готварските принадлежности, наслаждавайки се на вкусния мирис на печена риба, увита в лозови листа, който изпълваше въздуха, и като отпи от току-що направеното кафе, повтори на майка си онова, което ѝ бе казала Линда.

— Осиновен? — Маргарет откъсна погледа си от банана, който режеше на дребно, и вдигна глава. Изражението ѝ бе учудено. — И той не ти е казал?

— От това ме боли, мамо. Все едно че не ми е имал доверие. Какво да кажа? Да му призная ли, че знам?

Маргарет поклати глава.

— На твое място не бих го сторила. В края на краищата не е толкова важно, що се отнася до двама ви. Искам да кажа, че това не променя отношенията ви, нали? — тя пусна парчетата банана в тенджерата с вряща вода и прибави малко сол. После погледна големия електрически часовник на стената. — Ще ги оставя десет минути — промърмори повече на себе си, отколкото на дъщеря си.

— Предполагам, че си права — несигурно рече Шарлот, — но не ми харесва идеята да има тайна помежду ни. Винаги съм мислила, че знаем всичко един за друг, а изведнъж откривам, че живея с някой... ами, някои съвсем различен.

— В какъв смисъл, скъпа? Той все още е Дейвид, нали? Същият човек, с когото живееше, преди да научиш, че е осиновен? — докато говореше, тя изми малко сладки картофи в мивката.

— Знаеш какво искам да кажа, нали, мамо? Имам чувството, че част от доверието е изчезнало — отчаяно добави тя. — Как може той да е човекът, за когото го мислех, след като Вирджиния и Едмънд дори не са били негови родители? Преди всичко генетически Дейвид изобщо не е свързан със семейство Фаръл. Но не това ме притеснява. Онова, което ме кара да се чувствам толкова зле, е фактът, че той го скри от мен.

Маргарет се обърна и погледна дъщеря си съчувствено.

— Това е истинският проблем, нали?

— Да. Защо е трябвало да го прави? Да не би да си мисли, че ще се обърна срещу него, ако разбере, че произходът му е друг и няма нищо общо със семейство Фаръл? Да не би да смята, че ме интересуват подобни снобски глупости?

— Не мисля, че това е била причината, Шарлот. Дейвид сигурно те познава доста добре и не би допуснал такова нещо. Вероятно и той самият не може да приеме, че е бил осиновен, нито да се примири с факта, че не е по-големият син на богато семейство.

Шарлот отпи от кафето си. Съзнаваше, че това, което каза майка ѝ, е най-вероятното обяснение.

— О, мамо... той сигурно се чувства ужасно, за да постъпва така — най-накрая рече тя.

Маргарет кимна.

— Страхувам се, че това е истината. Ако той наистина се чувства толкова непълноценен, тогава има нужда някой да му вдъхва увереност в собственото му достойнство. Почакай малко, скъпа, докато запиша това — тя пусна сладките картофи в друга тенджера с вряща вода и взе един голям бележник, който лежеше на кухненската маса. — Варете ги петнадесет минути — каза тя на глас, докато пишеше с бясна скорост, — после ги обелете и нарежете на резенчета, прибавете обеления банан, наръсете с олио, сол и пипер и запечете до златистокафяво.

Шарлот се усмихна.

— Ще се самопоканя на вечеря. Изглежда вкусно.

Майка ѝ я погледна доволно.

— Направи го, скъпа. Ще бъде чудесно! Почакай да опиташ тази банана, особено след като я поля отгоре с малко алкохол и няколко капки лимон.

— О, мамо! Това е прекалено! Наистина ли мога да остана? Мога ли да оставя на телефонния секретар съобщение за Дейвид да дойде тук?

— Блестяща идея! Хайде да го поглезим тази вечер. Татко ти ще отвори бутилка хубаво вино и можем да започнем с гъби, пълнени с гъши дроб, а междувреме ще направя малко тарталети с ябълки и дюли.

— Как стана така, че вече се чувствам по-добре? — запита Шарлот. — Няма нищо по-успокояващо от храната... а съм станала толкова дебела.

Маргарет плъзна поглед по нея.

— Не, не си, Шарлот.

— Това са думи на предана майка.

— Знаеш, че можеш да се храниш добре и да не пълнееш.

Очите на Шарлот се разшириха.

— Защо не напишеш готварска книга с рецепти за отслабване? Можеш да направиш цяло състояние.

— Ами това е идея! Но ще трябва да изключа любимите ми продукти. Сметана, масло, шоколад...

— Не ми говори за шоколад! — изпъшка Шарлот и се изправи. Беше си облякла за обяда с Линда яркочервена пола с морскосиньо сако и като се заразхожда нагоре-надолу из кухнята, потупа хълбоците

и бедрата си. — Виж, мамо. Мазнини! Станала съм... станала съм наистина топчеста! — възкликна тя. — Това е само, защото напоследък ям много, за да се успокоя; така ще разваля и малкото, което е останало от фигурата ми.

Маргарет се засмя:

— Скоро ще отслабнеш, скъпа. Престани да ядеш захар и мазни неща и прави малко гимнастика, след няколко седмици няма да се познаеш.

Шарлот отново придоби сериозно изражение:

— Бих искала да зная какво ще се случи.

— В какъв смисъл?

— Във всякакъв. Дейвид иска да напусне работа... Поне така каза, но това беше, когато си мислеше, че ще наследи всичко. О, толкова искам да е щастлив, мамо! Бих желала да ми предложи да се оженим — добави тя.

— Това ще промени ли нещата, Шарлот?

— Честно казано, мисля, че да — уверено отвърна тя. — Поне ще се почувства по-сигурен. Особено сега, когато зная за осиновяването.

Маргарет не отговори, а се зае да прецеди банана.

— Толкова го обичам, мамо! Той се държа невероятно смело по време на това ужасно събитие. Щях да бъда напълно смазана, ако подобно нещо се бе случило с теб, татко и Сузи. Просто не зная как успя да се овладее — тя потрепери. — Наистина беше ужасно.

— Най-лошото мина, нали?

— Да. Очаква се само докладът на патолога, който ще е готов тия дни, но всички казват, че в този случай това е чиста формалност.

Дейвид пристигна тъкмо когато Колин отваряше бутилка „Татинджър“.

— Съвсем навреме, стари приятелю! — каза той и се здрависа с Дейвид. — Хайде влизай. Радвам се, че успя да дойдеш.

Шарлот се спусна напред да го целуне.

— Здравей, скъпи! Добре ли мина денят ти?

— Да, добре, благодаря — той я целуна леко по устните, после я прегърна през кръста.

— Радвам се да те видя — искрено каза Маргарет. Тя го виждаше за първи път след трагедията и се държеше по майчински топло. — Преживял си нещо ужасно, скъпи, толкова съжалявам.

— Благодаря, Маргарет — просто отвърна той. — Нямах да се справя без Шарлот.

Маргарет се усмихна и на двамата.

— Сигурна съм, че взаимно сте се подкрепяли. А сега елате да седнем и да изпием по чашка. Вечерята скоро ще бъде готова.

Шарлот не спомена за обяда си с Линда и беше благодарна, че Дейвид бе забравил за това. Цял следобед бе гледал коли и сега разказваше надълго и нашироко за различните модели, които бе видял. След вечеря продължи да обсъжда с Колин предимствата на „Рено“ в сравнение със „Ситроен“, докато Шарлот помагаше на майка си да приберат масата.

— Нова кола ли ще купува? — прошепна Маргарет.

Шарлот сви рамене:

— За първи път го чувам да говори за това.

— Компанията, за която работи, му е осигурила кола, нали?

— Да.

— Ти все още караш пежото си, нали? — докато говореше, Маргарет угаси свещите на масата в трапезарията.

— Да, добрата ми стара таратайка. Мъжете понякога се интересуват от коли без някаква особена причина, нали? Предполагам, че го прави, за да не мисли за друго. Не смятам, че наистина ще купува кола. Кога се връща Сузи? — попита Шарлот. — Щеше ми се да е тук тази вечер.

— Познаваш Сузи! — засмя се Маргарет. — Отишла е на театър направо от работа, а след това ще вечеря навън с приятелите си.

В десет часа Дейвид стана и каза, че е време вече да си тръгват.

— Трябва да ти покажа нещо, Шарлот — важно рече той.

— Какво е то?

— Просто... просто някои документи — беше очевидно, че няма да каже повече.

Сърцето ѝ се сви. Сигурно бе завещанието. Навярно бе получил писмо от адвокатите днес и сега искаше да ѝ разкаже всичко.

— Добре — опита се да запази спокойствие Шарлот. После прегърна майка си и баща си. — Благодаря за прекрасната вечеря —

каза тя. Дейвид се присъедини към благодарностите ѝ.

— Великолепна вечер. Трябва да ми позволите да ви заведа на вечеря някой път — сърдечно рече той.

Маргарет протегна ръка и докосна бузата му.

— Много мило от твоя страна, Дейвид. Грижи се за себе си.

Когато излязоха на улицата, той сграбчи ръката на Шарлот и я затегли припряно по тротоара към мястото, където бе паркирал колата си.

— За какво е всичко това? — попита тя.

Дейвид се засмя и тя осъзна, че той, изглежда, е истински щастлив.

— Почакай и ще видиш — отвърна приятелят ѝ с дяволита усмивка.

Развеселена от доброто му настроение, Шарлот се сгуши в колата до него — така спокойна, както не се бе чувствала от дни. Щом той беше доволен, и тя бе доволна.

Дейвид мина пред нея, за да отключи входната врата и да включи осветлението, а после я заведе в гостната. Шарлот се огледа, очаквайки да види някакъв официален документ на масичката за кафе или на бюрото ѝ.

Той я погледна.

— Какво търсиш?

Тя почувства, че се изчервява.

— Ами... каза, че имаш да ми покажеш нещо... помислих си, че сигурно е завецанието на родителите ти — избърбори Шарлот, неспособна да го лъже.

Дейвид отметна назад глава и се засмя.

— О, това ли! Адвокатите все още не са го изпратили, но няма защо да бързаме. Така или иначе зная какво пише в него. Получавам всичко. Напълно.

Тя бавно седна. За момент се загледа в килима, слисана от думите му. Кой беше прав? Приятелят ѝ или Линда? По-вероятно беше делът на Крис да се наследи от дъщеря му, но Дейвид говореше с такава увереност... Може би той знаеше нещо, което не бе известно на Линда.

— Е... какво щеше да ми показваш? — тихо попита тя.

Дейвид отиде до бюрото ѝ и със замах донесе купчина пътнически брошури.

— Какво е това?

— Какво мислиш? Ще пътуваме! — като ентузиазирани ученици той се стовари на канапето и разпръсна книжката на пода пред себе си, подреждайки ги ветрилообразно.

— Къде ти харесва? — възбудено рече Дейвид. — Индия? Мексиканският залив? Русия? Тайван?

Шарлот премигна.

— Кога?

— Кога? — повтори той. — Когато искаме, разбира се. Чудех се дали не можем да посетим няколко страни, докато пътуваме? Ако отидем в Хонконг, можем да продължим с Япония, а оттам винаги можем да литнем до Австралия.

— Хей! Почакай малко! — тя осъзна, че приятелят ѝ говори сериозно, че наистина планира голямо пътуване.

— Какво има? — Шарлот усети първите признаци на раздразнение в гласа му.

— Ами, Дейвид, това е прекрасна идея, но първо, аз имам само две седмици почивка през лятото и една през зимата, и второ, по никакъв начин не мога да си позволя такава екскурзия.

— Аз ще платя! Ще платя, за да го направим, както подобава. Ще пътуваме само в първа класа и ще отсядаме в най-добрите хотели. Щом човек се заема с нещо, не е зле да го свърши както трябва.

— Но нали ходим на работа? — възпротиви се тя.

— Не и аз, скъпа! — нежно рече Дейвид. — Вече не. Напускам в края на седмицата.

Шарлот почувства, че пребледнява и сърцето ѝ се сви.

— Не си го направил още, нали? — тихо попита тя. — Нали не си напуснал?

Той кимна:

— Разбира се, че съм! Защо да продължавам да работя в тази безполезна компания и да пътувам всеки ден, когато имам възможност да обиколя света?

— Но аз не мога да оставя работата си — каза Шарлот.

Дейвид я погледна озадачен:

— За Бога, защo не? Ти си на двадесет и шест, не си обвързана и не си ходила никъде! Ако сега не се измъкнеш от ямата, в която се намиращ, никога няма да го направиш.

— Не съм в яма — взмути се тя, засегната от думите му. — Обичам работата си и искам да създам след време собствена компания за вътрешен дизайн. Във всеки случай ще разочаровам Майра, ако я изоставя сега.

— Не мислиш ли, че е по-важно да дойдеш с мен?

— Това няма нищо общо — отвърна младата жена, уплашена, че може да го загуби, ако не отиде с него. — Не мога да зарежа работата си просто така и да тръгна да обикалям света! — възпротиви се тя.

— И защo не?

Шарлот го погледна нещастно:

— Не мога да си позволя да напусна работа, а и не желая. Харесва ми това, което върша.

Той я изгледа навъсено:

— Прави каквото искаш, но аз ще пътувам. Щом не желаеш да дойдеш с мен и да ми позволиш да платя, за да прекараш чудесно, предполагам, че с нищо не мога да те накарам да промениш решението си.

Натъжена, тя стана и отиде да седне при него на канапето.

— Не бъди такъв, Дейвид. Правиш ме нещастна. Разбира се, че бих искала да отида в чужбина с теб и да посетя прекрасни места, но не мога да зарежа Майра. Така или иначе длъжна съм да изкарвам прехраната си. Освен това имам да изплащам ипотека. А трябва да мисля и за бъдещето си на дизайнер.

Той не отговори.

— Защо не отидем на някое вълнуващо място за две седмици през лятото? — предложи Шарлот.

— Не това искам — глухо отвърна той.

— Какво точно искаш, Дейвид? — тихо попита тя.

Горещите сини очи, които толкова я вълнуваха, се обърнаха отново към обложката на една от брошурите. На нея имаше снимка на пясъчно скалисто заливче, огряно от слънцето, с високи палми и чадър, под чиято сянка лежеше една двойка. В далечината се виждаше сапфиреносиньото море.

— Това, което искам, Шарлот, е да се махна оттук, да посетя прекрасни места и да живея в разкош. И бих желал никога повече да не ми се налага да работя.

Шарлот обви раменете му с ръце и го прегърна.

— Всеки човек си мечтае за това — каза тя, като се усмихна снизходително.

— Да, но аз смятам да превърна тази мечта в действителност, независимо от това дали ще дойдеш с мен или не — в думите му имаше някакъв копнеж, който я трогна дълбоко.

— Дейвид там ли е?

Шарлот веднага разпозна по телефона гласа на Нийл.

— Съжалявам, но не е тук — отвърна тя. Приятелят ѝ беше излязъл след закуска, без да каже къде отива и какво ще прави.

— Знаеш ли кога ще се върне, Шарлот? — тонът на Нийл беше съдържан и делови, по държането му личеше, че бърза.

— Ще се върне за вечеря — каза тя. — Мога ли да му предам нещо?

— Хъм — нерешително измънка Нийл. — Получихме писмо от адвокатите, касаещо завещанията на Едмънд и Вирджиния, и тъй като съм един от изпълнителите, помислих си, че ще е добре да поговоря с него.

— Да. Разбирам — Шарлот се почуди какво би следвало да отвърне. Не искаше той да научи, че Линда вече ѝ бе казала за съдържанието им, тъй като щеше да се окаже, че тя е била недискретна.

— Знаеш ли кога Дейвид ще ходи отново в Шелуд? — попита Нийл, прекъсвайки мислите ѝ.

— Нямам представа. Защо?

— Е, рано или късно ще трябва да отиде там. Вирджиния е завещала на сестра си разни лични вещи, така че след като се легализира завещанието, Карол ще иска да ги вземе.

— Да, разбирам — дори Нийл и Карол, помисли си Шарлот, няма да изпуснат печалбата, колкото и малка да е тя.

— Би ли казала на Дейвид, че съм се обаждал? — продължи Нийл.

— Да, разбира се. Все пак струва ми се, че не са му изпратили копия от завещанията. Не съм сигурна, че знае какво пише в тях.

— Няма значение — сърдечно отвърна Нийл. — След един или два дни ще получи писмо от адвоката, но му кажи да не очаква скоро пари. Ще мине доста време, докато всичко се подреди.

Сърцето на Шарлот се сви. Нямаше опит с наследствата, но знаеше, че Дейвид се надява да получи оставените му пари веднага. Може би сега щеше да изостави грандиозните си планове за пътешествия, макар че вече беше твърде късно да му се попречи да напусне работа.

— Ще му предам — каза тя, като се стараеше да бъде весела, за да не проличи безпокойството в гласа ѝ. — Ще го накарам да ти позвъни довечера.

— Благодаря, Шарлот. Как си ти?

— Благодаря, добре съм.

— А Дейвид? Как се справя той?

Шарлот си спомни как приятелят ѝ се ровеше из брошурите предишната вечер и въодушевено правеше планове, след като цял следобед бе разглеждал скъпи нови коли.

— Добре е.

— Радвам се да го чуя. Страхувам се, че горката стара Карол го изживя доста тежко. Вирджиния беше последният ѝ жив близък човек и това беше голям удар за нея. Ще мине време, докато се оправи.

— Мога да си представя. Би ли я поздравил от мен, а аз ще помоля Дейвид да ти се обади довечера — нямаше търпение да се залови за работа, а вече минаваше девет. — Сега трябва да тръгвам, Нийл, но скоро ще си поговорим — добави тя.

— Много добре, скъпа.

Когато Шарлот пристигна в дизайнерското ателие, Майра говореше по телефона, опитвайки се да се справи с куп работа. Тя изглеждаше уморена и измъчена и Шарлот разбра, че твърде дългото ѝ отсъствие наистина бе натоварило работодателката ѝ допълнително.

— Съжалявам, че закъснях — каза тя, докато закачваше палтото си на една декоративна закачалка. Беше купена за една клиентка, която после реши, че не я иска.

Майра кимна разбиращо и продължи да описва някакъв тапет.

— Представете си берлинско светлосиньо — казваше тя — на кремави и ръждиви на цвят лалета. Виждали сте онези прекрасни назъбени лалета, които старите датски художници са имали навик да рисуват в натюрмортите си? Мисля, че ще изглежда фантастично в спалнята. И ако украсим балдахинения креват с драперии в кремаво и ръждиво и може би с няколко сини ширита, за да са в тон с тапетите...

Шарлот се усмихна, представяйки си стаята, възхитена от вдъхновяващото описание на Майра. Когато шефката ѝ затвори телефона, тя се засмя.

— Звучи така, все едно става за ядене!

Майра сви рамене.

— Благодаря на Бога, че тази жена не спори. Тя с радост се съгласява с всички мои предложения. Не се възпротиви дори когато ѝ казах, че трапезарията трябва да се боядиса в мастиленосиньо, да се сложат бели копринени пердета и стъклена маса! Ще стане страхотна, с бели свещи и цветя, и столове, тапицирани в тъмносиньо.

— Коя е тази стговорчива клиентка?

Майра погледна записките си:

— Контеса де Кастелиано. Мисля, че е испанка. Ужасно богата и с амбиции за социална активност. Иска да създаде условия за забавление.

— Прекрасна работа, стига да можеш да я получиш.

— Шарлот — в тона на Майра имаше нещо, което я накара да вдигне очи от писмата, които преглеждаше.

— Какво? — отвърна тя, учудвайки се на внезапното стягане в гърдите си.

— Как вървят нещата?

— Добре. Защо?

— Искам да кажа, мина ли най-лошото? — Майра подбираше думите си внимателно. — Ти преживя няколко ужасни седмици и аз разбрах нуждата ти да си вземеш отпуск, а сега мислиш ли, че можем да се върнем към нормалната си дейност? Имаме много работа, а изоставаме с графика.

— Толкова съжалявам, Майра. Разбира се, че няма да ми е необходима почивка повече. Ако се налага, ще работя до късно до края на седмицата, за да наваксам. Ще дойда и в събота, ако искаш.

Майра вдигна ръце, престорено ужасена.

— Не, не! — бързо каза тя. — Ако ти дойдеш, тогава и аз ще трябва да дойда, а съм намислила да замина за провинцията в петък вечерта.

Шарлот се засмя:

— Съжалявам, животът ми напоследък стана толкова объркан.

— Скъпа, не те обвинявам. Обстоятелствата, в които попадна, бяха изключителни! Кой е чувал някога за унищожаване на цяло семейство, ей така? Господи! — тя невярващо поклати глава. — Предполагам, че на Дейвид ще му трябва много време, докато се съвземе?

— Да, така смятам — замислено отвърна тя. — Сега той иска да пътува по света.

Майра повдигна вежди, но не каза нищо.

— Всъщност — продължи Шарлот — миналата вечер имахме спор, защото искаше и аз да напусна работа, за да отида с него! Отвърнах му, че е невъзможно, разбира се — бързо добави тя, като забеляза нарастващата тревога по лицето на шефката си.

Майра се облегна назад във въртящия се стол.

— Ще имаш ли нещо против, ако той замине за известно време?

— Не, разбирам желанието му да се махне — честно отвърна Шарлот. — Особено след като родителите му — имам предвид Вирджиния и Едмънд — не са му давали почти никакви пари — осъзна, че отиде далеч, но твърде късно.

Майра присви очи.

— Защо се поколеба? Естествено, че Вирджиния и Едмънд са му били родители, нали?

— О, Господи, това не трябва да се знае! — замоли се Шарлот. — И на мен самата не ми беше известно. Линда ми го каза онзи ден.

— Какво ти е казала? Каква е тази загадка?

— Обещавах ли, че няма да кажеш нищо? Мисля, че Дейвид не иска никой да знае.

— За Бога, Шарлот! Разбира се, че няма да кажа нито дума, за какво, по дяволите, става въпрос?

— Дейвид е бил осиновен от семейство Фаръл. Той не им е истински син.

— Това ли е всичко? — Майра изглеждаше учудена. — Мислех, че ще кажеш нещо ужасно! Много деца са осиновени, това не е срамно, нито пък означава, че трябва да имат някакви комплекси.

— Зная — кимна Шарлот. — Но предполагам, че Дейвид страда от това. Ето защо винаги е ревнувал Крис и го е наричал „любимецът на семейството“.

— И искаш да кажеш, за Бога, че през всичките тези месеци си излизала с него и си живяла с него, и той не ти е казал? — попита Майра изумена.

Шарлот се изчерви.

— Не е толкова важно — неубедено отвърна тя.

— Точно така. Не е. Тогава защо го е пазил в тайна? — после нещо ѝ дойде наум: — Предполагам, че той знае?

— О, сигурно.

— А може би не знае. Възможно е брат му да е казал на Линда, а тя просто да е предположила, че всички знаят — заключи Майра. — В такъв случай, както биха казали американските ми клиенти, ти си се забъркала с едно дяволски нещастно семейство, скъпа!

---

[1] Вид тропическо дърво с плодове, подобни на банани. — Б.пр.

↑

ЧЕТИРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Същата вечер, когато Шарлот се върна вкъщи от работа, не завари никого. Леглото стоеше все още неоправено от предишната нощ, а мивката бе пълна с неизмити чинии. Нямаше и следа от Дейвид. Първото нещо, което направи, бе да подреди апартамента. Майка ѝ понякога ѝ се присмиваше, че е толкова придирчива, но тя се бе старала доста, за да направи стаите привлекателни и се дразнеше, когато Дейвид оставяше всичко в безпорядък. Това беше единствената пречка в иначе съвършената им връзка.

Шарлот събра разхвърляните по пода на всекидневната обувки, пуловер и ракета за скуош, изхвърли всички стари вестници, които той бе разпръснал наоколо, подреди книгите на масичката за кафе и бухна възглавниците, озовали се, незнайно как, в единия край на канапето. На пода в банята намери куп влажни кърпи, бръснарските му принадлежности бяха разхвърляни навсякъде, а сапунът лежеше до сифона на умивалника, лигав и подгизнал.

А сега спалнята, помисли си Шарлот е нарастващо удовлетворение. Половин час по-късно тя се огледа със задоволство. Стаите изглеждаха, както обичаше да се шегува майка ѝ, като че ли очакваше фотограф от „Хаус енд Гардън“.

След няколко минути на вратата се позвъни и тя побърза да отвори, мислейки, че е Дейвид. Той винаги забравяше ключа си. За своя изненада, намери се лице в лице с млада жена, която никога преди не бе виждала. Беше почти на същата възраст като Шарлот, в изражението ѝ имаше някаква самонадеяност, излъчваше увереност, която почти граничеше с арогантност. Беше слаба и добре облечена, не носеше грим и тъмната ѝ коса падаше свободно на раменете.

— Дейвид вкъщи ли е? — попита тя, преди Шарлот да успее да каже нещо.

— Не, боя се, че е навън. Мога ли да ви помогна с нещо?

— Кога ще се върне? — непознатата пристъпи в коридора, като почти избута Шарлот. — Нямам нищо против да го почакам — очите ѝ

приличаха на лъскави копчета, които изследваха и стрелкаха Шарлот, изучавайки я от главата до петите.

— Не съм сигурна — бързо каза тя. Неочакваната посетителка я накара да се почувства непонятно притеснена и не искаше да я насърчава да остане. В нея имаше нещо заплашително, което не се хареса на Шарлот. — Мога ли да предам нещо на Дейвид? — попита вежливо.

— Не. Трябва да го видя. Вие сте Шарлот Тейлър, нали?

— Откъде знаете?

Младата жена сви слабите си рамене.

— Виждала съм снимките ви във вестниците. Ще чакам, докато Дейвид се върне — заяви тя.

— Може да се забави... — започна Шарлот.

— Няма нищо. Аз не бързам.

След като непознатата не отстъпи, Шарлот се чувства задължена да я заведе във всекидневната, съжалявайки, че изобщо бе отворила вратата. „Кое, по дяволите, беше това момиче все пак? И какво искаше?“

Без да каже нищо, младата жена я последва, като стовари голямата си чанта на канапето, преди да опипа джобовете си за пакет „Силк кът“. Продължавайки да мълчи, тя запали цигара, издуха дима със задоволство, а после седна.

— Хубаво местенце си имате — отбеляза тя, като поглъщаше с жадни очи всичко наоколо.

Внезапно Шарлот бе обзета от безпокойство. Може би сглупи, че допусна това странно същество в апартамента си.

— Как се казвате? — попита тя. — И откъде познавате Дейвид — тонът ѝ бе рязък. Имаше само нейната дума, че го познава.

— Името ми е Кони — в гласа ѝ се появи обида. — Познавам го от години. Наскоро преживяхте голямо вълнение, нали? — продължи тя, всмуквайки дълбоко от цигарата си. — Не можех да се отлепя от вестниците!

— Вие сте от „Флайт Рекърдс“? — попита Шарлот, нетърпелива да узнае коя е тази жена и какво иска.

Кони отметна глава назад и се изсмя:

— Господи, не! Защо трябва да съм от „Флайт“? Макар че не са лоша компания. Молих Дейвид да не напуска, защото счетоводният

отдел, даже да не е много привлекателен, все пак е стабилна работа. Но не, той си беше втълпил, че Дон Габриел не го обича и туй то.

Като сви рамене, тя изтръска пепелта от цигарата си в декоративния рокингамски пепелник, подарък на Шарлот от баба ѝ.

Шарлот едва сдържаше раздражението си. Тази млада жена, изглежда, познаваше Дейвид доста по-добре, отколкото би ѝ се искало, и все пак тя никога не го бе чувала да споменава името Кони.

— Но сега това няма значение — продължи непознатата. — Предполагам, че Дейвид няма да има нужда да работи. Родителите му са оставили доста голямо богатство, нали?

Значи това било! Шарлот се изправи. Тази жена, която и да беше тя, бе прочела във вестниците, че родителите на Дейвид са мъртви. В средствата за масова информация се подчертаваше колко богати са били те, вестникарите бяха нарекли Едмънд „милионерът, който постигна всичко сам“. Тази тук беше дошла да види дали не може да получи милостиня! Мисълта разгневи Шарлот, тя знаеше, че и Дейвид щеше да се ядоса. Как се осмеляваше това момиче да дойде в апартамента ѝ, за да проси пари от него?

Шарлот каза със строг глас:

— Мисля, че ще е по-добре да си тръгнете. Не съм сигурна кога ще се прибере Дейвид и вероятно ще бъде уморен.

Кони се настани още по-добре на канапето:

— Не зная какъв е проблемът ви, но няма да ходя никъде. Зная, че Дейвид ще се радва да ме види. Мина доста време, откакто се срещнахме за последен път.

Като че ли някаква ледена ръка се протегна и докосна сърцето на Шарлот. В поведението на тази жена имаше нещо заплашително.

— Бихте ли напуснали, моля? Нямам какво да ви кажа и ще съм ви благодарна, ако си тръгнете — тя гневно погледна натрапницата, която дори не мигна.

— Очевидно не знаете коя съм — каза Кони с иронична усмивка.

Шарлот почувства, че главата ѝ забръмча и гърлото ѝ се сви. За момент погледът ѝ трепна, но тя отново вирна брадичка, решена да не губи надмощието си.

— Не ме интересува коя сте. Моля ви да напуснете апартамента ми.

Те продължиха да се гледат една друга и тогава Шарлот чу, че Дейвид отключва вратата. Тя се усмихна с облекчение.

— Ето го и господин Фаръл. Сигурна съм, че и той ще ви помоли да си тръгнете.

Изражението на Кони излъчваше триумф и снизхождение:

— Не бих се обзаложила. Двамата с Дейвид сме любовници от години. Всъщност мисля, че ще се интересува доста от онова, което имам да му кажа.

След като сложи Холи да си легне, Линда се върна в гостната, където Дензил си играеше весело с Бен, както всяка вечер. Двамата лежах на пода по корем, а между тях имаше купчина ярко оцветени кубчета, и всеки път, когато Дензил направеше от тях пирамида, Бен ги събаряше, като се заливаше в смях. Тя ги наблюдава известно време, застанала безмълвно на вратата, за да не ги безпокои, но Бен я забеляза и се разсмя още по-силно.

Дензил вдигна очи, доволен да я види.

— Всичко наред ли е, скъпа?

Линда кимна.

— А твоят ден как мина?

— Добре — тя седна на пода до него и той бързо я целуна с нежност по устните.

— Как се чувстваше Холи днес?

Линда го погледна замислено.

— Заварих я да играе с куклата си и съм сигурна, че пресъздаваше случилото се с нея в Шелуд.

Дензил рязко се изправи, внезапно разтревожен.

— Какво правеше?

— Непрекъснато слагаше Флиси в горното чекмедже, ето там — тя посочи малък старинен скрин, опрян до стената срещу камината. — По-важното е не това, което вършеше, а онова, което говореше.

Съпругът ѝ я погледна внимателно. Линда бе понесла доста болезнено случилото се с Холи и както се виждаше, все още страдеше, съпричастна с мъките на дъщеря си.

— Говореше неща като: „Татко няма да позволи нищо да ти се случи“ и: „Слагам те тук, за да си в безопасност“ — отвърна Линда.

— После какво? — попита Дензил.

— В един момент тя каза: „Не се безпокой, скъпа. Татко няма да му позволи да те нарани.“ — Линда обърна към Дензил покрусените си очи, устните ѝ трепереха. — Смятам, че Крис я е скрил в сандъка, за да е в безопасност.

— И после е пъхнал ключа в джоба си.

— Да. Разбираш какво означава това, нали? Крис не би го направил, ако е стрелял по родителите си, не е ли така? И ако Холи си спомня добре, той очевидно е имал предвид някой друг, който е отговорен за случилото се — победоносно заключи Линда.

Дензил беше по-предпазлив:

— Холи би могла да пресъздава с куклата си сцена за това как на нея би ѝ се искало да бъде. Тя обожаваше Крис, нали? И не би желала да го представи в лоша светлина дори и в малките си измислени игри.

— Не... — Линда замълча замислено. — Сигурна съм, че Холи по-скоро си припомняше, отколкото измисляше, поемайки ролята на баща си и поставяйки куклата на свое място.

— Добре, да предположим, че си права, от кого се е опитвал да я предпази Крис?

Те се спогледаха мълчаливо.

— Някой друг мъж в живота на Оливия Мидълтън? — предположи Дензил. — Изглежда най-вероятно, нали? Може би бивш любовник или съпруг, който е искал да отмъсти и на Крис, и на Едмънд?

— И е убил и Вирджиния, защото е могла да го разпознае? — добави Линда.

— Да — тонът на Дензил стана по-уверен: — И когато Крис е разбрал какво става, той е заключил Холи, за да я предпази.

— Не мисля, че той е смятал, че ще му се случи нещо. Предполагам, че е сложил Холи в сандъка, възнамерявайки да се върне и да я извади малко след това, тъй като вероятно е съзнавал, че тя не може да издържи дълго в това тясно пространство. Сигурно е съзнавал и че ако нещо му се случи, никой няма да знае къде е тя.

— Почти както е и станало — каза Дензил. — Никога нямаше да я открием, ако ключът не бе намерен в джоба на Крис.

— Мисля, че трябва веднага да намеря инспектор Грайндли — нетърпеливо рече тя.

— Но това не е достатъчно, за да се разчита на нещо — предупреди я Дензил.

— Все пак е някакво начало, нали? Случаят ще бъде подновен. Той искаше да го уведомя, когато Холи заговори.

Дензил легна на една страна на килима пред камината, като се подпря на лакът и построи друга пирамида за Бен.

— Добре, позвъни му. И защо не насърчиш Холи да продължи „играта“ с куклата си? Защо не й дадеш още няколко кукли? Може би някои от тези момчета-кукли?...

— Така карат децата, които са били малтретирани, да разкажат какво се е случило, нали? — замислено рече Линда. — Детският психолог ми каза, че трябва да я насърчаваме да говори или да пресъздава в игрите си това, което е станало.

Той кимна.

— Това ще й помогне да го извади от подсъзнанието си. А може също да разкрие какво точно е станало в действителност.

Линда прехапа устни и очите ѝ внезапно заблестяха.

— Горкото дребосъче! — тъжно каза тя. — Който я е подложил на това, трябва да бъде затворен завинаги. О, Дензил... толкова се страхувам да не е получила трайни увреждания! Кой знае какво става в тази малка главичка?

Съпругът се пресегна и хвана ръката ѝ.

— Колкото повече я насърчаваме да говори, толкова по-добре, скъпа. Накарай я да ти го разкаже като приказка — настоя той. — Тя очевидно вече е започнала. Сега има нужда някой да ѝ вдъхне увереност и кураж, за да измине целия път. Да отвори тази врата докрай и да се освободи от всичко.

— Зная — Линда му се усмихна леко, докато бършеше очите си. — Ще ми помогнеш ли, Дензил? Ти си толкова мъдър... и Холи те обича. Тя може да се разкрие пред теб дори повече, отколкото пред мен.

Той стисна още по-силно ръката ѝ.

— Ще направя всичко, което пожелаеш, скъпа. Вземи още няколко кукли утре и ще започнем оттам. Междувременно позвъни на Грайндли и му съобщи, че е започнала да говори.

— Ще го направя. О, Дензил, един Господ знае какво бих правила без теб. Ти прояви такава сила, откакто това се случи. Да

знаеш колко съм ти благодарна! — Линда, която обикновено беше толкова силна и спокойна, се облегна на него, почувствала се за първи път уязвима.

Дензил я взе в прегръдките си.

— Да ти кажа ли нещо? — сериозно попита той.

— Какво?

— Трябва да призная, че отначало — като полицията и всички останали — мислех, че Крис е стрелял.

Тя го погледна с очи, изпълнени с мъка.

— А сега?

— Вече не смятам така. Както каза ти, той не би могъл да извърши такова хладнокръвно убийство, още повече, след като Холи е била наблизо.

— Той просто не би го направил — твърдо каза тя.

— Зная. Колкото повече мисля за това, толкова повече се убеждавам, че си права — Дензил замълча, връщайки се мислено назад. — Предполагам, че в онзи момент на възбуда е било по-лесно да се припише убийството на Крис, отколкото да се продължи разследването. От друга страна, ако не е бил той, защо Вирджиния се е обадила на Дейвид и е казала, че Крис и Едмънд са се скарали жестоко?

— Мислих за това. Смятам, че наистина са се скарали; естествено е, нали, ако са открили, че Оливия Мидълтън спи и с двамата? Но считам, че нищо повече не се е случило между тях. Мисля, че някой друг е отговорен за убийствата — каза Линда.

— И така, не вярваш Крис да е убил родителите си и освен това не смяташ, че се е самоубил, нали?

— Какво? След като е сложил Холи в сандъка, където е могла да се задуши? Не, за нищо на света. Имало е още някой в къщата онази вечер. Сигурна съм.

Приятелят ѝ стоеше на прага на всекидневната с посивяло от ужас лице.

— Кони? — той като че ли не можеше да повярва.

— Здравей! — поздрави го усмихната тя, преди да се изправи и да застане пред него.

Дейвид погледна смутено Кони, после Шарлот, а след това отново Кони.

— Какво правиш тук? — сякаш изкряска той.

— Какво мислиш? Дойдох да те видя.

Мъжът почервения от гняв, лицето му се покри с петна, вените на слепоочията му се очертаха като червейчета под повърхността на кожата, сините му очи заискриха, както никога досега.

— Но аз ти казах... — разярено започна той. После, като че ли изведнъж осъзнал присъствието на Шарлот, отиде бързо при нея и я прегърна. — Всичко е наред — бързо каза Дейвид и се взря в лицето ѝ. — Трябва да ми повярваш. Всичко е наред.

Шарлот стоеше неподвижна и безмълвна, със смазано от мъка сърце.

Той се обърна и хвърли гневен поглед на Кони:

— Какво, по дяволите, искаш? Казах ти, че не искам да те виждам повече.

Тя се ухили.

— Аз също не изпитвам особено желание да те виждам — нагло отвърна Кони, — но смятам, че трябва да поговорим.

Дейвид се намръщи, озадачен.

— Да поговорим?

— Да. Спомняш ли си нещата, които ми каза? — тя килна главата си на една страна. Като я наблюдаваше, Шарлот си помисли колко коварна изглеждаше, бе като хищна птица, следяща плячката си, преди да се нахвърли върху нея.

В очите на Дейвид за момент се появи страх, после отново изчезна, но не и преди Кони да го забележи. Тя кимна многозначително.

— Точно така! Ще отидем ли да пийнем някъде... насаме?

Дейвид, изглежда, се окопити и се овладя. Той притеснено погледна Шарлот, преди да проговори.

— Приказваш много глупости, Кони — рече през зъби Дейвид.

— Глупости, наистина ли? А аз се готвех да те поздравя.

Отчаяна, Шарлот събра кураж да проговори:

— Какво става, Дейвид?

— Не е нещо, за което си заслужава да се безпокоиш.

— Не ти вярвам — гласът ѝ потрепери. — Коя е тази жена? Какво иска?

— Случайно името ми е Кони — рече гневно натрапничката.

Дейвид погледна Шарлот умоляващо:

— Казах ти, че това няма нищо общо с нас. Изобщо нищо. Вярно е, че излизах с Кони, но то беше, преди да те срещна.

— Ако повярваш на това, ще повярваш на всичко! — остро рече Кони. — Бяхме заедно, докато не напусна „Флайт“. Хайде, Дейвид, кажи ѝ! Бяхме заедно, докато не се премести тук, не беше ли така?

„Това бе през януари — помисли си Шарлот. — Януари! Значи през целия октомври, ноември и декември — и по Коледа, когато твърдеше, че аз съм единственият човек в живота му, той е продължавал да се среща с Кони!“

Шарлот почувства, че пропада в най-черната дупка на света, обхваната от отчаяние и мъка. Отпусна, се покрусена на един стол, неспособна да говори.

— Ти си мръсна лъжкиня! — закрещя Дейвид на Кони. — Може да сме се виждали, но връзката ни приключи много преди това и ти го знаеш.

— Нека да е, както ти искаш — безразлично отвърна тя. — Повече ме интересуват другите неща, които ми каза.

— Не зная за какво говориш! — разяри се мъжът. Той се обърна към Шарлот: — Не вярвай на нито една нейна дума! Дошла е тук да създава неприятности, тя ревнува!

Шарлот седеше безмълвна, твърде шокирана, за да каже нещо.

— О, хайде, нека да отидем в някоя кръчма — нетърпеливо рече Кони. — Трябва да поговорим — тя облече палтото си отново и грабна чантата си.

Дейвид, изглежда, се колебаеше, все още не бе решил дали да отиде или не.

— Хайде — настоя Кони.

Той клекна пред Шарлот, взе ръцете ѝ в своите и ги стисна:

— Слушай, скъпа. Ще изляза за половин час, това е всичко. Не се безпокой. Това няма нищо общо с нас двамата. Нека да изясня този въпрос и се връщам веднага. Разбираш ли? — говореше тихо и успокоително, като че ли тя беше дете.

Шарлот не отговори, но продължи да го гледа с безмълвна печал. Нямахше какво да каже. Светът около нея се бе разпаднал, и макар че Дейвид, изглежда, искаше да събере парчетата, тя знаеше, че нищо не може да върне разбитите надежди и мечти, лежащи сега пред нея.

— Няма да се забавя много, обещавам — вече шепнешком каза той, докато Кони нетърпеливо чакаше.

Те я оставиха да седи там, а входната врата се затръшна след тях. Тишината на апартамента тежеше като в празно вакуумно пространство. „Сърцето се разрушава бавно — помисли си тя — отначало се появяват леки пукнатини, а после се разпада на малки парчета.“

Същата сутрин Грайндли бе получил доклада от патолога. Както очакваше, той беше ясен и конкретен и инспекторът го прочете набързо.

„Господин Едмънд Фаръл, шестдесет и шест годишен; два куршума, заседнали в центъра на гръдния кош, единият е проникнал в аортата, стреляно е от упор с двадесет и два милиметрова автоматична пушка. Смъртта е настъпила веднага. Съдържание на стомаха...“

Грайндли прескочи подробностите и продължи да чете:

„Госпожа Вирджиния Фаръл, шестдесет и две годишна, убита с един куршум от разстояние не повече от три ярда. Куршумът е проникнал в главата през лявото око, като е раздробил черепа, скулите и челюстта, зъбите и три прешлена на врата. Смъртта е настъпила веднага.“

Грайндли отново прескочи подробностите и продължи да чете доклада за Кристофър Фаръл.

„Двадесет и шест годишен. Два куршума в шията, изстреляни от същата пушка, с която са убити другите двама. Единият куршум е преминал по повърхността, на милиметри от вратната вена, като е причинил дребни увреждания; вторият е попаднал в главата през ларинкса и е проникнал в черепа. Смъртта е настъпила веднага.“

Грайндли остави документа на бюрото си с облекчение. Предположенията му се бяха оказали верни и сега случаят можеше да бъде приключен. Най-сензационното убийство на годината беше решено в деня, в който бе извършено. Сега можеше да предаде заключителния доклад на началника си, главен инспектор Алекс Осбърн, завеждащ районното следствено управление. Най-големият късмет, разбира се, бе, че бяха намерили детето живо. Това го бе направило да изглежда герой в очите на медиите. Дори жена му се чувстваше горда с него в този ден.

Той се изправи, излезе от канцеларията си и тръгна надолу по ярко осветения, но пуст коридор на полицейския участък, докато стигна една врата в другия край. Рои Франклин седеше зад бюрото си, претрупано с документи. Когато Грайндли влезе в стаята, той се изправи.

— Добро утро, Франклин. Ето доклада на патолога за убийствата в Шелуд Манър. Вече можем да приключим със случая. Би ли прибрал тези документи в архива?

— Тази иска да ни създаде неприятности? — извика Дейвид. — Не можа ли да го разбереш сама, Шарлот? Е, добре, спал съм с нея няколко пъти, преди да се запознаем, но това беше всичко!

Тя го гледаше, готова от отчаяние да повярва на всяка негова дума, но все още потресена от случилото се. Той се бе върнал от кръчмата сам след час и сега се мъчеше да я убеди, че Кони няма друг мотив, освен да се опита да вземе от него малко пари назаем.

— Забелязах, че се интересува от парите — призна Шарлот, — но не беше само това. От онова, което каза, стана ясно, че сте се

виждали доскоро. Със сигурност поне до Коледа. Тя знаеше всичко за теб и Дон Габриел.

Дейвид се изчерви и си наля втора чаша с вино.

— О, може да съм я срещал някъде, но не сме били заедно повече от няколко минути. Защо вярваш на нея, а не на мен? Нямах ли ми доверие?

— Разбира се, че ти имам доверие — бързо каза тя, желаейки го повече от всичко друго, — но имаше нещо, което не беше наред... начинът, по който говореше... — гласът ѝ пресекна. Беше озадачена от поведението на Кони, но не можеше да разбере какво се крие зад него.

— Това момиче е откачено! — ядосано каза той. — Не зная защо изобщо си ѝ позволила да влезе. Приключих с нея много отдавна, тя носи само неприятности.

— Но защо ще твърди, че сте имали връзка, докато си напуснал „Флайт“, ако не е вярно? — опита се да оспори думите му Шарлот. Тя се чувстваше засегната, измамена. Искаше да вярва на Дейвид, но казаното от Кони звучеше толкова правдоподобно.

— Казах ти, че е лъжкия! — Дейвид се заразхожда във всекидневната, изпълнен с негодувание. — Как е възможно да ѝ вярваш? — недоумяващ добави той.

Шарлот почувства, че в очите ѝ отново запариха сълзи, които я задавиха.

Не беше сигурна защо вярва на Кони, но трябваше да признае, че дълбоко в себе си наистина ѝ вярваше.

— Какво ти каза, докато бяхте насаме?

Дейвид сви рамене, допил и последната капка вино от чашата си.

— Нищо особено. Искаше пари. Казах ѝ, че не мога да ѝ дам. Какво нахалство, да ме моли заради това, което е прочела във вестниците. Показах ѝ пътя, казвам ти. Повече няма да чуем за нея.

— Откъде си сигурен? — неубедено попита Шарлот, като подсмърчаше.

— Казах ѝ да се маха.

Тя си пое дълбоко дъх, хълцайки, и избърса очите си. Инстинктивно разбра, че ако продължава да го разпитва, нещата щяха само да се влошат още повече.

— Ела тук, малко ангелче — каза Дейвид, като седна на канапето до нея. — По-весело! Няма за какво да бъдеш нещастна, скъпа. Това

момиче не значи нищо за мен. Съвсем нищо. И никога не е означавало. Просто един от онези случаи, когато човек се забърква, без да иска. Но ти се кълна, че не съм спал с нея нито веднъж, след като те срещнах. Никога не бих те излъгал! Вярваш ми, нали?

Очите му бяха толкова затрогващи, толкова искрени, че Шарлот почувства как отмалява, как се разтапя от облекчение... и от благодарност. „Благодаря ти, Господи, че ми даде възможност да го запазя — помисли си тя, когато Дейвид я прегърна. — Не му позволявай да пожелае друга. Той е всичко, което някога съм искала.“ Тя се притисна към него, обвила врата му с ръце, и заплака. Той я погали по гърба, за да я успокои, и я прегърна още по-силно. Нежно и внимателно.

— Всичко е наред — тихо повтаряше Дейвид. — Не се разстройвай, скъпа. Повече никога няма да чуем за тази жена. Сега тя е въвн от живота ни.

Постепенно душевният потрес и мъката на Шарлот утихнаха. „Може би — помисли си тя — случилото се ме накара да порасна и да разбера, че любовта не е идеализирано романтично събитие между детството и старостта, а нещо, върху което трябва да се работи. Нещо, което изисква компромиси и приспособяване и най-вече — доверие.“ Ако сега не повярваше на Дейвид, това би означавало, че любовта им е мъртва. Приключила завинаги. Трябваше да му вярва, ако щяха да вървят заедно напред. Тя повдигна мокрото си от сълзи лице към неговото.

— Сигурен ли си, че повече няма да я виждаш?

— Съвсем сигурен. Обичам теб, Шарлот. Само теб.

Именно тези думи искаше да чуе.

— И няма да се върнеш при нея? — попита тя, все още несигурна.

— За нищо на света. Изобщо не зная какво съм търсил при нея — Шарлот усещаше топлината на бузата му, силата на обгърналите я ръце.

Тя се усмихна:

— Обичам те.

Дейвид я целуна пламенно, като че ли съзнаваше колко дълбоко я бе наранил.

— Не толкова, колкото аз те обичам, мой малък ангеле — прошепна той. — Хайде да си лягаме. Да оставим тази ужасна вечер зад нас и никога повече да не говорим за нея.

— Добре.

Ръцете му обхванаха нежно гърдите ѝ, а палците му започнаха да извършват леки кръгообразни движения по зърната ѝ. Тя се притисна още по-силно към него. Не беше достатъчно, че сега той я желае. Тя искаше Дейвид да я накара да почувства, че наистина е негова, и че повече никога няма да погледне друга жена.

— Мой малък ангеле — прошепна отново той, като бавно я съблече, целувайки раменете ѝ, китките и лактите ѝ от вътрешната страна, галейки леко, като с перце, корема и бедрата ѝ.

— Обичам те — прошепна в отговор тя и се взря в горещите му сини очи, обричайки му се сега, за в бъдеще и завинаги.

Тази нощ Дейвид я люби нежно и съчувствено, като че ли искаше да излекува нанесената ѝ преди това рана, да успокои болката от появата на Кони.

— Обожавам те... — стотици пъти повтори той и накрая Шарлот му повярва. Дейвид наистина беше неин и винаги щеше да бъде.

По-късно, много по-късно, лежейки будна, докато той спеше дълбоко до нея, тя се сети, че заради Кони бе забравила да го попита за съдържанието на продълговатия кафяв плик, пристигнал същата сутрин.

ПЕТНАДЕСЕТА ГЛАВА

Грайндли никога не бе чувал за тази жена.

— Кой? — попита той сержанта, влязъл в канцеларията, за да му съобщи, че има посетител.

— Уесткот, сър. Някоя си госпожица Уесткот.

Инспекторът поклати глава.

— Каза ли какво иска?

— Само, че е видяла името ви във вестниците във връзка с убийствата в Шелуд Манър.

— Журналистка ли е? — Грайндли и обичаше, и мразеше представителите на пресата. Те можеха да бъдат полезни, когато той искаше да се добере до нещо по някой случай, но и дяволски досадни, когато нямаше нужда от тях.

— Попитах я, сър, но тя каза, че е просто обикновена гражданка, която има информация за вас — сержантът замълча, чудейки се какво ще каже на госпожица Уесткот, ако инспекторът откаже да я приеме. — Доста е настоятелна, сър. Дошла е от Лондон. Казах ѝ, че вероятно сте зает, но тя отговори, че ще чака.

— О, Господи! — изпъшка Грайндли. — Надявам се да не е някоя маниачка. Предполагам, по-добре ще е да ѝ кажеш, че ще я приема, но че мога да ѝ отделя само няколко минути, тъй като се налага да изляза.

— Да, сър.

След минута в стаята влезе млада, около двадесетгодишна жена. Беше добре облечена, в бежова плисирана пола и морскосиня жилетка, косата ѝ бе прибрана отзад на опашка, а лицето ѝ бе сериозно. Грайндли се изправи и се опита да се усмихне.

— Добро утро, госпожице Уесткот. Седнете, моля — той забеляза, че тя се здрависа вяло и доста хладно.

Жената седна срещу него и се наведе решително напред.

— Научих името ви от вестниците — започна тя направо.

— Предполагам. Какво мога да направя за вас, госпожице Уесткот? — погледна я инспекторът. Имаше опит както с мъже, така и с жени, които биваха обсебени от онова, което смятаха за „жизненоважна информация“. Всички те имаха един и същ фанатичен блясък в очите и говореха напрегнато. Обикновено отнемаше по-малко време, ако ги изслушаше и им обещаеше да огледа нещата, отколкото ако ги приемеше несериозно.

— Вие ръководихте разследването по убийствата в Шелуд Манър, нали? — тя прикова вниманието му с непосредственото си държане, което изискваше пряк отговор на въпроса ѝ.

Грайндли повдигна вежди при това определение.

— Да, аз го ръководих — съгласи се той.

— И следствието установи, че по-малкият син на семейство Фаръл, Кристофър, е убил родителите си, преди да се самоубие.

— Точно така. Какво ви интересува по този случай, госпожице Уесткот?

— Не го е извършил Кристофър Фаръл.

Грайндли притисна върховете на пръстите си един в друг.

— Разбирам — тихо отвърна той. — И на какво се основава твърдението ви?

— Защото зная, че той няма нищо общо с това. Той е също жертва на убийство, както майка му и баща му.

— И вие знаете кой е убиецът? — пристоудушно попита Грайндли.

— Не... Но зная кой е уредил да бъде избито семейството.

— Ахааа! — каза отново той, като проточи многозначително възклицанието си.

Настъпи мълчание, след което тя се нахвърли върху него ядосано:

— Вие не приемате думите ми сериозно, нали? Смятате, че си измислям. Е, грешите. Животът ми е в опасност заради онова, което знам. Бях заплашена. Ако стане известно, че днес съм била тук, вероятно ще свърша като другите! — бе повишила глас и сърцето на Грайндли се сви.

— Ако имате някаква информация, отнасяща се до убийствата, ще бъда много благодарен да я чуя — инспекторът се опита да изглежда искрен, но не му се удаде лесно.

Госпожица Уесткот пое дълбоко дъх — като гмуркач, готвещ се да скочи във водата.

— Били са застреляни от наемен убиец.

— Продължавайте.

— Платили са му девет хиляди лири. По три хиляди на глава. Всичко е било планирано месеци преди това.

— Разбирам — внимателно каза Грайндли. — Знаете ли кой е този наемен убиец?

Тя поклати глава:

— Нямам представа. Сигурно има известни престъпници, които се занимават с тези неща. От вас зависи да го намерите.

— Разбира се, може да опитаме, но би било от голяма полза, ако ни кажете кой го е наел. В състояние ли сте да го направите, госпожице Уесткот?

— Разбира се! Затова съм тук, инспекторе. Човекът, който е наел убиеца, е Дейвид Фаръл, знам го със сигурност, защото аз съм бившата му приятелка, Кони Уесткот.

Продълговатият жълтеникавокафяв плик лежеше на кухненската маса, отворен в единия край. Шарлот му хвърли плах поглед, изпитвайки желание да види документа в него, но не се осмели. Дейвид сигурно вече знаеше, че наследява само половината от богатството на родителите си и тя се чудеше как го бе приел. Едно нещо бе сигурно, той щеше да види в това още един знак, че Едмънд и Вирджиния са обичали повече Кристофър, отколкото него. За момент на Шарлот ѝ се прииска да върне стрелките на часовника назад във времето, когато за първи път срещна Дейвид, месеците, които прекараха във взаимно опознаване, преди да отидат в Шелуд за Коледа. Тези дни бяха едно божествено пътуване из непознатото, когато изведнъж мечтите ѝ като че ли започнаха да се сбъдват. После бяха отишли в Шелуд и малко по малко сънуваното щастие се бе разпаднало и отлетяло...

Внезапно Дейвид се втурна вътре и я откъсна от мрачните мисли. Той носеше бутилка вино и два изчистени рака, опаковани красиво в изстудена кутия.

— Взех ги от „Херодс“ — каза той и я целуна. — Представях си именно раци за вечеря.

— Боже мой, колко разточително! — рече тя, преди да успее да се спре.

Той веднага направи гримаса.

— О, за Бога, Шарлот! Винаги разваляш всичко. Какво става с теб? Ти умееше да се забавляваш, а сега говориш като майка ми.

Тя трепна, спомняйки си как се отнасяше той към натякванията на Вирджиния.

— Не е вярно — засегната, отвърна Шарлот. — Просто не искам да задлъжняваш — неволно погледна към плика, но Дейвид поставяше виното в хладилника с гръб към нея.

— Защо ще задлъжнявам? За първи път в живота ми нещата се подреждат добре, така че не разваляй всичко! — той говореше безгрижно, почти шеговито, но думите му я засегнаха и тя се обърна. — Видя ли това? — Дейвид вдигна плика и го хвърли пред нея.

— Не.

— Не го ли прочете? — изненадано попита той.

— Разбира се, че не съм — отвърна тя, благодарна, че бе устояла на изкушението. — Какво е то?

— О, хайде, Шарлот.

Тя се стегна и каза:

— Предполагам, че са завещанията на родителите ти?

За нейна изненада той отметна глава назад и се разсмя.

— Господи! Ти си по-нетърпелива да сложиш ръка на парите им от мен! — после поклати глава. — Не, не са завещанията. Това са документите на Шелуд.

— Все още не си получил завещанията? Тогава не знаеш какво пише в тях.

— О, зная какво пише в тях — развеселен, отвърна Дейвид. — Старата фирма от адвокати на семейството ще ми ги изпрати тези дни, но междувременно ги помолих да ми изпратят тези документи. Искам да ги прегледам, преди да обявя Шелуд за продажба.

Шарлот извърна очи и постави раците в две чинии. Нещо в нея я гризеше и се надигаше, готово да избухне, ако не го освободи, но как да го направи? Искаше й се Линда да не й бе казвала за осиновяването

и промените в завещанията на семейство Фаръл. Ако не знаеше тези факти, сега нямаше да се чувства толкова напрегната.

Те мълчаливо отидоха във всекидневната. Докато Дейвид наливаше виното, Шарлот сложи масата.

Той заговори пръв:

— Чудя се колко ли време ще отнеме легализирането на завещанието?

— Мисля, че обикновено минават месеци — отвърна тя, надявайки се да е така. Колкото повече продължеше, толкова по-далеч бе денят, когато той щеше да поиска да пътува и да я застави да вземе решение дали ще тръгне с него, или ще остане. Шарлот се страхуваше от този момент. Не споделяше неговото непостоянство, желанието му да бъде навсякъде другаде, но не и там, където се намираше в момента. Тя не копнееше за вълнуващ живот или за бягство от действителността. Колкото и банално да беше, Шарлот съзнаваше, че е щастлива с работата си, доволна от красивия си апартамент, радостна, че е близо до приятелите и семейството си. „Може би — помисли си тя — аз имам по-развито чувство за принадлежност заради начина, по който бях отгледана.“ Родителите ѝ бяха дали и усещането за сигурност, което Дейвид очевидно не бе получил от осиновилото го семейство.

— За какво мислиш, Шарлот?

Тя се сепна и се изчерви.

— За нищо, наистина.

— Не продължаваш да се измъчваш за Кони, нали?

За момент тя бе забравила за съществуването на Кони, но думите му я накараха да си спомни отново за нея. Напоследък целият ѝ живот, изглежда, бе изпълнен с безпокойство за едно или друго нещо, чувстваше се като мишка в капан, която се опитва да избяга, но открива, че всеки изход води до друг източник на тревога.

— Не мислех за Кони.

— А за какво тогава?

— Изпитвам неимоверен страх от всичко — искрено каза тя. — Някога бях толкова... толкова спокойна, нищо не ме тревожеше, но напоследък имам чувството, че главата ми ще се пръсне.

Той я погледна съчувствено.

— Ти преживя дяволски много покрай драмите на семейството ми!

— Може би — тя отпусна глава, знаейки, че това беше само част от бедата. Истинският ѝ страх и опасенията ѝ се отнасяха до онова, което в края на краищата щеше да се случи между нея и Дейвид. Във връзката им се бе появила някаква опасност, която в началото не съществуваше, някакво чувство на страх, за което тя не можеше да даде разумно обяснение.

— Както и да е, вече всичко свърши.

Тя вдигна очи към него. На лицето му се бяха изписали внимание и нежност.

— Какво е свършило?

— Смъртта... погребенията... вестниците, които ни преследваха. Хората забравят много бързо. Всичко свърши, Шарлот. Нищо повече не може да се случи.

— Така ли мислиш?

Дейвид поклати глава:

— Това е вече история. Можем да се заемем с останалата част от живота ни и благодаря на Бога за това.

— Шарлот, ти ли си? — обаждаше се Линда, гласът ѝ бе доста развълнуван. Беше единадесет часът на следващата сутрин и тя бе позвънила в дизайнерското ателие.

— Здравей, Линда! Как си?

— Слушай, трябва да говоря с теб. Стучи се нещо, което, струва ми се, доказва, че Крис няма нищо общо с убийствата.

— Какво е то?

— Холи ни разказа какво е станало в Шелуд... всъщност разказа не е точната дума — взехме ѝ няколко кукли и тя разигра ужасяваща сцена с тях.

— Сериозно ли говориш? — думите на Линда възкресиха в съзнанието на Шарлот отворотелните сцени, на които бе станала свидетел в старата къща, и сърцето ѝ подскочи.

— Да, скъпа. Но бих искала да поговоря с теб за това, преди да отида в полицията. Може би ще ме отрезвиш, ако си въобразявам.

— Добре. Кога ще се срещнем?

— Можеш ли да дойдеш по обяд? По-лесно ще е да ти покажа какво прави Холи с куклите си, отколкото да ти обяснявам.

— Да. Няма как да остана дълго, имам много работа, но мога да дойда в дванадесет и половина за час.

— Прекрасно! Мисля, че скоро ще научим истината.

Тя взе такси до Малбъри Авеню. Майра беше в Бирмингам и работеше по проектите на един нов хотел и Шарлот остави ателието в ръцете на секретарката им.

Линда я посрещна с едва скрито вълнение.

— Влизай, скъпа — каза тя. После сниши гласа си заговорнически: — Холи си играе с куклите сега. Ще седнем и тихичко ще пийнем нещо, докато я наблюдаваме, но не показвай, че се интересуваш от онова, което прави. Щом забележи, че я гледат, тя спира.

Шарлот кимна разбиращо. В този момент Холи изтича във вестибюла, стиснала Флиси под ръка, както обикновено.

— Здравей, миличко! — каза Шарлот. — Колко е хубаво, че те виждам!

— Да — отвърна Холи, като се усмихна срамежливо.

— А как е Флиси?

— Много добре.

— Благодаря, много добре — нежно ѝ подсказа Линда.

— Да — широко се усмихна Холи.

Шарлот се засмя.

— Е, на Флиси наистина ѝ отива розово!

Линда се запъти към дългата удобна гостна, а Шарлот я последва заедно с Холи. Бен вече седеше на пода и си играеше с едно камионче.

— Харесва ми тази стая — отбеляза Шарлот, като огледа наоколо одобрително. Докато Линда отваряше бутилка вино, тя отиде до френските прозорци и погледна градината. Ранни пролетни цветя бяха започнали да цъфтят, а млечната обедна слънчева светлина придаваше на хубавата малка морава лек смарагдов оттенък.

— Ела да видиш нарцисите ми — внезапно каза Линда и поведе Шарлот навън. По средата на тясната чакълеста пътека тя се обърна към нея и прошепна: — Нека ти обясня нещо. То ще ти помогне да разбереш по-лесно какво прави Холи. Има една кукла в моряшко

облекло, която тя нарича „дядо“, а също и стара моя кукла с кринолин, към нея се обръща с „бабо“.

Шарлот кимна разбиращо и по гърба ѝ полазиха ледени тръпки.

— Има и друга кукла, момче, облечено като пожарникар, него нарича „татко“. А така също и феята, която обикновено поставяме на върха на коледното дърво, едно натруфено със сребърна сърма и тюл същество.

— Тя кого представлява? — заинтригувана, попита Шарлот.

Линда се усмихна кисело:

— Оливия. Холи я нарича „Ливи“.

— А Флиси играе ли някаква роля?

— О, да — в очите на Линда се появи болка. — Флиси е самата Холи. Тя не се отделя от тази кукла и мисля, че се идентифицира с нея. Хайде да се връщаме. Седни на канапето, а аз ще ти наля една чаша. И помни, прави се, че не обръщаш внимание на Холи. Ще се опитаме да разговаряме естествено, но гледай, гледай и слушай. Мисля, че ще бъдеш удивена.

Те се върнаха мълчаливо в гостната, където децата си играеха, всяко в своя собствен малък свят. Бен изпускате мехурчета през устата си, карайки камиона си, а Холи, застанала с гръб към тях, си играеше пред старинния скрин, опрян до стената, близо до вратата. От двете им страни стояха резбовани столове, а куклите бяха разпръснати наоколо, с изключение на Флиси, която, както забеляза Шарлот, се намираще в скута на Холи. Линда подаде на Шарлот чаша вино и седна до нея. Под прикритието на безсъдържателен шепот те започнаха наблюдението си известно време нищо особено не се случи, но после Шарлот заинтригувана забеляза как детето заговори на Флиси, питайки я дали иска да се изкъпе.

— Дядо се преоблича — информира тя куклата. — Ти искаш ли да се преоблечеш? — после Холи се обърна и взе куклата „баба“ и куклата „дядо“ и показа, че те си крещят една на друга с неразбираеми думи. — Баба е ядосана! — прошепна Холи на куклата. — И дядо е ядосан!

Вцепенена, Шарлот осъзна с ужасяващо чувство за неизбежност, че щеше да се случи нещо страшно. Разбра също, че нищо не може да направи, за да попречи на Холи да захвърли със сила на пода куклата „дядо“, която се стовари долу с изкривени ръце и крака. Шарлот

неволно подскочи. Само така можеше да потисне вика си. После Холи грабна Флиси и със сърцераздирателна нежност я притисна към гърдите си.

— Не се страхувай — прошепна тя.

Настъпи пауза, Шарлот не смееше да си поеме дъх. Холи беше толкова погълната от играта си и напълно забравила за тях, че да я обезпокоиш беше все едно да събудиш някой, който ходи насън.

— Трябва да се махнем... — внезапно каза Холи, като вдигна Флиси с леки, отривисти движения. — Трябва да се махнем... Хайде да се скрием! — шепнеше тя.

Шарлот гледаше ужасена. Линда, която беше до нея, я побутна леко и мълчаливо кимна. В играта на Холи имаше някаква страховита правдоподобност, подражание на поведението и начина на говорене на възрастните. Отражение на онова, което, изглежда, бе видяла.

— Трябва да се скрием... — настоятелно повтори момиченцето.

Атмосферата в стаята беше напрегната и дори Бен бе утихнал, смучейки замислено червено дървено кубче.

— Кой е това? — внезапно попита Холи, като отново зашепна. — Кой е това?

Шарлот замръзна и усети как Линда до нея се скова. Сплетените ѝ пръсти се свиха като нокти на птица и се забиха в кожата ѝ. Като в агония тя видя как малката ѝ дъщеричка запляска силно с ръце, крещейки: „Бум! Бум!“ После детето притихна, все едно се заслушваше, и отново заговори.

— Къде е татко? — задъхано прошепна Холи, притискайки куклата си. — Къде е татко? — тя залюля Флиси тъжно, мълчаливо. После възкликна: — Ето го татко!

След това отвори най-горното чекмедже, напъха Флиси в него и го затръшна.

— Шт... — прошепна тя и седна отново. — Татко каза, че трябва да бъдеш много тиха.

Шарлот погледна застаналата с гръб дребна фигурка, облечена днес в поличка на цветя и бяла тениска. Малките закръглени лакти и сребристорусите коси като че ли трепереха. Искаше ѝ се да вдигне Холи на ръце, да я притисне в обятията си и да се опита да ѝ помогне да забрави всичко, което се бе случило, но знаеше, че не може. Имаше още много да се прогони от детския ѝ ум и щеше да мине доста време,

ако изобщо някога това станеше, преди ужасът да бъде изтрит напълно от съзнанието ѝ.

Няколко минути Холи си игра с лъскавата пола на феята от коледното дърво, после, като че ли внезапно се сети за нещо, скочи на крака, издърпа чекмеджето и извади Флиси от него. Люлеейки куклата на ръце, Холи седна и затананика тихо и тъжно.

По лицето на Шарлот се застичаха сълзи и като погледна, видя, че и Линда плаче.

— Хайде да отидем пак в градината — задавено предложи Линда. Те побързаха да излязат от стаята, преди Холи да е забелязала мъката им.

— О, не мога да го понеса — заплака Шарлот. — Какво само е преживяло това дете!

Линда кимна и избърса носа си.

— Зная. Говорих с детската психотерапевтка и тя каза, че трябва да давам на Холи да играе с тези кукли винаги щом тя пожелае. Очевидно колкото по-често разиграва видяното, толкова по-добре. Това е начин да го извади от съзнанието си, поне докато започне да говори за него.

Шарлот чувстваше болката от този ден като кървяща рана. Играта на Холи отново бе извадила всичко на повърхността. Но даваше отговор на по-малко въпроси, отколкото поставяше.

— Боже мой — ахна тя, осъзнала какво се бе случило, — това означава, че Едмънд е бил застрелян, преди Крис да се върне от дома на Оливия!

— Точно така! Мисля, че Вирджиния и Холи са били горе, когато е станало. Тялото му беше намерено долу на стълбите, нали?

Шарлот кимна, съзнавайки, че никога няма да може да забрави Едмънд, лежащ, плувнал в собствената си кръв, но с такова спокойно изражение, че човек би могъл да помисли, че е заспал.

— Възможно е и Едмънд да е бил горе, но да е чул нещо? Може да е бил застрелян, докато е слизал по стълбите, за да провери — замислено каза Линда.

— Предполагам, че е възможно...

— А ако Крис се е върнал в този момент и е попречил на онзи, който е убил Едмънд? Възможно е и Вирджиния да е била вече застреляна!

Двете жени се спогледаха ужасено.

— Може би и двамата са били убити пред очите на Холи!... — каза Шарлот. Ако именно това се бе случило, съзнанието ѝ можеше да остане обременено за цял живот. Трупът на Едмънд бе достатъчно ужасяващ, но Вирджиния, с отнесеното ѝ наполовина лице, бе далеч по-лоша гледка.

Линда изглеждаше бледа и измъчена. Ръката ѝ трепереше, когато се опита да изглади бръчките на челото си.

— Мисля, че последното нещо, което Крис е направил, преди да умре, е било да предпази Холи, като я заключи в този сандък. Затова е сложил ключа в джоба си. Знаел е, че ако го убият, ще го намерят в дрехите му, но ако го бе оставил в ключалката, никой нямаше да се сети къде е скрита Холи — гласът ѝ пресекна печално. — Той винаги казваше, че я обича толкова много, че е готов да даде живота си за нея и смятам, че точно това е и направил.

— О, Линда! — Шарлот не знаеше какво да каже, представяйки си сцената — някакъв откачен, с пушка, първо убива Едмънд, а после застрелва или поне заплашва Вирджиния, докато Крис отвежда Холи в стаята за гости и я скрива в сандъка за одеяла.

— Чудя се защо Крис е бил убит в кухнята, а не горе? — внезапно попита Шарлот.

— Може би е слязъл долу отново, за да отдалечи убиеца от мястото, където е била скрита Холи — предположи Линда.

— А после е бил застрелян хладнокръвно и пушката е била поставена в ръцете му, за да изглежда така, че все едно той е убил семейството си?

— Господи, бих искала да зная — гласът на Линда излъчваше умора и отчаяние. — Как ще докажем всичко това? Няма свидетели, с изключение може би на Холи, но не мога да очаквам от нея да се изправи пред съда и да разкаже какво е видяла.

Шарлот кимна. Щеше да се радва, ако би могло да се докаже, че Крис е невинен, но бе обзета от ново безпокойство, нещо я измъчваше, макар да не можеше да го определи точно.

— Какво ще стане сега? — попита тя.

— Ще се свържа с детектива в Бароу. Мисля, че ще трябва да поднови случая и бих искала да науча какво е заключението на патолога.

— Аз също. Ако Крис не го е направил, кой е бил тогава?

Линда я погледна откровено:

— Честно казано, Шарлот, изобщо не ме интересува. Искам само да очистя името на Крис — най-вече заради Холи — и няма да се спра, докато не успея.

Магда им извика, че обядът е готов и те се върнаха в къщата. Заради децата преминаха към по-обща теми на разговор.

— Ходих в зоологическата градина — съобщих Холи с ококорени очи.

— Сигурно е било забавно — насърчи я Шарлот.

— Яздих едно магаре — тя загреба с лъжицата си малко картофено пюре и го натъпка в устата си. — И видях... и видях лъв! — добави тя, дъвчейки. — Той изрева ето така: „Гр-р-р!“

— Боже мой! — Шарлот се престори на уплашена. — Било е вълнуващо.

Холи кимна и русите ѝ къдрици се разлюляха:

— Била ли си в зоологическата градина?

— Не съм ходила, откакто бях малка.

Кръглите сини очи на Холи отново се взряха в нейните:

— Тогава имало ли е зоологическа градина?

Когато всички се засмяха, Холи погледна доволно и също се засмя с онзи плътен смях, който Шарлот толкова обичаше.

— Просто обожавам това дете — каза Шарлот на Линда, докато пиеха набързо по чаша кафе, преди да се върне на работа. — Щастливка си, че имаш толкова хубави деца.

Линда се усмихна:

— Да, така е. Наистина съм благословена. Не зная какво бих правила без тях двамата. Децата са най-голямата благодат в живота.

Шарлот кимна:

— Надявам се един ден и аз да имам деца. За мен семейството е най-важното нещо.

— Вярно е. Затова напуснах работа, когато се роди Бен. За щастие Дензил печели достатъчно, за да ни издържа, но дори и да не беше така, мисля, че по-скоро бих се лишила от известни неща, отколкото да пропусна някой момент с Холи и Бен. Семейството ти е задружно, нали, Шарлот?

— Много задружно и това е чудесно. Кажете ми, Линда, исках да те попитам: Дейвид знае ли, че е бил осиновен?

— Боже Господи, да не би да намекваш, че все още не ти е споменал за това?

— Не е казал нито дума. Помислих си, че може би Крис е знаел и затова и ти знаеш, но никой не е казал на Дейвид — обясни Шарлот.

— Не, той знае. Мисля, че са му казали още в самото начало. Знаеш какво се говори в тези случаи, обичайните неща, че е „поспециален“ и затова са „избрали“ него. Предполагам, че Едмънд и Вирджиния са били наистина добри — по начина, по който те са го разбирали. Чудя се защо Дейвид никога не е споменавал за това?

Шарлот изглеждаше замислена.

— Струва ми се, че вероятно се е чувствал отблъснат от собствената си майка.

— Това е тъжно, защото показва чувство за несигурност — каза Линда. После се усмихна. — Сигурна съм, че ти му даваш онова усещане за принадлежност, от което той толкова много се нуждае, Шарлот. Щастливец е, че те има.

Шарлот изглеждаше поласкана, но изненадана.

— Според мен аз съм щастливката — рече тя.

Веднага щом Кони Уесткот си тръгна, инспектор Грайндли извика в канцеларията си старши полица.

— Седни, Франклин. Нещо се появи. Не смятам, че трябва да го приемаме сериозно, но тъй като Шелуд Манър е твоя територия, помислих си, че трябва да знаеш. Преди малко при мен беше една млада жена, тя обвинява Дейвид Фаръл, че е наел човек да извърши убийствата.

Рон Франклин зяпна от удивление и брадичката му увисна:

— Не може да бъде!

— Госпожицата дори стигна дотам да каже, че са били заплатени девет хиляди лири, по три хиляди на глава, както очарователно се изрази тя — продължи Грайндли.

— Ама че работа!

— Мотивът очевидно е бил отдавнашната неприязън на Дейвид Фаръл, който между другото се оказа осиновен, към семейството.

Освен това той се интересувал и от парите им.

— Не е възможно!

Грайндли, изглежда, се засегна.

— Франклин, не можеш ли да говориш малко по-свързано? Като например да зададеш няколко уместни въпроса, вместо да седиш там и да охкаш и ахкаш?

Старши полицаят се окопити и рече оправдателно:

— Изразих изненадата си, сър.

— Е, ако питаш мен, историята ѝ е пълна измишльотина! Тази млада жена е бивша приятелка на Дейвид Фаръл. Ако някой има зъб на някого, то това е тя. Разделили са се и сега иска да му отмъсти.

Франклин кимна, все още твърде изненадан, за да каже нещо. Откакто бе постъпил на работа в полицията, случаят Шелуд бе най-драматичното му преживяване и според него то бе не само, страховито, но и вълнуващо.

— Ами... — това беше забележка, а не въпрос и той поклати глава, чудейки се.

— Ами какво? — прогърмя гласът на Грайндли. Кони Уесткот го бе смутила. Той не обичаше агресивни жени и се почувства ядосан, че един толкова ясен случай можеше да бъде поставен под въпрос.

— Ами... това е то, сър, нали така? Казахте, че не трябва да приемаме тази информация сериозно и аз съм съгласен с вас. Тя има ли някакви доказателства?

— Никакви. Попитах я знае ли кой е наемният убиец, но тя нямаше ни най-малка представа. Смятам, че си е измислила всичко това просто за да създаде неприятности.

— Но вие сте чували за хора, които наемат убийци, нали, сър?

— Франклин, гледаш прекалено много телевизия! Тук не е Чикаго.

— Значи не смятате, че трябва да го извикаме на разпит, сър?

Инспекторът отговори, без да се поколебае:

— Боже Господи, не, разбира се. Ще му изгубим времето и което е още по-лошо — ще изгубим и нашето време.

Шарлот не каза на Дейвид за обяда си с Линда. Не виждаше смисъл. Защо да му припомним този ужасен ден тъкмо когато, изглежда,

бе започнал да се примирява със загубата на семейството си? Особено след като засега не можеха да се направят никакви изводи от играта на Холи с куклите.

В този момент тя осъзна, че от Коледа насам между тях бяха започнали да се появяват малки тайни, много от които произлизаха от нея. Дали се опитваше да го предпази от гнева и болката, или всъщност предпазваше себе си?

ШЕСТНАДЕСЕТА ГЛАВА

— Кой, по дяволите, е дал разрешение телата да се кремират и погребат? — ревна Грайндли.

Франклин отвърна като някой, който знае, че се готвят да откъснат главата му.

— Главен детектив Алекс Осбърн, сър. Семейството поиска разрешение и тъй като бяхте в едноседмичен отпуск точно след убийствата в Шелуд, отнесоха въпроса към него.

Инспекторът изруга под носа си. Когато началникът на районното следствено управление дадеше такова разрешение, той нищо не можеше да каже. Или да направи. Поне не пред старши полицаия.

— Е, надявам се патологическата лаборатория да може да ни даде по-подробен доклад. Сега имаме нужда от него. Телата не е трябвало да бъдат кремирани.

— Но случаят беше приключен, сър — запротестира Франклин. — Самият вие ми го казахте...

— Не бих наредил да се извършат погребенията — строго каза Грайндли, — още по-малко кремацията. А доказателствата на мястото на престъплението, и те ли бяха унищожени всичките?

— Да, сър.

— Предполагам, че пак началникът е дал разрешение къщата да бъде почистена? И завивките и килимите да се изгорят?

— Случаят беше приключен, сър — повтори старши полицаият.

Франклин не знаеше защо защитава Алекс Осбърн от гнева на инспектора, след като именно Грайндли обяви случая за „домашен инцидент“. Не беше честно началникът на местното следствено управление да бъде превърнат в изкупителна жертва.

Грайндли седна на бюрото си, обхванат от тиха паника. Той не обърна голямо внимание на версията на Кони Уесткот за случилото се, но не можеше да пренебрегне госпожа Линда Блейк, която му позвъни на следващия ден. Когато тя описа играта на Холи, той почувства, че

кръвта нахлу в главата му. Ако бе направил грешка, можеше да се прости с повишението си.

— Ясно е, че баща ѝ не е убиецът — беше му казала Линда. — Мисля, че някой друг се е промъкнал в Шелуд и е застрелял Едмънд Фаръл, преди Кристофър да се върне от дома на Оливия Мидълтън.

Когато Грайндли чу тези думи, сърцето му подскочи и той с ужас се запита дали Кони Уесткот все пак не бе казала истината. А беше толкова сигурен, че по-малкият син бе извършил убийствата, преди да се самоубие.

— Толкова сигурен — тихо повтори той на себе си. „Но ако бе сгрешил?...“

— Донеси ми първоначалния доклад на патолога, Франклин. Бих искал да го прегледам още веднъж, докато чакаме новия, който, надявам се, ще е по-подробен, в случай че са запазили в архива си и други бележки.

— Да, сър.

Докато старши полицаят донесе доклада, Грайндли мислено прехвърли отново основните подробности по случая. Защо беше толкова сигурен, че Крис Фаръл е виновен? Не беше ли пропуснал нещо важно, хвърляйки се на твърде очевидното заключение? Или някой друг го бе подвел?...

— Заповядайте, сър — каза Франклин, като се върна в канцеларията и остави доклада на бюрото.

— Благодаря — Грайндли се вгледа внимателно в напечатаните страници. — Да видим какво имаме тук? Три убийства, извършени в нощта на 28 февруари. Всички са били все още живи, когато чистачката си е тръгнала в пет и половина.

— Точно така, сър. Тя каза, че малкото момиченце е гледало телевизия в кабинета заедно с баба си.

— Попитахме ли я през коя врата е излязла? — внезапно попита Грайндли.

— Да, сър. През задната врата. Самата тя никога не е използвала предния вход. Каза, че с дъщеря ѝ са тръгнали надолу по алеята на Шелуд Манър за вкъщи, и че не е видяла никого на пътя или в градината.

— Каза ли какво е правило семейството по това време? С изключение на госпожа Фаръл и Холи? Къде е бил Едмънд Фаръл

например?

— На горния етаж, преобличал се е. Бил се изцапал с кал, докато работел в градината, и отишъл да си сложи чисти дрехи. По това време господин Кристофър Фаръл все още е бил навън.

— С Оливия Мидълтън, в Магнолия Котидж — припомни си инспекторът.

— Да, сър.

Грайндли се наведе напред, преплел дебелите си пръсти на бюрото пред него. Изглеждаше напрегнат.

— Възможно е — бавно каза той, — в зависимост от точното определяне на времето, Едмънд и Вирджиния Фаръл да са били вече мъртви, когато Кристофър се е върнал вкъщи.

Франклин изглеждаше учуден.

— В доклада на патолога отбелязано ли е, че Кристофър е умрял по-късно от другите? — после челото му се проясни. — Но разбира се, сър. Могъл е да се самоубие часове по-късно. Не знаем дали всичките са умрели един след друг.

— Не това имам предвид — Грайндли впери поглед в пространството, като че ли се мъчеше да разгадае някаква голяма загадка.

Франклин взе своето копие от доклада и прочете нещо, което бе привлякло вниманието му.

— Тук се казва, сър, че Кристофър Фаръл е стрелял в себе си два пъти. Чудя се защо два пъти?

— Първият изстрел не го е убил, затова е трябвало да дръпне спусъка отново. Това е очевидно.

— Едмънд Фаръл също е бил застрелян с два куршума. В гърдите — продължи Франклин. — Но Вирджиния Фаръл е била убита с един-единствен куршум, попаднал точно над лявото ѝ око... — той си спомни как бе изглеждала тя, отпусната тежко на леглото, и гласът му пресекна.

— Онова, което не разбирам, е защо никой не е чул петте изстрела?

— Може би този ден вятърът е духал в обратната посока, сър.

Грайндли го погледна строго:

— Не се опитвай да се шегуваш.

Франклин, изглежда, се засегна.

— Не се шегувах, сър — рязко отвърна той. — Това е единственото обяснение. На пушката е нямало заглушител и тъй като Шелуд е само на петдесет ярда от най-близките сгради в покрайнините на Бароу, звукът от изстрелите сигурно е бил отнесен в противоположната посока.

— Добре, добре — измърмори инспекторът. — Искам копия от всички показания, които взехме от семейството, от хората от селото, от всички, защото някой със сигурност лъже.

— Да, сър.

— Искам повече подробности и от патолога. Трагичното е, че телата са били кремирани.

— Мисля, че е било направено по чисто човешки причини, сър. Да се спести на членовете на семейството изпитанието да стоят наблизко в очакване на погребението — очите на Франклин бяха искрени. Миналата година, когато майка му почина, той не беше в състояние да се залови с каквото и да било, докато не я кремираха.

Грайндли го погледна унищожително:

— Зная защо е било направено, Франклин. Не е необходимо да се впускаш в подробности.

Безпокойството го правеше раздражителен. Имаше ужасното чувство, че над случая виси огромен въпросителен знак. А ако е сгрешил?... И е информирал погрешно началника на местното следствено управление?... Което, от своя страна, бе довело до унищожаването и на други доказателства... Помисли си с нарастващ ужас за кремациите и огъня, който бе погълнал килимите и завивките... Не беше останало никакво доказателство по случая, с изключение на първоначалните заключения на патолога.

— Искам да прочета показанията на Дейвид Фаръл отново — каза Грайндли.

— Да не би да мислите все пак, че той има нещо общо с това, сър? Той има алиби.

— Просто ми донеси показанията и престани да спориш — озъби се инспекторът.

Седмица по-късно, докато Шарлот се приготвяше за работа, инспектор Грайндли се обади на Дейвид. Отначало тя не разбра с кого

разговаря приятелят ѝ, но по изражението му и кратките едносрични забележки ясно личеше, че е ядосан. Най-накрая го чу да казва:

— Недоумявам защо ви е нужно да ме видите отново — замълча, а после рече: — Добре, предполагам, че ще трябва да дойда.

Когато затвори, Шарлот го погледна с безпокойство:

— С кого говори?

— С онзи детектив от Бароу. Няма да повярваш, но той иска да отида чак дотам, за да ми зададе още няколко проклети въпроса.

— Защо, за Бога?

— Не зная. Като че ли не преживях достатъчно! — в гласа му имаше нотка на отчаяние.

— Но какво още можеш да им кажеш, което да не им е известно? Ти даде показания. Всички дадохме показания. Защо трябва да ходиш отново? — объркана, попита тя.

— Грайндли каза, че се е появило нещо ново — той погледна Шарлот, в разгневените му сини очи се четеше тревога. — Обзалагам се, че е била Кони. Измислила е някаква история, за да ми създаде неприятности, само защото я изоставих заради теб.

— Но какво е могла да каже? — разсъждаваше Шарлот, опитвайки се да овладее чувствата си.

Дейвид прокара ръка през косата си и за момент притисна темето си. Затвори очи, като че ли се мъчеше да се концентрира.

— Нямам представа — най-после отвърна той. — Кони е способна на всичко.

— Да дойда ли утре с теб? Мога да помоля Майра, ако...

— Не. Няма нищо. Ще отида дотам и веднага се връщам. Ще се наложи да използвам колата ти, тъй като вече върнах служебната.

— Всичко е наред.

— Господи, каква досада!

— Горкичкият ми.

— Понякога имам чувството, че този кошмар никога няма да свърши! — отбеляза той. — Искам само да продам Шелуд, а после да се махна от тази ужасна страна и да тръгна по света.

Шарлот извърна лице, за да скрие от него колко много я потискаха думите му. Беше очевидно — плановете му бяха такива, че тя не можеше да ги сподели, ако не изоставеше всичко, което ѝ бе скъпо. Изведнъж ѝ се стори, че двамата искат съвсем различни неща.

Мислите ѝ бяха прекъснати от тупването на пощата, пъхната през пощенската кутия.

— Аз ще я взема — каза Дейвид.

С треперещи ръце Шарлот си сложи малко блясък за устни, погледна се в огледалото на тоалетката и видя страха в очите си. Изведнъж апартаментът притихна, изпълнен с потискаща тягостна тишина, наподобяваща затишие пред буря. Тогава тя чу:

— Какво, по?... — гласът на Дейвид отекна през стаите.

Шарлот изстина.

— Какво е това? Как смеят да постъпват така с мен! — възкликна той, като влезе в спалнята. Лицето му беше червено. — Чуй това! Оставили са половината имение на Крис, което да бъде прехвърлено на Холи, в случай че той умре!

— О, Дейвид!

— Можеш ли да повярваш? — възкликна той. — Половината отива при Холи! А ми обещаха, че аз ще получа всичко, защото Крис ще похарчи парите само за проклетите наркотици!

— О, съжалявам, скъпи — прошепна тя, като седна на края на леглото и се пресегна за ръката му.

Дейвид здраво стисна нейната с блеснали от болка очи.

— Не съм ли казвал винаги, че Крис е любимецът! Колко дяволски прав съм бил! — той захвърли документите насред стаята.

Шарлот го погледна, искаше ѝ се да не го беше приел толкова зле. Въпреки всичко не споделяше мнението му, че завещанието е нечестно.

— Предполагам, че ако нещо се бе случило с теб — изтъкна тя, — родителите ти биха искали парите да останат за децата ти.

Той не отговори, а се взря тъжно в пространството.

— Защо никога не си ми казвал, че си бил осиновен, Дейвид? — импулсивно попита Шарлот.

Прекалено късно осъзна, че това беше най-лошото нещо, което можеше да каже, особено в този момент. Той се обърна към нея почервенял:

— Теб какво те засяга?

Шарлот пребледня, уплашена от силата на гнева му.

— Не... не ме засяга — заекна тя, — но исках да разбера защо никога не си споменава за това. Смятах, че си споделяме всичко. Че

между нас няма тайни.

— Защо да ти казвам? Това си е само моя работа.

— Но аз мислех, че съм различна... — очите ѝ го молеха да разбере болката ѝ, но той не я слушаше.

— Вирджиния непрекъснато повтаряше, че съм „специално избран“ — продължи Дейвид, — но това бяха глупости! Преди две години промениха завещанията си. Вирджиния ми каза, че на Крис не могат да му се поверят пари, че той ще ги пропилее за наркотици и алкохол, и беше права. Именно тогава тя ми каза, че ще получа всичко.

— Защо ще ти го казва, ако не е било вярно?

Дейвид сви рамене:

— Всичко в името на спокойствието — това беше девизът ѝ. — Тя винаги ми обещаваше онова, което исках, за да мълча.

Шарлот си спомни колко изнервена и силно напрегната бе Вирджиния, като опъната до крайност струна. Животът ѝ сигурно бе представлявал едно ужасно балансиране между мъжете в семейството. За да угоди на Едмънд, вероятно се е налагало понякога да се опълчи срещу синовете си, за да достави удоволствие на тях, навярно се е излагала на гнева на съпруга си. Шарлот беше сигурна, че в моменти на натиск Вирджиния би отстъпила и би обещава всичко.

— Може би не е трябвало да ѝ вярваш — тихо каза тя.

Дейвид я стрелна с поглед.

— Не ми казвай какво е трябвало и какво не е трябвало да правя със семейството си — отвърна той. — Както и да е, откъде разбра, че съм осиновен?

Беше ѝ трудно да говори сега. Почувства се притисната от ситуацията.

— Каза ми го човек от семейството ти — неубедително отвърна Шарлот, не желаейки да издава Линда. Спомни си, че тя ѝ бе доверила, че двамата с Дейвид никога не са се разбирали истински.

— Обзалагам се, че е бил Крис — рече Дейвид. — Той много добре съзнаваше, че е истинският син вкъщи.

Внезапно гневът му се изпари, като че ли не бе останало нищо от него.

— О, Господи! Знаех си, че никога не са ме обичали истински. Всичко беше една преструвка, начин да впечатлят другите хора. Още щом Крис се роди — техният собствен син — те загубиха интерес към

мен. Превърнах се в досада за тях, но не можеха да направят нищо, бяха се обвързали с мен за цял живот.

Шарлот отиде при него и го прегърна.

— Скъпи, сигурна съм, че са те обичали. Линда ми каза, че са се отнасяли към теб и Крис по един и същи начин, обичали са и двама ви. Не е било преструвка.

— Линда? Значи Линда ти е казала, че съм осиновен. Господи, защо не си гледа своята работа? Тя никога не ме е харесвала.

Шарлот кимна мълчаливо, знаейки, че е истина. Внезапно той стана и започна да се разхожда из стаята, лицето му се оживи:

— Разбира се, че е тя! Защо не се сетих по-рано!

— За какво говориш?

— Обзалагам се, че Линда стои зад промяната на завещанията.

Това е типично в неин стил.

— Дейвид... трябва да тръгвам за работа — отчаяно каза Шарлот. Не обичаше да го оставя в такова настроение, но вече минаваше девет и Майра щеше да ѝ се скара, ако закъснееше отново.

— Добре! — рязко отвърна той.

— Ще се справиш ли?

Дейвид кимна и отново се отпусна на леглото.

— Просто ми е ужасно мъчно — каза той. — Никога не съм мислил, че ще свърши така.

Тя се наведе да го целуне.

— Няма нищо, скъпи. Парите не са всичко.

Той изсумтя:

— Колко смешно е това твърдение!

— Доброто здраве и любовта са по-важни.

— Ти си такава ужасна романтичка — каза той, но не с лошо чувство.

— Ще се видим довечера.

— Хайде да излезем някъде, скъпа. Да отидем в някой интересен ресторант. Започна да ми омръзва домашната кухня.

Шарлот знаеше, че ако излязат, ще трябва да плаща тя. След като напусна работа, Дейвид отново бе започнал да изпитва финансови затруднения.

— Ще донеса нещо наистина вкусно — предложи тя. — Ще бъде много по-евтино, отколкото ако ядем навън. До довечера, скъпи! — в

гласа ѝ имаше съчувствие.

— Приятен ден, скъпа — отвърна той и я прегърна, когато тя тръгна да излиза. — Какво бих правил без теб, малък ангеле?

Когато Шарлот пристигна в дизайнерското ателие, имаше съобщение да позвъни на Линда. Тя набра номера и веднага щом се поздравиха, Шарлот ѝ каза, че Грайндли желае да види Дейвид отново.

— Разбрах — отвърна Линда осведомено.

— Откъде знаеш? И теб ли е искал да види?

— Засега не, но каза, че ще се наложи да се срещне с Холи. Когато му разправих за играта ѝ с куклите, отначало беше настроен скептично, но сега мисля, че вече вярва, че Крис е невинен.

— Боже мой, това е прекрасно! — възкликна Шарлот. — Ще поднови ли случая?

— Възможно е — предпазливо отвърна Линда. — Очевидно иска да разбере дали отделът, който е извършил аутопсиите, е документирал още някакви подробности. Нещо в записките им, което може да се окаже от полза. Искях да говоря с теб за Кони Уесткот.

Ледена стрела се заби в сърцето на Шарлот.

— Какво за Кони?

— Очевидно е била в Бароу, за да се срещне с инспектора и му е разказала своята версия за случилото се. Мисля, че отначало не е погледнал сериозно на нея, но сега не е толкова сигурен.

— Какво може да знае тя? — попита Шарлот, почувствала внезапно необяснима тревога. — Появи се онзи ден в апартамента ми, тъй като прочела всичко във вестниците. Дейвид каза, че искала пари.

— Дал ли ѝ е?

— Не. Разбира се, че не!

— Е, инспекторът смята, че го е изнудвала.

— Боже мой! — Шарлот бе смаяна. — Каква абсурдна идея! Защо ще го прави?

Линда дълго мълча, преди да отговори, после рече внимателно:

— Очевидно Кони смята, че Дейвид знае повече, отколкото е признал.

— Какво искаш да кажеш? — гневно попита Шарлот. — Какво може да знае Дейвид? Той знае толкова, колкото и всички ние! Как е

възможно някой да предположи друго нещо! За Бога, Линда, това, което говориш, е ужасно.

— Ами не зная, скъпа. Нещо става — в гласа ѝ пролича отегчение. — Просто се надявам да се докаже, че Крис е невинен.

— Дори и да е невинен — отвърна Шарлот, по-ядосана от всякога, — това не значи, че Дейвид знае какво се е случило.

— Може да прикрива някого.

— Кого например? — невярващо попита Шарлот. — Кого може да прикрива, за Бога?

— По кое време каза, че майка му се е обадила онази нощ?

— Около десет часа, знаеш това — нетърпеливо отвърна тя.

Тонът на Линда беше глух:

— Според това, което сега казва инспекторът, Вирджиния не е могла да го стори.

— Но тя се обади! Спомням си много добре. Тъкмо бяхме вечеряли и аз бях влязла да взема един душ. Както и да е, има ли значение точното време? Не разбирам какво искаш да кажеш.

— Вирджиния не е могла да се обади на Дейвид в десет часа, защото вече е била мъртва почти от четири часа.

Шарлот седна на бюрото си, усещайки, че ѝ се повдига. Пред нея зейна огромна бездна от страх, съпроводен от чувство на дълбок гняв. За Бога, какво се опитваше да направи Линда? Разбираше желанието ѝ да докаже невинността на Крис, но изпита огорчение от начина, по който тя се опитваше да свърже Дейвид с убийствата. Неспособна да се съсредоточи, Шарлот продължи да седи на бюрото си, измъчвана от въпроси, на които не можеше да намери отговор. Сега съжеляваше, че не бе придружила Дейвид до Бароу тази сутрин. Отчаяна, тя най-накрая позвъни на майка си. Ако не поговореше с някого, щеше да се пръсне.

— Какво има, скъпа? — веднага попита Маргарет. По гласа на дъщеря ѝ личеше, че е напрегната.

— Разтревожена съм, мамо! — после разказа за посещенията на Кони, за това, че бяха извикали Дейвид в Бароу да го разпитват и за играта на Холи с нейните кукли, която почти със сигурност доказваше, че Едмънд е бил убит, докато Крис все още се е намирал при Оливия.

— О, скъпа, това е ужасно за теб. Защо искат да видят Дейвид?
— попита майка ѝ. — На какво основание, за Бога?

— Той мисли, че бившата му приятелка си откъщава, задето е прекъснал връзката си с нея — нещастно отвърна Шарлот, — и му създава неприятности с полицията.

— Но какво може да е казала?

— Един Господ знае, но като се свърже това с версията на Холи за случилото се, очевидно ще подновят разследването. Толкова съм разтревожена, мамо.

— Защо се тревожиш? — попита Маргарет Тейлър. — Нито ти, нито Дейвид имате какво да криете — заключи тя.

— Зная. Просто се чувствам много напрегната. Срещата с бившата му приятелка наистина ме разстрои.

— Дейвид сигурно е имал няколко приятелки, преди да те срещне, не може да се очаква от един симпатичен мъж на неговата възраст да води целомъдрен живот. Забрави за миналото, скъпа. Важното е, че сега обича теб.

Разумните слова на Маргарет бяха като балсам за разтревожената душа на Шарлот.

— Да. Зная — отвърна тя, поуспокоена.

— За какво точно се безпокоиш?

— Линда току-що ми каза, че Вирджиния е била убита около шест и половина, според по-подробните данни от аутопсията, а тя се обади на Дейвид не по-рано от десет часа.

По телефона настъпи тягостно мълчание. Когато Маргарет заговори отново, като че ли се опитваше да успокои гласа си:

— И какви са предположенията на полицията?

— Не зная, мамо. Именно това е ужасното.

— Мислиш ли, че някой го е натопил? — потресена, попита майка ѝ.

— Не зная! Безпокоя се, че Кони може да е измислила нещо, за да му отмъсти, след като ѝ е казал, че няма да ѝ даде пари. Какво ще стане, ако полицията ѝ повярва?

— Скъпа, мисля, че си въобразяваш — нежно възрази Маргарет. — Защо не се успокоиш и когато Дейвид се върне довечера, да поговориш с него за това? Така няма ли да е най-разумно?

— Предполагам.

Когато затвори, Шарлот се опита да продължи с работата си, но не можа да се съсредоточи. Мислите ѝ се въртяха единствено около Кони, чудеше се какво бе означавала тя за Дейвид и какво е могла да каже на полицията, за да му навреди. Това щяха да бъдат само лъжи, разбира се, злонамерени лъжи, които да разрушат репутацията му и да му създадат неприятности. Въпреки всичко тя се чувстваше ужасно неспокойна. И защо, по дяволите, полицията искаше да види Дейвид отново?

Към десет и половина същата вечер Шарлот бе сериозно разтревожена. Дейвид трябваше да се е върнал в Лондон отдавна, пътуването от Дивайзис обикновено не отнемаше повече от два часа, при условие че се избегнат задръстванията. Какво, по дяволите, би могло да се случи?

Когато в десет и четиридесет и пет телефонът иззвъня, тя го сграбчи с облекчение. Сигурно Дейвид се обаждаше да ѝ каже, че скоро ще се прибере.

— Здравей! — поздрави го тя по обичайния си фамилиарен начин.

— Здравей! — отвърна нечий непознат глас. — Шарлот Тейлър ли е на телефона? — тонът на мъжа беше свойски, като на стар приятел.

— Да, аз съм. Кой се обажда?

— О, страхотно, Шарлот! Слушай, аз съм Харолд Спайсър. Работя за „Дейли Глоуб“. Кажи ми какво мислиш за задържането на приятеля ти тази вечер за разпит в полицейския участък на Бароу?

Шарлот направи отчаяно усилие да остане спокойна.

— За какво говорите? — сърцето ѝ бясно биеше.

— Вие не знаете ли? Полицията иска да разкрие още някои подробности във връзка с убийството на семейството му преди няколко седмици. Изненадан съм, че не ви е казал.

Гласът на репортера беше небрежен, като че ли я бе попитал дали е чула последната прогноза за времето.

— Не зная за какво говорите! — каза Шарлот. — От кой вестник бяхте? Откъде ви дойде наум тази абсурдна идея? Дейвид отиде в Бароу само за да поговори с инспектора, ръководещ случая.

— Никога ли не сте чували фразата „оказване помощ на полицията във връзка със следствието“? Това е вежлив начин да кажат, че имат подозрения, но още нищо не могат да докажат! И така, как се отнасяте към това?

— Вървете по дяволите, ето какво ще ви кажа! — извика Шарлот и тръшна слушалката.

Беше се разтреперила цялата. Какво, за Бога, ставаше? Сърцето ѝ болезнено се сви от страх и цялото ѝ същество се изпълни с мъка. Мисълта, че Дейвид ще трябва да прекара нощта в килия в полицейския участък, я ужасяваше. Той беше невинен. Те нямаха право да го затварят. Вероятно не го подозираха, че има нещо общо с убийствата? В главата ѝ не спираха да се въртят объркани мисли, докато най-накрая не издържа. С треперещи пръсти набра телефонния номер на Линда, бе прекалено разтревожена, за да позвъни направо в полицията. Линда обикновено знаеше какво става, защото почти всеки ден беше във връзка с инспектора, съобщавайки му за всичко, което Холи бе направила или казала.

— Съжалявам, че звъня толкова късно, Дензил — извини се Шарлот, — но мога ли да говоря с Линда, моля те?

— Тя е в банята — отвърна Дензил. — Какво има, Шарлот?

Тя му разказа накратко какво бе научила от репортера.

— Ужасно съм обезпокоена. Защо ще задържат Дейвид за през нощта?

Дензил ѝ отвърна загрижено:

— Не зная. След като сега са напълно сигурни, че не е бил Крис, предполагам, че искат да проверят всичко. Това не означава, че подозират Дейвид в нещо, сигурен съм — добави той успокояващо.

Шарлот имаше чувството, че ще откачи, в главата ѝ се въртяха най-различни мисли, но се помъчи да приеме ставащото. Ситуацията заприличваше на ужасен кошмар и тя за първи път усети истински страх.

— Не затваряй, Шарлот — каза Дензил. — Линда дойде. Може би тя знае нещо. Двамата с брат ми бяхме навън, на бизнес вечеря, така че не съм чул последните новини.

— Благодаря — тя се отпусна на леглото, почувствала внезапна слабост в краката си.

— Шарлот, скъпа — прозвуча по линията чувствителният глас на Линда. — Добре ли си?

Тя повтори какво ѝ бе казал репортерът.

— Не се тревожи прекалено — отвърна Линда, макар гласът ѝ да не звучеше твърде убедително. — Може би всички ни ще разпитат отново. Вероятно са задържали Дейвид в полицейския участък, защото не им е стигнало времето и ще го доразпитат утре сутринта.

— Това обичайна практика ли е?

— Почакай за момент, скъпа. Ще попитам Рандъл, брата на Дензил. Той е адвокат.

Линда остави слушалката и Шарлот ги чу да приказват.

Когато Линда се обади отново, тя подбираше думите си предпазливо, като че ли я бяха предупредили да внимава какво говори.

— Рандъл казва, че всичко зависи от обстоятелствата, но не могат да го държат дълго, ако нямат доказателства срещу него.

— Е, тогава всичко е наред — отвърна Шарлот с облекчение. Не съществуваха никакви доказателства, тъй като Дейвид беше напълно невинен. Думите на Линда я успокоиха, но въпреки всичко тя беше ужасена, че изобщо бе възможно полицията да си помисли, че Дейвид крие нещо.

— Изглежда — продължи Линда, — че Едмънд е бил застрелян пръв и е умрял около шест и половина, което изважда Крис от подозрение, тъй като са открили свидетел, който го е видял да напуска Магнолия Котидж в седем часа.

— А Вирджиния?... — всеки път, щом си помислеше за нея, я връхлиташе ужасният спомен за това как бе изглеждала тя в смъртта си.

— Била е застреляна към шест и четиридесет и пет.

— Значи Крис определено не е убил и нея?

— Така изглежда.

— О, Господи, Линда, чувствам се по-объркана от всякога. Защо ще иска някой да ги убива?

Линда си пое дълбоко дъх.

— Винаги съществува възможността да е бил нает човек да го направи — тихо каза тя.

— Какво? — Шарлот бе ужасена, мислите ѝ се разпиляха панически. — Каква странна идея! Кой би направил такова нещо?

— Въпросът е в шестдесет и четирите хиляди долара, скъпа. Ще се опитат да разпитат Холи след няколко дни. Не ми харесва идеята да я карат да разказва за случилото се, но разпитът ще се проведе от детския следовател, така че ще се намали рискът от евентуални вредни последици. Всъщност казаха ми, че Холи няма да се оправи напълно от преживяното, докато не започне да говори за него.

— Горкичката, само какво я очаква! — каза Шарлот съчувствено.

— Зная, но трябва да се направи.

— Съжалявам, че те обезпокоих толкова късно, Линда — отново се извини Шарлот, — и благодаря, че ме осведоми какво става. Вероятно си въобразявам твърде много.

— Ти преживя доста, скъпа. Господи, та това не е дори семейството ти и все пак трябваше да понесеш такива ужасни неща. Сигурна съм, че Дейвид ще се върне утре и само настроението му ще бъде лошо! — звучно се засмя Линда.

Шарлот също се засмя леко.

— Сигурна съм, че си права. Искам да кажа, защо ще го задържат?

СЕДЕМНАДЕСЕТА ГЛАВА

Том Грайндли лежеше, вперил поглед в тавана на спалнята си, чудейки се дали да стане и да си направи нещо горещо за пиене. Беше четири часът сутринта, скоро мразовитата пролетна зора щеше да разтопи тъмнината и да даде начало на нов ден. До него, дълбоко заспала, лежеше жена му, необезпокоявана от никакви грижи и тревоги — нейната най-важна работа беше, помисли си той със завист, да се грижи за него.

След още няколко минути на колебание той се реши. Не можеше да лежи повече така, измъчван от съмнения и подозрения около убийствата в Шелуд. Измъкна се изпод завивките, грабна халата си от закачалката на вратата на спалнята и слезе в кухнята.

Напълни електрическият чайник и го включи, преди да вземе от бюфета телефонния бележник и молива и да седне на кухненската маса. Случаят го безпокоеше. Шестчасовият разпит на Дейвид Фаръл не разкри нищо ново и все пак вече беше дяволски сигурен, че Кони Уесткот говореше истината. Въпросът бе дали можеше да го докаже.

Той дълго се взира в празния лист на бележника, опитвайки се да приведе мислите си в ред. После написа със ситния си прецизен почерк в горната лява част на страницата „за“, а вдясно „против“. Ако можеше да изброи всички причини, които му даваха основание да вярва, че Дейвид Фаръл е виновен, а след това онези, доказващи невинността му, може би щеше да успее да разплете противоречивите мисли, въртящи се в главата му.

Започна с доводите „за“. Според Кони Уесткот, Дейвид Фаръл й бе казал, че има намерение да наеме човек да убие родителите му и брат му, защото ги ненавижда и иска да вземе парите им. От другата страна на листа Грайндли написа:

„Възможно е да се е хвалел, за да се покаже.“

Под него допълни:

„Тя може да е измислила историята, за да си отмъсти, че я е изоставил.“

Чайникът завря и той стана да си направи чай. За сън не можеше и да става въпрос. Умът му бе прекалено напрегнат и се чувстваше доста разстроен, за да се отпусне. Какъв беше следващият довод „за“? Работата бе свършена от вътрешен човек. Това изглеждаше съвсем определено. Била е използвана собствената двадесет и две милиметрова пушка на Едмънд Фаръл, взета от един шкаф в стаята с оръжията, където обикновено я е държал. Върху пушката имаше отпечатъци само на Едмънд и Кристофър; макар че, Грайндли трябваше да признае, дълбоко загрижен, по-голямата част от нея беше старателно избърсана. Отпечатъците на Дейвид, взети за първи път вчера, естествено не бяха открити, но той не го и очакваше. Дейвид беше прекарал деня в Дърби и фирмата, която бе посетил с надеждата да получи голяма поръчка за „Пи Ен Джилинкс“, му бе осигурила съвършено алиби. Следващият въпрос бе: беше ли наел Дейвид убиец? И ако беше така, кой бе той?

Грайндли въздъхна дълбоко и погледна през кухненския прозорец окъпаната в студеносиньо градина, чиито дървета изглеждаха черни на фона на тъмното небе.

В целия този случай имаше нещо гнило, но да пукне, ако можеше да се сети какво е. Знаеше само, че бе възможно да е на грешна следа, но дълбоко в себе си усещаше, че Дейвид Фаръл бе много по-дълбоко замесен, отколкото си признаваше. Изведнъж като че ли му дойде някакво вдъхновение и той се сети нещо. Когато заведе Дейвид в къщата да разпознае телата, говориха за това, че Гладис Сковел ги е открила. Грайндли бе обяснил, че отначало тя е намерила само тялото на Едмънд в хола. Как така Дейвид бе попитал: „Тогава сигурно не се е качила горе?“ Откъде по това време, запита се Грайндли, Дейвид е знаел, че тялото на майка му е там, освен ако не е бил замесен по някакъв начин?

Какъвто и да беше изходът, инспекторът знаеше, че се е провалил. Можеше да прехвърли известна част от вината върху Алекс

Осбърн, началника на следственото управление, който беше отишъл да играе голф в деня на убийството, повярвал с радост, че е било „домашен инцидент“, но той без съмнение щеше да протестира, че Грайндли го е информирал зле и го е накарал да повярва, че всичко е ясно. Този ден Грайндли бе твърдял самодоволно, че случаят е приключен, а сега се свиваше от мъка, като си спомняше колко бе уверен в преценката си.

Три часа по-късно той беше отново на бюрото си в полицейския участък, а пред него стоеше папката с надпис:

„Случаят Шелуд“

Щеше да натисне Дейвид Фаръл за последен път, като повика и Франклин да присъства, но ако не успееш да го пречупят, щеше да се наложи да го пуснат. Засега нямаха достатъчни доказателства и с нарастващ ужас Грайндли осъзна колко дълбоко бе вярвал на първоначалните показания на Дейвид. Тогава всичко като че ли съвпаднаше, но сега, поглеждайки назад, случаят изглеждаше малко прекалено ясен.

Няколко минути по-късно той повика Франклин в канцеларията си и те обсъдиха нещата накратко, преди да накарат дежурния полицай да доведе Дейвид от килията, където беше затворен за през нощта.

— Пунктът, по който трябва да се опитаме да го оборим — заяви Грайндли, — е времето, по което според него се е обадила майка му във въпросната нощ.

Франклин кимна.

— Според мен той лъже. Майка му не може да е позвънила около десет часа.

— Но приятелката му, Шарлот Тейлър, го потвърди, нали? Имаме показанията ѝ, в които се казва, че когато е излязла от банята, той тъкмо затварял телефона след разговора с майка си.

— Да, но тя потвърди ли, че действително го е чула да говори с нея? Може да е излъгал, че майка му е позвънила, а след това да се е престорил, че ѝ се обажда. Той е казал на Шарлот Тейлър, че линията е заета, но дали наистина е било така?

Франклин изглеждаше смаян:

— Не се бях сетил за това.

Грайндли замълча, доволен от разсъжденията си. Не спомена, че когато каза на Линда Блейк точните часове на настъпване на смъртта, именно тя отбеляза, че ако убийствата са станали по-рано вечерта, то Дейвид не е могъл да разговаря с майка си в десет часа.

— Добре, Франклин — каза той. — Нека да се заемем отново с това. Доведи го тук! Искам да разнищя този случай докрай, дори и да е последното нещо, което ще направя.

Шарлот се събуди рано. Когато изплува на повърхността и дойде в съзнание, усети някакво чувство на страх, което отначало не можа да разпознае. Нещо се бе случило, нещо ужасно. Тогава си спомни. За момент стисна силно очи, като че ли да изтрие образите, изпълващи ума ѝ, но те не изчезнаха: Дейвид бе задържан за разпит и нищо от онова, което Линда и Дензил ѝ бяха казали по телефона снощи, не бе успяло да намали тревогите ѝ. Тя погледна часовника до леглото си, беше само пет и половина. Трябваше да опита да поспи още поне два-три часа. Като дишаше дълбоко и бавно, тя се помъчи да съсредоточи мислите си върху нещо друго, нещо приятно и незначително: платовете, които бе избрала да покаже на една клиентка за пердета на спалнята ѝ, нежният зелен нюанс за банята на друг клиент; трептящото червено за приземна трапезария, но нищо не се получи. Тежките удари на сърцето ѝ я връщаха отново и отново, към действителността. Беше невъзможно да заспи в най-добрия случай сънят щеше да ѝ донесе само откъслечни кошмари, изпълнени с ужасни мрачни картини. По-добре беше да стане и да посрещне онова, което ѝ бе приготвил денят.

Когато Майра пристигна в дизайнерското ателие малко след девет часа, я завари да работи усилено.

— Как си, Шарлот? — попита тя. После я погледна по-отблизо и възкликна: — Изглеждаш ужасно! Нещо не е наред ли?

Шарлот се усмихна кисело и кимна:

— Да. Не е наред. Всъщност съм ужасно разтревожена.

Майра седна на бюрото си. Независимо от ранния час, изглеждаше безупречно. Бе облечена в ярък морскосин костюм с примес на смарагдовозелено, а тъмната ѝ коса бе прибрана отзад на кок.

— Шарлот, какво се е случило?

— Детективът, който ръководеше случая, вчера извика Дейвид да отиде в Бароу. Мислехме, че е за нещо обикновено, но го задържаха цялата нощ, за да го разпитват.

Очите на Майра се разшириха:

— Защо?

— Зная толкова, колкото и ти. Каза ми го един репортер от „Глоуб“, който ми позвъни късно снощи, за да ме попита какво мисля за това.

— О, Боже! Надявам се, че си го пратила по дяволите?

— Да. Онова, което ме безпокои, е, защо те смятат, че Дейвид знае нещо. Какво може да знае той? Мисля, че бившата му приятелка създава тези неприятности. Ако си е поставила за цел да му навреди, един Господ знае какво може да е наговорила.

— Разбирам, Шарлот, но съм сигурна, че се тревожиш напразно. Полицията трябва да огледа всяка подробност, дори и да звучи наистина неправдоподобно. Вероятно искат да проверят историята ѝ. Да видят дали има някаква истина в нея.

— Какво, през целия ден? И да го задържат и през нощта? — усъмни се Шарлот. — Те със сигурност не биха приели налудничавите обвинения на някаква непозната толкова сериозно, нали?

— Да, мисля, че е така — съгласи се Майра. — Защо не им позвъниш и да попиташ какво става?

— Страх ме е, Майра. Същото е, като да отидеш на лекар. Винаги съм се притеснявала от хора, заемащи официални длъжности.

— Това е, защото си срамежлива. Да позвъня ли вместо теб?

— Би ли го направила наистина? — с благодарност попита тя.

След малко Майра се свърза с дежурния офицер.

— Добро утро — каза тя с отчетлив глас. — Обажда се Майра Грант, колежка съм на Шарлот Тейлър. Може ли да ми дадете, някаква информация за приятеля ѝ, Дейвид Фаръл, който е задържан за разпит във връзка с убийствата в Шелуд Манър?

Настъпи пауза, после тя отново заговори:

— Имате ли някаква представа кога ще приключите с разпита? Разбирам. Е, благодаря ви много — Майра затвори и погледна Шарлот. — Страхувам се, че не можах да ти помогна много — мрачно рече тя.

— Какво казаха?

Майра сви рамене:

— Отговориха уклончиво. Отказаха да потвърдят името на мъжа, когото разпитват. Не пожелаха да кажат и кога ще го освободят.

— О, Майра! Това е ужасно — ръцете на Шарлот затрепериха и очите ѝ се напълниха със сълзи. — Какво да направя? Какво искат от него? Може би трябва да наема адвокат. Как мислиш?

— Смятам, че трябва да почакаш, докато го освободят или обвинят.

— Да го обвинят? — Шарлот изглеждаше ужасена. — Но в какво могат да го обвинят? Той не е убил семейството си! За какво намекваш? О, Господи! — изхлипа тя. Бе станала от стола си и се разхождаше като обезумяла из офиса.

— Слушай, Шарлот — каза Майра най-накрая. — Засега нищо не можеш да направиш. Без съмнение Дейвид ще се върне в Лондон веднага щом може и тогава ще поговориш с него за всичко. Междувременно се опитай да запазиш спокойствие и нека се заловим за някаква работа. Това е най-добрата терапия в света, както знаеш. В противен случай само ще стоиш там замислена, изпитвайки желание да се обесиш! — начинът, по който Майра говореше, винаги забавляваше Шарлот.

— Права си — отвърна тя поуспокоена. — Ще направя на двете ни по чашка силно кафе и ще се заема с поръчката на онова оборудване за баня за имението „Рътланд Гейт“. Съжалявам, че ти създавам такива неприятности.

Майра се усмихна.

— Всичко ще бъде наред, ще видиш — каза тя.

— Надявам се да си права.

Дейвид не се обади през целия ден. Шарлот му остави съобщение на телефонния си секретар, в което го молеше да ѝ позвъни, щом се върне, но всичко беше напразно.

Опита да се съсредоточи върху работата си, но този ден трябваше да стои в ателието, вместо да се среща с клиенти навън или да посещава разни места, и това направи задачата ѝ още по-трудна. Мислеше само за приятеля си, чудейки се какво му се е случило. Ако беше отишла в Уилтшир с него, помисли си тя, поне щеше да знае

какво става. Здравият разум ѝ казваше, че няма причини да се безпокои. Дейвид, разбира се, скоро щеше да се върне вкъщи, смеейки се на това, че са го разпитвали. Но в друга част от себе си тя усети отново онова студено, пълзящо безпокойство.

В пет часа Шарлот си тръгна от офиса и забърза към къщи. За момент, докато отключваше уличната врата, си представи, че Дейвид вече е горе и се е изтегнал на кушетката с разхвърляни около него страници от „Ивнинг Стандърд“, а телевизорът гърми. Щяха да се прегърнат и целунат, и да си кажат колко ужасен е бил денят и колко много са си липсвали един на друг.

В този момент на сантиметри от лицето ѝ проблесна светкавица от фотоапарат, която я заслепи и изплаши. Известно време тя не можеше да види нищо и се подпря на вратата.

— Някакви новини за приятеля ви, Шарлот? — попита я нахален глас.

— Кога ще се върне вкъщи, скъпа? — обади се друг. Когато погледът ѝ се проясни, тя видя двама репортери и един фотограф в дъното на стълбите.

— Оставете ме на мира! — ядосано каза Шарлот. Отвори тежката входна врата и побърза да влезе в общия коридор, като я затръшна след себе си. Случилото се я смути и уплаши. Как смееха да се нахвърлят така върху нея? Това бе грубо посегателство срещу личността ѝ и тя беше дълбоко възмутена, че е станала обект на интерес от страна на медиите, само защото бе приятелка на Дейвид. Поне едно нещо се изясни. Очевидно той все още не бе се върнал от Бароу. Както очакваше, апартаментът бе празен и в него витаеше пустота и меланхолия. Сутринта беше оставила стаите безупречно чисти и сега те ѝ се присмиваха със своята изрядност.

Сърцето ѝ плачеше за Дейвид. Тази празнота, това ужасно спокойствие беше вид самота, която никога преди не бе познавала. За момент ѝ се прииска да избяга оттам и да отиде вкъщи при родителите си. После се упрекна, че се държи като дете. Беше зряла жена на двадесет и шест години, която имаше собствен апартамент, добра работа, а в скоро време щеше да се сдобие и със свой собствен бизнес. Въпреки всичко продължи да се разхожда из всекидневната. Искеше ѝ се да не се бе отказвала от цигарите, почуди се дали да не отвори бутилка вино, питайки се отново и отново какво, за Бога, ставаше.

Когато телефонът иззвъня, тя се втурна да го вдигне, изтръпнала от мрачно предчувствие. Беше Нийл.

— Шарлот, каква е тази работа с арестуването на Дейвид? — разтревожено попита той. — Някакъв репортер от един от жълтите вестници се обади и се опита да научи нещо от Карол, но ние не знаехме нищо. Какво става?

— Ужасно е — отвърна Шарлот с треперещ глас. Възможно най-кратко тя му разказа за случилото се. — Извикаха го да го разпитат, не е арестуван. „Помага на полицията в разследването“ — това е, мисля, изразът, който използват. Разбира се, всичко е пародия. Старата му приятелка, Кони, очевидно е измислила някакво налудничаво обвинение и предполагам, че полицията е сметнала за нужно да го провери, но според мен това е ужасно несправедливо. Дейвид вече преживя толкова много.

— Кони Уесткот ли? — попита Нийл. — Никога не съм харесвал особено това момиче. Не разбирах какво вижда Дейвид в нея.

Шарлот почувства внезапно свиване в гърлото си и дъхът ѝ спря.

— Вие сте я познавали? — запита тя, преди да успее да се спре.

— Разбира се — отвърна Нийл. — Двамата с Карол бяхме поканени на годеща. Тя преследваше пари, в това няма съмнение. Съжалявам, ако се е върнала отново в живота му. Мъчно ми е и за теб, скъпа. Да се надяваме, че няма да навреди много, макар че не бих се учудил.

— Защото иска да му отмъсти ли?

— Не мисля, че мотивът ѝ е отмъщение — тихо каза Нийл. — Все пак тя го изостави... заради друг младеж.

Главата на Шарлот се замая. През цялото време беше вярвала, че Дейвид е скъсал с Кони. Фактът, че е било обратното, съвсем променяше нещата.

— Разбирам — бавно каза тя, макар да не разбираше нищо. „Дейвид е бил сгоден за Кони?“

— Предполагам, че си знаела за нея? — любезно продължи Нийл. — Беше голямо облекчение за семейството, когато тя го напусна.

— Не... аз... не знаех — отвърна тя, изгубила чувство за реалност. Наистина ли се случваха всички тези неща? — Кога беше

това? — гласът ѝ като че ли принадлежеше на някой друг и идваше отнякъде далече-далече.

— Скъпа, ужасно съжалявам. Мислех, че знаеш всичко. Струва ми се, че продължиха да се срещат, но годежът бе развален в действителност миналата есен.

Есента, мрачно си помисли Шарлот. Сигурно се бе случило точно преди да го срещне. Но Нийл каза, че са продължили да се виждат. Какво точно означаваше това? Да пият по нещо? Да вечерят? Да се любят набързо? Измъчван от най-различни мисли, умът ѝ, изглежда, бе хванат в някакъв капан; тя не спираше да си блъска главата, връщайки се неизменно на все същия въпрос: обичаше ли я Дейвид все още? Защо не ѝ бе казал за годежа си? Защо бе намекнал, че той я е отблъснал? В очите ѝ запариха сълзи.

— Там ли си, скъпа? — чу тя да казва Нийл.

— Да, тук съм — мрачно отвърна Шарлот.

— Би ли накарала Дейвид да ми позвъни, когато се върне? Всичко е ужасно объркано, а присъствието на тези проклети репортери наоколо не помага много.

— Зная. Преди няколко минути, когато се прибирах вкъщи, един едва не ме ослепи със светкавицата на фотоапарата си.

— Извикай полицията да ги разгони, ако ти досаждат! Няма за какво да те преследват — викна Нийл.

Въпреки тревогите си, Шарлот се усмихна. Когато Нийл биваше обезпокоен от нещо, винаги се проявяваха качествата му на бивш директор на училище.

— Ще се оправя — увери го тя. — Тази вечер няма да излизам.

След като затвори, Шарлот реши да свърши нещо полезно. И да стои така, все едно нямаше да върне Дейвид. Тогава чу външната врата да се затваря с трясък и някой бързо се заизкачва нагоре по стълбите към апартамента ѝ. Стъпките на Дейвид?... Сърцето ѝ нервно се сви, тя почувства как кръвта се дръпна от главата ѝ, зави ѝ се свят.

— Здравей, малък ангеле!

Шарлот излетя от всекидневната. Той стоеше в коридора; мъжът, когото обичаше, и все пак за един кратък миг ѝ се стори, че е странник, когото изобщо не познава.

Той стоеше там и я гледаше с великолепните си сини очи, а на лицето му бе изписана усмивка, която тя не разбираше.

— Добре ли си? — попита Шарлот и отиде при него, желаейки в този момент само да го прегърне.

— Добре съм. Толкова е хубаво да си отново вкъщи — притисна я към себе си. Тя усети кисел, застоял дъх — и разбра, че не се бе мил и бръснал. — Ужасно съм мръсен — добави той.

Шарлот се отдръпна, за да го погледне.

— Какво, по дяволите, се случи? Късно снощи ми позвъни някакъв репортер, каза ми, че са те задържали в полицейския участък.

Въпреки че тонът му беше недоволен, Дейвид изглеждаше доста спокоен.

— Искаха да проверят всичко отново и отново! Същите въпроси, които ни задаваха в деня, когато това се случи. Можеш ли да си представиш? Господи, каква загуба на време и пари! Тези провинциални полицаи са куп глупаци. Цялата работа беше един фарс...

— Но те повярваха, че не си замесен и те пуснаха?

Дейвид се отдръпна, като я погледна странно.

— Да са ми повярвали? — повтори той. — По дяволите, та аз казвах истината! Въпросът не беше в това да ми повярват! Предполагам, че този идиот, Грайндли, е трябвало да покаже, че върши нещо, но ми се щеше да не бе губил моето време.

— Но защо продължи толкова дълго?

— Защото са ужасно педантични, затова. Хващаха се и за най-малката подробност, докато най-накрая си помислих, че ще закрепя. Господи, колко досадно беше!

Шарлот се повдигна на пръсти да го целуне.

— Добре че вече си вкъщи. Предполагам, че си гладен — той се бе върнал и тя забрави за гнева и тревогите си. Доброто му настроение беше заразително и което бе по-важно — изглеждаше доволен, че се е върнал.

— Умирам от глад! — весело отвърна Дейвид. — Мога да изям цял вол! — докато говореше, свали вратовръзката си и разкопча ризата си. — Господи, колко е хубаво да се върнеш вкъщи — отново повтори той.

Шарлот се усмихна, поглеждайки с копнеж голите му гърди и ръце, докато той събличаше ризата си. Сега, когато живееха заедно, не се любеха толкова често и това ѝ липсваше. В известен смисъл така се

чувстваха спокойни, помисли си тя, както беше навярно при женените двойки, но понякога жадуваше да се върне отново онази първа страст.

— Искаш ли мешана скара! — попита Шарлот, знаейки, че това е любимото му ядене.

— Чудесна си — каза той и се запъти към банята, като си тананикаше някаква мелодия.

Шарлот се събуди внезапно. Беше сънувала, че се намира в Шелуд, в кабинета с Едмънд, и той ѝ казваше, че Дейвид е осиновен.

— Той наистина е син на дявола... — казваше Едмънд, а гласът му беше тих и шепнещ, като шумолене на листа.

Уплашена, с разтуптяно сърце, тя се обърна и съзря очертанията на тялото на Дейвид до нея на фона на неясната утринна светлина, която се процеждаше през пердетата. Остана известно време да лежи, загледана в тъмната му фигура, свита на кълбо. Лицето му бе обърнато на другата страна и той дишаше толкова тихо и спокойно, че тя не чуваше нищо. Шарлот затвори очи и пред нея отново изплува с ужасяваща яркост образът на Едмънд, зловец и шепнещ.

Беше невъзможно да заспи пак. В главата ѝ беше такава бъркотия и напоследък в живота ѝ се бяха появили толкова много въпроси, на които нямаше отговор, че тя се почувства завладяна от странно безпокойство, което никога преди не бе изпитвала. Какво, по дяволите, я накара да сънува Едмънд?

Шарлот лежа дълго време, вперила поглед в гърба на Дейвид. Чудеше се как бе възможно да спи така спокойно, когато именно неговото семейство бе избито, докато тя, която едва ги познаваше, толкова страдаше от преживяния силен стрес? Животът ѝ бе започнал да се превръща в един кошмар, изпълнен с несигурност, и тя имаше усещането, че бе уловена в капана на собствените си чувства. Ако не обичаше Дейвид толкова много и нямаше такава голяма нужда от него, би избягала веднага от този ужас. Но не можеше да му обърне гръб. Дейвид продължаваше да спи до нея, на лицето му бе изписано спокойствие. Като го гледаше, Шарлот се чудеше как изобщо някой можеше да си помисли, че той има нещо общо с убийствата. Само тя знаеше колко силно бе страдал, когато видя Вирджиния с отнесеното ѝ наполовина лице. Осиновен или не, тя му е била майка в продължение

на двадесет и осем години и за него сигурно бе ужасно да я види така жестоко покосена.

Шарлот въздъхна, премести се по-близо до него и се опита да забрави лошия си сън. Дейвид се размърда, почувствал топлината на тялото ѝ, клепачите му потрепнаха и той се усмихна сънено.

— Добре ли си, малък ангеле? — промърмори той. Шарлот не отговори, а се пресегна да хване ръката му, която лежеше отпусната върху завивките. — Добре ли спа? — попита той, като обви пръстите си около нейните.

— Горещо-долу.

— Толкова е хубаво да си отново в нормално легло — сънено каза Дейвид.

— Сигурно си се чувствал ужасно — съчувствено отбеляза тя. — Не мога да си представя нещо по-лошо.

Той кимна бавно, без да отвори очи.

— Проклети глупаци! Всички са такива!

Настъпи мълчание и за момент Шарлот си помисли, че е заспал пак. После той заговори отново, тихо и замечтано:

— Трябва да заминем за чужбина, скъпа. Да се махнем от това жалко място и да отидем някъде, където е топло и където ще можем да лежим на плажа по цял ден, да пием вино и да придобием прекрасен тен.

Дейвид като че ли говореше на себе си. Тя почувства как сърцето ѝ се обви с хлад. Надяваше се, че се е отказал от идеята да обикаля слънчевите места по света.

— Къде ще отидем, малък ангеле? — гласът му звучеше настойчиво.

— Не се налага да решим точно сега, нали? — избегна отговора тя.

— Така или иначе трябва да направим някакви планове.

Шарлот не отговори. Нямаше никакво желание да спори в този ранен час.

— Ще ставам — внезапно съобщи тя, измъквайки се от леглото.

Дейвид се намръщи.

— Защо бързаш толкова?

— Има много работа в офиса — излъга тя. — Обещах на Майра да се отбия в една къща в Найтсбридж, с която сме се заели. Вчера

бойджиите бяха изостанали от плана.

— Защо, по дяволите, не го направи Майра? — възропта той.

— Защото тя трябва да отиде на друго място — кратко отвърна Шарлот.

Малко по-късно, легнала в горещата ухаеща вана, тя се опита да анализира чувствата си. От една страна, отчаяно се нуждаеше от Дейвид, но, от друга, част от нея искаше да избяга от него, точно както бе постъпила сега. Не трябваше да посещава никаква къща на път за работа, но защо бе измислила това? От какво бягаше? Защо се опитваше да избяга от мъжа, когото обичаше?

— Има съобщение за теб да позвъниш на Линда — съобщи ѝ Майра, когато тя пристигна в дизайнерското ателие. — Беше доста загадъчна.

Шарлот се отпусна на стола си и въздъхна.

— Някакви неприятности ли? — попита Майра.

— Не зная... Чувствам се изнервена и уморена. Не зная колко още ще издържа така. Откакто станаха тези убийства, съм непрекъснато под напрежение, а най-лошото е, че изобщо не се вижда краят на всичко това!

Майра кимна съчувствено.

— Все още не си се оправила от първоначалната травма и тъкмо когато си мислеше, че всичко е забравено, се започна отново.

— Точно така! Прилича на кошмар, от който не мога да се събудя. Не е хубаво да говоря така, но искам да избягам от всичко, дори и от Дейвид. Тази сутрин го излъгах, че трябва да посетя едно място на път за работа, не е ли ужасно това? — гласът на Шарлот беше глух и отегчен.

— Ще се разболееш, ако не внимаваш — предупреди я Майра. — Защо не си починеш останалите дни от седмицата? Сигурна съм, че ще се справя тук.

— Много мило от твоя страна, но предпочитам да работя — настоя Шарлот. — Имам чувството, че работата е единственото нещо в момента, което ми помага да не полудея.

— Добре, но се успокой. Навярно ще се почувстваш по-добре, когато най-накрая открият кой е извършил убийствата. Сигурно е

ужасно да живееш в такова неведение.

Шарлот кимна.

— Дейвид казва, че онези в Бароу са куп глупаци. По-добре да се обадя на Линда. Може би Холи е започнала да говори.

— Очакваш това с нетърпение, нали?

— Да. Ако е видяла какво се е случило, тази бъркотия ще се оправи веднъж завинаги. Горкото момиченце! От една страна, надявам се да е забравила всичко, но, от друга, онова, което би могла да си спомни, може да се окаже от жизненоважно значение.

Шарлот набра телефонния номер на Линда.

— Здравей, Линда. Предадох ми да ти се обадя.

— Благодаря, скъпа. Слушай, отново разговарях доста дълго с инспектора за Холи.

— Да не би да ти е казала нещо?

— Нито дума, но той продължава да ми звъни, надявайки се, че тя ще проговори. Ти знаеш ли за какво точно са разпитвали Дейвид?

Шарлот замълча смутена, не бе съвсем сигурна накъде бие Линда.

— Ами не... той каза, че са му задавали същите въпроси, както тогава. Възмутително е, че го задържаха цялата нощ. Искам да кажа, човек би си помислил, че той има нещо общо с това — добави тя с негодувание.

Този път беше ред на Линда да замълчи.

— Какво има? — попита Шарлот, усетила, че нещо не е наред. — Не е възможно да го вярваш...

— Детективът спомена нещо, когато говорих с него вчера късно следобед, след като бе освободил Дейвид.

— Какво е споменал?

— Той мисли, че Дейвид знае повече, отколкото казва. Затова...

Шарлот избухна, прекъсвайки Линда по средата на изречението.

— Какво? Това е най-голямата глупост, която някога съм чувала — възрази тя. — Дейвид има толкова общо с това, колкото и аз!

— Зная... зная... Не казах, че смятат, че Дейвид е отговорен за случилото се — тихо рече Линда. — Просто мислят, че знае нещо.

— Защо? Защо ще мислят така? — сериозно се разтревожи Шарлот. — Заради тази Кони, нали? Тя разправя разни ужасни неща... Един Господ знае защо.

— Обвиненията ѝ сигурно се основават на нещо — опита се да я убеди Линда.

— Тя преследва парите му, Нийл ми го каза. Според мен още същата вечер, когато се появи в апартамента ми и Дейвид отказа да ѝ даде, тя е отишла направо в полицията, за да му създаде неприятности.

— Значи мислиш, че се е опитвала да го изнуди? — бавно попита Линда.

— Да... не... искам да кажа... — Шарлот замълча обърквана. Ако Кони бе имала намерение да изнуди Дейвид, това означаваше, че тя знае нещо, но щеше да мълчи, при положение че той изпълнеше исканията ѝ. Но ако... — О, не зная, Линда — извика тя. — Просто не зная нищо повече!

ОСЕМНАДЕСЕТА ГЛАВА

Няколко дни по-късно в апартамента на Шарлот внезапно се появи Нийл. Изненадана, тя го покани да влезе. Беше едва осем и половина сутринта и се почуди какво можеше да иска той.

— Тъкмо се готвех да тръгна за офиса — обясни тя. — Дейвид ли си дошъл да видиш.

— Да, ако е удобно — отвърна Нийл с деликатна вежливост. После огледа стилно подредената ѝ всекидневна и каза: — Красив дом имаш.

— Благодаря — усмихна се Шарлот също толкова вежливо. Имаше чувството, че тя и Нийл изпълняват второстепенни роли в някаква странна пиеса. — Ще му кажа, че си тук. Искаш ли малко кафе?

— Ако няма да те затрудни много — усмихна се пресилено той.

В този момент от спалнята се обади ленив глас:

— Нийл?

— Да, аз съм. Дойдох да те помоля за една услуга.

Шарлот се запъти бързо към кухнята да донесе кафето, а точно тогава във всекидневната бавно влезе Дейвид с разрошена коса и сънени очи. Той носеше момчешка пижама на сини и бели райета, а босите му крака го правеха да изглежда странно уязвим.

— Здравей, Нийл — каза той, като се прозина широко.

— Здравей, стари приятелю.

— Не е ли малко рано за гости?

— Съжалявам, но това е най-доброто време за пътуване. Избягвам натоварените часове, нали разбираш?

Шарлот се върна с чаша димящо кафе и я постави на холната масичка пред Нийл.

— Съжалявам, че не мога да остана, но трябва да се срещна с един електротехник в апартамент в Лексам Гардънс и вече закъснявам.

— Разбира се. Тръгвай, скъпа — Нийл я погледна внимателно и в очите му проблесна загриженост. — Отслабнала си, Шарлот.

Тя се втренчи в него учудено.

— Наистина ли? Не се чувствам по-слаба — после се обърна към огледалото в позлатена рамка, което висеше над полицата на камината. Очи в очи със собственото си отражение, тя си помисли, че лицето ѝ изглежда бледо, а очите — уморени. Но определено не беше отслабнала.

— Струва ми се, че само изглеждам така, защото този костюм ми придава по-добра линия — пошегува се Шарлот. — В деня, в който изгубя и половин килограм, ще закача знаме на прозореца!

— Пази се, скъпа моя. Не можем да ти позволим да се разболееш; напоследък преживя доста и трябва да си починеш известно време — любезно ѝ напомни Нийл.

— Все това ѝ повтарям — каза Дейвид и се изтегна на кушетката, като сложи крака на възглавницата. — Искам да я накарам да пътува с мен.

Нийл погледна него, после нея и се усмихна вежливо. Шарлот грабна кюфарчето и дамската си чанта.

— Наистина трябва да тръгвам. Довиждане, Нийл. Поздрави Карол от мен.

— Ще го направя, скъпа.

После тя се наведе да целуне Дейвид.

— Ще се видим по-късно, любими.

Той кимна мълчаливо, наблюдавайки Нийл с любопитство. После го попита:

— За какво си дошъл?

— А, да! В завещанието на Вирджиния имаше няколко допълнения... Тя искаше Карол да получи част от личните ѝ вещи; нали разбираш — книги, гоблена, който е шила, и някои дрехи: неща, които означават много за жена ми. Питам се дали не мога да взема ключовете на Шелуд, за да отида и да ги прибера? Говорих с адвоката на семейството и той каза, че няма нищо против, стига ти да не възразяваш.

— А легализирането на завещанието? Казаха ми да не пипам нищо, докато не приключи процедурата.

— Това се отнася за големите неща, като среброто, картините и мебелите, и, разбира се, скъпоценностите. Дрехите и личните дреболии не влизат в сметката.

— Разбирам — Дейвид стана и се протегна. — Ще си наля кафе, ти искаш ли още малко?

— Не, благодаря. Това ми е достатъчно.

Когато той се върна в стаята, Нийл разглеждаше някои от скиците на Шарлот.

— Тя е талантливо момиче, нали? — отбеляза той.

— Аха.

Нийл погледна още няколко проекта, после се обърна отново към Дейвид:

— Значи нямаш нищо против да взема ключовете за два-три дни?

— Не, нямам. Можеш да отидеш веднага. Бих дошъл с теб да ти помогна, но се разстройвам само от мисълта да се върна в Шелуд сега, макар че все някога ще трябва да го направя — докато говореше, Дейвид отиде до бюрото на Шарлот и извади ключовете от едно от горните чекмеджета. — Заповядай — той ги хвърли ловко на Нийл.

— Благодаря — Нийл почувства в ръката си студенината на метала. — Това ли е единственият комплект, който имаш?

— Да! Другият е при Гладис в момента. Тя наглежда къщата. Върни ми ги веднага щом свършиш.

— Разбира се, приятелю. Заради Карол го правя, знаеш това. Иска да има няколко вещи за спомен от Вирджиния. Понесе станалото доста тежко. Тя беше последният ѝ жив роднина и за нея бе голям удар да я загуби по такъв ужасен начин.

— Да — съгласи се Дейвид.

Между двамата мъже настъпи мълчание, като че ли никой от тях не знаеше какво повече да каже.

— По-добре да тръгвам — стана Нийл, като сложи ключовете в джоба си. — Благодаря, приятелю. Радвам се, че те видях. Ще ги върна до края на седмицата.

Дейвид тръгна бос към входната врата, за да го изпрати.

— Благодаря още веднъж — викна Нийл и заслиза бързо по стълбите.

Нийл подкара веднага колата си, доволен, че планът му се бе осъществил толкова лесно. От апартамента на Шарлот той се придвижи по „Олд Бромптън Роуд“, докато стигна до едно кафене. На

прозорците му имаше щори на зелени и бели райета, а от двете страни на входа бяха поставени ведра с малки чемширови храсти. Нийл спря и натисна клаксона. Почти веднага отвътре изскочи Карол.

— Бързо се върна — каза тя, като се настани до него. — Едва успях да изпия кафето си.

— Дейвид не беше станал още. Шарлот ме покани да вляза, изглеждаше много измъчена и напрегната. Мисля, че е отслабнала, макар че го отрече.

— Горкото момиче. Не бих искала да съм на нейно място.

— А още нищо не е приключило и както изглежда, ще се проточи дълго — мрачно добави Нийл.

— Зная. Всъщност видя ли се е Дейвид? Той не подозира нищо, нали?

— Нищо... и защо да подозира? Вирджиния наистина ти завеща някои неща, така че е съвсем естествено да искаме да ги приберем.

— В такъв случай ти е повярвал?

— О, да.

Те свиха по „Кромуюел Роуд“ и Нийл внимателно изпревари един камион.

— За колко време ще стигнем там?

— Ако няма голямо движение, ще ни отнеме два-три часа.

Известно време пътуваха мълчаливо, всеки потънал в собствените си мисли, неизпитващи голяма нужда да говорят. Най-накрая Карол попита с разтревожен глас:

— Няма да си навлечем неприятности, като претърсим Шелуд, нали? Искам да кажа, ако все пак някой ни види, не е необходимо да обясняваме какво точно правим там. В случай че се натъкнем на Гладис или дъщеря ѝ, можем да кажем, че Дейвид ни е позволил да приберем някои от нещата на Вирджиния.

— Точно така. Няма нищо лошо в това. А и отчасти е вярно.

— Отчасти — повтори Карол. После каза: — Не съм много въодушевена от цялата тази работа.

Нийл я погледна бегло и си помисли колко се бе състарила, откакто станаха убийствата. Бръчките, спускащи се от носа до крайчетата на устните ѝ, се бяха задълбочили, а под очите ѝ се бяха появили торбички.

— Не е необходимо да идваш с мен, ако не искаш, Карол. Мога да те оставя в хотел „Корт“ и да те взема после.

Тя поклати глава:

— Не, ще дойда. Това е най-малкото, което мога да направя, колкото и да ми е тежко. Дължа го на Вирджиния, а и на Кристофър.

Те продължиха пътя си в мълчание. Бяха убедени, че някак си, по някакъв начин ще намерят в Шелуд Манър нещо, което да им разкрие какво се бе случило в действителност. На този етап беше безполезно да намесват полицията, защото нямаха никакво конкретно доказателство, на което да се опрат. Съществуваха само предположения и догадки, но убеждението на Линда, че Кристофър не бе замесен, ги накара да действат.

— Какво ще правим, ако намерим нещо, което полицията е пропуснала да забележи? — попита Карол.

— Ще им съобщим, разбира се.

— О, Господи! Ще бъде ужасно, нали? — въздъхна тя. — Не зная дали да се надявам, че ще успеем или не.

Същата сутрин началникът на районното следствено управление се обади на Грайндли.

— Какво става? — попита Алекс Осбърн. По гласа му личеше, че е силно раздразнен. На него самия му бяха позвънили от управлението в Лондон, искайки да знаят на какво си играеше местната полиция в Лонгли, като задържаше Дейвид Фаръл за допълнителен разпит.

— Ще заприличаме на куп глупаци, ако този случай не се окаже „домашен“! — развика се той. — Ти ме увери, че всичко е ясно и решено. Сега искат да разберат какво е моето участие в тази работа! Питатах ме защо съм отишъл да играя голф в деня, в който в моя район е било извършено голямо престъпление! И защо съм наредил да се кремират телата и къщата да бъде почистена!

— Съжалявам, сър.

— Да не би да си открил някакво доказателство?

— Не съвсем...

— Тогава какво, по дяволите, става, човече?

— Получихме тайна информация, но източникът не е надежден: бившата приятелка на Дейвид Фаръл, която е възможно да търси отмъщение. Сметнах все пак, че ще е разумно да го разпитам отново. Освен това имам предвид и детето. То още отказва да говори за

случилото се, но съществуват данни, че господин и госпожа Фаръл са били застреляни, докато Кристофър Фаръл е бил все още при приятелката си в селото.

— Всемогъщи Боже! — избухна Осбърн. — Не си приел всичко на голо доверие, нали? Оставих те да ръководиш разследването, само защото каза, че всичко е ясно! Сега, изглежда, се оказва, че е извършено масово убийство, а ние дори не знаем кой е убиецът! Това е позор, Грайндли! Твоята некомпетентност ме ужасява!

Грайндли почувства как го залива студената мъка на неуспеха, сякаш някой бе плиснал в лицето му кофа ледена вода. Беше се провалил. Сега ще бъде запомнен като „домашен инцидент“. Беше приел всичко на доверие — от показанията на Дейвид Фаръл до тези на Гладис Сковел. Тогава случаят изглеждаше решен от само себе си, но сега той имаше усещането, че някой — може би Дейвид Фаръл — беше очертал контурите на свършена картина и го бе оставил да я оцвети. „Рисуване по цифри“, така се наричаше в света на изкуството. А на полицейски език: „идиотско издънване“.

Грайндли се стегна. Той все още се надяваше на повишение.

— Тези обвинения може да се окажат фалшиви — бързо каза той на Алекс Осбърн. — До този момент нямам никакво доказателство, че Дейвид Фаръл има нещо общо с убийствата. Просто провеждам някои допълнителни разпити, за да се уверя във фактите — добави инспекторът с чувство на достойнство.

Когато затвори телефона, той изпрати да повикат Франклин. Даде му бързо нареждания с глас, в който личеше паника:

— Искам всички да бъдат разпитани отново във връзка с убийствата в Шелуд, абсолютно всички. Организирай разпити по всички къщи и разбери какво точно е правил всеки един във въпросната вечер. Разучи дали е имало някакви непознати наоколо, които да са били в местната кръчма онази нощ, и какви коли е имало на паркинга. Може би ще се наложи отново да извикаме Дейвид Фаръл за разпит, но засега го остави на мира. Не искам да знае, че подозираме нещо.

Брадичката на Франклин увисна:

— По всички къщи ли, сър?

— Точно така. Провери навсякъде. Междувременно аз ще се свържа с госпожа Линда Блейк, за да видя дали детето не е

проговорило. Именно от такова нещо се нуждаем. Да ни насочи някой в правилната посока.

— Не е ли това ирония на съдбата, сър, да имаме първостепенен свидетел, а той да не може да ни каже нищо за случилото се.

— Така е, по дяволите — сухо рече Грайндли.

Останал отново сам, той седна, дълбоко замислен, като прехвърляше през ума си всяка подробност по случая, опитвайки се да си представи стаята в Шелуд Манър в онази фатална вечер. Едно от нещата, което го бе обезпокоило тогава, но което впоследствие забрави, беше фактът, че никой не бе чул нищо, а все пак бяха дадени пет изстрела. Ако къщата бе заобиколена от обширно празно пространство, това нямаше да е учудващо, но отляво, зад тухлената стена и дърветата, се намираха няколко къщи, кръчмата и будка за вестници. В шест и половина вечерта сигурно е имало хора наоколо, но въпреки всичко никой не бе съобщил, че е чул нещо.

Грайндли излезе в коридора да си налее вода от големия син пластмасов бидон, който стоеше там на една маса. Внезапно с ужас осъзна, че ако никой не бе чул изстрелите, това сигурно беше, защото двадесет и две милиметровата пушка е имала заглушител. Но когато оръжието бе намерено в ръцете на Кристофър, такъв заглушител липсваше.

Градината беше обгърната от печал, цветните лехи се задушаваша от плевели и само тук-там сред избуялата трева се виждаха маргаритки. Когато Нийл спря пред входа с трите колони, Карол слезе първа от колата и се огледа шокирана.

— Къщата ще се разруши напълно! — възкликна тя. — Сигурно някой трябва да се погрижи за нея? Погледни на какво прилича тази градина! Ако Дейвид има намерение да продава това място, никога няма да получи добра цена за него в този му вид.

Ставите на Нийл се бяха схванали и той бавно се измъкна от колата. После вдигна очи към прозорците със спуснати щори и страния портал.

— Е, това не е наше задължение, скъпа — отвърна той, — и благодаря на Бога, че не е! Винаги съм мразел тази къща. Ще бъде ужасен кошмар, ако трябва да се грижа за подобно дяволско здание.

— През лятото тук е хубаво — каза Карол в защита. Тя винаги се бе гордяла, че сестра ѝ се бе омъжила за богат човек и живееше в такава голяма къща.

— Какво лято? Това е Англия — отвърна той, почти разсърден.

Завръщането на мястото на трагедията го изнервяше и изведнъж му се прииска да не бяха решавали да се занимават с подобно частно разследване. Беше нелепо, какво се надяваха да открият, какво полицията бе пропуснала? Дори не знаеше откъде да започне. Като се проклрнаше, че е позволил на Линда да го убеди, че са длъжни да направят всичко, което е по силите им, за да очистят името на Кристофър, той извади ключовете от джоба си и отвори заплашително тежката входна врата. Когато прекрачиха прага, ги блъсна силна миризма на влага и на неотоплени, неизползвани стаи. Карол сбърчи нос:

— Уф! Колко е неприятно!

— Нека отворим няколко прозореца — предложи Нийл. Помисли си, че къщата има дъх на месарски магазин.

Всичко бе покрито със слой прах, мъртви цветя във вази със застояла вода усилваха острия мирис. Изглежда, никой не бе идвал в Шелуд Манър, откакто полицията бе заключила последния път, след като бяха махнали изцапаните с кръв килими и завивки.

— Боже мой, по-лошо е, отколкото очаквах — каза Карол. — Откъде да започнем? Какво ще търсим?

Нийл стоеше по средата на облицования с ламперия вестибюл и си спомняше как бе изглеждал той на Коледа с великолепно украсената елха, купчините опаковани подаръци и пращящия огън в камината. Сега къщата изглеждаше тъжна, лишена от физическа топлина и чар.

— Не съм сигурен — призна той.

Карол направи гримаса и тръгна към кухнята. Нийл я последва, пъхнал унило ръце в джобовете си.

Почистената маса в центъра на стаята напомни на Карол, че винаги бяха пили чай тук. Пред погледа ѝ изникна Вирджиния с нейните бързи, нервни движения, сновяща непрекъснато насам-натам, която наливаше чая с треперещи ръце, неукрасени от никакви пръстени. В очите ѝ запариха сълзи и тя ги избърса нетърпеливо. Не обичаше да плаче. А и това нямаше да върне сестра ѝ.

Нийл се мотаеше безцелно наоколо, отваряйки и затваряйки вратите на шкафовете.

— Крис е умрял тук — отбеляза Карол.

— Зная.

— Как ще докажем, че Крис е невинен, ако всички доказателства са унищожени? Мисля, че трябва да претърсим спалнята му. А може би и стаята на Холи.

Нийл се намръщи замислено.

— Смятам, че трябва да започнем търсенето от мястото, където е започнало убийството.

— От вестибюла? Където беше намерен Едмънд?

— Не, от стаята с оръжията. Нали си спомняш, че е била използвана пушката на Едмънд? Нека да огледаме, да видим какво ще намерим.

— Възможно е да има някакви доказателства и горе — възрази Карол. — Все пак нали смятаме, че е скрил Холи в стаята за гости, за да я предпази.

— Въпросът е от кого?

Карол кимна.

— Добре, нека да започнем с оръжията.

Стаята с оръжията, както я наричаха те, се намираше от другата страна на коридора срещу кухнята и се използваше също и за гардероб. Палта и шлифери висяха на редиците от месингови закачалки, а на една ниска полица бяха подредени прилежно няколко чифта гумени ботуши. В единия от ъглите стояха въдиците, а на стената срещу малкия прозорец беше вграден старомоден шкаф. До него се намираше високият четири фута и широк един фут сив метален сейф, в който се държаха оръжията.

— По дяволите! Заключен е — възкликна Карол.

— Едмънд винаги го държеше заключен, но зная къде криеше ключа — Нийл отиде до прозореца и се пресегна към горния му край. Опипа го, пластове прах оставиха черни следи по пръстите му, но не можа да открие нищо.

— По дяволите! Къде ще е отишъл?

— Може да е върху шкафа — предположи Карол.

Той го намери почти веднага.

— Сигурно полицията го е оставила там. Няма съмнение, че който е взел пушката, е знаел къде е ключът.

— Кой, освен членовете на семейството, знаеше?

Нийл сви рамене.

— Не мисля, че Едмънд пазеше в тайна къде го крие, така че може да е бил всеки, предполагам.

Той отключи вратата и видя, подпряна в единия ъгъл, старата и рядко използвана пушка, която даваха на гостите по време на ловния сезон.

Карол започна да рови из вградения шкаф. Върху полиците от лявата страна бяха наредени патрони, шомполи, кутии с масло и парцали, разхвърляни сред купчина домакински дреболии, в това число боя за обувки и дърводелски инструменти.

— Каква бъркотия — отбеляза Нийл, като извади една изкуствена муха за ловене на риба, която се бе оплела в навита на кълбо корда. Внезапно спря и погледна нещо по-внимателно.

— Какво има? — попита Карол.

— Какво прави това тук? Мислех, че е...

— Какво? — тя надникна иззад рамото му.

Без да докосва нищо, той посочи черен метален предмет, скрит наполовина от мръсен парцал.

— Какво е това?

— Заглушител.

Тя изсумтя насмешливо:

— Знам. Все нещо разбирам от пушки! Искам да кажа, накъде биеш?

— Този глушител принадлежеше на Едмънд. Използваше го, защото шумът от изстрелите засилваше бученето в ушите му. Не си ли спомняш, че се оплакваше от това на Коледа? Каза, че е започнал да оглушава. Отдаде го на стрелянето.

— Е, и...

— В деня на убийството се чудех защо никой не е чул изстрели, след като някои от хората от селото живеят наблизо. Помислих си, че Крис сигурно е сложил глушителя, преди да убие родителите си, или че той може да си е бил на пушката. Така че какво прави тук сега? Предполагам, че пушката е все още в полицията?

Карол сви рамене.

— Ако заглушителят е на Едмънд — продължи съпругът ѝ, — а аз съм сигурен, че е така, това доказва категорично, че Крис не се е самоубил.

— Защо не! Не разбирам какво значение има дали пушката е била със или без заглушител.

Нийл я погледна и внезапно заприлича на учител, говорещ на слаб ученик.

— Помисли — строго каза той. — Да предположим, че Крис е заредил пушката, поставил е заглушителя, за да не чуят съседите изстрелите, а после е убил родителите си, преди да отиде в кухнята и да се самоубие.

Карол трепна.

— Да? — произнесе тя със съмнение.

— Ами... — той помълча и я погледна. — Как, по дяволите, тогава е успял да стреля два пъти в себе си и след като е умрял, да изтича обратно до стаята с оръжията и да скрие заглушителя?

Карол изглеждаше смаяна.

— Да, разбирам — бавно каза тя. — Който е убил Крис, е свалил заглушителя от пушката... и... но защо?

Нийл се взря в жена си, на лицето му бе изписан ужас.

— Някой го е сложил обратно в шкафа — рече той, — защото няма начин Крис да се е самоубил с пушката, ако заглушителят е бил на нея. Щяла е да бъде прекалено дълга! Трябвало е да има ръце като на горила, за да успее...

За момент Карол притвори очи.

— О, Боже мой! — тихо каза тя. — Това означава, че убиецът е застрелял Крис, след като е убил другите, после е свалил заглушителя и го е скрил тук... а пушката е сложил в ръцете на Крис, за да изглежда, че все едно той е извършителят?

— Точно така. А заглушителят е бил поставен, за да не дотичат хората, преди убиецът да успее да се измъкне.

Карол се облегна на шкафа, почувствала внезапна слабост в коленете.

— Какво ще правим сега, Нийл?

— Иди в кухнята и виж дали можеш да намериш един от онези прозрачни пластмасови пликосе за фризера, в случай че има оставени отпечатъци. После ще го занесем в полицейския участък.

Той спря и внимателно повдигна крайчето на парцала.

— Виж! Виж това, Карол — гласът му бе напрегнат. — Кръв! По парцала има кръв и мисля, че е от заглушителя.

— Не пипай нищо! — предупреди го тя.

— Права си. Да се обадим на полицията и да ги накараме да дойдат веднага. Как, по дяволите, не са го забелязали?

Те се върнаха в кухнята, а Нийл тайно се надяваше, че няма да стане за посмешище. Може би това по парцала бе ръжда, а не кръв. Навярно полицията знаеше за заглушителя, но не бе направила нищо, защото е бил от друга пушка? В главата му не спираха да се въртят объркани мисли. Никога преди не си бе играл на детектив. Изведнъж се съвзе и взе слушалката.

Докато Нийл набираше телефонния номер, Карол се чудеше дали да не направи чай.

В този момент и двамата чуха някакъв шум. Спогледаха се смутено, с широко отворени от уплаха очи. Мрачната тишина на Шелуд бе нарушена от превъртането на ключ в ключалката. После се чуха стъпки и затваряне на врата. В този момент те разбраха, че не са сами в къщата.

ДЕВЕТНАДЕСЕТА ГЛАВА

Холи бавно кимна, както правеше винаги когато искаше майка ѝ да се съгласи с нещо. Тя продължи да кима, като каза:

— Да. Ще поговоря с Бети.

— Ще кажеш ли на Бети всичко, което се случи, скъпа? — тихо попита Линда, опитвайки се да овладее вълнението в гласа си. След като седмици наред отказваше да говори за случилото се в Шелуд, Холи най-накрая се съгласи да поговори с детския психолог и съветник на полицията. Бети Оуен, мила жена на около четиридесет години, която имаше подход към децата, ги посещаваше редовно от няколко седмици, но без успех. Холи играеше с куклите си и бърбеше за обикновени неща, но когато станеше въпрос за престоя ѝ в Шелуд, тя стискаше малките си устни и извърщаше очи. Никакви увещания не можеха да я заставят да проговори.

Рандъл, братът на Дензил, най-накрая предложи да я подкупят.

— Може да не зная много за децата — призна той със закачлива усмивка, — но познавам добре човешката природа. И възрастните, и децата се поддават на малко здравословна корупция.

Линда му се усмихна. Двамата с Ранд, както бяха свикнали да го наричат, си допаднаха още от самото начало и тя непрекъснато го представяше на неомъжените си приятелки с надеждата, че той ще се влюби в някоя от тях, което много го забавляваше. Според нея нито един хубав млад мъж не трябваше да остане неженен, особено ако притежаваше всички качества на идеалния съпруг.

— Какво предлагаш? — попита тя.

— Има ли нещо, което Холи желае особено много?

— Имаш предвид някоя играчка?

— Да.

Линда се замисли за момент.

— Би се радвала да има къщичка за кукли. Често ме е молила за такава, но истинските хубави къщички са доста скъпи.

Рандъл се усмихна широко и мигом придоби много по-младежки вид от своите тридесет и една години.

— Нека това бъде подаръкът ми за рождения й ден — предложи той.

— О, Ранд! Не мога да ти позволя да го направиш. Те струват по няколко стотин лири. Не можеш да й подариш подобно нещо.

— Виж — опита се да я убеди той, — ти беше достатъчно мила да ми позволиш да остана тук, докато си намеря апартамент. Най-малкото, което мога да направя, е да купя на Холи подарък в знак на благодарност. Наистина вярвам, че ако го формулираш по подходящия начин, тя може да ти каже какво се е случило в Шелуд в замяна на къщичка за кукли по неин избор.

Линда избухна в смях.

— Сега разбирам защо си толкова добър адвокат — каза тя. — Всъщност защо не й го предложиш ти, като използваш убедителната си тактика?

Рандъл стана сериозен.

— Ще го направя, ако искаш, но не желая да ти натрапвам идеите си. Помисли първо върху това и го обсъди с Дензил.

— Не — каза тя решително. — Нека да го направим. Представи й го, когато се върне от детската градина. Може да подейства, а съм уверена, че колкото по-скоро ни каже какво се е случило, толкова по-бързо ще преодолее травмата.

— Добре — Ранд изглеждаше доволен. — Зная един чуден магазин, близо до мястото, където живееш на Парсънс Грийн. Нарича се „Пеещото дърво“, продават фантастични къщички за кукли с цялото обзавеждане.

— О, толкова си мил, но не разглезвай Холи.

— Защо не? — той беше доволен от плана си. — Както често ми напомняш, аз не съм женен и нямам деца, но нищо не ми пречи да глезя децата на другите.

За облекчение на Линда, Холи се съгласи да каже на Бети Оуен всичко.

— И после ще получи къщичката си за кукли? — попита тя за трети път.

— Да, после ще получиш къщичката си за кукли — увери я Линда. — Тримата — заедно с Ранд — ще отидем в един магазин на

име „Пеещото дърво“.

— Ще можеш да си избереш, която къщичка поискаш — добави той.

Холи го погледна с обожание:

— Всяка ли?

— Която ти хареса.

Тя разпери широко ръце с грейнало лице:

— Голяма къща ли?

— Толкова голяма, колкото искаш.

Линда погледна критично Ранд.

— Почакай, вразуми се! Ще похарчиш много пари, особено ако смяташ да вземеш и някакво обзавеждане. Мисля, че ние с Дензил трябва да сторим това.

Ранд взе малката и я вдигна над главата си с протегнати ръце, така че тя го гледаше отвисоко, като се заливаше от смях.

— Това е подаръкът на Холи и искам тя да получи каквото пожелае.

Линда го погледна с обич.

— Трябва да се ожениш и да имаш деца, Ранд. Ще бъдеш страхотен баща.

Той се засмя.

— Това и възнамерявам да направя, но позволи ми първо да срещна подходящото момиче, за Бога!

Карол и Нийл стояха вкаменени в кухнята и слушаха приближаващите се стъпки. Те идваха по настлания с каменни плочи коридор, като шумът им се усилваше все повече и повече. След малко задната врата се затвори с трясък и се чуха и други стъпки.

Карол премигна нервно, лицето ѝ бе пребледняло, а очите ѝ трескаво оглеждаха кухнята, като че ли търсеха нещо — каквото и да е, — с което да се защити. Тя забеляза, че ръцете на Нийл бяха свити в юмруци, а брадичката му се бе изопнала. С всяка изминала секунда стъпките се приближаваха все повече.

Внезапно Нийл скочи, като че ли се бе освободил от невидимите окови на страха.

— Кой е там? — извика той така високо, че Карол подскочи.

Стъпките заглъхнаха, едните спряха рязко, а другите — с тътрене.

— Кой е, по дяволите? — викна отново Нийл, като се взираше в отворената врата.

В този момент от тъмнината на коридора се показва някаква фигура и застава на вратата, наблюдавайки ги. Беше инспектор Грайндли.

Нийл отвори уста облекчено и внезапно почувства слабост.

— Какво, по дяволите?... — започна той и по лицето му премина, сянка на объркване. — Как влязохте?

Грайндли протегна ръка, като че ли бе отгатнал какво ще каже Нийл. На дланта му лежаха връзка ключове.

— Взех ги назаем от Гладис Сковел. Мога ли да ви попитам, сър, откъде взехте вашите?

— От Дейвид, племенника ми... Дейвид Фаръл. Нямахте нищо против да дойдем да вземем... ъ... нали разбирате... някои неща, които принадлежаха... — Нийл се обърна към съпругата си, запъвайки се от изненадата да види Грайндли.

Карол изглеждаше спокойна и решителна и веднага каза:

— Инспекторе, истинската причина, поради която сме тук, е, защото не сме доволни от заключенията на следствието. След като разговарях доста дълго с Линда Блейк, се уверих, че е допусната ужасна грешка. Не вярвам, че преди да се самоубие, Кристофър е убил родителите си, и затова дойдохме тук днес да се опитаме да открием някакво доказателство, което да го оневини.

— Точно така — обади се Нийл, полагайки големи усилия да се овладее. — И мисля, че попаднахме на нещо от изключителна важност, може би това е доказателство от голямо значение, което ще потвърди невинността на Кристофър.

Грайндли погледна единия, после другия. В това време до него, на вратата на кухнята, застава старши полицаят Рон Франклин.

— Попаднали сте на нещо, така ли? — сухо запита инспекторът. — Какво е това „доказателство“? — обърна се той към Нийл.

— Всъщност тъкмо щяхме да ви позвъним и да ви помолим да дойдете и разгледате нещо, което открихме в стаята с оръжията.

Грайндли се намръщи.

— Надявам се, че не сте пипали евентуалното доказателство?

— Разбира се, че не сме — обидено отвърна Нийл. На излизане от кухнята той се обърна към тях: — Едно нещо е сигурно: Крис не се е самоубил. Той е бил убит като Вирджиния и Едмънт.

— Какво ви кара да мислите така, сър?

— Почакайте да видите какво намерихме.

Той отвори вратата на шкафа в стаята с оръжията и посочи лавицата.

— Това е заглушителят от пушката на Едмънд. Мисля, че ще откриете кървави петна по него и по парцала, който отчасти го покрива — обясни Нийл.

Грайндли надникна в шкафа и замръзна, после се обърна към Франклин с обвинителен поглед.

— Мисля, че дадох заповед къщата да се претърси основно — викна той.

Франклин силно почервеня, но не отстъпи.

— Това беше, когато търсехме малкото момиченце, сър — отвърна той. — Разбира се, огледахме добре наоколо, но търсехме само детето. Видяхме, че тук има кутии и разни вещи, но момичето очевидно го нямаше, така че продължихме да оглеждаме други места, където би могло да се скрие.

Нийл, горд с откритието си, искаше да доразвие теорията си.

— Дойде ми наум — каза той, — че след като никой не е чул стрелбата, сигурно е бил използван заглушител. Но защо не е бил на пушката, която намерихте в ръцете на Кристофър? Защото той навярно е бил убит като другите, иначе не би могъл да се застреля сам, тъй като заглушителят е щял да направи пушката прекалено дълга за него. Убиецът сигурно го е знаел и затова е скрил заглушителя в стаята с оръжията.

Грайндли погледна Нийл студено, чудейки се как можеше, независимо от присъствието на Франклин, да представи на шефовете тази идея като своя, да ги убеди, че по негова инициатива бяха стигнали до важното доказателство.

— Всичко сте изчислили, нали, сър? — каза той покровителствено. — Скоро ще поискате работата ми! — тонът му беше толкова сух, че сякаш се чу прашене.

— Нямаме търпение да очистим името на племенника ми — отвърна Нийл.

— Кой племенник имате предвид? — попита инспекторът.

— Кристофър, разбира се. Сега, след като нещата се поуталожиха, никой от нас не вярва, че той е извършил тези ужасни убийства.

— А какво ще кажете за брат му, Дейвид Фаръл?

Въпросът изненада Нийл и за момент той се почувства несигурен.

Карол отново се намеси, напълно владееща положението.

— Не говорим за Дейвид — сурово каза тя. — Просто искаме да докажем истината, за да не се обвинява един невинен човек в нещо, което не е извършил. От вас зависи да откриете действителния виновник.

Грайндли отново се обърна към Франклин.

— Доведи веднага съдебните експерти. Искам къщата да се претърси основно, сантиметър по сантиметър. Особено внимателно да се провери съдържанието на този шкаф. Всъщност искам тази стая да се запечата веднага — той се обърна към Нийл и Карол: — Имате ли нещо против? Бих желал всички да напуснат къщата, за да можем да я претърсим от горе до долу.

Те отново излязоха в коридора, внезапно осъзнали, че не им е позволено да пипат нищо.

— Бихте ли си тръгнали веднага, ако не възразявате? — предложи Грайндли.

Когато Нийл и Карол се отдалечиха и се върнаха в хола, те чуха как Грайндли избухна вбесен и се разкреця на нещастния Франклин.

— Ти, проклети глупако... — долетя от стаята с оръжията. — Ще станем за подигравка, че не сме открили този заглушител досега! Как, по дяволите, не си го видял?...

Когато излязоха навън и се отправиха към колата си, гласът му вече не се чуваше.

— Радвам се, че възобновиха случая. Какъв късмет, че откри този заглушител — отбеляза Карол.

Нийл бавно кимна.

— Макар че със сигурност това няма да ги представи в много добра светлина — замислено рече той.

— Чу ли това, скъпи? — попита развълнувано Шарлот, след като затвори телефона. — Беше Линда.

Дейвид отмести поглед от екрана на телевизора, по който гледаше новините в девет часа.

— Какво искаше? — разсеяно попита той.

— Холи е обещала да разкаже всичко, което е видяла, на детския психолог.

Сините очи на Дейвид внезапно се разшириха:

— Наистина ли?

— Да. Линда е много развълнувана. Ще бъде толкова хубаво за детето да се освободи най-накрая от всичко това. Очевидно братът на Дензил, Рандъл, е успял да убеди Холи. Линда казва, че той е блестящ адвокат.

— Не мислиш ли, че е много опасно да се оказва натиск върху едно малко дете? Това може повече да навреди, отколкото да помогне, и да окаже влияние на по-нататъшния ѝ живот — каза Дейвид възмутено.

— Предполагам.

— Боже мой, не бих подложил детето си на подобно изпитание. Дори не се знае дали изобщо е видяла нещо. А ако поискат да даде показания пред съда, какво ще стане тогава?

Шарлот се намръщи:

— Един Господ знае, но Линда е убедена, че Крис няма нищо общо с това, че той също е бил жертва като родителите ви. Тя мисли, че той е скрил Холи в сандъка, за да я предпази да не убият и нея. Решила е да докаже, че именно така е станало.

— Каква глупост!

— Не е глупост. Линда ми каза...

— Нямаш ли свой собствен ум? Какво непрекъснато повтаряш: „Линда ми каза, Линда ми каза...“? — гласът му беше силно раздражен.

Шарлот сви рамене.

— Предполагам, че тя много иска да очисти името му — заради Холи.

В стаята се възцари напрегната тишина. Дейвид стана да вземе вестника от бюрото ѝ, където го бе захвърлил преди това, а Шарлот си наля още една чаша кафе.

— Тази вечер няма нищо по телевизията — промърмори той. — Трябваше да отидем на кино.

— Утре ще ставам рано — отбеляза Шарлот, за да каже нещо. — Мисля да отида да се изкъпя.

Застанала по средата на спалнята, тя започна да се съблича, като размишляваше върху последователността на събитията, които я бяха довели дотук. Линда е отговорна за повечето неща, заключи тя, с нейната мания да докаже невинността на Крис. Това разстройваше Дейвид, което, от своя страна, разстройваше нея.

Изведнъж Шарлот реши, че трябва да поговори със семейството си. Винаги имаше възможност да отиде при тях за съвет, а именно от това се нуждаеше сега. От някой, който да я разбере и изслуша.

Сложи си бялата хавлия, седна на ръба на леглото и се пресегна за телефона. За нейна изненада, когато вдигна слушалката, чу женски глас.

— Не смей да ме заплашваш така! — ядосано каза жената. — И престани да ми звъниш! Каквото и да говориш, готова съм да дам показания, защото не мога да понеса да живея с онова, което знам...

Слушайки внимателно, Шарлот помисли, че линиите са се преплели, но в този момент чу мъжки глас да отговаря:

— Да пукнеш дано, кучко такава! Ще те пратя в ада, преди да успееш да ми навредиш още!

Шарлот почувства, че я залива голяма ледена вълна и прималяла, притисна телефонната слушалка до ухото си. Гласът бе на Дейвид.

Тя стоеше на вратата и го гледаше, като че ли го виждаше за първи път.

— За какво беше всичко това? — попита, потресена.

Дейвид бързо остави слушалката и се усмихна самоуверено.

— Говорих с Кони — отвърна той почти жизнерадостно. — Казах ѝ да спре да се върти наоколо и да създава неприятности, защото няма да ѝ дам никакви пари.

— Не звучеше така.

— Как звучеше тогава? Не ставай глупава, Шарлот. Позвъни ми преди няколко минути, за да ми вади душата отново...

„Позвъни ми преди няколко минути...“ Думите се врязаха в паметта ѝ и я върнаха пак в нощта на убийствата. Тя видя ясно сцената във въображението си. Току-що бе излязла от банята и Дейвид, застанал по средата на стаята със слушалката в ръка, ѝ каза: „Мама ми позвъни преди няколко минути.“

— Ти си ѝ позвънил — бързо каза тя, преди да успее да се спре. — Ако ти се бе обадила, щях да чуя звъненето на телефона.

Сините очи на Дейвид проблеснаха:

— Не зная за какво говориш. Защо ще звъня на Кони, за Бога?

Шарлот го погледна отчаяно:

— Зная, че си го направил.

Той сви рамене.

— Вярвай, на каквото искаш, това не ме засяга — тръшна се в креслото и отново взе вестника. — Започваш да ставаш досадна.

В очите ѝ запариха сълзи и гърлото ѝ се сви болезнено. Искаше ѝ се да вярва на Дейвид повече от всичко на света, но трябваше да вярва и на ушите си.

Шарлот коленичи пред него и се взря непоколебимо в очите му.

— Моля те, Дейвид. Искам да зная какво става. На твоя страна съм, но не мога да ти помогна, докато ме държиш в неведение. Защо полицията те държа цяла нощ да те разпитва? И какво общо има Кони с това?

Дейвид я гледа известно време, като че ли нищо не разбираше, после отметна глава назад със смях.

— Ти наистина смяташ, че съм замесен в убийството на семейството ми, нали? — каза той удивен. — Продължавай! Така мислиш, нали?

Това беше пряко предизвикателство и тя посрещна погледа му твърдо.

— Зная, че не си ги убил, защото беше в Дърби през целия ден, а вечерта беше тук с мен...

— Да?

— Значи не си могъл да извършиш убийствата...

— Да? — изражението му все още беше предизвикателно и весело.

— Ами... О, не зная, Дейвид — каза Шарлот и по бузите ѝ потекоха сълзи. — Не е възможно майка ти да ти е позвънила онази

нощ — не можа да спре тя думите, които напиреха да се излеят навън. — Тогава защо каза, че се е обадила? Кого прикриваш? И защо го правиш? — Шарлот се изправи ядосана и отиде до прозореца. С гръб към него, тя прошепна горчиво: — Не мислех, че има някакви тайни помежду ни. А сега дори не съм сигурна дали ме обичаш.

— О, малък ангеле! — Дейвид я последва, застанал зад нея, обви ръце около тялото ѝ и я притегли към себе си, като потърка бузата си в нейната. — Няма за какво да се безпокоиш. Уверявам те, че не съм замесен по никакъв начин. И аз не разбирам как е могла майка ми да позвъни онази нощ, четири часа след като е умряла. Предполагам само, че е била някоя жена, която се е представила за нея, някоя, която я е познавала добре, защото гласът наистина ме подведе.

Шарлот се обърна към него, обви шията му с ръце и се взря в лицето му. Изражението му бе искрено, а сините му очи — напрегнати.

— Боли ме, като си помисля, че може да вярваш на лоши слухове, Шарлот. Линда ти мъти ума и те настройва срещу мен, нали? Тя толкова отчаяно иска да докаже, че не е бил Крис, че е готова да тормози всеки. Ти не познаваш Линда така добре, както аз я познавам, тя винаги ме е мразела. Би казала всичко, за да ми създаде неприятности. Тя и Кони — той тъжно поклати глава, после потърка нос о слепоочието ѝ и целуна шията ѝ. — Благодаря на Господа, че те има, малък ангеле. Бих бил загубен без теб. Знаеш това, нали? Обичам те повече от всичко на света. Ти си моят свят, скъпа — Дейвид я целуна нежно, като задържа устните си върху нейните.

— И аз те обичам — отвърна му тя шепнешком. Беше искрена. Наистина го обичаше, а когато той я прегръщаше така, всичко, което искаше, бе да прекара остатъка от живота си с него. Само от време на време страховете и съмненията, подхранвани от въображението ѝ, започваха да подкопават увереността ѝ в тяхната връзка.

— Толкова ни е хубаво заедно — прошепна той, като разтвори халата ѝ и плъзна ръце около талията ѝ. Голата ѝ кожа усети топлината им и когато Дейвид погали гърба ѝ, тя настръхна в трепетно очакване.

— Мила, мила — напевно зашепна той и пъхна мускулестото си бедро между краката ѝ. Шарлот се притисна към тялото му и зарови лице в топлия му врат, почувствала нарастващата му възбуда. Желанието премина през нея като горски пожар, разпалвайки

страстния ѝ копнеж, и тя заповтаря името му, подобно на някакво заклинание:

— Дейвид... Дейвид... Дейвид!

— Мой сладък ангеле! — задъхано прошепна той, като притискаше и галеше нежно гърдите ѝ и обсипваше шията ѝ с леки целувки, които я подлудяваха.

Тя познаваше тялото му не по-зле от своето и ръцете ѝ умело се плъзгаха по него, любувайки се на блестящите руси косми по ръцете и краката му и на златистия триъгълник, от който се издигаше неговата мъжественост. Погали го така, както той я бе учил, и Дейвид притвори очи и изстена в екстаз.

— О, какво блаженство... — прошепна той. — Не спирай... не спирай... — гласът му стана неясен и той се задъха.

— Обичам те — тихо каза тя, — толкова много те обичам!

В отговор той я поведе към канапето, като почти я носеше. Тя потъна сред пухените възглавници. Почувствала тежестта му върху себе си, желанието ѝ нарасна. Замаяна, Шарлот изпита усещането, че ги свързва нещо възвишено — това беше една вечна връзка, която нищо не можеше да разруши.

Обичаше този мъж и той беше неин... винаги щеше да бъде неин... свързваше ги някаква сила, която тя не можеше да отрече и не искаше да отрича, фактът, че той я обича, означаваше за нея много повече, отколкото би признала пред себе си, и тя яростно се вкопчи в него, отдавайки му се изцяло. Пламнала от целувките му, забрави всичко друго; слетите им в едно тела се задвижиха ритмично, обладани от все същото желание, отмервайки страстта си в мълчаливо съгласие, докато достигнаха заедно онзи кулминационен връх, когато се отпуснаха доволни, задъхани и степенещи от наслада.

— Обичам те... — извика Шарлот или може би чу гласа на Дейвид да звъни в ушите ѝ? Чувстваше се така слята с него...

На входната врата се позвъни силно и настойчиво. Магда бе останала сама с децата и тъкмо се готвеше да им сложи да обядват. Тя побърза да отвори, като мърмореше недоволно под носа си. Само преди няколко минути Линда бе излязла на пазар. Магда се чудеше защо винаги щом господарката ѝ напуснеше къщата, или телефонът,

или звънецът на входната врата започваха да звънят настойчиво. Защо, за Бога, лондонската електрическа компания изпращаше човек да отчете електромера точно по това време? Защо и газовата компания правеше същото? После ще дойде човекът, който чисти прозорците, или някоя монахиня, събираща милостиня, или ще доставят пощенска пратка! За Магда тези прекъсвания на работата ѝ бяха доста смущаващи, тъй като познанията ѝ по английски бяха ограничени.

Като се увери, че Бен е завързан в стола си, остави Холи да го храни с лъжичка и отиде да отвори вратата.

— Какво има? — разсърдено попита тя. Веднага щом видя кой стои на прага, лицето ѝ се отпусна и на него се появи приветлива усмивка. — А, вие сте, господин Фаръл! — доволно възкликна тя. — Моля, влезте. Госпожа Блейк отиде пазарува, но вие почакайте?

Дейвид влезе във вестибюла, като погледна Магда с одобрение и се усмихна още по-широко.

— Не съм дошъл да се видя с госпожа Блейк.

— О? — Магда изглеждаше объркана. — Господин Блейк, той не тук през деня.

В този момент Холи изтича във вестибюла, малкото ѝ лице светеше от удоволствие. Тя погледна Дейвид очакващо.

— Здравей, Холи! — каза той и се наведе да я целуне.

— Здравей.

— Имам изненада за теб — рече Дейвид.

В очите ѝ проблесна въодушевление.

— Каква? — очакващо попита тя.

— Ще те изведа, но къде ще отидем — е изненада! — той намигна на Магда, като че ли споделяше с нея някаква приятна тайна.

— О! — момиченцето помисли малко, преди да каже: — Сега ли ще излезем?

Дейвид кимна, но Магда възрази:

— Тя обядва в момента. Трябва първо да свърши.

— Искам да отида сега — решително рече Холи.

— Да. Хайде да тръгваме — съгласи се Дейвид. — Винаги можем да вземем нещо за ядене там, където отиваме.

— Ресторант ли е?

— Не, Холи, не е ресторант. Много по-вълнуващо е.

— Ще си взема палтото.

— Добро момиче — той се обърна към Магда, която се въртеше разтревожено, чудейки се дали да пусне детето или не.

— Ще я доведа след чая, Магда.

— Госпожа Блейк знае ли, че ще извеждате Холи?

— Разбира се. Уговорихме тази „изненада“ преди няколко дни. Не ми казвайте, че е забравила.

— Госпожа Блейк не ми е споменала.

— Е, няма значение — спокойно рече Дейвид.

Холи прекоси тичешком вестибюла, влачейки след себе си червен анорак.

— Взех си палтото — заяви тя упорито.

— Не си свършила с обяда — възрази Магда.

— Няма нищо — тонът на Дейвид беше помирителен. Той отново се усмихна на Магда и ѝ намигна леко още веднъж. Тя се поизчерви, а след това помогна на Холи да облече палтото си.

— Добре, щом госпожа Блейк казва тя може да отиде, всичко е наред.

— Страхотно. Да тръгваме тогава. Взел съм такси — той хвана ръката на Холи и тя, без да се обръща назад, излезе с него на улицата, където ги чакаше таксито.

ДВАДЕСЕТА ГЛАВА

Линда стовари чантите с покупките на кухненската маса и се огледа. Кухнята беше странно тиха за това време на деня и необичайно чиста. Обикновено в дните, когато Холи не ходеше на детска градина, тя изваждаше кутията с боичките си и разпиляваше навсякъде мокрите си акварелни картини, а Бен, който вече пълзеше, изпразваше половината от съдържанието на шкафа с играчки върху кухненския под.

— Магда? — извика тя.

Линда чу забързани стъпки надолу по стълбите и след малко Магда се появи на вратата.

— Да, госпожо Блейк?

— Къде са децата?

Магда се усмихна:

— Бен спи, а Холи, тя отиде вземе изненадата си с господин Фаръл. Ще се върне след чая.

Линда се намръщи:

— Господин Фаръл? Искаш да кажеш господин Блейк? Братът на мъжа ми? Ще водим Холи в „Пеещото дърво“, но не днес. Всъщност чак след няколко дни.

— Господин Фаръл рече днес. Рече, че сигурно сте забравили.

Тя почувства как в гърдите ѝ се надигна страх.

— Дейвид Фаръл? Отишла е с Дейвид? Какво каза той? Защо я пусна? — гласът на Линда се изостри от безпокойство.

Магда я погледна упорито.

— Той каза вие знаете. Сигурно сте забравили. Каза, всичко било уговорено.

— О, Боже мой! — Линда покри лицето си с ръце за миг. — О, Боже мой! — повтори тя, като се опита да се овладее. — Къде каза, че ще я води?

— Той рече изненада. Холи много щастлива да отиде с него. Той ѝ е чичо, нали?

— Не трябваше да я пускаш! — обезумяла, викна Линда. — Имаш ли някаква представа къде са отишли?

Магда сви слабите си рамене.

— Той не каза — глухо отвърна тя. — Не сте ми нареждали да не я пускам да излиза с господин Фаръл, откъде да знам? Холи е добре с него, нали?

— Кога тръгнаха?

— Малко след като отидохте да пазарувате.

Линда погледна часовника си. Беше три и петнадесет, а тя тръгна на пазар в дванадесет и половина, така че Холи я нямаше почти от три часа.

— С кола ли беше? — попита настоятелно. Страхът бе предизвикал у нея такъв гняв, че ѝ се искаше да разтърси Магда и да изтрие глупавата самоуверена усмивка от лицето ѝ.

— Не, взел такси. Каза на Холи да побърза. Каза, че има прекрасна изненада за нея. Какво не е наред?

Линда я изгледа продължително.

— Нищо не е наред — отвърна тя, като се опита да запази спокойствие. Как можеше да обвинява Магда? При други обстоятелства щеше да бъде съвсем естествено да позволи на Холи да излезе с чичо ѝ. Но сега Линда бе силно обезпокоена за безопасността на детето, на Холи — първостепенния свидетел.

Тя постави ръка на рамото на Магда.

— Съжалявам, че ти се ядосах. Трябваше да те предупредя... но изобщо не предполагах, че ще се случи толкова нещо — Линда объркано поклати глава. — Трябва да позвъня на Шарлот — излезе бързо от стаята, споходена от учудения поглед на Магда.

„Странно семейство наистина, помисли си полякинята и се зае отново да глади. Какво лошо имаше в това да позволи на Холи да излезе със собствения ѝ чичо?“

Шарлот преглеждаше някои мостри за пердета, опитвайки се да реши дали да посъветва клиентката си да избере намачканата червеникавовиолетова дамаска или тъмночервената коприна за нейната гостна и се зарадва, като чу гласа на Линда по телефона.

— Как си? — възкликна тя. — Как е Холи?

— Именно затова ти се обаждам — разтреперено каза Линда. — Дейвид я е извел някъде — не зная къде, — без да ме попита. Не зная какво цели, но съм изплашена.

— Какво искаш да кажеш с това: „Не зная какво цели“? Виж, успокой се, скъпа.

Линда не ѝ обърна внимание, а направо мина на въпроса:

— Каза ли на Дейвид, че Холи се е съгласила да говори с детския психолог?

— Да, разбира се — отвърна Шарлот. — Защо?

— О, Боже мой, трябваше да те предупредя. Дейвид не биваше да знае.

— Какво искаш да кажеш? — Шарлот бе смаяна: — Защо не е трябвало да знае? С помощта на Холи можем да разберем истината.

— Мисля, че точно това не иска Дейвид.

— Как е възможно да говориш така? — гневно запита Шарлот. — Той не по-малко от нас желае всичко това да се изясни.

Настъпи мълчание, после Линда заговори отново.

— Не зная как да го кажа — притеснено рече тя, — но мисля, че Дейвид е замесен по някакъв начин в убийството на семейството си и ако Холи наистина е видяла нещо и го каже... Не разбираш ли, че той ще иска да я накара да мълчи!

— Не желая да слушам това! — възкликна Шарлот. — Всичко е само, защото бившата му приятелка разпространява слухове за него, нали? И ти ѝ вярваш?

— Не, работата, е много по-сериозна. Инспекторът също смята, че Дейвид е виновен. Зная, че е така. Не го е казал толкова определено, но именно затова го разпитва почти два дни.

— Дейвид е прав! Ти би тормозила всеки, за да докажеш невинността на Крис! Но как е възможно да мислиш, че той има нещо общо с това! — Шарлот трепереше цялата от възмущение и гняв. Не беше за вярване, че Линда смята, че Дейвид може да има пръст в убийствата! Миналата нощ, докато лежеше в прегръдките му, тя се почувства така свързана с него, както никога досега. Оплетена от чара му, омагьосана от нежните му думи на обич и от силните му, но ласкави ръце, се почувства изцяло негова: тялото ѝ, умът ѝ, душата ѝ и всичката ѝ любов му принадлежаха. Самият факт, че той я обича ѝ действаше като някакво наркотично вещество, което я свързваше с

него, и независимо от това какво говореха хората, тя щеше да му принадлежи до края на живота си.

— Разбирам как се чувстваш, скъпа — каза Линда, този път по-сериозно. — Така се чувствах и аз, когато всички мислеха, че Крис е застрелял родителите си.

— Изобщо не можеш да си представиш как се чувствам! — отвърна Шарлот и очите ѝ се напълниха със сълзи. — Ти беше разведена с Крис. Аз обичам Дейвид и се надявам да се оженим един ден... Преувеличаваш, Линда. Какво си мислиш, че ще направи с нея, за Бога?

— Именно това ме плаши, Шарлот.

— Ставаш смешна! Той обича Холи! Не би допуснал и косъм да падне от главата ѝ. За какво, по дяволите, намекваш?

— Може да се опита да накара Холи да мълчи. Или да се откаже от наследството си.

— Как? — запита Шарлот. — Ти си въобразяваш прекалено много неща и аз няма повече да слушам тези глупости! За Бога, Линда, стегни се.

— Дейвид каза ли ти, че ще извежда Холи днес следобед?

— Не, защо трябва да ми казва? Вероятно е решил спонтанно да позабавлява племенничката си! Какво лошо има в това, по дяволите?

— Значи нямаш представа къде може да са?

— Не, разбира се, че нямам, но не е ли все едно? Може би са отишли в зоологическата градина. Или в Музея по естествена история. Или в някое кино да гледат анимационен филм. Скоро ще се върнат и се надявам, че ще имаш доблестта да се извиниш на Дейвид за това, че си си въобразила, че е извел Холи с користна цел.

— Искрено се надявам да си права — пламенно отвърна тя. — Ще ми се обадиш ли, ако се появят в апартамента ти? Моля те! Не мога да не се безпокоя!

Шарлот знаеше, че тревогата в гласа на Линда бе истинска, но също така съзнаваше, че притесненията ѝ са абсурдни.

— Линда, Дейвид не би навредил и на муха. Ти преувеличаваш! Разбира се, че всичко ще е наред с Холи. Престани да се тревожиш.

Настъпи мълчание и Шарлот чу Линда да въздиша. Измина доста време, докато най-накрая тя каза:

— С нищо не мога да те накарам да ми повярваш, нали, Шарлот?

— Що се отнася до Дейвид, не — глухо отвърна тя. — Той не знае нищо за убийствата. Ако беше тук, както аз бях, когато дойде полицията да му съобщи, че цялото му семейство е избито, сега не би се съмнявала в него. Той беше напълно сломен, Линда. Дори не можа да ми каже какво се е случило. Повтаряше само „семейството ми... семейството ми“. Той си няма никого, освен мен. Аз съм единственият човек в живота му, на когото може да се опре, и наистина съм вбесена, че е възможно изобщо да предположиш, че е замесен по някакъв начин.

— Не исках да те разстройвам, Шарлот, но трябва да разбереш, че се тревожа за това, че Холи е с него. Детето преживя достатъчно. Ако ѝ направи нещо, ще го убия — разпалено отвърна Линда.

— С Холи всичко ще бъде наред, ще видиш. Просто се успокой. Ще оставя съобщение на телефонния секретар вкъщи Дейвид да ми се обади, когато се прибере, но предполагам, че първо ще заведе Холи у вас. Наистина няма причина да се безпокоиш, Линда.

— В „Пеещото дърво“ ли отиваме? — попита Холи за трети път, докато таксито се клатушкаше и дрънчеше по „Грейс Ин Роуд“ към централната част на Лондон и река Темза.

Дейвид я погледна почти строго.

— Предполагам — отвърна неубедително.

— От „Пеещото дърво“ ще си взема къщичката за кукли — нетърпеливо настояваше тя. — Ти ли ще ми купиш къщичката вместо Ранд?

— Ще видиш къде отиваме, когато стигнем там.

— Ще има ли много къщички за кукли?

— Не зная. Може би — потънал в мисли, той се обърна и погледна разсеяно през прозореца на таксито.

Холи се намести, като се облегна назад на седалката до него с протегнати напред крака. После скръсти ръце в скута си със старомоден жест. Известно време мълча, а лицето ѝ беше сериозно.

— Ще се срещнем ли с Ранд? — най-накрая попита тя.

Дейвид поклати глава.

— Не.

— Или с мама?

Той сподави нетърпелива въздишка.

— Не.

— А с някой друг?

— О, за Бога, млъкни! — раздразнено каза Дейвид.

Холи се нацупи и забодде поглед в ръцете си.

— И преди да попиташ отново — продължи той, — няма да ти купуваме и къщичка за кукли.

На единия ѝ клепач затрептя сълза, а после се търколи надолу по бузата ѝ. Дейвид не показа с нищо, че я е забелязал и продължи да се визира през прозореца. Наближиха паметника в дъното на Бишопсгейт и той посочи към него.

— Големият лондонски пожар е започнал там, в една пекарница — каза ѝ той.

Холи, изглежда, не го чу и продължи да гледа упорито скръстените си ръце.

Като пресичаха лондонския мост, той се опита да я заинтригува с лодките, които се движеха бавно по водата.

— Някой ден мога да те повозя на една от тези големи лодки. Ако си добро момиче.

— Аз съм добро момиче — тихо отбеляза тя. — Ще отидем ли утре в „Пеещото дърво“?

— Зависи от това колко добро момиче ще бъдеш днес.

Таксито, след като мина по моста, зави по Тули Стрийт и внезапно спря пред една врата под железопътен мост, която приличаше на вход на изба. Сградата беше обгърната от мрачна сивота, а на пепелявата тухлена стена бяха надраскани с червена боя, за да наподобяват капеща кръв, думите: „Лондонска тъмница“.

Таксиметровият шофьор подаде на Дейвид рестото, погледна Холи подозрително и заговори със силен кокни акцент:

— Няма да водите малкото момиченце там вътре, нали?

Вежливата усмивка на Дейвид замръзна на лицето му:

— Не смятам, че това е ваша работа.

— Не бих позволил на детето си да гледа тези неща — продължи упорито шофьорът. — Ще има кошмари после — кимна той към Холи. — Изненадан съм, че пускат вътре деца под десет или дванадесет години.

— Случайно съм проверил и влизането е разрешено за деца на всякаква възраст, така че няма причина да се безпокоите — отвърна Дейвид саркастично.

Шофьорът потегли, като мърмореше ядосано под носа си.

Дейвид сграбчи Холи за ръката и я помъкна бързо към входа. Когато влязоха вътре, високите сводове на тъмните изби като че ли се затвориха над главите им и ги потопаха в полумрак. Въздухът беше влажен и миришеше на мухъл. Тишината се наруши от вик на болка, последван от гръмогласен луд смях. Високо над тях, където потрепваха паяжини върху висящи скелети и от време на време пляскаха с криле прилепи, се чуваше далечно монотонно пеене. Ужасена, Холи здраво се вкопчи в палтото на Дейвид и на неясната светлина на капещите свещи се видя как лицето ѝ внезапно пребледня.

Дейвид зарови из джобовете си за пари, за да купи билети, застанал под една табела с надпис:

„Оставете всяка надежда, вие, които влизате тук.“

Краката на Холи се разтрепериха и тя заговори с много тих глас.

— Мисля, че не трябва да влизаме — каза неуверено с разширени от страх очи. В този момент от черните сенки излезе някаква фигура с железни нокти на ръцете и с възпалено от болезнени възли и язви лице каза:

— Билетите, моля — гласът зад ужасната маска беше дрезгав.

Холи изпищя и Дейвид подскочи стреснат.

— Н-не... не искам да влизам... — заплака тя, но той я затегли напред, навътре и по-навътре в каменната тъмница, където восъчни фигури изобразяваха най-жестоките изтезания, прилагани върху затворниците през шестнадесети век. Тела, изглеждащи съвсем като истински, лежаха, изкормени, върху легла от слама, а от стомасите им бликаше кръв; други, стенещи от болка, бяха проснати на дибата^[1] или биваха жигосвани с нагорещени до червено жезла, или бити до смърт. Набучени на дървени колове глави надничаха с агонизиращи очи от тъмните ниши на избите, а пред ужасения поглед на Холи една гилотина се стовари върху врата на някаква жертва, като я обезглави сред потоци от кръв.

— Искам да си отида вкъщи! Х-хайде да си ходим... — изкрещя момиченцето, като затегли Дейвид, но без да иска, го поведе навътре и все по-навътре в този мрачен музей на ужаса. Той се смееше и забавляваше, разглеждайки живите картини с интерес, но група немски туристи го изгледаха гневно, ужасени, че подлага детето на такива страдания.

— Искам да си ходя... — отново извика Холи. Тя трепереше цялата и лицето ѝ пребледня, когато съзря мръсната колиба, пълна с вощъчни трупове, представляващи жертви на чумата.

Високите влажни стени се вдигнаха в тъмнината и въздухът се изпълни със зловещите звуци на смразяваща органична музика и грегориански песни. В този момент непосредствено зад гърбовете им се чу ужасяващо отчаян вик и нечии кокалести ръце заблъскаха по железните пръчки на бутафорен прозорец, зад който се спотайваше някаква фигура.

Обезумяла от страх, Холи зарева и се хвана за внезапно подмокрилите ѝ се гащички.

— ... Искам мама! — изпищя тя. — Искам мама.

Дейвид я погледна за момент, после я хвана за ръката и я поведе нагоре по една тъмна алея, осветена само от мръсна газена лампа, към мястото, където посетителите биваха канени да вземат участие в „Приключенията с Джек Изкормвача“.

Главен детектив Алекс Осбърн погледна строго празната лъскава повърхност на бюрото си и гневно стрелна Грайндли, едновременно учуден и невярващ.

— Чух, че сте заповядали малко по-късно да се разпитат хората от всички къщи, вярно ли е?

— Търсим свидетели, за да изясним случая — отвърна Грайндли с цялото си достойнство. Бяха го извикали на среща с началника на местното следствено управление, за да докладва за развитието на подновения случай и той полагаше всички усилия да създаде впечатление, че нещата са под негов контрол.

— Какво точно ви накара отначало да приемете, че Кристофър Фаръл е застрелял родителите си, преди да се самоубие?

— Първо, всички прозорци и врати в Шелуд Манър бяха заключени. Нямаше следи от влизане с взлом, нищо не беше откраднато и не бяха нанесени никакви щети на покъщнината — отвърна инспекторът. — Госпожа Сковел, домашната помощница, беше влязла на следващата сутрин през задната врата и бе открила телата.

— Да, да, да — нетърпеливо каза Осбърн. — Всичко това го зная; на всички им е известно, както и за пушката, която е намерена в ръцете на Кристофър Фаръл без заглушителя, който впоследствие случайно бе открит не от вас, а от сестрата и зетя на госпожа Фаръл... Но защо, за Бога, човече, тъй лекомислено си приел „очевидното“? Първите полицейски доклади показват, че Кристофър Фаръл е бил „прекалено чист“. По него няма следи от кръвта на майка му и баща му, бил е изцапан само със собствената си кръв. Подметките на обувките му също са били чисти. А тези на убиеца са щели да изглеждат като след кървава баня.

Грайндли погледна намръщено документите в ръцете си, искаше му се да каже, че никой не е свършен, че и опитните полицаи са хора и също допускат грешки като всички други, но се въздържа. А и беше очевидно, че Алекс Осбърн търси изкупителна жертва.

— Освен това — рече Осбърн, като се опитваше да сдържи гнева си — вие и другите офицери, които са били на местопрестъплението, с готовност сте повярвали на Дейвид Фаръл. Какво доказателство сте имали, че майка му е позвънила в десет часа вечерта? Защо къщата не е била старателно претърсена, след като сте открили детето? Имаме работа с масово убийство от много сериозно естество, а вие се задоволявате да го разрешите възможно най-бързо! Дори сте упълномощили чистачи да отидат в Шелуд, за да изгорят доказателствата! Това е най-ужасяващият провал, който съм виждал през всичките ми години на работа в полицията. Вие сте посрамили не само себе си и офицерите си, но сте замесили и мен, като сте ми дали подвеждаща информация, в резултат на което аз отидох да играя голф, когато трябваше да съм на местопрестъплението!

Лицето му бе почервеняло. Грайндли забеляза, че мъжът едва сдържа кипящия си гняв.

— Знаете ли — продължи Осбърн, — че Кристофър Фаръл е бил убит с първия изстрел? А не с втория? Тъй че как според вас е стрелял

отново в себе си, след като е бил мъртъв? — възмутен, той произнасяше всяка дума с хаплива злоба.

Грайндли продължи да гледа документите пред себе си, не смеейки да отвори устата си от страх да не си навлече още обвинения.

— Как ще отговаряте за тези провали? — внезапно ревна Осбърн.

Инспекторът вдигна глава, на лицето му се бе изписала болка:

— Като се обръщам назад, осъзнавам, че пред нас стои съвсем различна картина от тази, която ни обрисова Дейвид Фаръл. Независимо от това, нямам никакви доказателства срещу него и не успяхме да го пречупим. Той държи на своята версия за случилото се и няма да отстъпи.

— Тогава открийте някакви доказателства, човече! — изрева Осбърн, с което срещата им приключи.

Озовал се отново в коридора, Грайндли се почувства така унижен, като че ли бе обикновен полицай, когото бяха скастрили за неизпълнение на задълженията му. Той бързо излезе от главното управление и се качи в колата си. Колкото по-бързо се върнеше в Бароу, толкова по-скоро щеше да сложи край на този кошмар. При условие че успееше да намери някакво доказателство, което щеше да прати Дейвид Фаръл на подсъдимата скамейка.

Шарлот седеше на бюрото си погнусена, чудейки се как бе възможно някой да вярва, че Дейвид ще направи нещо лошо на Холи. Тя погледна часовника си. Беше само четири и половина, а й се струваше, че чака от часове да научи някакви новини. Най-накрая не издържа, грабна телефона и набра номера на Линда.

Обади се Рандъл, гласът му бе, както винаги, топъл и спокоен:

— Как си, Шарлот?

— Чудех се дали Дейвид вече е довел Холи?

— Не още, но предполагам, че скоро ще са тук. Не бих се безпокоил за това.

— Ранд, аз изобщо не съм разтревожена, че я е извел, но съм разстроена от отношението на Линда — призна тя. — Не зная какво толкова има против Дейвид.

Той се засмя тихо:

— Мисля, че при нея се проявява синдромът на лъвицата, която иска да предпази малките си. Ще се оправи, когато Холи се върне.

— Какво, по дяволите, си мисли тя, че Дейвид ще стори с Холи? Той е един от най-милите и най-внимателни хора, които някога съм срещала... — гласът ѝ пресекна и Шарлот замълча за момент. — Не би навредил и на муха! — добави бурно.

— Тогава няма за какво да се безпокоим, нали? — успокоително каза Рандъл. — Виж, искаш ли да ти се обадим, когато се върнат?

— Да, благодаря. Би ли помолил Дейвид да ми позвъни?

— Разбира се. Вкъщи ли ще си бъдеш?

— Не, в офиса съм.

— Добре. Ще ти се обадим веднага.

— Благодаря, Ранд — признателно каза тя. Никога не се бе срещала с него, но гласът му беше любезен и искрен като на Дензил.

Беше вече почти пет часът. Тя позвъни в апартамента си за всеки случай, но както очакваше, никой не отговори. За първи път в ума ѝ проблесна нотка на безпокойство. Питаше се защо Дейвид не бе споменал, че ще извежда Холи днес следобед.

Дейвид погледна нагоре, очарован от леко полюшващото се тяло, което висеше на въже, окачено високо на една греда на неосветения таван. Краката, обути в груби вълнени чорапи и износени обувки, се клатушкаха над главите им съвсем като истински, а побелелите ръце бяха отпуснати безжизнено.

Навсякъде около тях кънтяха пронизващите писъци на прокълнатите души, които отекваха глухо и ужасяващо. От време на време се чуваше силен тътен, който караше влажните стени да треперят.

Холи, вкопчила се в Дейвид, вече не издържаше на ужасните гледки. Тя притисна обляното си в сълзи лице в бедрото му.

— Холи? — Дейвид охлаби ръцете ѝ и се наведе, като доближи лицето си до нейното. — Холи, чуй ме — строго каза той. — Искам да ми обещаеш нещо.

От гърлото ѝ се откъсна глухо ридание и тя скри лице в рамото му.

— Хайде, бъди разумна. Ти си вече голямо момиче и ние ще си тръгнем веднага щом ми обещаеш нещо.

Последва дълго мълчание, нарушено само от ново прочувствено ридание.

— Холи! Слушаш ли ме?

Тя кимна много бавно, но не каза нищо.

— Ето какво искам да направиш — рече той с по-любезен тон. — Искам да забравиш всичко, свързано с баба ти, дядо ти и баща ти. Чуваш ли? Ако някой ти задава въпроси за тях или за случилото се последния път, когато беше при баба ти и беше заключена в сандъка, искам да кажеш, че не помниш нищо. Ще го направиш ли, Холи? Ще ми обещаеш ли, че ще кажеш, че не помниш нищо? — докато Дейвид говореше, гласът му ставаше все по-настойчив и по-остър, той повтаряше отново и отново едни и същи фрази, като че ли се надяваше да я хипнотизира.

След няколко минути тя се дръпна от рамото му и го погледна с ужасени очи.

Дейвид я разтърси леко.

— Разбираш ли, Холи? Не трябва да казваш нищо. Не си видяла никого. Била си заключена в сандъка и не знаеш какво е станало. Ясно ли ти е?

В искрящите му сини очи се четеше безумие, а гласът му звучеше властно. Холи стоеше, сучейки ръце, а по бузите ѝ се стичаха сълзи.

— Обещай ми! — заповяда той. — Обещай ми, че няма да кажеш нищо.

Внезапно Холи клюмна под напора на властния му изпитателен поглед и отново се разплака. Тя стоеше пред него, нещастна малка фигурка, олицетворение на невинността на фона на зловещия декор.

— Кажи, че обещаваш!

— И... ис-кам да си отида вкъщи — сърцераздирателно ридаше детето. — И... искам м-мама.

Той я сграбчи здраво за раменете и я обърна към себе си.

— Чуй ме, Холи. Ако не обещаеш, ще те оставя тук цялата нощ! На тъмното! Ще останеш тук сама, докато не обещаеш.

— Не!... Искам мама! — запищя тя, обезумяла от страх. — Не искам да стоя тук! Не ме оставяй тук!...

— Ще трябва да обещаеш. Обещай ми, че няма да кажеш нищо за баба и дядо, за татко или за Шелуд... за нищо от онова, което си видяла.

Детето кимна и го погледна с очи, изпълнени със страх.

— Кажи го, Холи. Кажи го или ще те оставя тук.

С голямо усилие тя се опита да овладее сълзите си, но тялото ѝ все още се тресеше от ридания.

— Аз... аз... — започна Холи.

— Да?

— Обещавам... и може ли да си вървим вкъщи сега? — отвърна и попита тя на един дъх.

Дейвид се изправи.

— Да. Хайде да тръгваме. Ще ти купя сладолед — той хвана ръката ѝ и бавно тръгна към една табела, сочеща изхода. — Мисля, че не трябва да казваме на мама, че сме идвали тук, нали? Това също ще бъде наша малка тайна. Мама ще каже, че си глупава да се плашиш толкова и да вдигаш такъв шум за нищо.

Те продължиха да вървят мълчаливо. Холи беше забила поглед в земята, като от време на време тихо изхлипваше.

— Нали? — жизнерадостно попита Дейвид. Изглеждаше доста весел и доволен от себе си.

Тя не отговори, след минута излязоха отново на улицата.

— Добре ли си сега? — попита той любезно.

Холи се вкопчи здраво в ръката му и двамата се отправиха към близкото кафене, там той ѝ каза, че може да си избере какъвто сладолед иска, но тя бе стиснала устни и отказваше да проговори.

Докато Дейвид пиеше капучино, Холи гребеше с лъжицата от ягодилия сладолед, без да вдига очи от него. Изглежда, бе решила да не обръща внимание на Дейвид, все едно че го нямаше. Това го обезкуражи. Сълзите и виковете можеше да разбере, но болезненото мълчание — не. Той почувства нужда да повтори още веднъж, че е много важно тя да мълчи, когато я питат за убийствата.

— Разбра какво ти говорих, нали? — настоя Дейвид. — Нали няма да кажеш на никого какво си видяла в Шелуд?

За първи път Холи вдигна глава и го погледна печално със зачервените си очи. После рече:

— И не трябва да казвам също, че съм те видяла?

— Холи! — Линда се спусна напред и внезапно почувства слабост от облекчение. — Къде, по дяволите, беше? — тя коленичи пред детето в антрето, докато сваляше якето му.

Дейвид гледаше от отворената входна врата и се усмихваше вяло.

Холи позволи да я прегърнат и целунат, но на Линда ѝ се стори, че бе толкова затворена в себе си, както когато я бяха извадили от сандъка.

— Добре ли си, скъпа? — загрижено попита майката. Тя се взря в зачервеното лице на дъщеря си, като се опита още веднъж да открие какви чувства се криеха зад очите ѝ.

Холи не отговори.

Линда прехапа долната си устна, опитвайки се да запази спокойствие. През последните няколко седмици Холи наистина бе започнала да се съживява отново, дори се бе съгласила да им каже какво бе видяла, но сега отново се бе върнала към началното си състояние и се бе затворила в някакъв свой собствен, безмълвен свят. Беше очевидно, че бе плакала. Какво, по дяволите, ѝ бе направило това чудовище?

Тя я вдигна на ръце и в този момент от всекидневната излязоха Дензил и Ранд.

— Ще отида да изкъпя Холи — каза Линда на съпруга си. Гласът ѝ издаваше едва сдържания ѝ гняв. — И искам да зная точно какво е станало.

Дензил погледна Холи състрадателно и протегна ръка да погали златистите ѝ коси.

— Горкото дете! — тъжно прошепна той.

Когато се обърна към Дейвид, държането му се бе променило напълно. Той го сграбчи за лакътя и го избута във всекидневната.

— Какво разиграваш, по дяволите? — ядосано викна Дензил. — Нямаш никакво право да идваш тук и да извеждаш Холи без наше разрешение! Линда се побърка от тревога.

На лицето на Дейвид се изписа леко недоумение.

— Не мога да повярвам! — каза той с усмивка. — Извърших добро дело и изведох племенницата си да я позабавлявам, на което,

бих добавил, Магда не се противопостави, а вие се нахвърляте върху мене като зверове!

Очите на Дезил проблеснаха заплашително.

— Стига с тези глупости, Дейвид! Къде, по дяволите, си я водил? Отново е изплашена до смърт!

— Ами не зная защо. Ходихме само в Музея на мадам Тисо и разгледахме восъчните фигури! Спящата красавица, Уинстън Чърчил и — о, да, разбира се! — цялото кралско семейство — угоднически отвърна той. — Мисля, че тя не е много разговорливо дете.

— Всичко това са глупости и ти го знаеш — разярено каза Дензил. — Направил си й нещо, за да я накараш да мълчи, нали? Страхуваш се, че ще каже нещо, което ще разкрие, че ти си виновен за убийството на родителите си и Крис. Извел си я днес, за да я сплашиш, за да мълчи, тъкмо когато тя бе започнала да говори отново! Господи, бих искал да ти дам да разбереш — дясната му ръка бе свита в юмрук и той дишаше тежко.

— Единственото нещо, което може да се случи, е да се видиш на подсъдимата скамейка за клевета — хладно отвърна Дейвид.

Рандъл заговори тихо и ясно:

— Не подценявай интелигентността на Дензил и Линда, Дейвид. Тъй като съм брат на Дензил и адвокат, имам двоен интерес към този случай и трябва да кажа, че има много неясни неща.

Внезапно Дейвид го погледна гневно:

— Не мисля, че това има нещо общо с теб. Ти дори не си свързан с Холи, освен чрез женитбата на брат ти. А тя случайно е дете на моя брат...

— ... Той не ти е истински брат, ти си осиновен — прекъсна го Дензил.

— ... Дете на брат ми — повтори Дейвид — и аз имам пълно право да я извеждам и черпя, ако искам.

— Не и без разрешението на родителите — изтъкна Рандъл.

— Велики Боже! — Дейвид скочи на крака. — Какво, по дяволите, сте смятали, че ще направя с Холи? Да я набия? Да я тормозя сексуално? — той трепереше, а лицето му бе почервенияло. За момент Дензил си помисли, че Дейвид ще избухне в плач, защото очите му изглеждаха насълзени, но после разбра, че това бе пристъп на гняв.

— Не, но мисля, че си я сплашил, за да мълчи — тихо каза Рандъл. Той говореше с мекия, спокоен тон, който толкова често се бе оказвал безценен в съда, когато водеше дело срещу някого.

— Глупости! — презрително каза Дейвид. — Как може някой да бъде сплашен с посещение при мадам Тисо! — отметна глава назад и се разсмя. — Ще трябва да измислите нещо по-добро.

— Не се безпокой, ще го направим — мрачно отвърна Дензил. — Междувременно двамата с Линда не желаем да се доближаваш до Холи. Ти действа зад гърба ни и я изведе, когато нас ни нямаше вкъщи. Да не говорим, че си излъгал Магда, като си й казал, че Линда знае за плановете ти за този следобед. Не можем да позволим това да се случи отново.

— Ако мислиш, че ще слушам тези проклети глупости, грешиш — извика Дейвид. — За кого, по дяволите, се мислиш, да ми говориш така? Достатъчно преживях, като изгубих родителите си и брат си по такъв начин. Няма нужда да търпя това — той излезе от стаята и след минута те чува външната врата да се затръшва.

Дензил погледна въпросително брат си:

— Какво мислиш? Дали не направихме ужасна грешка като го обвинихме?

Ранд допи остатъка от джина с тоник:

— Със сигурност е виновен. Познавам тази груба и невъздържана реакция! Почти всеки престъпник се държи така.

---

[1] Приспособление за изтезание чрез разпъване. — Б.пр. ↑

ДВАДЕСЕТ И ПЪРВА ГЛАВА

Линда се обади на Шарлот веднага щом сложи Холи да си легне. Силно разтревожена, тя нямаше търпение да разбере дали Шарлот знае нещо повече за разходката.

— Дейвид е казал на Дензил, че я е водил в Музея на мадам Тисо, но аз не го вярвам — обясни Линда. — Той спомена ли ти къде са ходили?

— Защо не му вярваш? — попита Шарлот. — Както и да е, Дейвид все още не се е върнал. Не разбирам защо вдигаш толкова шум за нищо.

— Но той си тръгна отгук преди повече от час.

— Тогава предполагам, че ще се появи всеки момент. Холи е добре, нали? — добави тя предпазливо.

— Ако за теб пълната липса на адекватност означава да си „добре“!

— Какво искаш да кажеш?

— Дейвид е успял да я изплаши здравата. Един Господ знае какво е направил или какво се е случило, но тя изглежда така зле, както в деня, когато я намериха в сандъка! Не желае да говори изобщо.

Шарлот почувства как сърцето ѝ се сви.

— Мислиш ли, че можеш да разбереш какво се е случило? — продължи Линда. — Ужасно се безпокоя. Това ѝ е повлияло толкова зле, че засега дори не смея да се опитвам да я накарам да говори. Първото нещо, което ще направя утре, е да се обадя на детската психоложка за съвет. Междувременно я изкъпах и я сложих да си легне.

— Но ти сигурно не мислиш, че той е направил нещо, за да я изплаши, нали?

— Боя се, че точно това мисля — уверено отвърна Линда. — Дейвид знаеше, че се е съгласила да разкаже за случилото се в Шелуд и е направил нещо, за да я сплаши да мълчи.

— О, той не би постъпил така. Никога. Ти го изкара чудовище!
— възмути се Шарлот.

— Тогава попитай го какво се е случило. Ще ти кажа нещо, Шарлот: Холи беше травмизирана и след всичките грижи, които положихме, за да ѝ помогнем, сърцето ми се къса да виждам, че историята се повтаря отново. Тя е уплашена. Гледа ме като някакво безсловесно животинче, без да смее да каже и дума.

— О, Господи! Сигурна съм, че Дейвид не е направил нищо, за да я изплаши, не разбирам как можеш да си помислиш такова нещо. Той обича Холи. Никога не би я наранил.

— Аз смятам, че Дензил е прав да забрани на Дейвид да я вижда повече. Ако ѝ е направил нещо, той не бива да я доближава. Всички тези неприятности могат да ѝ създадат психологически проблеми за цял живот.

— Линда, не обвинявай Дейвид без причина. Честно казано, не смятам, че е замесен — възрази Шарлот, почувствала се засегната. Дейвид беше мъжът, когото обичаше, и тя се възмущаваше от начина, по който се държеше Линда.

— Кого се опитваш да убедиш, скъпа? Мен? Или себе си? — попита Линда.

В този момент Шарлот чу Дейвид да отключва.

— Трябва да приключваме, Линда. Ще ти се обадя утре — бързо каза тя. По някаква причина разбираше, че вечерта няма да започне добре, ако той я завареше да говори с Линда по телефона.

Дейвид влезе в стаята тъкмо когато тя остави слушалката.

— Здравей, скъпи! — каза Шарлот и се опита да се усмихне естествено. — Добре ли мина денят ти? — добави тя, съзнавайки, че звучи доста глупаво, но се тревожеше да не го разстрои допълнително, ако вече бе имал неприятности с Линда и Дензил.

— С кого говори по телефона? — попита той, като свали якето си и го хвърли на канапето.

— С Майра — безгрижно отвърна тя, смаяна от лекотата, с която излъга.

Дейвид включи телевизора.

— Какво има за вечеря?

— Пържоли и салатата.

Той направи гримаса:

— Хайде да излезем. Бих искал да хапна нещо екзотично.

— Искаш ли малко вино преди това? — попита тя.

Дейвид я погледна и леко се усмихна.

— Прекрасно предложение! — отвърна весело.

Седнали един до друг на канапето, те гледаха телевизия и мълчаливо пиеха виното си, а Шарлот си блъскаше ума да измисли някаква приемлива забележка, която да насочи разговора към Холи.

Програмата свърши и Дейвид пресуши чашата си.

— Да тръгваме — каза той и се изправи, като протегна ръце над главата си и се прозина широко.

— Уморен ли си, скъпи? — мило попита тя.

— Скапан. Днес следобед изведох Холи, за да дам възможност на Линда да си почине. Трябва да призная, че децата доста изморяват.

— Много мило от твоя страна — отвърна Шарлот, учудена от собственото си спокойствие, макар че сърцето ѝ биеше до пръсване. — Къде я води?

— В Музея на мадам Тисо. Отдавна не бях ходил там. Холи е доста разглезена обаче. Иска всичко да е, както тя каже. Мисля, че Линда трябва да е по-строга с нея.

— В какъв смисъл?

— О, нали знаеш... — тонът му беше небрежен, полуразвеселен. — Не искаше да си тръгва, вдигна ужасен шум, когато ѝ казах, че не може да останем повече. После не знаеше какъв сладолед да си избере... Деца! Какво да ги правиш! — засмя се той.

— Това не е типично за Холи — внимателно каза тя.

— О, наистина ли! Познавам това дете по-добре от теб. Тя е упорита като магаре. Дори престана да ми говори и мълча през цялото време, докато не я върнах на майка ѝ. Глезено хлапе! — допълни той, като се усмихна снизходително.

Шарлот тайно въздъхна с облекчение. Нищо не се бе случило, само един сблъсък на желаниа, в резултат на което Холи се бе разсърдила. Утре ще позвъни на Линда и ще ѝ обясни. После ѝ дойде нещо наум и попита небрежно:

— Предполагам, че не си я завел в къщата на ужасите?

— Шегуваш ли се? — засмя се Дейвид. — Аз самият се страхувам да отида там.

Той си облече якето и прокара ръце през косата си, опитвайки се да я приглади.

— Готова ли си? Ще отида само до тоалетната.

— Да, готова съм — настроението ѝ се възвърна. Всичко щеше да се оправи. Ще вечерят, ще пийнат вино, а после ще се върнат вкъщи и ще си легнат...

Внезапно Шарлот забеляза на пода две малки парченца розова хартия. Мислейки ги за автобусни билети, тя лениво ги вдигна и тъкмо се готвеше да ги хвърли в кошчето за боклук, когато нещо привлече вниманието ѝ. Наистина бяха билети, скъсани наполовина, но на частите, които държеше, беше напечатано:

„ндонска тъмница“

И с по-малки букви:

„рил 26-и“

Потресена, тя стоеше по средата на стаята, чувствайки се така, като че ли бе пропаднала в някаква черна дупка. Денят беше двадесет и шести април.

Грайндли бе имал дълъг ден и беше уморен. Щателното претърсване на Шелуд Манър не бе дало никакви положителни резултати, с изключение на заглушителя, по който имаше отпечатащи почти на всички други, но не и на Дейвид.

— Сигурно е бил с ръкавици — отбеляза началникът на следствената група, който беше дошъл в къщата рано сутринта.

Инспекторът изсумтя:

— Ще се наложи да претърсим наоколо. Трябва да има нещо, което да може да се използва срещу Дейвид Фаръл. Сигурен съм, че е виновен.

— Навярно е прикрил следите си много добре.

След като бяха прекарвали целия ден в Бароу, те се върнаха в офиса на Грайндли в полицейския участък в Лонгли.

В този момент на вратата се почука и вътре влезе Франклин. Очите му блестяха триумфално.

— Какво има, Франклин?

— Алибито на Дейвид Фаръл се оказа фалшиво — съобщи той.

— Фалшиво? Какво искаш да кажеш?

— Той твърдеше, че е бил в Дърби този ден да посети някакъв бъдещ клиент на „Пи Ен Джилинкс“.

— Да?

— И от компанията, която е посетил, „Престън Интърнешънъл“, потвърдиха, че е бил там и е говорил с изпълнителния директор.

— Да, и какво?

— Не е бил той — някой друг е отишъл и се е представил за Дейвид Фаръл.

Грайндли схвана за какво му говореха и брадичката му клюмна. Бяха го уверили, че алибито на Фаръл е непохватимо.

— Защо това е било открито чак сега? — глухо попита той.

— Когато проверихме отново, им показахме снимка на Фаръл. Никога преди не бяха го виждали. От друга страна, описанието, което им дадохме първия път, съвпаднаше с това на представителя, който ги бе посетил. От „Пи Ен Джилинкс“ също потвърдиха, че Дейвид Фаръл е отишъл в Дърби този ден. Нямахме причина да смятаме, че не е бил той.

Инспекторът изглеждаше потресен.

— Тогава кой, по дяволите, е бил? — запитва той.

— Някой, който прилича много на Фаръл, братовчед му Андрю Нютън.

— Но защо, за Бога? — извика Грайндли, изпълнен с разочарование, че не той, а Франклин бе открил тази ценна информация. — Как го разбра?

Старши полицаят се опита да бъде скромен, но не можа да скрие задоволството в гласа си:

— Той дойде днес и предложи услугите си, сър. Докато бяхте в Шелуд Манър.

— Този братовчед, Андрю Нютън, е предложил услугите си? По собствено желание?

Франклин кимна:

— Каза, че нито за миг не се е съмнявал, че Дейвид Фаръл има нещо общо с убийствата, но въпреки всичко на съвестта му тежало, че се е представил за братовчед си в Дърби този ден.

— Защо го е направил? Фаръл платил ли му е?

— Не, сър. Не му е било платено. Очевидно го е правил няколко пъти, когато Фаръл не е искал — или не е могъл — да пътува по-надалеч, за да посети клиенти на компанията.

Грайндли изглеждаше объркан.

— Тогава каква полза, по дяволите, е имал Нютън от това?

— Андрю Нютън е наркоман. Двамата с Кристофър Фаръл са го правели заедно, но Нютън е започнал пръв. Той е доставял на Крис всичко, което е искал, докато Крис се е пристрастил. Сега Дейвид Фаръл изнудва Нютън и заплашва да каже на семейството му и полицията, ако не му направи поредната услуга. Като например да изиграе ролята на представител вместо него или да му заеме пари.

— Чудя се дали Нютън не е наемният убиец, за когото Кони Уесткот говореше?

— Възможно е отначало да е бил в сметката, но вероятно Дейвид Фаръл е сметнал, че не може да му се има доверие и е решил сам да извърши убийствата, а Нютън да му осигури алиби, като го замести на срещата в Дърби.

— Е, Фаръл е бил прав в едно нещо, нали? — замислено отбеляза Грайндли.

— В какво? Че на Нютън не може да му се има доверие?

Инспекторът кимна.

— Нервите му не издържат... или съвестта му заговорва и идва да ни издрънка всичко. Знаем ли какво всъщност е правил Фаръл, докато братовчед му се е представял за него в деня на убийствата?

Франклин се окашля:

— Доколкото разбрах, Фаръл е прекарал деня с Натали Нютън. В Лондон.

— Какво са правили?

— По думите на Андрю Нютън — чукали са се — отвърна Франклин и се изчерви.

Грайндли повдигна вежди и се намръщи:

— Наистина ли? Кони Уесткот, Шарлот Тейлър, а сега и Натали Нютън. Хм! Май доста си пада по жените, а?

— Да. Но това не е доказателството, което ни е необходимо, за да го арестуваме, нали? Той вероятно ще признае, че е прекарал деня в леглото с братовчедка си, преди да се върне вечерта при Шарлот Тейлър! И без съмнение тази жена, Натали Нютън, ще потвърди показанията му — отбеляза Франклин.

— Възможно е да е направил и двете, прекарал е деня в Лондон с Натали Нютън, а после е отишъл до Дивайзис, извършил е убийствата и се е върнал обратно, като е казал на Шарлот Тейлър, че е бил цял ден в Дърби.

— Това е възможно, сър.

— Бих искал да поговоря с тази млада жена. Доколкото разбрах, живее в Лондон?

— През седмицата е там. Според брат й работи за някакво лъскаво списание. Почивните дни прекарва в дома на родителите си в Нюбъри.

— Нюбъри е по-близо от Лондон. Първото нещо, което ще направя утре сутринта, е да отида да я разпитам. Какъв е адресът?

— Утре е четвъртък, сър.

— По дяволите, наистина! — измърмори Грайндли. После си помисли, че не би било зле да прекара един ден в Лондон. Всички разноски щяха да му бъдат заплатени.

— Ще отида в Лондон — рече той. — Ще бъде интересно да чуя какво има да каже тя.

Шарлот инстинктивно скри парчетата от билетите, като че ли самата тя бе виновна. Известно време ги стиска в ръката си, после ги пхна дълбоко в джоба на палтото си. Чу Дейвид да пуска водата в тоалетната, последва затишие, знаеше, че той проверява външния си вид в огледалото, след това вратата на банята се отвори и... Тя бързо се обърна, за да не види изражението й, желаейки да спечели известно време и да осмисли нещата... проблемът не беше само в намерените билети; тя трябваше да приеме истината, че той може би изобщо не бе човекът, за когото го мислеше. Дейвид, любимият й, най-близкият й човек, всичко, което бе искала в живота, можеше да е виновен за... Не!

Главата ѝ се завъртя от залялата я вълна на ужас. Не беше възможно. Умът ѝ не го побираше. Просто не бе за вярване.

— Какво има? — чу го да пита тя.

Шарлот стоеше неподвижно, опитвайки се да събере мислите си.

— Всичко е наред, Дейвид — отвърна тя, като че ли уверяваше дете или някой много възрастен.

— Какво има? — той прекоси стаята, застана зад нея и погледна през рамото ѝ, за да види лицето ѝ. — Болна ли си?

Шарлот умираше малко по малко, изчезвайки в нищото, но не каза нито дума. Вместо това бавно извади ръката си от джоба. Останките от входните билети лежаха раздробени на дланта ѝ — подобно на смачкани листенца от роза.

За момент Дейвид изглеждаше объркан, като че ли не разбираше какво има предвид тя, но после се засмя. Шарлот се обърна към него с очи, изпълнени с болка:

— Защо ме излъга?

— Не съм, скъпа! — весело отвърна той. — Купих тези билети, но когато разбрах какво ужасно място е това, заведох Холи в Музея на мадам Тисо. Билетите оттам трябва да са също у мен — той затършува из джобовете си, изваждайки носна кърпа, автобусен билет, обвивка от бонбон.

Шарлот започна да плаче. Заради Холи, заради себе си и странно защо — и заради Дейвид. Всичко се бе провалило така ужасно тъкмо когато си мислеше, че я очаква прекрасно бъдеще. Беше жесток удар да осъзнае, че повече не може да има доверие на Дейвид, като че ли самият живот я бе предал.

— Няма смисъл, Дейвид — горчиво се разрида тя.

— Какво няма смисъл? Шарлот, какво става с теб? Намираш два скъсани билета за Лондонската тъмница и обезумяваш!

— Не съм... обезумяла — проплака тя.

Той се опита да я прегърне, но по някаква причина Шарлот не можеше да понесе докосването му в този момент.

— Не, Дейвид. Остави ме на мира — помоли тя.

— Малък ангеле, какво ти става?

Тогава тя го изгледа през сълзи, продължително и сурово:

— Като че ли не знаеш.

Натали Нютън отвори входната врата, все още по халат. По-късно Грайндли си спомни, че той бе ушит от истинска бяла коприна, която вероятно струваше доста пари. Тя стоеше мълчаливо на вратата, а дългата ѝ руса коса бе спусната върху едното ѝ рамо, като на снимките в модните списания, които жена му четеше.

— Съжалявам, че ви безпокоя, госпожице Нютън — започна той, показвайки значката си. — Мога ли да поговоря с вас, моля? Няма да ви отнема много време.

Натали го стрелна с премрежените си очи, преди да отвори вратата по-широко.

— Заповядайте — дрезгаво каза тя.

Грайндли влезе в някаква стая, каквато никога преди не бе виждал. Приличаше повече на сценичен декор, отколкото на всекидневна. Видя се заобиколен от старинни дантелени завеси, спускащи се от месингови корнизиди, закрепени по краищата на тавана. Още дантели, окъсани и стари, бяха надиплени над един също толкова опърпан, позлатен по краищата параван, който стоеше пред прозореца и не пропускаше вътре почти никаква светлина. Из стаята бяха разпръснати небрежно, но изкусно, кремави щраусови пера, кехлибарени мъниста, украшения от слонова кост и мърляви възглавници от розов сатен. Грайндли се почуди къде би трябвало да седне.

— Кафе? — провлачено попита Натали и му посочи един шезлонг, покрит с копринен шал.

— Благодаря — неуверено отвърна той. Младата жена и стаята го бяха смутили и имаше нужда от известно време, за да се съвземе.

Тя излезе, стъпвайки плавно с атлазените си чехли, като му даде възможност да огледа наоколо. Няколко минути по-късно се върна с две малки чаши силно, почти черно кафе, поставени на лакиран китайски поднос, и се отпусна грациозно върху една от възглавниците на пода.

— Винаги ли посещавате хората толкова рано? — вяло попита тя.

— Искан да ви намеря, преди да сте отишли на работа — притеснено отвърна инспекторът.

— О, аз никога не пристигам в офиса преди десет, никой от нас не го прави — обясни Натали.

— Колко хубаво за вас — отбеляза той с лека ирония, която не й убягна.

— Виждате ли, вечер работим до късно, в дните, когато ходим в печатницата, не излизам по-рано от осем часа.

Грайндли отпи от кафето, то беше толкова горчиво, че почти потрепери.

— Бих искал да ми разкажете за връзката ви с Дейвид Фаръл — каза той направо.

Тя го погледна спокойно.

— Какво искате да знаете? Шокиран ли сте, че имам връзка с братовчед си? Двамата е Дейвид се чукаме от четиринадесетгодишна възраст, но нямаме намерение да се женим или нещо подобно.

— Но вие не сте истински братовчеди, нали?

— Така ли? — Натали повдигна тънките си руси вежди и го погледна насмешливо.

— Зная, че Дейвид Фаръл е бил осиновен — каза Грайндли.

— Това не означава, че не сме братовчеди — тя се отпусна назад и се облегна на покритата с дантели стена.

Това беше игра, с която инспекторът не бе запознат. Той обичаше ясните отговори на ясни въпроси, а тази млада жена говореше с недомлъвки.

— Дейвид Фаръл ваш братовчед ли е? — попита той почти ледено.

Натали отметна главата си настрани, така че косата й падна на гърдите подобно на дебел кичур коприна.

— В известен смисъл — загадъчно отвърна тя.

— Какво точно означава това?

— Означава, че баща ми имал връзка със секретарката си, след като се оженил за майка ми. Родил им се син. Когато Едмънд Фаръл разбрал за това, поискал двамата с Вирджиния да осиновят детето. Така се сдобили с Дейвид.

— В такъв случай Дейвид Фаръл ви е наполовина брат! — слисано каза Грайндли.

Тя се усмихна подигравателно.

— Е? Брат... братовчед... Каква разлика има? Казват, че кръвосмешението е най-доброто, и е вярно! Ние чувстваме по един и същи начин, мислим еднакво. Както и да е, Дейвид не е единственият мъж, с когото спя. А и аз не съм единствената жена в живота му. Така че е страхотно. Събираме се, когато ни се прииска.

Инспекторът я погледна с ококорени очи, изглеждаше изненадан.

— Шокирам ли ви? — любезно попита Натали. — Предполагам, че е доста сложно споразумение, но кого, по дяволите, го интересува? Вие вероятно не сте дошли чак от Уилтшир, за да разпитвате за сексуалния ми живот.

— Всъщност исках да ви попитам какво правихте в деня, когато семейство Фаръл бе избито. Къде бяхте?

— Тук, разбира се. Спомням си, че бях настинала лошо и лежах.

— Сама ли бяхте?

Натали се засмя сърдечно.

— Не. Всъщност бях си взела свободен ден, за да мога да бъда с Дейвид. Той дойде малко след закуска — отново се разсмя. — Казал на онова пълничко момиче, с което живее — как ѝ беше името... Шарлот някоя си, че отива в Дърби по работа и тя му повярвала.

— Брат ви Андрю е отишъл вместо него, нали?

Учудена, Натали го погледна предпазливо.

— Не зная нищо за това — тонът ѝ бе неопределен. — Зная само, че Дейвид беше тук с мен.

— А кога си тръгна?

Тя сви рамене:

— Наистина не си спомням. Навреме, за да се прибере при приятелката си за вечеря, предполагам. Тя го издържа финансово, така че... както казват, който плаща, той поръчва музиката.

— Сигурно си спомняте дали си е тръгнал по обяд. Или късно следобед? Може би рано вечерта? — заувещава я Грайндли.

Тя бавно отметна косата си назад с ръка, като я прибра зад ухото си. После впери поглед в тавана, като че ли щеше да намери отговора на въпроса му, написан с големи букви върху бялата мазилка.

— Наистина не мога да си спомня... Бях настинала... Мисля, че заспах и когато се събудих, той си беше отишъл, но нямам представа по кое време беше. Да ви донеса ли още кафе? — тя се изправи бързо,

размотавайки дългите си крака като танцьорка, и застана пред него, леко разтвори бялата си роба, така че той да види, че отдолу е гола.

— Не, благодаря — Грайндли стана от ниския шезлонг, съзнавайки колко тромав изглежда на фона на нейната грациозност. — Мисля, че научих каквото ми трябваше — продължи той, смутен. Страхуваше се, че ако остане още, тя ще измисли някаква опасна магия и той ще се окаже безпомощен, неспособен да устои.

— Обадете ми се, ако се сетите за още нещо — тихо каза тя и тръгна напред да му отвори вратата, поклащайки бедра. Лек аромат на жасмин се разнесе след нея и го накара да осъзнае колко отдавна не бе имал вълнуващ сексуален живот.

ДВАДЕСЕТ И ВТОРА ГЛАВА

Шарлот трепереше, когато таксито зави по Малбъри Авеню и спря пред къщата на семейство Блейк. През откритите прозорци на ярко осветената всекидневна забеляза Линда и Дензил да говорят с някакъв мъж, когото никога преди не бе виждала. Тя забърза нагоре по каменната пътека към входната врата и за момент ѝ се стори, че все едно гледа по телевизията пиеса, а звукът е изключен. Линда ръкомахаше, докато мъжете, както изглежда, слушаха внимателно какво им говореше.

Магда отвори вратата с унил и доста мрачен вид.

— Моля, елате оттук — каза тя на Шарлот и я въведе във всекидневната.

Линда първа тръгна към нея е протегнати ръце, за да я прегърне.

— Бог да те благослови, че дойде — рече тя със загрижен глас. — Как си, скъпа? Добре ли си?

До този момент Шарлот бе успяла някак си да се сдържа, но състраданието на Линда, както и съчувствените погледи на мъжете внезапно предизвикаха сълзи в очите ѝ. В гърлото ѝ бе заседнала буца и тя не можа да каже нищо, а само кимна неубедително.

— Горкичката! — рече Линда и я прегърна през раменете.

— Ела да седнеш, а аз ще ти наляя нещо — предложи Дензил. После се обърна към Рандъл: — Това е брат ми, Ранд. Засега живее при нас.

Шарлот вдигна глава и видя през сълзите си един друг Дензил, по-млад и по-добре изглеждаш, с топли кафяви очи и гъста тъмна коса. Той се приближи и стисна здраво ръката ѝ.

— Здравей. Слушал съм много за теб — каза Ранд. Гласът му беше мек и успокояващ.

— Ще ти донеса коняк и сода — живо рече Дензил. — Всъщност всички можем да пийнем по нещо.

Шарлот седна на канапето и се остави да я гледат. След няколко минути конякът я стопли отвътре и тя спря да трепери.

— Преживяла си такъв шок — каза Линда. — Наистина ли си добре?

— Добре съм.

— Как разбра, че Дейвид е завел Холи в Лондонската тъмница? Едва не умрях, когато позвъни да ни кажеш.

— Билетите сигурно са изпаднали от джоба на палтото му, защото ги видях на пода. Отначало не знаех какво представляват.

— После какво се случи? — попита Дензил, като се облегна на полицата на камината с лице към нея и отпи от чашата си.

— Той започна да лъже... И продължи да лъже и да лъже — тъжно отвърна Шарлот. — Не мога да понасям да ме лъжат. Бих предпочела да бе признал какво е направил. Горката Холи! Не ми се мисли какво е преживяла.

Линда въздъхна дълбоко и придоби загрижен вид:

— Зная. Никога няма да му простя това.

— Как съм могла да бъда толкова сляпа! — промърмори Шарлот. — Не повярвах на нито дума, когато Кони Уесткот каза, че Дейвид е наел убиец, но сега разбирам, че сигурно е вярно! Холи навярно е видяла кой е бил и затова той се е опитал да я сплаши, за да мълчи.

Линда и Дензил си размениха погледи, но не казаха нищо.

— Тази вечер видях Дейвид в друга светлина... — тя поклати глава и притвори очи за момент. — Трудно ми е да повярвам.

— Любовта е сляпа — каза й Линда. — Не се обвинявай. Никой не иска да си мисли лоши неща за човека, когото обича.

— Дори и така да е. Всички тези месеци... Той ме е лъгал почти за всичко. Това е мъжът, с когото живея, мъжът, когото обичам... обичах — съкрушено добави Шарлот.

— Струва ми се, че онази нощ в Шелуд нещата доста са се объркали — отбеляза Дензил. — Мисля, че планът е бил да се убият Едмънд и Вирджиния. Не смятам, че Дейвид е знаел, че Крис и Холи също ще бъдат там.

Ранд, който седеше тихо и слушаше разговора, се обърна към брат си:

— Може да си прав. Не каза ли, че Дейвид е бил шокиран, когато се е установило, че Холи е някъде в къщата?

Шарлот се намеси.

— Дейвид беше много изненадан — съгласи се тя. — Мисля, че изобщо е нямал представа, че Холи е там. О, Господи... беше ужасен ден...

Шарлот покри лицето си с ръце, спомняйки си цялата зловеща картина и колко съсипан изглеждаше Дейвид. Сега, разбира се, като се връщаше назад, осъзна как той бе хвърлил вината върху Крис и как не само тя, но и в полицията му бяха повярвали... Но дори и Едмънд и Вирджиния да са били сами, какво променяше това?

— Наемният убиец, който и да е бил той, сигурно е трябвало да го направи да изглежда като несполучлив грабеж — размишляваше Шарлот. — Но когато Крис се е появил... Може би го е застрелял в паниката? — тя замълча за момент. — След като Крис е мъртъв, Дейвид наследява всичко, или поне така си е мислел той. Не разбирам защо Дейвид не е планирал убийствата да станат, когато Крис е бил в Шелуд.

Линда и Дензил отново се спогледаха, но този път Шарлот ги забеляза.

— Какво има? — попита тя със страх. — Какво криете от мен?

Линда се пресегна и стисна ръката ѝ, преди да заговори.

— Полицията смята, че не е имало наемен убиец.

Шарлот изглеждаше озадачена:

— Значи все пак е бил крадец?

— Не, скъпа — тъжно поклати глава Линда. — Инспектор Грайндли — внимателно каза тя — мисли, че Дейвид е избил семейството си.

— Не! О, господи, не! — извика Шарлот и скочи на крака, като разплиска коняка си. — О, Линда, ти грешиш! Няма начин, разбираш ли... изключено е Дейвид да е способен да убие собственото си семейство! — буйно изрече тя.

Всички я погледнаха с дълбоко състрадание.

— Вероятно не е било планирано предварително — отбеляза Дензил.

— Мисля, че е било — не се съгласи Линда. — Доколкото разбирам, единственото нещо, което не е предвидил, е присъствието на Холи.

Шарлот се нахвърли върху нея:

— Ти беше уверена, че е бил Дейвид още от самото начало, нали? Каквото и да е, само Крис да не е виновен!

— Това изобщо не е честно! — отвърна Линда. — Зная колко ужасно се чувстваш, Шарлот — продължи тя, — но трябва да приемеш фактите.

— Непрекъснато повтаряш, че разбираш, но не е така! — заплака Шарлот. — Дейвид беше целият ми живот през последните шест месеца. Не мога да повярвам, че това се случва. Как е могъл да застреля родителите си и Крис? И после да си дойде за вечеря, като че ли нищо не е станало?

Линда се опита да се извини:

— Скъпа, не исках да те разстройвам, но рано или късно щеше да узнаеш, че Грайндли търси конкретно доказателство, за да може да предяви обвинение срещу Дейвид, и си помислих, че е по-добре да го научиш от нас, отколкото от него.

— Не мога да го приема — призна Шарлот. — Не мога да повярвам, че е способен да извърши такова нещо. Дейвид е толкова нежен, толкова... самият той е толкова уязвим.

— Знаеш ли къде е сега? — попита Линда.

— Не. Изхвърча от апартамента с гръм и трясък, защото го обвиних, че лъже и каза, че не иска повече никога да ме види.

Линда погледна Дензил въпросително:

— Предполагам, че е при Натали?

Шарлот изглеждаше изненадана:

— Натали? Братовчедка му? Срецнах я с братята ѝ на погребението. Защо ще ходи при нея?

— Възможно е да е там — уклончиво каза Дензил.

Начинът, по който той говореше, събуди подозрение у Шарлот.

— И тя ли му е била любовница?

— Не зная — отвърна Линда. — Като братовчеди са били и добри приятели.

— След погребението тя се върна с нашата кола в Лондон — каза замислено Шарлот. — Спомням си, че наистина изглеждаха доста близки. Аз не я харесах.

— Малко жени я харесват — отбеляза Линда. — В действителност тя се интересува само от съпрузите и приятелите им. Беше хвърлила око на Дензил на погребението. Можеш ли да си

представиш нещо по-отвратително. В един момент преследваше дори и Нийл.

Шарлот нямаше нужда да слуша повече. Ако Дейвид се бе виждал с Кони през последните шест месеца, без съмнение се бе срещал и с Натали. Тя отпи от чашата си, бе много нещастна. Все пак бе благодарна, че поне не е сама в този момент.

— Какво ще стане сега — попита Ранд.

— Ще трябва да кажем на полицията за случилото се днес. Холи не може да бъде разпитвана в момента. Тя преживя достатъчно — каза Линда. — Запазила си билетите, които намери, нали, Шарлот?

— Да. Страхувам се, че това означава, че ще те накарат да дадеш показания, ако той бъде обвинен в убийство.

Шарлот погледна ужасено:

— О, не! Наистина ли?

Дензил се обърна към Ранд.

— Попитай адвоката — каза той.

— Да, боя се, че ще трябва да го направиш. Ти ще бъдеш един от основните свидетели на обвинението.

Тя сложи ръка на устата си.

— О, Боже мой! Как мога да застана там и да дам показания, които вероятно ще замесят Дейвид? Ще се чувствам като Юда!

— За съжаление, няма да имаш избор, ще бъдеш призована в съда — тихо обясни Ранд — и ще те накарат да положиш клетва.

Шарлот покри лицето си с ръце, опитвайки се да не мисли как би изглеждала в свидетелската ложа, докато Дейвид — мъжът, когото бе обичала повече от всеки друг в живота си — стоеше на подсъдимата скамейка.

— Не мисля, че ще мога да го направя — най-накрая каза тя. — Прекалено жестоко е да очакваш от някого да даде изобличаваща информация за човека, когото обича.

— Добре, все още не се е стигнало дотам — тактично вметна Линда. — Сега трябва да съсредоточим усилията си да помогнем на Холи да преодолее шока.

Дензил напълни отново чашите им и седнаха да поговорят. Постепенно Шарлот започна да се поуспокоява. Дълбоко я развълнува начинът, по който семейство Блейк показваше колко много са загрижени за нея. Сред тях и семейството си щеше да оцелее някак си.

— Ще направя на всички ни бъркани яйца и препечени филийки — съобщи Линда. — Сигурно умирате от глад.

Шарлот хвърли поглед на часовника си. Беше изгубила представа за времето, струваше ѝ се, че само преди минути бе намерила билетите. Беше станало единадесет и половина.

— Не мислех, че е толкова късно! — възкликна Дензил. — Трябва да позвъним в полицията веднага.

— Ще прекараш нощта тук — майчински каза Линда на Шарлот. — В никакъв случай не бива да се връщаш в апартамента си сама.

— Линда е права — съгласи се Дензил. — Ще останеш при нас.

— Благодаря — отвърна тя признателно.

Шарлот се събуди внезапно, чудейки се къде се намира. После споменът за случилото се предишната вечер я връхлетя и я потопи в странна смесица от страх и сломяваща мъка. Имаше неща, които не бе казала на Линда и Дензил, неща, които никога нямаше да признае пред никого, за този последен час, който бе прекарала с Дейвид, преди той да си събере багажа и да си тръгне.

Когато го предизвика и му заяви, че лъже, той я бе погледнал страшно с такова изражение, каквото никога преди не бе виждала. Дори усмивката му бе смразяваща. За момент бе изпитала чувството, че пред нея стои самото зло. Той се бе присмял на обвиненията ѝ и я бе засипал с обиди, но най-много я бе поразило изключително грубото му поведение.

Тя лежеше в стаята за гости на семейство Блейк, измъчвана от спомени, а по лицето ѝ се стичаха сълзи и попиваха във възглавницата. Внезапно усети, че вратата на спалнята се отвори много тихо. Помисли си, че може би е Линда и се изправи седнала, като бързо изтри сълзите си с длани.

— Защо плачеш? — попита слаб гласец. Беше Холи, облечена в нощница на розички, русата ѝ коса бе разрошена, а под ръката си стискаше Флиси.

— Плача, защото съм нещастна — отвърна Шарлот и ѝ се усмихна през сълзи.

— Когато плача — осведоми я Холи със сериозен вид, — плача силно.

— Наистина ли, скъпа? — тя протегна ръка да я погали по главичката.

— Вчера плаках много — добави детето.

Шарлот се взря в изящното, малко личице.

— Много ли беше изплашена? — тихо попита тя.

Холи кимна.

— Искях мама да е при мен. Ти искаш ли твоята майка?

Шарлот се усмихна.

— Предполагам, че ще я видя по-късно днес.

Холи се покатери на леглото, скръсти малките си розови крачета и постави Флиси до себе си. Шарлот наблюдаваше с обич осеяните с трапчинки ръчички, докато детето оправяше прилежно нощницата си, покривайки босите си крака.

Холи, изглежда, бе настроена доверчиво и тя инстинктивно реши да я разпита много внимателно. Това със сигурност нямаше да навреди, при положение че не смяташе да я подлага на натиск?

— Какво се случи вчера, миличка? — попита Шарлот почти нехайно.

— Чичо Дейвид ме изведе. Искях да отидем в „Пеещото дърво“ да взема къщичката си за кукли.

— Там ли отидохте?

— Не — Холи тъжно поклати глава. — Ходихме на едно лошо място. Аз не исках, но той каза... — тя внезапно млъкна и в един миг придоби уплашен израз, като че ли си бе спомнила нещо. Шарлот веднага прегърна малкото момиченце и го притисна към себе си.

— Какво каза чичо Дейвид? — ласкаво прошепна тя.

Холи мълча известно време, преди да отговори.

— Той каза, че не трябва... че не трябва да казвам... или ще ме остави там. Цялата нощ! В тъмното. Не исках да стоя там, затова се разплаках.

— Горкичката! — Шарлот я целуна по главата и усети сладкия мирис на детски шампоан. — Не трябва да се страхуваш повече, скъпа, тъй като никой от нас няма да види Дейвид отново — в този момент тя осъзна с болка, че той вече не беше част от живота ѝ и се почувства така, като че ли бяха забили нож в тялото ѝ. Запита се дали някой би разбрал колко мъчителни бяха за нея последните няколко часа.

Очите на Холи се разшириха:

— Никога?

— Никога, Холи. Майка ти и Дензил казаха, че не искат повече никога да го видят... И аз... аз казах същото — добави тя, опитвайки се да сдържи сълзите си.

Холи мълчаливо осмисли тази информация, докато оправяше роклята на куклата си.

— Не исках да остана на това място сама — каза тя най-накрая. — Беше ужасно.

— И няма да е необходимо — увери я Шарлот. — Разказа ли всичко на Флиси?

— Не.

— Ще го направиш ли? Флиси би искала да научи къде си ходила, нали?

— Може да се изплаши — сериозно отвърна детето.

— За какво чичо Дейвид не искаше да разкажеш? — попита тя, надявайки се, че не я насилва прекалено много.

— Нищо — Холи стисна силно малките си устни.

— Добре — спокойно рече Шарлот. — Не е необходимо да ми казваш, но може би Флиси ще иска да научи.

Холи я погледна изненадано:

— Но Флиси може да разкаже.

— О, не, Флиси никога няма да го направи — увери я Шарлот. — Виж, устните ѝ са неподвижни, тя знае как да пази тайна.

Момиченцето, изглежда, още се съмняваше.

— Защо не сложа ръцете си на ушите — предложи Шарлот — и тогава ще можеш да кажеш на Флиси какво ти каза чичо Дейвид?

— И тя няма да разкаже на никого?

— Разбира се, че Флиси няма да разкаже на никого — увери я Шарлот.

Холи се засмя. После видя как Шарлот запуши ушите си с длани и отново се засмя, като приближи главата на куклата до лицето си. Тя започна да шепне на ухото на Флиси, като внимателно наблюдаваше Шарлот със сините си очи.

Грайндли стана в ранни зори, нетърпелив да отиде в полицейския участък. Веднага щом пристигна, дежурният офицер от

нощната смяна го информира, че Дензил Блейк се е обадил да съобщи, че Дейвид Фаръл е заплашвал Холи, за да я накара да мълчи. Започваше да става горещо. Инспекторът издаде заповед да се намери Дейвид и да се доведе за допълнителен разпит. Може би този път щяха да успеят да му предявят обвинение.

Бяха минали само няколко минути, откакто бе дошъл, когато Франклин нахлу в стаята му, запъхтян и забързан.

— Имаме нещо срещу него, сър! — победоносно каза той. — Хванахме негодника!

Грайндли присви очи. Нямаше нужда да пита Франклин за кого става въпрос.

— Какво сте открили?

— Яке. Било е заровено в градината под някакви храсти.

Сърцето на Грайндли подскочи.

— Откъде знаеш, че е на Дейвид Фаръл?

— Една от визитките му от времето, когато е работел за „Флайт Рекърдс“, е изпаднала в хастара през дупка на джоба.

— Има ли някаква причина, поради която е било заровено? — попита инспекторът.

— Така мисля, сър. Покрито е с петна от кръв.

Линда печеше бекон с домати за закуска, когато Шарлот се втурна вътре. Тя вдигна глава въпросително и веднага щом видя преbledнялото ѝ лице и пълните ѝ със сълзи очи, бързо отиде при нея.

— Какво има, Шарлот?

Шарлот заговори направо, тъй като се чувстваше замаяна от ужаса и шока, който бе изживяла.

— Холи току-що ми разказа какво се е случило в Шелуд — тихо отвърна тя. — Всъщност не точно на мен, а на куклата си, предложих ѝ да разкаже на Флиси, а аз се престорих, че не слушам.

— О, скъпа! — нежно рече Линда, виждайки колко е разстроена. После попита по-настойчиво: — Какво каза тя?

След като извади млякото от хладилника, Ранд се обърна, издърпа един стол от масата и ѝ предложи да седне.

Шарлот се отпусна благодарно на него и се опита да овладее риданията, които разтърсваха тялото ѝ.

— Не е било, както смятахме — каза тя, останала почти без дъх.
— Имало е двама убийци в Шелуд през онази нощ.

ДВАДЕСЕТ И ТРЕТА ГЛАВА

Убиец... убиец... убиец... Думата се въртеше в ума на Шарлот, докато слушаше Линда да разговаря с Грайндли по телефона. Убиец... мъжът, когото обичаше, човекът, за когото се бе надявала да се омъжи... този, с когото бе споделяла живота си денем и нощем през последните три месеца. Убиец... чудовищността на ситуацията беше изумяваща и тя се почувства замаяна, оглеждайки останките от разбитите си мечти. Убиец... но не единственият в онази нощ. Това може би беше най-изненадващото от всичко.

Когато Линда остави слушалката, се обърна към Шарлот и я погледна загрижено.

— Искат да те разпитат — каза тя. — Грайндли желае също да знае къде е Дейвид. Имат издадена заповед за арестуването му.

— Вече? — ахна Шарлот, чувствайки, че не ѝ достига дъх.

— Намерили са доказателство срещу него.

Смаяна, тя поклати глава, като се опита да възприеме новината. Не се бе съмнявала в думите на Холи, но това потвърждаваше всичко.

— Какво са намерили?

— Едно негово яке, заровено в градината. Покрито с кръв. Сега го изследват.

Шарлот отново я погледна с пресъхнали очи, изтръпнала от ужаса, който я обгръщаше.

— Не мисля, че съм в състояние да издържам повече на това — в главата ѝ беше пълен безпорядък и тя се опитваше да се справи с този безкраен кошмар. — И полицията иска да види и мен? — попита със слаб глас.

Линда се приближи и я прегърна.

— Страхувам се, че е така, скъпа. Искат да дадеш показания и да им разкажеш какво ти е казала Холи. Бих предпочела да не я разпитват направо, ако можем да го избегнем, достатъчно преживя. Предполагам, че ще искат да те разпитат и за Дейвид.

— О, Боже мой! — Шарлот се дръпна и покри лицето си с ръце, желеайки да остане насаме с нещастieto си, нищо не можеше да я утеши. — Не мислех, че ще се стигне дотук.

— Боя се, че искат да отидеш в полицейския участък на Лонгли веднага. Инспектор Грайндли ме помоли да ти предам, щом разбра, че си тук.

Ранд, който слушаше мълчаливо, каза:

— Ще те закарам. Ако тръгнем веднага след закуска, ще стигнем там за по-малко от два часа.

Шарлот го погледна, изненадана и трогната от любезността му. Изкушаваше се да приеме. Родителите ѝ бяха в Америка, а Сузи бе затънала до гуша с работата по представянето на новата дизайнерска колекция „Антония“. Мисълта да пътува сама беше потискаща. Въпреки всичко беше ѝ неудобно да се възползва от щедрото му предложение.

— Не, наистина няма нужда... — възрази тя.

— Настоявам — твърдо каза той.

— Но какво ще стане с работата ти? Това може да отнеме цял ден.

— Всичко е наред — той беше партньор в „Рейнолдс, Гоф и Блейк“, стара адвокатска фирма в „Сдружението на Линкълн“^[1]. От него зависеше да реши дали ще прекара един ден извън офиса.

— Да — насърчително каза Линда. — Позволи му да те закара и да ти бъде морална подкрепа.

— Благодаря — отвърна Шарлот и погледна Ранд. — Наистина ще бъде много хубаво да има някой с мен.

На горния етаж Холи бърбореше на Бен, докато Магда го обличаше за закуска. После тя започна да пее със слабия си писклив гласец и Линда застина, слушайки я с отнесено изражение.

— Това е чудо — тихо каза тя. — Особено след онова, което се случи вчера — тя погледна Шарлот с удивление. — Как я накара да проговори?

— Честно казано, не зная. Не мисля, че направих нещо особено. Просто май улучих момента. Тя внезапно прояви желание да говори, а аз случайно бях там. Всъщност трябва да благодарим на куклата — добави тя с печална усмивка. — Холи говореше на Флиси, докато аз подслушвах!

Веднага щом закусиха, Шарлот и Ранд тръгнаха с неговата кола за Лонгли. Тя нямаше представа какво я очакваше и дали щеше да види Дейвид. Искаше само този кошмар да свърши и болката да утихне, защото онова, което ѝ каза Холи, правеше случилото се да изглежда още по-трагично, отколкото някой бе очаквал.

— Защо не ни казахте това по-рано, госпожо Сковел? — попита Грайндли, като едва сдържаше гнева си.

Гладис премигна объркана.

— Не мислех, че е важно — призна жената. — Знаете ли, не обичам да клюкарствам, работила съм за господин и госпожа Фаръл много години. Струваше ми се, че това си е тяхна работа — самодоволно добави тя.

Грайндли успя да сдържи надигналото се в гърлото му стенание.

— Предполагам, ще ми кажете, че не е било ваша работа и това, дето ви се е сторило, че сте видели Дейвид Фаръл да минава с кола през селото, когато сте се връщали от Шелуд Манър въпросната вечер?

— Не бях сигурна, сър. Не беше със същата кола, когато дойде на Коледа с приятелката си.

— Хората понякога си сменят колите — саркастично отбеляза той.

Лицето на Гладис Сковел почервения и тя неловко закърши ръце.

— Сега сигурна ли сте, че сте готова да дадете нови показания? — продължи инспекторът. — Има ли и други важни подробности, които сте забравили да споменете?

— Не мисля, сър. Не казах нищо преди, защото не исках хората да смятат, че госпожа Фаръл...

— Нито вас, нито мен ме засяга какво мислят другите хора — строго каза той и се изправи от стола си в стаята за разпити. — Ще ви оставя с полицая Максвел. Той ще запише показанията ви, а после ще ви помоля да ги подпишете. Разбрахме ли се, госпожо Сковел?

— Да, сър.

Като се върна в канцеларията си, Грайндли повика старши полицая.

— Хванахте ли го? — кресна той.

Франклин си позволи да замълчи за момент самодоволно.

— Да, сър. Арестувахме Дейвид Фаръл преди час в апартамента на Натали Нютън. Доведохме ги и двамата за разпит.

Грайндли се опита да заглуши спомена за бялата коприна и мириса на жасмин. На вратата се почука. Беше дежурният сержант от приемната.

— Искях само да ви уведомя, сър, че се обадиха съдебните експерти. Кръвта по якето съпада с кръвната група на госпожа Вирджиния Фаръл.

— Много добре — отвърна инспекторът. — А когато Дейвид Фаръл пристигне, затворете го в една от килиите, ще го разпитам по-късно. И доведете Натали Нютън при мен. Искам да даде показания — добави той.

— Разбира се, сър.

Франклин и сержантът излязоха от стаята, а Грайндли мислено преповтори последните показания на Гладис Сковел и ги сравни с онова, което Холи бе казала на Шарлот Тейлър. Случаят вземаше съвсем нова насока и той трябваше да признае, че се чувства дълбоко потресен.

— Не зная защо полицията ще иска да ни види отново — промърмори Карол, когато завиха в посока за Лонгли. Грайндли ги бе привикал наред закуска. — Ние вече дадохме показания. Мисля, че наистина искат прекалено много от нас, като очакват да преживеем целия този ужас отново. Благодарение на нас откриха заглушителя, който доказва, че Крис е невинен. Това не е ли достатъчно?

— Сигурно има някаква причина — търпеливо отвърна Нийл. Карол не бе спряла да мърмори, откакто Грайндли им се обади, и сега това го дразнеше повече от всякога.

— Но ние не можем да им кажем нищо повече — раздражено продължи тя. — Защо не ни оставят на мира?

Известно време те пътуваха мълчаливо. Облачното небе се проясни, давайки път на ранния летен ден.

— Хубав ден за пикник — добродушно отбеляза Нийл, докато пресичаха границата между Хемпшир и Уилтшир. — Много отдавна не сме си правили пикник. Спомняш ли си как ходехме в „Ню Форест“, когато бяхме млади и аз бях в началото на учителската си кариера?

— Ходехме на пикници тогава, защото не можехме да си позволим да отидем на ресторант... нито дори на кръчма — язвително отвърна Карол.

Нийл потисна въздишката си и се почуди на лошото ѝ настроение. Тя също като него силно желаше да разбере какво се бе случило в действителност, но откакто Грайндли се обади тази сутрин и каза, че е открито „смайващо ново доказателство, което ще преобърне случая надолу с главата“, беше в ужасно настроение.

Когато тъмносиньото БМВ на Ранд влезе в паркинга на полицейския участък в Лонгли, покрай тях профуча една полицейска кола и спря непосредствено пред входа. Шарлот ѝ хвърли поглед за момент, чудейки се защо има толкова много хора вътре. После нададе лек вик и сложи ръка на устата си.

Ранд спря колата, за да види каква бе причината за това и забеляза от задната седалка да слиза високо, добре облечено русо момиче, последвано от полицай, и млад мъж с белезници, също толкова рус и красив.

— Значи все пак е отишъл в апартамента ѝ миналата нощ! — избухна Шарлот с болка в гласа.

Полицайте изтласкаха двойката в сградата, докато тя седеше разстроена в колата на Ранд.

— Коя е тази? — попита Ранд.

— Това е Натали Нютън, братовчедката на Дейвид — горчиво отвърна Шарлот. — Нека да останем тук за малко — помоли го тя. — Не искам да ги срещна.

— Разбира се — Ранд умело паркира колата и изгаси двигателя. — Няма от какво да се страхуваш, знаеш това — внимателно каза той. — Ще те помолят само да повториш какво ти е казала Холи. Дейвид няма да знае откъде е дошла информацията. Както и да е, предполагам, че ще го разпитват главно за якето, което са намерили.

— Миналата вечер се скарахме жестоко — каза тя с треперещ глас. — Сигурна съм, че ще ме обвини за всичко.

Върху лицето на Ранд се изписа учудване:

— За какво говориш?

— Той знае, че съм съобщила за билетите, които намерих. Ще си мисли, че аз съм го издала.

— Версията на Холи за случилото се ще стори това.

— Дори и така да е... зная, че не мога да го защита, но все пак се чувствам като ужасна предателка. Ако бяхме женени, нямаше да се наложи да давам показания срещу него, нали?

— Така е — съгласи се Ранд. — Но ти не трябва да се чувстваш виновна, Шарлот. Когато се почувстваш зле, помисли си за Крис, който умря само на двадесет и шест години. Помисли си за Едмънд и Вирджиния, които можеха да имат поне още десет или петнадесет години пълноценен живот. За тях трябва да ти е мъчно. И за Холи, която изгуби баща си и дядо си, и баба си.

— Прав си, разбира се — призна тя. — Просто е толкова тежко... толкова тежко... когато се отнася за човека, когото обичаш — гласът ѝ пресекна и очите ѝ се напълниха със сълзи.

— Разбирам те — успокоително рече той. — Ти си в много ужасно положение и мисля, че го понасяш доста смело. Съществуват жени, които по-скоро биха предпочели да прикрият съпрузите и приятелите си, отколкото да ги изобличат, но така постъпват страхливците.

— А и в края на деня ще трябва да си легна с чиста съвест — добави тя. После, във внезапен прилив на чувства, възкликна: — Бих искала да не го обичам толкова! Да чувствам, че има живот и след Дейвид Фаръл. Но аз съм пленница на една семейна трагедия. Ще свърши ли някога всичко това?

Ранд постави за момент ръката си върху нейната.

— Обещавам ти, че ще свърши — внимателно каза той. — Хайде да вървим, а? — после отвори вратата на колата. — Колкото по-скоро направиш това, толкова по-бързо ще приключи всичко.

Шарлот кимна и усети как краката ѝ натежаха от страх, когато излезе от колата и измина краткото разстояние до входа на полицейския участък.

Влязоха направо в правоъгълно фоайе, чийто под беше покрит с черен линолеум, а на едната му страна бе поставена дървена пейка. На голяма коркова дъска на стената бяха забодени бележки и съобщения, на другия край на помещението седяха двама униформени полицаи, оборудвани с телефони и компютър.

— С какво мога да ви помогна, госпожице? — попита единият от тях, когато Шарлот, придружена от Ранд, се приближи към тях.

Веднага щом им каза коя е, тя забеляза, че в очите им проблесна интерес.

— Заповядайте, седнете, госпожице Тейлър — предложи по-възрастният. — Инспектор Грайндли ще ви приеме след минута.

Шарлот и Ранд седнаха да чакат. После една врата се отвори и се появи Кони Уесткот, придружена от Франклин. Щом забеляза Шарлот, ѝ се усмихна язвително.

— Здравсти! — фамилиарно рече тя.

Шарлот не отговори. Всичко в Кони я дразнеше. Вдигна глава и я погледна с каменно изражение, спомняйки си, че именно тя за първи път я бе накарала да се съмнява в Дейвид и бе разбила илюзиите ѝ. „Вината пада винаги върху вестителя“, помисли си Шарлот с ирония, и Кони не правеше изключение.

— След време ще разбереш, че ти направих добро — весело отбеляза Кони. — Изненадана съм, че ти отне толкова време да разбереш какъв е той в действителност — обърна се и последва Франклин в друга стая.

Ранд повдигна въпросително вежди:

— Приятелка на Дейвид ли е?

— Миналата година са били сгодени — кратко отвърна Шарлот.

Ранд още веднъж кимна разбиращо. Той виждаше, че въпреки всичко на Шарлот все още ѝ беше трудно да приеме истината за Дейвид.

Седнала срещу инспектор Грайндли, Шарлот повтаряше отново всичко, което Холи бе казала на куклата си. Той я наблюдаваше внимателно, следейки за някакъв знак, който би му подсказал, че тя си измисля, за да отмъсти на Дейвид, но не забеляза нищо. Сериозно и тъжно младата жена повтори подробно казаното от Холи, като от време на време дори използваше детската фразеология, например, когато малката бе прошепнала: „Цялото лице на баба го нямаше.“

— И вие мислите, че детето е говорело истината? — попита най-накрая той.

Шарлот го погледна твърдо:

— Да. Така мисля.

— Това със сигурност придава друг оттенък на случая, нали? — отбеляза инспекторът, все едно говореше на себе си. — Съвпада и с показанията на Гладис Сковел... за станалото в Шелуд Манър по-рано същия следобед.

Шарлот изглеждаше озадачена:

— Не зная нищо за това, какво се е случило?

Грайндли я погледна предпазливо:

— Да кажем, че новите й показания представляват интерес. На този етап бих искал, разбира се, да получа самопризнанията на Дейвид Фаръл, но ми се струва малко вероятно.

— И аз мисля така — съчувствено отвърна тя. — Познавам Дейвид... много добре. Той никога няма да признае нищо. Ще излъже... — гласът ѝ болезнено пресека.

— Напълно възможно е — съгласи се Грайндли. — Това е засега, госпожице Тейлър — живо каза той. — Но бих искал да останете тук още известно време. В случай че се наложи да ви задам и други въпроси — после я изпрати до вратата. — Сигурен съм, че дежурният сержант ще ви донесе малко чай или кафе.

Замаяна, тя се озова обратно във фойето. Карол и Нийл бяха пристигнали и разговаряха с Франклин. Шарлот ги представи на Ранд и веднага щом полицаят ги остави и каза, че ще се върне след няколко минути да ги разпита, Карол я сграбчи за ръката.

— Какво става, Шарлот? — попита тя. — Казаха ни, че са арестували Дейвид и го обвиняват в убийството на Вирджиния и Крис. Ами Едмънд? Защо не го обвиняват и за убийството на Едмънд?

Шарлот знаеше, че ще я нарани дълбоко, но вече нямаше начин да избегне истината.

— Защото Дейвид не е убил Едмънд — отвърна тя, взирайки се в озадачените очи на Карол. — Застреляла го е Вирджиния.

След като дадоха нови показания и ги подписаха, един по един всички получиха позволение да напуснат полицейския участък и да си отидат вкъщи. Гладис Сковел си тръгна първа, придружена от Руби и сестра си Мейбъл, които заявиха, че е била права тогава, като не е споменала за кавгата между Вирджиния и Едмънд във въпросния ден.

— Не смятах, че влиза на някого в работата — каза Гладис, незнайно за кой път. — Госпожа Фаръл не би искала всички да знаят за личните им работи. Просто беше лош късмет, че тя вдигна телефона този ден, докато господин Фаръл разговаряше с приятелката си по другия апарат! Тя наистина обезумя!

— И Оливия Мидълтън не го е споменала пред полицията, нали? — добави Мейбъл. — Тя беше дама, която знаеше как да се държи — в последно време Мейбъл чистеше на новите собственици на Магнолия Котидж и, според нея, те далеч не можеха да се сравняват с екзотичната любовница на Едмънд и Кристофър Фаръл.

— Беше ли там, когато госпожа Фаръл зареди пушката? — попита Мейбъл. — Изненадва ме, че е знаела как да го направи!

— Чух я, че е в стаята с оръжията, но не знаех какво прави — отвърна Гладис.

— Но как е могла да стори подобно нещо, когато малката Холи е била в къщата? — шокирана попита Руби.

— Мисля, че не се е сетила за нея в този кризисен момент или е смятала, че е излязла с баща си. Чух Холи да си играе горе с куклата. После разговаря и с дядо си. Тръгнах си рано, защото исках да мина по магазините. Нямах представа, че госпожа Фаръл ще убие съпруга си веднага щом изляза!

Нийл и Карол си тръгнаха изтощени за вкъщи. Лицето ѝ бе почервеноло и подутото от плач, и се чувстваше зле от преживявания шок.

— Вирджиния сигурно е била ужасно нещастна — каза тя след известно време. — Той я е предизвикал, разбира се. Едмънд беше мръсник. Винаги се е отнасял лошо с нея.

Нийл продължи да мълчи, потънал в собствените си мисли.

— Най-много ми е мъчно за малката Холи — най-накрая каза той. — Представи си я, скрита на площадката на стълбището, да наблюдава как обезумялата ѝ баба застрелва дядо ѝ!

— Да не говорим за онова, което се е случило след това — мрачно добави Карол.

Кони Уесткот напусна полицейския участък малко след Карол и Нийл Уитакър, доволна, че всичко бе свършило. Най-доброто нещо, което направи, бе, че издаде Дейвид Фаръл. Той беше неудачник, прахосник и долен лъжец. Но и авантюрист, трябваше да признае това. Ако онази нощ в Шелуд Манър нещата не бяха излезли от контрол, можеше да му се размине. Преди много време той й бе доверил, че възнамерява да плати на човек да инсценира грабеж, при който родителите му да бъдат застреляни. Говореше високопарно за наследството си и колко богат ще бъде. Тя знаеше, че това са само празни приказки. Той обичаше да се хвали и показва, и да се прави на преуспял, така че не го прие сериозно... докато не станаха убийствата. Тогава тя си помисли, че е успял, но, разбира се, не беше така.

Дейвид винаги успява да се издъни, помисли си Кони. Това беше негов стил на живот.

Натали Нютън бе единствената, която през цялото време бе знаела какво се е случило в онази съдбоносна нощ. Дейвид не могъл да устои да не й разкаже за поредицата от случайности, която бе надминала и най-внимателно обмислените му планове. Той не й разкрил всичко веднага. Малко по малко, в създалата се атмосфера на доверие, след като правели любов, най-накрая й разказал всичко и се получила удивителна история. Сега, след като всичко бе свършило и бе направила пълни признания, тя почувства като брат си Андрю, голямо облекчение. Дейвид бе забавен в леглото, но не достатъчно вълнуващ, за да отиде в затвора заради него.

Първоначалният му план, след като се отказал от идеята да наеме убиец, тъй като не можел да си го позволи, бил да инсценира нахлуване с взлом и грабеж, в резултат на което Вирджиния и Едмънд да бъдат убити. Трябвало е да стане съвсем просто, след като Гладис и Руби си отидат вкъщи. Купил къса ловджийска пушка от един търговец в Ийст Енд, който не задавал въпроси, и въоръжен с нея, влязъл в Шелуд през задната врата, която не се заключвала, докато семейството не си легне, за да може Маки лесно да излиза и влиза от градината.

Първото нещо, което го стреснало, когато се промъкнал в хола, надявайки се да ги изненада, било простреляното в гърдите тяло на Едмънд. После чул шум на стълбите и като вдигнал глава, видял

Вирджиния да стои там и да размахва пушката на Едмънд, която винаги била със заглушител — заради бученето в ушите му.

Дейвид мигновено се втурнал към Вирджиния, но тя избягала в спалнята си, където той успял да ѝ отнеме пушката. Когато тя се строполила на леглото и грабнала телефона, казвайки, че ще се обади в полицията, за да признае какво е направила, той я застрелял от упор. После взел пушката на Едмънд и слязъл долу в кухнята да измие кръвта от двете оръжия и да опита да се изчисти.

В този момент, без той да знае, някой друг се готвел да влезе в кухнята през задната врата, но като видял през прозореца какво става, се измъкнал през слабо осветената градина, за да влезе в Шелуд, отваряйки входната врата с ключа си. Някой, който Дейвид не е очаквал да бъде в Шелуд онази петъчна вечер.

Десет минути по-късно Дейвид вече се готвел да отиде в килера, за да вземе семейното сребро и да го прибере — заедно с пушката на Едмънд и своята собствена, в багажника на колата си, която бил оставил на едно сечище в гората, недалеч от къщата. Тогава Крис влязъл в кухнята.

Дейвид не разказал на Натали подробностите около сблъсъка, който имал с Крис, но казал, че докато стояли там, гледайки се един друг, Крис го обвинил, че е убил Едмънд и Вирджиния. Дейвид все още държал пушката на Едмънд. За секунди в главата му се оформил цял нов план, съвършен план, който не само щял да направи ненужно инсценирането на грабежа, но и да хвърли вината за убийствата върху „неуравновесения му брат“.

Само едно нещо пропуснал той. Бил забравил, че Холи вероятно също е дошла тук за събота и неделя.

„Крис сигурно я е заварил горе, когато открил тялото на мама — горчиво казал Дейвид на Натали. — Може би Холи е видяла прекалено много и Крис я е скрил, защото е знаел — ако разбере, че е била наблизо, това щеше да бъде краят ѝ. Трябваше да го убия, разбира се, и да го направя да изглежда като самоубийство.“

Но престъплението не е било съвсем съвършено, помисли си Натали и взе писалката да подпише показанията си. Защо, по дяволите, Дейвид бе заровил изцапаното си с кръв яке в градината на Шелуд, когато сигурно е могъл да се отърве от него по някакъв друг начин?

„Дори и най-изобретателният ум, размишляваше тя, може да допусне фатална грешка.“

Шарлот беше мълчалива на връщане в Лондон. Ранд ѝ хвърляше поглед от време на време, без да се опитва да я заговори. Беше достатъчно, че изглежда спокойна, като че ли примирена със случилото се. Когато стигнаха до „Кромвел Роуд“, той я попита къде иска да отиде.

— Да отида? — повтори младата жена като насън. — Какво искаш да кажеш? — тя го погледна отстрани, все едно че го виждаше за първи път.

Ранд се обърна и се усмихна.

— Къде желаете да те закарам, Шарлот? В апартамента ти? Или при родителите ти? А можем да отидем и у Линда. Зная, че би искала да те види. Или какво ще кажеш за някой тих ресторант... но може би ще е по-добре да го направим друга вечер — тихо добави той.

Шарлот си спомни, че родителите ѝ ги няма, а Сузи сигурно бе излязла. Мисълта да остане сама тази вечер не я привличаше.

— Може би... у Линда — отвърна тя.

— Добре — кимна Ранд, съгласявайки се.

Когато пристигнаха на „Малбъри Авеню“, Холи все още беше будна и тичаше из къщата по нощница, русите ѝ къдрици бяха вързани отзад с бяла панделка, а изпод волана на нощната ѝ дреха се подаваха босите ѝ розови пръстчета. Веднага щом видя Шарлот, тя се спусна към нея, протегнала малките си ръце с възторжена усмивка на лицето. За първи път Флиси не се виждаше никъде.

— Здравей, скъпа! — възкликна Шарлот и я вдигна на ръце.

— Ще останеш ли? — попита Холи. — Ще спиш ли тук тази нощ?

Шарлот и Линда се погледнаха усмихнати.

— Надявам се да е така — отвърна Линда. — Бихме искали да остане, нали?

— Да! — извика Холи и плесна с ръце. — Може ли да спиш тук всяка нощ? В стаята до моята?

Шарлот се взря в нетърпеливото малко личице, учудена от находчивостта на децата.

Линда улови погледа на Ранд и се взря в него с радостно удивление. Той се усмихваше с надежда на Шарлот и беше съвсем ясно какво си мисли.

— Шарлот може да остане тук толкова, колкото иска — топло отвърна тя. После се обърна закачливо към Холи: — Но междуременно е време да си лягаш, млада госпожице.

Осем месеца по-късно Дейвид Фаръл беше осъден за убийството на Вирджиния Фаръл и Кристофър Фаръл. В заключителната си реч съдията каза, че това е било „злонамерено действие на един безмилостен млад мъж, който е мислел само за личното си финансово облагодетелстване“. На заседателите им отне шест часа и двадесет и пет минути, за да вземат решение с десет на два гласа да бъде осъден и по двата параграфа. Когато го отвеждаха, за да започне изтърпяването едновременно на две доживотни присъди, той се усмихна арогантно на публиката от галерията, където седеше, наблюдавайки процеса, бившата му приятелка Шарлот Тейлър, сега омъжена за адвокатата Рандъл Блейк.

---

[1] The Association of Lincoln (англ.) — Образователна и научна организация с нестопанска цел, фокусирана върху развитието на рационалното мислене и прилагане на научни методи. — Б.р. ↑

Издание:

Уна-Мери Паркър. Греховно удоволствие

ИК „Абагар“, Велико Търново, 1996

Редактор: Стоян Сукарев

Коректор: Ева Егинлиян

ISBN: 954-459-300-4

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.